Mireasa
purta perle
LIZ CARLYLE

LIZ CARLYLE
MIREASA PURTA PERLE
SERIA FAMILIA MCLACHLAN 7

***The Bride Wore Pearls by* Liz Carlyle**

Copyright © 2012 by Susan Woodhouse
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CARLYLE, LIZ
Mireasa purta perle / Liz Carlyle
trad. din limba engleză: Anca Mihăilescu. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9404-1
I. Mihăilescu, Anca (trad.)
821.111
LIZ CARLYLE
Traducere din limba engleză Anca Mihăilescu
LITERA
Bucureşti

Prolog

Dacă e să se facă atunci când se va face, atunci ar fi bine să se întâmple repede.

Închisoarea Newgate, 1834

Era o zi frumoasă pentru spânzurare. În Londra, aerul de primăvară promitea sosirea unei veri bucolice, iar sus, deasupra spânzurătorii, turlele de la St. Sepulchre-without-Newgate se topeau ca o cremă caldă pe norii unui cer azuriu.

Vremea frumoasă strânsese, bineînţeles, o gloată mai mare decât de obicei de privitori şi vânzători ambulanţi, care se aflau acum înghesuiţi unul lângă altul, bucurându-se de o distracţie capitală. Iar asta, chiar înainte ca persoana condamnată să fie adusă afară ca să se roage şi ca să implore şi, dacă mulţimea era norocoasă, poate chiar să se pişe pe ea.

Deasupra vacarmului mulţimii se auzeau strigătele plăcintarilor şi ale târfelor, dar şi sunetele vioaie ale unor cornuri mânuite de un marinar brunet care se plimba prin mulţime, cu o maimuţă cocoţată pe un umăr. Ultimii veneau băieţii de la ziare, fluturându-şi gazetele şi strigând titluri pe cât de macabre, pe atât de senzaţionale, pentru că astăzi era ziua în care se relata fiecare detaliu al uciderii brutale a lui Lord Percy Peveril şi toate urmările sale excesiv de groteşti.

La urma urmei, ce şi-ar mai putea dori cineva de la o astfel de poveste prevestitoare de angoasă şi nenorocire? Un fiu de duce, ucis cu sânge rece de un celebru şi elegant jucător de cărţi, lăsându-l pe tatăl nobil să jure răzbunare. Totul urmat de o sinucidere, un proces şi o frumoasă logodnică leşinată de două ori de durere. Într-adevăr, pentru gazetarii de pe Fleet Street, ocazia nu putea fi mai bună.

În acel moment, uşa spre eşafod se deschise şi călăul

păşi afară. Logodnica sus-menţionată ţipă şi apoi se prăbuşi – a treia oară – pe umărul surorii sale, jelind nefericită. Deja de luni de zile, domnişoara Elizabeth Colburne îşi proclamase curajoasă intenţia de a rămâne neclintită până la sfârşit – deşi acela nu era, de fapt, sfârşitul ei. Ca să nu mai vorbim de faptul că, înainte de această melodramă prelungită, domnişoara nu stătuse niciodată neclintită în faţa a ceva mai catastrofal decât o panglică de păr prost înnodată.

În jurul ei, însă, mulţimea se uni într-un oftat colectiv, iar condamnatul, omul al cărui sfârşit era cu adevărat menit să se petreacă, îşi ridică bărbia şi păşi fără ezitare pe eşafod, fără haină şi fără pălărie, buclele sale dese şi întunecate fluturând uşor în vânt. Mâinile îi erau legate strâns la spate; atât de strâns încât vesta fină de brocart era întinsă zdravăn peste pieptul lat, dezvăluind o cămaşă din in, scumpă, care fusese cândva scrobită şi apretată şi albă ca laptele, dar care de mult timp devenise cenuşie de la mizeria din Newgate. Îi fu prezentat un cleric cu guler negru, pe nume Sutherland. Un scoţian cu o figură sumbră, care păşi pe marginea eşafodului, cu o Biblie deja deschisă, pentru a rosti câteva pasaje superficiale despre moarte şi iertare, urmate de o invectivă înflăcărată la adresa răului inerent al jocurilor de noroc.

Apoi, aşa cum era obiceiul, condamnatul fu invitat să rostească ultimele sale cuvinte.

Tânărul cu pieptul lat aprobă scurt din cap şi făcu un pas în faţă, îndreptându-şi privirea fermă, de un albastru de cristal direct asupra domnişoarei Elizabeth Colburne. Era ca şi cum ar fi ştiut cu precizie de milimetru unde se afla ea în mulţimea tăcută şi încordată.

— Domnişoară Colburne! Vocea lui puternică, din înalta societate, conţinea o urmă din accentul nordic tărăgănat. Nu i-am făcut lui Percy al dumitale niciun rău, l-am uşurat doar de câteva sute de lire. Şi, în cele din urmă, îţi voi dovedi asta, dumitale şi tuturor oamenilor de rând din această gloată lipsită de umanitate.

La auzul acestor cuvinte, călăul slobozi o ocară, iritat.

Bărbatul legat fu tras cu nerăbdare înapoi de la marginea eşafodului. Într-o clipă, sacul negru îi fu aruncat peste cap, iar ştreangul fu întins, întreaga mulţime răsuflă uşurată. Apoi, cu o smucitură puternică pârghia fu aruncată şi platforma căzu, lăsând corpul să atârne ca o marionetă.

Mulţimea răsuflă din nou şi izbucni într-un amestec de râsete, lacrimi şi aplauze zgomotoase.

Elizabeth Colburne dădu drumul braţului surorii sale, apoi căzu în genunchi, prăbuşindu-se cu un plâns sfâşietor în mizeria străzii.

Timpul în care trebuia să stea neclintită ajunsese, se pare, la sfârşit.

— Gata, gata acum, Ellie!

Sora ei îngenunche ca să o îmbrăţişeze, murmurându-i încet în păr.

— Tata şi lordul Percy sunt răzbunaţi, aşa cum a promis domnul Napier. Vino, dragă, s-a terminat! Această situaţie îngrozitoare s-a terminat.

Dar nu se terminase. Şi – deşi nu ştia niciuna dintre ele asta – situaţia îngrozitoare era foarte, foarte departe de a se fi terminat.

Capitolul 1

Fără de invidie în faţa unor tărâmuri mai fericite.

Acest loc binecuvântat, acest pământ, acest regat, această Anglie.

The Docklands, 1848

Aristocraţia engleză avea două principii sacre: în primul rând, că se născuse pentru a conduce prin dreptul sângelui şi, în al doilea rând, că locuinţa unui om era castelul său. Cu toate acestea, scoţienii, care erau mai pragmatici, credeau doar că sângele apă nu se face şi castelul unui om era căminul său doar până când vreun

englez avar îl asedia în încercarea de a-l fura. Caz în care castelul era mai degrabă susceptibil să devină mormântul cuiva – al unui englez, era de sperat.

Dar cei care se aventurau de pe acea insulă nobilă, de pe acel giuvaier aşezat în marea de argint, învăţau repede că, odată ce ajungeau destul de departe, sângele conta mai puţin decât supravieţuirea, iar căminul devenea ceva ce trebuia să care într-un cufăr de călătorie. Acest lucru era în special adevărat pentru aventurierii Companiei Indiilor de Est, care, oricât de mult ar fi încercat să creeze o Britania de Răsărit, nu reuşiseră niciodată să o facă, pentru că Hindustanul nu voia să se lase îmblânzit pentru a deveni acasă. Şi uneori îi îmblânzea el.

Scoţienii, însă, obişnuiţi cum erau cu capriciile sorţii, se chinuiau mai puţin cu noua realitate dură care era India şi aveau un admirabil succes, căci un scoţian fie se întorcea acasă bogat, fie, ca un spartan căzut în luptă, se întorcea acasă pe scut. În primii ani, unii se integraseră destul de temeinic încheind tratate, respectând obiceiurile şi, ocazional, luându-şi de soţie femei de acolo, care, la rândul lor, le născuseră copii frumoşi şi puternici. Iar câţiva pur şi simplu nu se mai întorseseră niciodată acasă, alegând, în schimb, să rămână în India şi să moară acolo.

Şi să moară al naibii de incomod.

Aceasta, cel puţin, era părerea lui Lady Anisha Stafford, care, într-o după-amiază fierbinte din Calcutta, îşi puse deoparte gândurile şi lucrurile de cusut pentru a deschide faldurile groase ale scrisorii pe care un servitor aflat în trecere i-o înmânase, doar ca să descopere o nouă realitate dură. Nu numai că bogatul ei tată scoţian era acum în mormânt, dar şi soţul ei englez scăpătat îl urmase, şi mai repede decât şi-ar fi dorit. Ceaţa şi nisipul de pe câmpul de luptă sângeros de la Sobraon îl înghiţiseră pe bărbatul cel arogant, iar Anisha devenise, în scurt timp, cea mai demnă de milă dintre creaturi – o femeie singură.

O femeie singură într-un ţinut care nu prea o revendica – şi cu doi orfani de tată pe care să-i crească, împreună cu un frate tânăr şi haimana, care devenise

aproape periculos de fermecător. Şi în următoarele săptămâni, care se transformaseră în luni lungi, în timp ce trupul soţului fu dus acasă, iar afacerile lui se aranjară încet-încet, Anisha înţelese că nu mai existau prea multe pentru ei în India. Că, de data aceasta, îi revenea ei sarcina de a-şi împacheta cufărul de călătorie şi de a-şi croi o viaţă nouă şi mai bună de dragul familiei sale.

Dar şi Marea Britanie era un tărâm care s-ar putea să nu o revendice, pentru că, la fel ca mulţi dintre cei de felul ei care veniseră din India, Lady Anisha nu era nici peşte, nici pasăre. Fratele ei mai mare, însă, găsise Londra pe placul lui. Începuse o viaţă nouă. Şi când îi scrisese, insistând ca ea să aducă băieţii în Anglia, Lady Anisha îşi permise să plângă mult şi bine, apoi începu procesul de înfăşurarea casei familiei sale în pânză de Olanda şi concedierea a jumătate din servitori.

Totuşi, o nesiguranţă sâcâitoare o urmărea peste ceea ce i se părea a fi jumătate din cele şapte mări şi printre visele ei neliniştite într-o zi mizerabil de rece, când fu trezită din somn de un sunet aspru, de frecare, care vibră prin pereţii cabinei sale. Trezindu-se complet, se agăţă orbeşte cu o mână, apucându-se de patul ei din lemn, în timp ce ochii ei clipeau, adaptându-se la lumina slabă a felinarului care se legăna de cârligul său, aruncând umbre sălbatice pe pereţii cabinei.

Pământ?

Se dădu jos agitată şi se îndreptă spre mica fereastră de la pupă, dând la o parte perdeaua de muselină. Prin ceaţa provocată de stratul de sare depus, ea zări un şir parcă nesfârşit de lumini galbene uleioase care părea să-i facă cu ochiul, aproape batjocoritor.

Un ţărm. Nu, un mal de râu.

Şi, dincolo de acesta, pe un cer cenuşiu închis, se putea distinge doar o urmă de roz, un răsărit de iarnă. Lady Anisha blestemă în sinea ei.

În acel moment, uşa se deschise brusc. Janet dădu buzna înăuntru, cu părul roşcat sălbatic răsărindu-i de sub scufia de noapte.

— Vai, milady! spuse slujnica. Credeţi că asta e deja Londra?

— Cum n-am văzut-o niciodată, n-aş putea spune, bombăni Anisha, grăbindu-se deja prin cabina minusculă şi trăgând halatul pe ea, în acelaşi timp. Dar, în mod sigur, nu este Calcutta. Janet, trebuia să mă trezeşti la... cum îi spunea? La Gravesend?

— Da, şi cum să fac asta, milady, dacă nu m-a trezit nimeni? se plânse aceasta, apucând mantoul Anishei şi aruncându-l deschis pe saltea. Şi eu i-am zis prostului ăluia de băiat de cabină, clar ca lumina zilei de trei ori noaptea trecută, că trebuia să fiu trezită imediat ce intrăm pe râu!

Slujnica începu să arunce ciorapii şi lenjeria de corp din sertarul de sub pat.

— Şi în februarie e foarte frig aici, milady, adăugă ea, aşa că aveţi grijă să vă puneţi cei mai călduroşi pantalonaşi. În ceea ce mă priveşte, voi fi atât de fericită să cobor de pe acest vas infernal, încât cred că voi dansa o gigă.

— Şi eu cred că voi participa.

Anisha îşi scoase pieptănul şi agrafele de păr din trusa de toaletă.

— Du-te, Janet! Pot să mă descurc singură. Grăbeşte-te şi îmbracă-te! Aşteaptă! Unde este Chatterjee? L-a trezit pe Lord Lucan? Pe băieţi?

Pe chipul lui Janet se aşternu panica.

— Mai bine verific, nu-i aşa?

La fel de repede cum venise, slujnica plecă, fiind foarte aproape de a-şi prinde tivurile în uşa cabinei când zbură din nou afară.

Lady Anisha avu nevoie de mai puţin de zece minute ca să se spele, să se îmbrace şi să-şi aranjeze părul. O soţie de militar ştia să călătorească cu puţine bagaje şi să se mişte repede. Şi, cu siguranţă, era nevoie de grabă, pentru că deja Anisha auzea mai multe zgârieturi şi trosnituri, sunetul încărcăturii care era ridicată din cală.

În plus, deşi fratele ei mai mare avea multe calităţi – atât bune, cât şi rele – nici întârzierea, nici răbdarea nu se

numărau printre ele.

În mod ciudat, totuşi, gândul de a-l revedea pe fratele ei Raju după atâţia ani de despărţire o neliniştea puţin. Dintr-odată, i se părea că scrisorile lor frecvente nu fuseseră suficiente. Nesiguranţa sâcâitoare se transformă într-un nod îngrozitor în stomac.

Ce va crede el despre ea acum? Părea prea străină? Arăta el prea englez?

Oare va ajunge să se resemneze cu venirea ei aici? Se schimbase el cumva în anii de suferinţă şi de dor de ducă? Se schimbase ea?

Tom şi Teddy cu siguranţă se schimbaseră, pentru că fuseseră copii. Iar Lucan… Luc nu fusese decât un copilandru zburdalnic.

Ei bine, poate că toţi vor trebui să se maturizeze acum.

*

Mai dur decât ar fi vrut, înfipse ultimul ac de păr la locul lui, apoi, după o clipă de ezitare, deşurubă micul cercel de nas din nara stângă. Deşi tatăl ei dezaprobase, Anisha îl purtase în timpul primei ei sarcini pentru a alunga boala şi durerile naşterii. După moartea lui, îl purtase mereu. Ca să se mulţumească pe sine. Pentru a face o declaraţie, presupunea ea.

Ah, dar Calcutta rămăsese mult în urma ei acum.

Cu un oftat, îl aruncă în cutia de bijuterii de călătorie, alături de perlele bunicii ei şi de nepreţuitul colier *kundan* al mamei. Dar se simţi brusc… prost. Nelalocul ei. Ceea ce şi era într-un anume fel. Învăţase cu mult timp în urmă că, nici dacă îşi scotea cercelul din nas, tot nu ar putea îndepărta Rajputra din ea, şi nici nu-şi dorea să o facă.

Dar îşi dorea, de dragul băieţilor, să se integreze. Şi îşi dorea, sincer, să îşi uşureze propria tranziţie în acest imperiu friguros, legat de apă. În acelaşi timp, Anisha obosise de-a lungul anilor să fie când aici, când acolo; prinsă pentru totdeauna în acel dans schimbător între cine

era ea şi cine credeau alţii că ar trebui să fie.

Pentru o clipă, încruntarea dezaprobatoare a lui John îi trecu prin minte. Anisha o respinse rapid, se apropie şi îşi lăsă ochii să alunece pe corsetul rochiei ei englezeşti obişnuite, apoi să urce din nou spre faţa ei nu tocmai englezească.

— Şi când eram copil, şopti Anisha în sinea ei, vorbeam ca un copil, înţelegeam ca un copil, gândeam ca un copil.

Dar acum venise momentul – momentul dureros şi sfâşietor – să lase deoparte lucrurile copilăreşti. Sau să renunţe, cel puţin, la confortul copilăriei. Căci adevărul era că, la fel ca fratele ei mai mare, Anisha nu fusese niciodată cu adevărat un copil. Iar acum era, presupunea ea, pe atât de pregătită pentru prima ei apariţie în Anglia – pentru noua ei viaţă – pe cât putea spera.

Cu un alt oftat, începu să împacheteze ultimele lucruri, dar în clipa următoare simţi un impuls să verifice ce fac băieţii. Tom tocmai împlinise şase ani, iar Teddy opt. Împreună formau o pereche de maimuţe obraznice şi, cu toată sinceritatea faţă de Janet, nu era o sarcină pentru care fata se angajase. Dar această călătorie fusese dificilă pentru toţi. Băieţii deveniseră mai neastâmpăraţi decât de obicei, şi până la Cape Town se despărţiseră deja de profesorul lor. Teddy turnase ultima picătură în pahar, când atârnase izmenele bietului om de prora.

Din şase paşi repezi, Anisha ajunse la uşa cabinei. O deschise fără să se mai gândească şi se ciocni de un zid înalt, cu umeri largi, de o impenetrabilitate masculină.

— Ho! făcu zidul, care mirosea a piele caldă şi a lemn de santal afumat. O echilibră cu o pereche de mâini largi, fără mănuşi. Lady Anisha Stafford, presupun…

— O, vă rog să mă iertaţi! Anisha clipi spre o pereche de ochi albaştri veseli, gândurile ei alunecând pe punte ca nişte alice fără ţintă. Îmi cer scuze. Nu am vrut… adică…

Ea se îndreptă şi făcu un pas înapoi.

— Îmi pare rău. Vă cunosc?

Era o întrebare lipsită de sens, desigur. În afară de

Raju, ea nu cunoştea niciun suflet în acest loc rece şi cenuşiu. Cu un zâmbet la fel de larg ca şi umerii, bărbatul îşi plecă capul şi o urmă cumva din umbră în lumina cabinei minuscule.

— Nu, nu am avut plăcerea, spuse el, cu vocea ca lui vuiet scăzut în pieptul lui, ceea ce acum îmi dau seama că a fost o tragică neglijenţă din partea mea.

— Mă tem că nu prea înţeleg, zise ea, dându-se şi mai mult înapoi, doar pentru a se lovi de capătul cuşetei sale.

Intrat pe jumătate în spaţiul îngust, bărbatul se sprijini cu umărul de cadrul uşii, părând cu desăvârşire relaxat.

— Vreau să spun că aş fi venit eu însumi până în India dacă bătrânul Adrian s-ar fi deranjat să-mi spună cât de uluitoare era surioara lui, vorbi el, cu un zâmbet tot mai profund. Pe de altă parte, eu am fost până nu demult… ei bine, să spunem că am fost un oaspete al Coroanei, astfel încât călătoriile mele au fost restrânse.

Întinse spre ea o mână puternică, plină de bătături.

— Rance Welham la dispoziţia dumneavoastră, milady!

— O! Ochii Anishei coborâră spre acul de aur împodobit cuibărit în faldurile lavalierei sale. O! Sergentul Welham!

Uşurarea şi recunoaşterea o cuprinseră deodată, iar ea îi strânse mâna.

— Mă bucur, desigur. Dar fratele meu…?

— A fost reţinut cu afaceri de la Fraternitas. La privirea ei întrebătoare, el continuă: Doar probleme obişnuite în Paris. Guizot e pe cale să fie dat afară, iar confederaţia galică nu poate decide dacă suntem prieteni sau duşmani. Din păcate, lordul Ruthveyn este singurul nostru diplomat.

— Aha!

Anisha se întrebă dacă acei ochi albaştri limpezi încetau vreodată să mai sclipească. Sau era mai degrabă vorba de o sclipire periculoasă? Chiar era greu de spus.

— Ceea ce înseamnă că Ruthveyn regretă, continuă bărbatul. Eu, însă, nu. Şi din moment ce sunt mai degrabă

muşchii decât creierul organizaţiei, m-a trimis pe mine, o pereche de lachei şi trei trăsuri frumoase ca să vă urez bun venit şi să vă aduc acasă în Mayfair.

Acasă. În Mayfair. Oriunde ar fi fost asta.

— Şi atât de repede, murmură ea.

— Avem un călăreţ de pază la Dartford de o săptămână, milady, zise el, desprinzându-se de uşă. Cred că Ruthveyn este nerăbdător să-şi vadă surioara.

Sergentul Welham zâmbea în continuare cu ochi sclipitori şi părea aproape periculos de chipeş. Anisha ştia câte ceva despre acest bărbat din scrisorile fratelui ei, dar nimic care să o pregătească pentru o asemenea revărsare de farmec masculin.

Cu pălăria sa elegantă ascunsă sub cot, Welham afişa o grămadă ciufulită de bucle negre şi o pereche de gropiţe adânci de o parte şi de alta a unei guri cu buze atât de pline încât era clar că aparţinea unui sibarit.

Mai rău, înălţimea şi lăţimea lui umpleau literalmente cabina.

— Acum, domniţă, zise el, păşind în spaţiul mic şi schiţând cumva o plecăciune elegantă, aveţi o cameristă pe aici?

— Nu, a fost o călătorie destul de dificilă, rosti Anisha. Am pierdut-o în Lisabona.

În sfârşit, o parte din strălucirea cochetă îi dispăru din ochi.

— Febră, nu-i aşa? Un tragic risc la bordul unei nave.

— O, nu! Anisha clătină din cap. Mă tem că plictiseala i-a tulburat creierul şi a fugit cu valetul lui Lord Lucan.

Zâmbetul lui reapăru.

— Ho, căsătorie! O adevărată tragedie, atunci.

— Mă tem că nu ştii nici măcar jumătate din ea, zise Anisha sec, pentru că nu l-ai văzut pe valetul lui Luc.

— Cum, morocănos? Beţiv? El îi făcu cu ochiul. Am fost şi eu de amândouă, din când în când.

— Nu, chel şi plin de bube, spuse Anisha. Şi vorbăreţ.

Welham râse sănătos.

— Ei bine, nu te poţi pune cu gusturile, nu-i aşa? Să le

fie de bine! Acum, e ceva ce aş putea duce? Acest cufăr mic, poate?

Cufărul cu pricina nu era mic şi, de fapt, ocupa tot colţul din spate al cabinei.

— Mulţumesc, dar nu sunt hamali aici?

Zâmbetul lui se adânci.

— Cred, milady, că mă pot descurca eu cu un bagaj neînsemnat.

— Atunci, te rog chiar.

Anisha se întorsese deja să îndese în geamantan ultimele lucruri pe care le mai avea.

— Lasă-mă doar să termin…

— Ah!

Privirea îi coborâse spre podea, iar Welham se aplecă să apuce ceva, cu capul atât de aproape încât atinse franjurii şalului ei. Apoi se îndreptă imediat, cu obrajii săi cu pometi înalţi uşor îmbujoraţi.

— Mă tem, milady, că v-a căzut un… ăăă… un articol de îmbrăcăminte de natură personală. Mă voi abţine de la tentaţia de a-l recupera.

Anisha privi în jos şi îşi zări halatul de mătase verde sub cuşetă. Uşor jenată, îl apucă şi-l îndesă în bagaj. Welham înghiţi uşor ruşinat, de parcă i s-ar fi uscat gura.

— Mulţumesc, reuşi ea să rostească şi închise apoi încuietoarea. Ei bine, atunci, să ne grăbim. Deşi ar trebui mai întâi să mă ocup…

Dar, cumva, reuşiseră să se mişte sincron; ea spre uşă, iar Welham spre cufăr, înghesuindu-se stângaci între cuşetă şi una dintre scândurile masive de lemn care se întindeau de-a lungul peretelui.

Pentru o clipă, încremeniră, atât de aproape încât abdomenul ei se atingea de vintrele lui. Atât de aproape, încât Anisha putu să vadă barba neagră-albastră de sub pielea lui şi cicatricea albă şi mică de sub ochiul stâng.

— O! Anisha dădu drumul geamantanului din strânsoare. Cât de îngrozitor…

— De jenant? completă el.

Dar Welham nu mai rânjea, iar privirea lui degaja

ceva mult mai mult decât o simplă căldură.

— Cred, domnule… Anisha încercă să se mişte spre dreapta şi auzi o cusătură rupându-se. La naiba! Dacă te-ai putea întoarce…

Dar, din nou, se răsuciră la unison. Şi deodată, aşa cum se pare că era obiceiul lui, Welham zâmbi spre ea privind-o în ochi; zâmbi într-un mod care îi încălzi Anishei tot corpul.

Ea îşi feri privirea.

— Ei bine, uite ce o să urmeze, reuşi el să rostească. Într-o zi vom fi prieteni vechi şi vom râde zdravăn despre asta.

Dar Anisha, cu sânii presaţi aproape de peretele solid al pieptului lui, nu se simţea deosebit de amuzată. Se simţea ca şi cum s-ar fi topit; ca şi cum bunul ei simţ ar fi fost înecat în parfumul lui bogat şi masculin. Sângele îi pulsa în cap atât de puternic, încât era sigură că el trebuia cu siguranţă să-l audă.

Simţindu-i disconfortul, sergentul Welham o apucă de umeri şi, cu un mic mârâit, reuşi cumva să se strecoare înăuntru. Marginea ascuţită de stejar a cuşetei alunecă pe lângă coloana ei vertebrală. Dar mâinile lui nu îi dădură drumul, iar ea simţi căldura privirii lui arzătoare.

Rămasă fără prea multe opţiuni, Anisha îşi ridică ochii spre ai lui şi fu şocată de neaşteptata tandreţe pe care o zări în ei.

— Te rog să mă ierţi, spuse el cu blândeţe. Am uitat că nu eşti obişnuită cu relele obiceiuri de la oraş. Flirtez absolut incorigibil, ştiu, dar nu ar trebui să flirtez cu tine. Într-adevăr, bătrânul Adrian o să-mi ia capul pentru asta.

Deodată, Anisha avea gura uscată.

— Flirtai? reuşi ea să întrebe.

— O, un pic, poate, spuse el şi îi făcu cu ochiul.

Când îşi plecă privirea, stânjenită, Anisha putu citi chiar inscripţia de pe acul de aur masiv al lavalierei. R.A.C. Era membru al Fraternitas Aureae Crucis. Frăţia Crucii de Aur. Încă din copilărie, fusese învăţată să apeleze la ei în vreme de necaz. Şi Welham venise, respectându-şi

jurămintele, să o ajute, chiar şi în acest mod mărunt. Poate că era incorigibil, dar omul nu voia decât să îi arate bunăvoinţă.

Acest lucru o linişti şi o făcu cumva să se regăsească. Îndepărtându-se din strânsoarea lui, Anisha îşi puse pelerina grea, apoi îşi luă geamantanul într-o mână şi cufăraşul de toaletă în cealaltă. Momentul de nelinişte trecuse.

— Le-am luat eu pe acestea două, domnul meu, zise ea zâmbind. Dacă ai cum să aduci cufărul…

Câteva clipe mai târziu, ieşeau la suprafaţă spre un răsărit de soare aspru şi rece, cu cufărul greu, cu bandă de alamă, echilibrat fără efort pe umărul lui Welham, spre un ţinut înconjurat de ziduri de cărămidă impunătoare şi de cursul inconfundabil al râului, care nu era nici pe departe drept, aşa cum presupunea ea că ar trebui să fie.

Îşi închipuise că va curge drept, precum râul Hooghly, care trecea pe lângă casa ei?

Presupunerile – despre orice – erau în mod clar deplasate.

Anisha aruncă o privire neliniştită în jur şi îi văzu pe băieţi pe jumătate agăţaţi de bordaj şi arătând în josul râului, în timp ce Lucan privea. Cuşca lui stătea pe punte, lângă ei trei, papagalul Milo se legăna pe o stinghie înainte şi înapoi în timp ce privea agitaţia.

— Auuu! se plânse el, privind cu atenţie cum se apropia ea. Prizonier britanic! Daţi-mi drumul! Daţi-mi drumul!

Lăsându-şi bagajele, Anisha îi îmbrăţişă pe băieţi pe rând, apoi îngenunche lângă cuşcă.

— Teddy, unde este păturica lui Milo? îl certă ea. Bietul de el nu poate suporta frigul ăsta îngrozitor.

— A vrut să se uite în jur, spuse Teddy în defensivă.

— Mamă! Mamă! strigă Tom, în vârstă de şase ani. Am văzut un om mort!

Anisha îi luă pătura în formă de clopot şi îngenunche ca să înfăşoare cuşca lui Milo.

— Un om mort? întrebă ea, aruncând o privire rapidă

şi neliniştită către fratele ei mai mic.

Lordul Lucan Forsythe se îndepărtă alene de balustradă.

— Într-adevăr, se pare că a existat un cadavru, rosti el dezinvolt. Vino la babord, dacă vrei, şi îţi voi arăta!

— Doamne, nu!

Anisha fixă ultimul cleştişor de pe pătura lui Milo, în timp ce Welham se aplecă să o ajute să se ridice în picioare.

Dar, pe bune, un om mort? În apă?

— Nu, era atârnat, spuse Tom, cam prea vesel.

— Spânzurat, prostule, îl corectă fratele său, arătând în josul râului. Se leagănă de un braţ în spate, acolo. Şi e într-o cuşcă.

— Teddy, e de ajuns.

Uşor oripilată, Anisha făcu prezentările în grabă.

Lordul Lucan îi strânse mâna lui Welham cu căldură, dar băieţii nu reuşeau să treacă peste emoţia macabră a cadavrului.

— Şi nu avea ochi, mamă! vorbi Tom, cu faţa contorsionată grotesc.

— Pentru că i-au ciugulit păsările, *boka chele,* spuse fratele său.

— Băieţi, asta e de ajuns! Anisha ridică o sprânceană ca avertisment. Teddy, vom discuta mai târziu de unde ai învăţat această expresie.

— Este ceea ce Chatterjee numeşte *punkah wallah,* spuse Teddy. Înseamnă doar…

— Ştiu ce înseamnă, interveni ea. Şi domnii nu se insultă unul pe altul în prezenţa unei doamne. Şi nici nu vorbesc despre cadavre. Eu sunt delicată. Aş putea să leşin.

— O, mamă! Teddy îşi dădu ochii peste cap. Tu nu leşini niciodată.

Welham se aplecă să îi ciufulească părul lui Teddy.

— Şi mie mi se pare destul de rezistentă, băiete, murmură el. Dar nu e un cadavru adevărat, ci doar o glumă veche.

— O glumă, domnule?

Teddy se uită la el, nedumerit.

Welham le zâmbi băieţilor.

— Da, i se spune Dashing Davie, prinţul pirat. Din când în când, unii dintre docheri beau prea mult şi îl atârnă doar pentru distracţie. Dar bătrânul Davie nu e decât vată şi pânză de bumbac. Ceva care să-i sperie pe turişti.

— O! exclamă Tom, evident abătut.

Welham păru să se înmoaie şi îngenunche ca să-l privească pe băiat în ochi.

— Dar spânzurătoarea şi cuşca sunt reale, spuse el aproape consolator.

— Uite, vezi locul acela mlăştinos de dincolo de cotul râului? Acela este Blackwall Point. Acolo îi spânzură pe adevăraţii piraţi şi le lasă cadavrele să putrezească drept avertisment.

Tom făcu ochii mari.

— Chiar aşa?

— Ei bine, a trecut ceva timp, zise Welham şi îi făcu cu ochiul. Dar nu se ştie niciodată.

La această veste plină de speranţă, băieţii se luminară. Serios, oare omul îşi exercita farmecul sclipitor şi strălucitor asupra tuturor celor pe care îi întâlnea?

Tocmai atunci, însă, singurul lor servitor rămas traversă puntea, cu Janet în urma lui.

— Toate bagajele au fost descărcate, milady, rosti Chatterjee cu o plecăciune elegantă.

— Excelent! Mulţumesc. Ea se întoarse spre băieţi. Acum să nu mai vorbim despre spânzurători, adăugă ea, incluzându-l şi pe Welham în privirea ei cuprinzătoare. Din partea nici unuia dintre voi.

Welham râse.

— Sună ca un avertisment, băieţi! rosti el. La drum, atunci! Londra şi toate aventurile ei frumoase ne aşteaptă.

Dar băieţii observară că era mai probabil să îi aştepte un nou profesor, sunând de parcă urmau să meargă la spânzurătoare împreună cu Dashing Davie. În curând începură să discute despre decapitări şi despre Poarta Trădătorului, întrebându-se dacă vor putea sau nu să vadă

Turnul pe drum.

— Îl voi ruga pe vizitiu să treacă pe lângă el, îi asigură Welham.

— Nu sunt sigură, sergent, şopti ea, că mă ajuţi aici.

Cu toate acestea, promisiunea lui Welham păru să-i liniştească pe băieţi, aşa că Anisha îşi petrecu următoarele minute uitându-se la noul ei cămin, sau la ceea ce se zărea din el. Cu toate că luminile sclipitoare ale docurilor şi ale ţărmului se dizolvau odată cu răsăritul, imensitatea Londrei – sau cel puţin a depozitelor ei – era încă vizibilă.

Niciodată în viaţa ei Anisha nu văzuse atâta activitate ca la East India Docks în zorii zilei. Deja veliere şi barje se mişcau încoace şi încolo pe apă, iar o duzină de nave păreau pregătite să descarce, în timp ce multe altele pluteau în sus şi în jos pe Tamisa. Lucrătorii mişunau ca furnicile în jurul lăzilor şi al butoaielor, iar depozitele întunecate se profilau în spatele lor în fiecare direcţie.

La început, portul mirosea foarte asemănător cu cel din Calcutta; greu de la mirosul de putregai şi de zoaie. Cu toate acestea, când, în cele din urmă, trecură dincolo de umbra East Indiaman şi se apropiară de depozite, Anisha fu izbită de mirosuri mai plăcute de piper şi ghimbir şi de sute de alte lucruri pe care nu le putea identifica – mirosul de bani, cum l-ar fi numit răposatul ei tată.

Cu paşii săi lungi şi cu şolduri subţiri, Welham tăia o potecă lină prin mulţimea care se îndepărta respectuos din calea lui, în timp ce el îi escorta în siguranţă pe o alee largă care trecea prin spatele unui rând de depozite. În scurt timp, erau instalaţi în trăsuri. Chatterjee şi Lucan o luară pe prima, cel dintâi fiind obligat să ia locul valetului fratelui ei.

Janet îi mână pe băieţi în alta şi, după ce verifică dacă totul era în ordine, Welham deschise uşa celei de-a treia, un landou frumos, complet închis, cu o stemă aurită pictată pe uşă.

— După dumneavoastră, milady.

În mod ciudat, ea era puţin temătoare pentru că se afla din nou singură alături de Welham, dar mândria o făcu să-şi îndrepte spatele, aşa că îşi ridică fustele poate puţin

mai mult decât ar fi făcut-o în alte situaţii, şi urcă înăuntru. El o urmă elegant înăuntru, închizând uşa şi aruncându-şi pălăria înaltă pe scaunul de lângă el. Aproape imediat, Anisha auzi prima trăsură cum porni la drum cu harnaşamentul zornăind. Erau din nou complet singuri, în întunericul şi în spaţiul strâmt al trăsurii, care-i înconjurau cu acelaşi sentiment de intimitate pe care îl simţise în cabina ei.

Trăgându-şi pelerina un pic mai strâns din cauza frigului şi a umezelii, Anisha rupse tăcerea grea.

— Sergent Welham, poate că ar trebui să-mi cer scuze.

— Ar trebui? murmură el. Pentru ce, rogu-te?

— Tom şi Teddy, răspunse ea. Toată discuţia aceea. Despre… ei bine, despre spânzurătoare. Mai ales în faţa ta. Nu au intenţii rele, iar tu ai fost tolerant. Cu toate astea…

În ochii lui reveni sclipirea veselă.

— Mi-e teamă că mi-am pierdut sensibilitatea delicată pe câmpurile de luptă din Maghreb, milady, rosti el. Apropo, băieţii par totuşi destul de greu de controlat. Câţi ani au?

— Tom tocmai a împlinit şase ani, răspunse ea, iar Teddy opt. Iar Luc, la numai optsprezece ani, îşi închipuie că este un bărbat în toată firea.

Expresia din privirea lui Welham deveni brusc serioasă.

— Atunci să ne rugăm ca lordul Lucan să înveţe curând cum stau lucrurile, căci Londra are tendinţa de a-i învăţa pe tineri lecţii aspre într-o şcoală dură.

Vorbea, Anisha ştia, din experienţă.

Chiar atunci, luară o curbă bruscă. Prin fereastra de sticlă vălurită, privirea ei urmări priveliştea largă de catarge şi depozite. Într-o clipă treceau pe sub bolta arcuită a unei porţi cu turn cu ceas, încastrate în zidul de cărămidă care înconjura şantierul naval, trăsura legănându-se în lateral când vira la dreapta. Câţiva metri mai departe, trăsura încetini din nou, de data aceasta pentru a intra pe o stradă principală.

„Barking Road”, scria pe indicator.

Ce denumiri ciudate aveau acest locuri. Trăsura se îndepărtă spre vest. Şi apoi, chiar când ieşeau din curbă, Anisha îl zări. Un tânăr îmbrăcat într-o haină lungă stând lângă un stâlp de iluminat, privirea lui urmărind-o pe a ei ca şi cum ar fi fost fixată de ea.

Fără să vrea, Anisha se răsuci ca să se uite în urmă. Chiar înainte de a dispărea din vedere, bărbatul îşi ridică pălăria ca într-un salut tăcut, dezvăluind o şuviţă de păr castaniu şi un zâmbet straniu, misterios, aproape insolent.

Ea se întoarse, privirea ei îndreptându-se imediat spre Welham, care înjurase încet în barbă. Şi el o privea, uitându-se dincolo de umărul ei cu ochi care nu mai râdeau, ci, în schimb, străluceau aproape ameninţător.

— Tânărul acela, murmură ea, îl cunoşti?

O privire întunecată apăru pe chipul lui înainte amabil, iar Anisha fu lovită de certitudinea înfiorătoare că Welham ar fi un duşman brutal.

— Nu-l cunosc, scrâşni el din dinţi. Dar acum se pare că va trebui să o fac.

— Nu înţeleg.

Fiecare muşchi al lui Welham părea brusc încordat, ca o pisică mare gata să atace.

— Mi s-a spus că omul lucrează pentru un ziar, răspunse el. Până în acest moment, însă, mi-am imaginat că numele lui nu prea conta.

— Dar fratele meu a scris că lordul cancelar ţi-a anulat condamnarea. Anisha aruncă o privire neliniştită peste umăr, dar bărbatul, bineînţeles, dispăruse de mult. Ce ar putea ziarele să vrea de la tine acum?

— Din experienţa mea, cele mai multe dintre relele lumii au legătură cu banii. Maxilarul lui Welham tresări. Mai exact, cu câştigarea lor. Şi, de obicei, pe cheltuiala altcuiva.

— Adevărat, admise ea, dar…

El ridică din umeri.

— Poate multă lume crede că tatăl meu mi-a cumpărat dreptatea, zise el. Nu puţini ar fi încântaţi să mă vadă căzând în dizgraţie. Şi asta, îndrăznesc să spun, ar vinde un număr mare de ziare.

Pentru o clipă, Anisha se gândi la asta.

— Este un gând urât, spuse ea încet. Cât de oribil pentru tine!

— Oribil, reluă el, cu o voce periculos de blândă. Nu, milady. Oribil este să fii lăsat să putrezeşti în închisoare pentru o crimă pe care nu ai comis-o. Oribil este să ţi se pună un ştreang în jurul gâtului şi să nu ştii că vei respira în continuare. Oribil este să vezi soldaţi buni lăsaţi să moară în sângele şi noroiul Africii pentru că nu au o modalitate mai bună de a-şi câştiga existenţa. Şi dacă poţi supravieţui, atunci, în general, nu-ţi pasă de ce cred oamenii. Dar individul a început să pună întrebări despre tatăl meu. Şi despre fratele tău. De două ori a fost văzut furişându-se pe lângă Societatea St. James, încercând să se strecoare înăuntru.

— Societatea St. James? Ochii Anishei sclipiră alarmaţi. Acesta este noul nume pentru Fraternitas aici în Anglia, nu-i aşa?

— Mai degrabă un camuflaj.

Maxilarul lui Welham era încordat, iar ochii lui erau încă duri.

— Un fel de casă conspirativă şi o modalitate de a explica toate cercetările ştiinţifice pe care le desfăşoară doctorul von Althausen. Fosta poziţie diplomatică a fratelui tău ajută la justificarea unora dintre intrările şi ieşirile ciudate.

Anisha ezită, nesigură cum să pună următoarea întrebare.

— Şi acest reporter, spuse ea. L-ai cunoscut? L-ai atins?

Zâmbetul lui era încordat.

— Mă tem, Lady Anisha, că sunt mai degrabă banal, zise el. Nu am nimic asemănător cu talentele ciudate ale fratelui dumneavoastră.

— Aşa am auzit, răspunse ea. Şi mă bucur pentru tine.

El ridică din umeri.

— Poate că, dacă aş petrece ceva timp în compania reporterului, totuşi, aş putea afla câte ceva din adevărata

lui natură, admise el. Sau poate că nu. În unele zile, nu sunt convins că am vreo abilitate specială în această privinţă.

— Şi eu nu pot fi convinsă să cred asta.

— Credeţi ce doriţi, milady, dar mulţi oameni îmi sunt de nepătruns.

Privirea lui dură era fixată cu atenţie pe fereastră acum.

— Pe dumneavoastră, de exemplu, aş paria. Dar eu cred că există câţiva oameni pentru care răul este atât de natural, atât de mult o parte din ceea ce sunt, încât nu mai este nimic de perceput. Iar reporterul ăla îi urmăreşte pe cei de la Fraternitas, ne urmăreşte fiecare mişcare, fiecare respiraţie.

— Doamne Sfinte!

— Şi acum, se pare că vrea să vă urmărească şi pe dumneavoastră. Pe copii şi pe tânărul Lucan, poate. Şi sunt câteva lucruri, pentru Dumnezeu, pe care nici măcar eu nu le voi tolera, căci el este periculos de aproape de a descoperi totul. Aşa că e timpul să rezolv această problemă.

Vocea lui deveni şi mai joasă, ca şi cum ar fi vorbit doar pentru el.

— E cazul, ba era deja de mult cazul să fac ceea ce am jurat că voi face.

Orice urmă de umor dispăruse de pe chipul bărbatului. Şi, oricât de mult farmec ar fi putut să afişeze, Anisha nu se lăsă păcălită. Incorigibil nu era cuvântul potrivit pentru acest om. Chiar şi dacă nu ar fi ştiut nimic despre trecutul său întunecat, îşi dădea seama că Rance Welham se purta cu bruscheţea cu greu de controlat a unui soldat.

Privirea lui era rapidă – neliniştitor de rapidă – şi acum era convinsă că ar putea deveni letală într-o clipă. Exista în el o furie voalată, simţea Anisha, care îl pârjolise până în adâncul sufletului; o amărăciune care se hrănea ca un cancer în spatele acelei faţade amabile şi al acelor ochi râzători. Aceasta o neliniştea şi totuşi i se părea ciudat de umană.

Anisha ştia din scrisorile fratelui ei că, în tinereţe, Welham fusese condamnat pentru crimă şi închis de două ori. Prima dată, el scăpase cu iscusinţă de spânzurătoare. A doua oară îl salvase retractarea declaraţiei unui martor pe patul de moarte. Între timp, fugise din Anglia, ajunsese la Paris, apoi plecase în Africa în Legiunea Străină Franceză – o organizaţie formată din infractori, bătăuşi şi mercenari, şi doar un pic mai puţin mortală decât spânzurătoarea.

Îşi continuată drumul în tăcere o vreme, dar atmosfera din interiorul trăsurii se schimbase în mod ciudat.

În aer se simţea o senzaţie de nelinişte pe care chiar şi ea, cu abilităţile ei limitate, o putea discerne.

Neştiind ce să spună, Anisha privi, în schimb, prin fereastră cum mica lor caravană îşi croia drum pe străzile care alternau de la întunecate şi înguste la largi şi elegante. Niciodată în viaţa ei nu văzuse atâtea turle de biserici, iar pe măsură ce înaintau, străzile erau din ce în ce mai sufocate de trafic şi de oameni. La fiecare cotitură, se puteau observa căruţe şi cărucioare descărcate şi pragul uşilor fiind măturat, în timp ce băncile şi vitrinele magazinelor din Londra se deschideau ca să îmbrăţişeze comerţul zilei.

Totuşi, în mod inexplicabil, noul ei cămin nu reuşea să-i reţină atenţia Anishei, iar privirea îi aluneca înapoi la însoţitorul ei. Îmbrăcat mai degrabă pentru o plimbare la ţară decât pentru o plimbare cu trăsura, Welham era un bărbat înalt, cu picioare lungi şi cu puţine pretenţii de splendoare vestimentară. Purta o haină de culoare neagră cu croială strâmtă din lână superfină, dar nu atât de strâmtă încât să fi necesitat asistenţa unui valet. Cizmele sale înalte şi pantalonii îi dezvăluiau picioarele musculoase destul de frumos, deşi Anisha bănuia că pantalonii ar fi putut fi o alegere în ton cu moda.

De fapt, singurul indiciu de eleganţă la Welham era o vestă de mătase negru tăciune, cu nasturi din baga, o cravată de un alb orbitor şi pălăria neagră înaltă, aşezată lângă el. Iar când îşi dădu haina la spate ca să-şi extragă

ceasul de buzunar, Anisha văzu curbura zveltă a taliei sale, şi aproape că simţi forţa care se afla sub mâneca lui.

Rance Welham era, decise Anisha, un bărbat adevărat – ceea ce, din păcate, îl făcea cu atât mai interesant.

După ce verifică ora şi puse ceasul la loc, el se relaxă pe banchetă, cu un braţ aşezat pe spătar, picioarele încălţate cu cizme aşezate atât de larg încât părea că deţine fiecare centimetru de spaţiu din jurul său. Îşi înclină capul spre fereastră, o şuviţă de păr negru căzându-i pe frunte, în timp ce privirea lui rapidă cercetă străzile de dincolo de fereastra trăsurii, întreaga lui atitudine dându-i Anishei vaga senzaţie că lui Welham îi scăpau prea puţine şi era şi greu de intimidat.

Răscoli în minte ce mai spusese fratele ei despre el. Welham descindea dintr-o familie bogată din nordul Angliei, dar mama lui fusese o scoţiană de la graniţa. Raju şi Welham se cunoscuseră poate cu patru sau cinci ani mai devreme în Maroc – sau fusese în Alger? Dar făcând ce, mai exact, fratele ei refuzase să spună. Ceva care nu era pentru urechile unei doamne, dedusese Anisha pentru că, la un moment dat, în istoria lor zbuciumată împreună, Raju ajunsese să realizeze că atât el, cât şi Welham purtau semnul Gardianului.

Şi aşa deveniseră inseparabili.

Semnul era cel mai adesea gravat sus, pe şoldul stâng, pentru a indica faptul că un om fusese ales de familia sa – datorită temperamentului, tradiţiei şi alinierii cerurilor – ca un gardian al vechiului şi nobilului Ordin al Fraternitas Aureae Crucis. În parte ordin religios şi în parte societate secretă, Fraternitas era în aparenţă dedicată studiului filosofiei naturale şi legăturii sale cu marile mistere greceşti şi druidice.

Gardienii serveau ca braţ protector al societăţii, asemenea soldaţilor creştini care juraseră credinţă sabiei. Semnul în sine era pur şi simplu o cruce latină poziţionată deasupra unei peniţe şi a unei spade încrucişate.

Uneori, dacă familia descindea pe linie scoţiană, marca lor era inclusă într-un cadru cu ciulini. Simbolul, în

ambele forme, era comun, ascuns la vedere pe frontoane, blazoane şi pietre funerare din întreaga Europă, la fel ca şi în cazul irisului.

Fraternitas îşi avea rădăcinile, se şoptea, în lumea celtică antică şi în tradiţia creştină a templierilor, poate avea chiar o vagă legătură cu masoneria. Vag părea să fie cuvântul de ordine când venea vorba de organizaţie. Cu toate acestea, tatăl Anishei făcuse parte din ea, la fel ca generaţii de familii Forsythe înaintea lui.

Dar nimic din toate acestea nu conta, de fapt, pentru Anisha. Copiii ei nu se născuseră în Semnul Focului şi al Războiului. Ei puteau fi iniţiaţi în F.A.C. Datorită unor capacităţi intelectuale, juridice sau religioase, dacă ar fi dorit – puteau fi savanţi, avocaţi sau preoţi, dar fiii ei nu vor fi niciodată Gardieni.

Niciodată nu vor fi blestemaţi cu Darul, slavă Domnului!

Nu, fiii ei nu vor avea niciodată nevoie de un Gardian. Era o mică binecuvântare pentru care Anisha era profund recunoscătoare.

Trebuie să fi oftat, pentru ei îşi dădu seama că sergentul Welham se uita fix la ea de cealaltă parte a trăsurii, cu ochii lui, altădată scânteietori, acum foarte concentraţi, ca şi cum ar fi analizat ceva şi nu prea îi plăcea concluzia la care ajunsese.

— Individul acela de la colţ, zise el, cu o voce joasă şi răguşită. Toată afacerea asta, într-adevăr, te face să te întrebi de ce fratele tău m-a trimis tocmai pe mine, dintre toţi oamenii, să te aduc. Chiar l-am sfătuit să trimită pe altcineva, dar…

Aproape fără să se gândească, Anisha întinse mâna pentru a-i pune un deget înmănuşat pe buze, cu o expresie uşor mustrătoare.

— Dar tu eşti cel în care are cea mai mare încredere, spuse ea încet. Prin urmare, tu eşti cel în care eu am cea mai mare încredere.

Zâmbetul lui fu slab.

— Cred, totuşi, că Ruthveyn speră că vă veţi integra

aici în oraş, Lady Anisha, vorbi el. Mă îndoiesc că să fiţi văzută în compania mea v-ar ajuta – şi i-am spus asta.

— Poftim? Unde să mă integrez?

El zâmbi din nou, dar, de data aceasta, zâmbetul nu îi ajunse până la urechi.

— Ruthveyn doreşte să vă faceţi legăturile sociale adecvate, o lămuri el, şi să vă făuriţi o viaţă nouă şi fericită aici, în Londra. El este hotărât, din ce înţeleg, că te vei căsători din nou, aşa că compania mea nu este ideal…

Anisha încremeni.

— Poftim?

Expresia lui Welham se înăspri.

— Îmi pare rău, am vorbit prea direct – sunt mai din topor, veţi constata – dar îndrăznesc să spun că veţi auzi aceleaşi cuvinte de pe buzele lui în decurs de o săptămână.

Anisha trase adânc aer în piept ca să se calmeze.

— Aşa o să fie? vorbi ea rigid. Şi spune-mi, domnule, fratele meu l-a şi ales deja pe acest nou soţ?

Ochii lui Welham se măriră. Apoi, aparent, recunoscându-i supărarea drept ce era, zâmbetul îi reveni, micile linii din jurul ochilor săi albaştri strălucitori încreţindu-se din nou.

— Eu cred, milady, că el are, de fapt, în minte unul sau doi candidaţi, murmură el. Şi pot deja să văd că veţi fi perfect mulţumită să lăsaţi chestiunea în mâinile lui pricepute.

— O, chiar aşa, răspunse ea, cu dulceaţă. Iar eu, la rândul meu, voi fi la fel de fericită să îl ajut. Într-adevăr, după ce abia dacă l-am văzut în ultimii cinci ani – şi fără să ştiu nimic despre viaţa lui aici, nici despre dorinţele lui, nici despre speranţele sau visele lui sunt absolut sigură că văduvia asta nu îi convine deloc.

— Lady Anisha, iertaţi-mă! Privirea lui deveni serioasă. N-ar fi trebuit să sugerez…

— Nu, nu, sugerează, te rog, interveni ea, cu o voce stridentă. Intenţionez să fac exact asta. Trebuie să existe cel puţin două duzini de roze engleze care vor să se agaţe de fiecare perlă de înţelepciune a fratelui meu şi să-i spună

ce diavol fermecător este, totul în schimbul coroanei de contesă şi al averii lui generoase. Şi, credeţi-mă, sergent Welham, voi reuşi să intru în graţiile fiecăreia, dacă fratele meu va îndrăzni să mă arunce în aşa-zisa lui societate englezească.

— Într-adevăr, spuse el.

— Să nu te îndoieşti niciodată, răspunse ea. Şi apoi îi voi aduce acasă, pe rând, la cină, până când iadul va îngheţa. Dar, în timp ce aştept această ocazie fericită, îmi voi îndrepta atenţia spre relele sale obiceiuri. La legăturile lui cu femei. La beţia lui. Consumul său obişnuit de opiacee. Nu, sergent Welham, secretele lui Ruthveyn nu-mi scapă. Într-adevăr, voi fi absolut neobosită în eforturile mele de a-l perfecţiona. Ce părere ai despre asta? Îi va face viaţa mai fericită, ce crezi?

Dar sergentul Welham nu mai părea atât de relaxat sau de optimist pe bancheta sa.

— Doamne Sfinte, murmură el.

— Şi tu? întrebă ea, înclinând capul într-o parte. Poate că şi tu ai putea beneficia de ajutorul meu?

— O, nu cred, ezită el. Deşi vă mulţumesc, milady, pentru că v-aţi oferit.

— Eşti destul de sigur, nu-i aşa?

— Destul de sigur, da, răspunse el. Şi acum, dacă vă uitaţi în stânga dumneavoastră, puteţi vedea Turnul Londrei.

— Mulţumesc, spuse ea tăios. Dar nu mă interesează deloc atracţiile turistice.

— Hm! făcu Welham, apoi îşi puse pur şi simplu pălăria la loc pe cap şi o înclină în faţă peste ochi.

Anisha îşi forţă privirea spre fereastră şi se uită cum pereţii sumbri şi gri treceau în goană pe lângă ei.

Înaintară în tăcere o vreme, prin labirintul de străzi ce părea nesfârşit, până când Welham chiar începu să sforăie încet.

Aruncă o privire exasperată în partea cealaltă a trăsurii. Bărbia îi căzuse pe piept, iar degete îi erau împletite în vesta lui. Serios, cum putea să doarmă? Şi cât

de enervant de mare era Londra! Oare nu aveau să ajungă niciodată acolo unde trebuiau să ajungă? Nerăbdarea o pişcă asemenea unei muşte obraznice în ceafă.

Apoi îşi dădu, brusc, seama de ceea ce era evident. Că tocmai îl împuşcase pe mesager, iar acum… ardea să-şi înfigă ghearele în fundul arogant care îl trimisese.

— Sergent Welham, spuse ea un pic cam tare.

— Ce…? Capul îi tresăltă brusc, pălăria lui elegantă căzându-i în poală. Am ajuns?

— Nu, vreau doar să îmi cer iertare, zise ea. Am vorbit la supărare. Sunt furioasă pe fratele meu. Iar dumneata ai fost foarte amabil, îmi pare rău.

— Hm! făcu el din nou, punându-şi pălăria la loc.

— Acum, această frumoasă biserică veche pe lângă care trecem, zise ea, cum se numeşte?

— O, exageraţi, doamnă dragă, zise el, în mod sumbru. Nu vă interesează atracţiile turistice din ce îmi amintesc.

Ea clipi din ochi de două ori, încet.

— Văd că nu intenţionezi să mă laşi să ies din asta cu graţie, zise ea. O merit, aş îndrăzni să spun.

— St. Clement, atunci. Vocea lui era aspră. Se numeşte St. Clement Danes.

— Şi ar fi biserica dumitale? întrebă ea pe ton de conversaţie.

— Doamne, nu!

El ridică din ambele sprâncene întunecate şi tăioase.

— În plus, Londra are o mie, iar eu nu am mai întunecat uşa unei biserici de… da, ei bine, nu ştiu de când.

Dintr-odată, umerii părură să-i cadă, iar el se frecă cu o mână aproape gânditor în jurul maxilarului.

— O voi face, totuşi, în scurt timp, mă tem. Şi mult prea curând, de altfel.

Anisha îşi dădu seama imediat despre ce vorbea. Tatăl lui Welham, scrisese Raju, era pe moarte.

— Mi-a părut rău când am auzit de tatăl tău, murmură ea. Ultima scrisoare a fratelui meu mi-a parvenit la Lisabona. Spunea că sănătatea contelui de Lazonby se

deteriorase.

— Da, distrusă de anii de suferinţă şi de eforturile sale necontenite ca să obţină anularea condamnării mele, rosti Welham cu mâhnire.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea din nou. Raju spune că titlul îţi va reveni ţie. Sunt sigură că nu te bucuri deloc.

— Da, dar voi mai avea timp câteva luni, dacă Dumnezeu este bun, spuse el, iar ochii lui nu mai zâmbeau. Şi nu, nu-mi face niciun fel de plăcere. Abia a împlinit şaizeci de ani, iar acum suntem amândoi privaţi de ultimii lui ani de viaţă – şi cineva, în cele din urmă, va plăti pentru asta.

Anisha nu avu niciun răspuns la asta. Mai mult decât atât, nu avea nicio îndoială că el vorbea serios. Welham arăta ca un om care făcea promisiuni, nu ameninţări inutile.

Welham îşi îndreptă privirea spre fereastră, privind aproape orbeşte afară. Cu lumina de iarnă aruncând o umbră sub pometii lui curat cizelaţi, profilul lui avea o înfăţişare de o frumuseţe atât de aspră, încât abia dacă îl recunoscu pe bărbatul zâmbitor care păşise în cabina ei în dimineaţa aceea.

Şi gura aceea – o, acea gură generoasă şi frumoasă! Era singurul lucru care îl îmblânzea, poate chiar îl salva.

Fără milă, Anisha se forţă să privească în altă parte, simţind cum o cuprinde un val de căldură. Doamne, ea nu era o gâsculiţă fără experienţă care să se lase influenţată de un bărbat, indiferent de frumuseţea lui robustă – şi simţea suficient de mult din natura umană ca să recunoască chinul şi durerea atunci când le vedea în carne şi oase.

Se întoarse spre fereastra de vizavi şi încercă să se gândească la ceea ce avea să urmeze. Acum de sus turna o ploaie îngheţată, promisiunea răsăritului roziu se transformase într-un cer plumburiu, cu un vânt care zdruncina ramurile goale ale copacilor şi şuiera prin uşa trăsurii. Dintr-odată, nostalgia vagă după India se transformă într-o durere adâncă, iar ea era îngrozită că făcuse o greşeală irevocabilă.

Groaza nu dispăruse nici atunci când, câteva minute mai târziu, vehiculul încetini şi opri între doi stâlpi de poartă masivi şi luminaţi pe o alee semicirculară a unei clădiri grandioase, cu porticuri, situată puţin mai departe de la stradă. Cu reticenţă, ea îşi ridică reticulul, apoi îşi strânse puţin mai tare pelerina, ca şi cum acest lucru ar fi putut să împiedice inevitabilul.

Purtând umbrele negre şi sumbre, un trio de servitori îmbrăcaţi în livrele coborâră în pas alert pe trepte, amintindu-i Anishei un pic de un pluton de execuţie. Îngrijorarea ei trebuie să i se fi reflectat pe chip, pentru că imediat Rance Welham îi prinse mâna şi o duse la buze.

— Curaj, draga mea! spuse el cu blândeţe. Fratele tău te aşteaptă. Noua ta viaţă te aşteaptă. Şi mai sunt doar două luni până la începerea Sezonului londonez.

Ea simţi cum face ochii mari.

— Sezonul londonez?

— Atunci vei pune societatea pe jar cu frumuseţea ta, continuă el, cu zâmbetul său frumos acum ferm la locul lui.

Pentru o clipă, ea ezită.

— Sergent Welham, spuse ea în cele din urmă, trăgându-şi mâna dintr-a lui, să fim realişti, chiar dacă fratele meu nu poate. Societatea londoneză mă va tolera, da. Dar va avea la fel de mult interes real faţă de o văduvă de militar cu sânge mixt pe cât voi avea eu faţă de ea.

— Nu v-aş fi crezut atât de laşă, Lady Anisha, spuse el, cu un zâmbet estompat.

— Eu nu sunt… expiră ea brusc, strivindu-şi gentuţa în poală cu ambele mâini. Eu nu sunt o laşă, sergent, vorbi ea din nou. Sunt doar… diferită. Asta e tot.

— Doar diferită? reluă el cu blândeţe. O, da, draga mea! Ei bine, asta eşti cu siguranţă.

Dar ochii albaştri strălucitori ai lui Welham zâmbeau iarăşi, adevărata lui natură din nou ascunsă.

Capitolul 2

De la an la an, bătălii, asedii, averi
Pe care le-am trecut...

Aşa cum se întâmplă atât de des cu majoritatea schimbărilor de temut ale vieţii, ceea ce la început Lady Anisha resimţise ca pe o bulversare aproape intolerabilă fu repede înecată de o mulţime de mici dezastre cotidiene. Trebuiau angajaţi tutori, menajere şi maeştri de muzică. Tom şi Teddy aveau nevoie de pelerine, de paltoane şi de tot felul de haine de lână ca să se ferească de teribilul frig englezesc. Lada în care se aflau colecţia de frunze presate a băieţilor şi Enciclopedia Britannica dispăruse de pe faţa pământului. Păsării nu-i plăceau pisicile lui Raju. Pisicilor, pe de altă parte, le plăcea foarte mult pasărea.

Şi apoi mai trebuia să îl convingă pe Raju să renunţe la ideile lui tâmpite despre societate şi căsătorie, noţiuni pe care Anisha nu i le înăbuşise, poate, atât de temeinic sau de nemilos pe cât ar fi trebuit.

Cu toate acestea, de bine, de rău, Londra se năpusti asupra ei ca un ciclon bengalez, începând din momentul în care Rance Welham o ajutase să coboare din trăsură, lăsându-i Anishei prea puţin timp să se agite sau chiar să-şi plângă iubita ei casă, iar ea deveni curând, dacă nu îndrăgostită de noua ei viaţă, atunci cel puţin obişnuită cu ea – toate acestea în timp ce abia îşi dădea seama de schimbarea care se producea.

Şi, în acest fel, iarna se transformă în primăvară şi vara în toamnă, până când, într-o zi, Lady Anisha se trezi de dimineaţă dându-şi seama că primul ei an la Londra trecuse de mult şi, odată cu el, mare parte din furtună. Băieţii intraseră într-un fel de rutină. Lucan se împrietenise cu un grup de tineri gentlemeni eleganţi şi le imita stilul de viaţă mai destrăbălat. După ce fusese disperat din pricina lui Lucan şi îşi ridicase exasperat mâinile în aer, Raju îi şocase pe toţi, îndrăgostindu-se de guvernanta băieţilor.

Iar Anisha... ei bine, nesăbuită cum era, se îndrăgostise puţin de Rance Welham, proaspăt investit

conte de Lazonby.

Dar era atât de greu să nu o facă atunci când ochii lui o tachinau, zâmbetul lui era atât de enigmatic, iar adâncimile firii lui ascunse erau atât de palpitant de neatins pentru ea. Iar el era – exact aşa cum mărturisea – un flirt incorigibil, cel puţin aparent. De zeci de ori Anisha se gândise la ceva mai mult decât un simplu flirt. Dar, de fiecare dată, instinctul de femeie o avertizase să nu o facă.

Şi apoi venise ziua aceea, cu câteva luni în urmă, când dăduse peste el pe neaşteptate şi înţelesese cu o claritate bruscă şi crudă că poate că instinctele ei o îndepărtaseră dintr-un motiv foarte bun. Că poate flirturile lui erau cu adevărat lipsite de sens; profunzimea lui era mult mai departe decât îşi imaginase chiar şi ea.

Lazonby avea treizeci şi cinci de ani şi nu exista nicio femeie în viaţa lui – nici nu existase vreodată, din câte ştia ea. Iar Anisha începuse să se întrebe dacă acum înţelegea de ce; dacă nu cumva pasiunile lui îl împingeau într-o cu totul altă direcţie.

Dar aproape că nu mai conta, pentru că el era cel mai drag prieten al fratelui ei – şi prietenul ei, de asemenea. Mai mult decât prietenie, totuşi? Nu. Lordul Lazonby era prea închis în sine; prea obsedat de noţiunile lui nebuneşti şi furioase despre adevăr şi răzbunare. Iar Anisha era suficient de înţeleaptă ca să recunoască o faţadă când vedea una; suficient de înţeleaptă ca să ştie că, la un anumit nivel, nu-l cunoştea deloc şi probabil că nu-l va cunoaşte niciodată.

Aşa că Anisha se uitase în jur căutând ceva care să o distragă de la acei ochi dansatori şi diabolici. Şi, ca urmare, se apucase să facă ceea ce acum se temea că era un lucru foarte prostesc. Îşi ascultase fratele.

Făcuse exact ceea ce îi spusese lui Lazonby că nu va face.

Iritată de această amintire, Anisha puse o bucată imensă de unt în mijlocul kedgeree-ului ei. Faptul că nu-i plăcea în mod deosebit felul de mâncare – şi, cu siguranţă, nu adăuga niciodată unt în plus – părea să îi fi scăpat în

această dimineaţă. Se înfipse în el cu o poftă vicioasă.

În partea opusă a mesei, Lucan îşi coborî capul şi o privi precaut peste omleta lui. După ce îi aruncase o privire iritată – poate a treia sau a patra din această dimineaţă –, Anisha începu să mestece. Era puţin supărată; nu pe el, ci pe Raju.

Venise aici în mare parte de dragul lui Lucan, pentru ca fratele lor mai mare să îi dea tânărului un pic de îndrumare ca un gentleman – sau cel puţin o cizmă tare în fund. Acum, iat-o aici, la Londra, încă se holba la Luc peste masă, iar Raju era plecat într-o călătorie de nuntă de câteva luni.

Aşa că astăzi nu era în mod cert ziua în care Lucan să ceară bani.

Din nou.

Dar o făcuse.

Bărbaţii, începuse să creadă ea, nu erau decât o molimă.

Dar Lucan încă o privea peste masa de mic dejun pe sub genele lungi, aproape feminine. Lady Anisha îşi lovi furculiţa cu un zgomot ameninţător.

— Încetează, Luc, îl avertiză ea. Să nu îndrăzneşti să te uiţi la mine cu ochii ăia mari şi trişti. Nu fac asta, îţi spun eu. Doar pentru că Raju a plecat în străinătate nu înseamnă că mi-am pierdut brusc curajul, pentru că te asigur că nu aveam nevoie de el ca să mă susţină. Sunt destul de supărată pe tine şi singură.

Lucan îşi lăsă capul să atârne un pic mai jos.

— Doar un împrumut, Nish, până la ziua de Sânziene? imploră el. Doar cât să…

— Pentru ce? răbufni ea. Ca să-ţi plăteşti casa de pariuri? Pe croitorul tău? Amanta? Lasă-mă să-ţi reamintesc că, în ultimul an sau mai bine, ai risipit fiecare bănuţ din alocaţia ta şi o dată ai ajuns chiar într-o casă a datornicilor. Şi, dacă nu aş fi fost eu, probabil că acolo ai fi fost şi acum.

— Nu, aş fi progresat la închisoarea datornicilor, aşa cum intenţiona Raju, zise el cu melancolie.

— Sunt dureros de conştientă de asta. Anisha îşi dădu

la o parte ceaiul cu dosul palmei. Aşa că te-am scos de acolo. Şi în condiţii exorbitante, de asemenea. Şi am suferit mânia lui Raju pentru eforturile mele. Aşa că da, roagă-te să nu se mai ajungă la asta. Ei bine, continuă. Ce este de data asta?

— Baccarat, mormăi el în farfurie. La clubul Quartermaine. Şi acum nu mai există altă soluţie pentru asta. Trebuie să mă comport ca un gentleman, şi tu ştii asta la fel de bine ca şi mine. Putoarea de nabab e încă suficient de aproape ca să atragă muştele.

Vocea lui deveni sumbră.

— Şi nu voi permite să se spună asta, Anisha. Nu despre mine şi, cu siguranţă, nu despre tine.

Fu rândul Anishei să se uite în altă parte – nu că i-ar fi fost ruşine de ceea ce era. Era nespus de mândră. Şi totuşi, era obosită să se tot gândească la asta.

Absentă, scotoci în mătasea plisată a fustelor ei auriu cu turcoaz, brăţările ei subţiri de aur ticăind uşor în timp ce făcea asta. Era adevărat că unii l-ar fi putut numi pe tatăl lor un nabab, pentru că, la fel ca mulţi alţii de felul lui, plecase în India cu un venit confortabil şi se întorsese şocant de bogat. Jumătate diplomat, jumătate om de afaceri, tatăl Anishei le lăsase copiilor săi o situaţie foarte bună, într-adevăr. Dar asta nu-i dădea lui Lucan un motiv să trăiască pe picior mare.

Spre deosebire de Anisha şi Raju, Lucan era produsul celei de-a doua căsătorii a tatălui ei; o căsătorie din dragoste, nu din interes, aşa cum fusese prima. Pamela fusese la fel de pură ca un trandafir englezesc. Fusese şi bună, şi afectuoasă. Prea mult, poate, pentru că îl răsfăţase pe Lucan dincolo de orice limită. Şi totuşi, Anisha îl iubea; îl iubea la fel de mult, şi în unele privinţe mai mult, decât îl iubea pe Raju, pentru că Pamela murise prea tânără, lăsându-l pe Lucan să aibă nevoie de sora lui într-un mod în care cel mai mare nu avusese niciodată.

La fel cum avea nevoie de ea acum.

Şi ea avea să-l ajute, desigur. Dar nu avea de gând să-i uşureze sarcina. Anisha îşi muşcă buza, încercând să se

gândească la ce era cel mai bine de făcut.

— Nish… Tonul precaut al lui Lucan îi întrerupse gândurile. Nish, iar îţi muşti buza. Acum promite-mi că nu te gândeşti să vorbeşti cu Ned Quartermaine. Aş muri pur şi simplu de ruşine.

Hotărându-se brusc, Anisha îşi împinse scaunul înapoi cu o zgârietură aspră.

— Nu-ţi mai pot împrumuta bani din nou, Luc, rosti ea ferm. Nu pot, pentru că nu înveţi niciodată nimic din asta. Şi nici nu voi vorbi cu domnul Quartermaine în numele tău. Pot, totuşi, să fiu convinsă să negociez – şi să negociez ca un bun scoţian, fii atent.

— Da, dur şi necruţător, vrei să spui.

Lucan oftă şi îşi trecu o mână printr-un ciuf care fusese, până în acel moment, domolit în nişte bucle aurii impecabil pomădate.

— Dar, te rog, Nish, te implor. Nu mă face să mă joc din nou de-a bona! Tom şi Teddy… sunt… Doamne Dumnezeule! Sunt mai presus de mine! Dacă nu sar pe jumătate dezbrăcaţi în Serpentine sau nu aleargă prin trafic în Piccadilly Circus, atunci ziua nu mai are nicio provocare pentru ei.

— O, nu, nu vreau să iobăgeşti din nou.

Anisha îl cântări peste masa de mahon şi îşi împinse brăţările înapoi pe braţ, gânditoare.

— Eu cred că niciun împrumut, nicio afacere nu vor fi de ajuns de data asta.

Lucan răsuflă şi se lăsă pe spate pe scaun.

— Nu, de data aceasta, spuse ea, ignorându-i suspinul de uşurare, vom avea o tranzacţie curată, directă.

— O tranzacţie? Lucan se îndreptă din nou brusc, cu ochii mijiţi cu precauţie. De ce fel?

Gura largă şi frumoasă a Anishei se curbă încet într-un zâmbet.

— Noua ta trăsură, murmură ea. Faetonul înalt, vreau să spun, cu frumoasele roţi roşii? Mărturisesc că îţi atrage privirea.

— Faetonul meu? spuse el îngrozit cu ochii mari. Cu

siguranţă nu poţi vorbi serios! Ce ai vrea să faci cu…

— Şi caii, continuă Anisha, fără să se descurajeze. Acei negri încântători, săltăreţi? Da, cred că mi-ar plăcea să-i am şi pe ei.

Dar Lucan începu să se bâlbâie.

— Perechea mea de cai negri? Cred că eşti nebună. Păi, am petrecut două zile la hazard ca să îi câştig de la Frankie Fitzwater! În plus, nicio doamnă la modă nu ar îndrăzni să conducă un astfel de echipaj.

— Vrei să spui că nu sunt în stare?

Anisha îşi arcui o sprânceană.

— Ei bine, nu, te pricepi pentru o femeie, dar…

— Şi dintr-odată mă consideri o doamnă la modă?

— Eu… ei bine, ceea ce am vrut să spun e…

— Haide, Lucan.

Anisha se ridică în picioare, cu spatele drept în toată măreţia ei – care însemna cam un metru şi jumătate.

— Cred că amândoi ştim că lumea la modă din Londra abia dacă iroseşte o a doua privire spre mine.

Ochii lui Lucan sclipiră.

— Dar mama lordului Bessett o face, o avertiză el.

Dar Anisha nu se lăsă intimidată.

— Lady Madeleine nu se pune, răspunse ea, aruncându-şi şerveţelul. Îmi este doar bună prietenă, nimic mai mult.

— Ha! Lucan îşi încrucişă braţele peste piept. Deci nu eşti îndrăgostită de el?

— Doamne, Luc! Nu fi ridicol!

— Dar o să te căsătoreşti cu el.

Lucan îşi ridică bărbia aproape provocator.

— S-ar putea, spuse ea cu răceală. Sau s-ar putea să nu. Nu am consultat încă astrele.

Lucan slobozi un mârâit dispreţuitor.

— Astre sau nu, Raju i-a spus mătuşii Pernicia că o vei face, chiar înainte de a pleca în călătoria de nuntă – mai exact, imediat ce lordul Bessett se va întoarce de la Bruxelles, familia noastră va avea de anunţat un eveniment fericit.

În sinea ei, Anisha îşi blestemă propria prostie, precum şi gura mare a lui Raju. Mătuşa lui Lucan, Pernicia, era sora mult mai în vârstă a Pamelei, bine văzută în societate şi o babă bârfitoare. Iar Bessett era unul dintre cei mai râvniţi burlaci din Londra.

Dar Anisha îşi păstră atitudinea rece.

— Ei bine, Raju nu este aici acum, nu-i aşa? zise ea, punându-şi ambele mâini pe masă şi aplecându-se spre el. Aşa că singurul eveniment fericit pe care ar fi bine să îl anticipezi este plata datoriilor tale la jocuri de noroc – înainte ca Claytor să-i scrie lui Raju sau să afle mătuşa Pernicia.

Obrajii lui Lucan deveniră de un roşu aprins.

Anisha se forţă să zâmbească dulce.

— Deci ce va fi, dragul meu? Dezastru social? O pedeapsă frăţească? Sau acel faeton nou şi strălucitor?

Lucan îşi ridică exasperat mâinile în sus, dar orice comentariu pe care ar fi putut să-l facă fu oprit de intrarea majordomului lor.

Higgenthorpe făcu o plecăciune scurtă din cap.

— Vă rog să mă scuzaţi, milady, spuse el, dar Claytor este în biroul lordului cu nişte hârtii care necesită semnătura dumneavoastră.

Claytor, secretarul fratelui ei, se ocupa de toate afacerile familiei. Lady Anisha oftă şi aruncă o privire în jos la ţinuta ei. Cum nu aşteptau oaspeţi, era îmbrăcată pentru intimitatea casei sale şi în confortul hainelor tradiţionale pe care le prefera adesea.

Astăzi, Anisha îşi pusese pe ea o veche *lehenga cholis,* o fustă diafană şi o tunică scurtă care fuseseră ale mamei sale, ambele generos brodate cu fir de aur fin. Totuşi, pentru a se feri de frigul englezesc, pusese peste ele un şal simplu din caşmir, aşa cum ar fi purtat orice doamnă englezoaică. Asemenea colecţiei ei ciudate de bijuterii, combinaţia era o metaforă, presupunea ea, pentru întreaga ei viaţă.

Îşi încrucişă mâinile cu seninătate în faţa ei.

— Ar trebui să urc să mă schimb, răspunse ea. Roagă-

l să aibă bunătatea să aştepte.

Majordomul se înclină din nou şi se întoarse dând să plece.

În ultima clipă, însă, Anisha se încruntă.

— Higgenthorpe, ai cearcăne întunecate sub ochi, spuse ea. Iarăşi nu poţi dormi?

Zâmbetul de răspuns al majordomului era slab.

— Mă tem că da, doamnă.

— *Vata dosha* a ta, murmură ea. Suferi un nou dezechilibru. Voi prepara ulei de muştar pentru picioarele tale, dar trebuie să te freci în fiecare seară înainte de culcare. O vei face?

— Desigur, răspunse el iute. Şi praful, doamnă? Pentru laptele meu?

— Ţi s-a terminat? întrebă ea. Higgenthorpe, trebuie să spui lucrurile astea.

— Nu-mi place să deranjez, zise majordomul încet.

Anisha îl dojeni cu degetul.

— Nu deranjezi, zise ea. Pune-l pe bucătar să pregătească ghimbir proaspăt, apoi adu nişte păstăi de cardamom de la individul acela micuţ şi ciudat din Shepherd’s Market – şi ai grijă să nu-ţi vândă verde, pentru că nu este deloc la fel. Îl voi prepara diseară după cină.

Higgenthorpe părea uşurat.

— V-aş fi foarte recunoscător, doamnă.

— Şi îţi vei aminti să petreci câteva momente concentrându-te asupra respiraţiei? sugeră ea. Doreşti să îţi arăt din nou cum se face?

— O, nu, doamna mea, zise el. O fac în fiecare seară, fără greş.

— Excelent, spuse Anisha. O, apropo, intenţionez să mă duc la Societatea St. James la ora două. Vrei, te rog, să aduci faetonul roşu cu negru?

— Faetonul? Majordomul păru brusc alarmat, dar îşi controlă repede expresia. Da, doamna mea.

Anisha porni să îl urmeze afară, dar Lucan o prinse de braţ când trecu pe lângă el.

— Un avertisment, Nish?

Uitând de Higgenthorpe, ea se încordă.

— Avertisment? zise ea, întorcându-se cu faţa la el. De ce fel?

Dar, pentru prima dată, Lucan părea serios.

— Crezi că este cu totul înţelept să te duci din nou la St. James? murmură el. Bessett s-ar putea să nu fie prea încântat să se întoarcă din Belgia şi să afle că aleasa lui se plimbă prin Londra cu lordul Lazonby, ca să nu mai vorbim de faptul că individul încă mai trece pe aici cel puţin o dată pe săptămână.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! răbufni ea. Rance este ca un membru al familiei, şi tu ştii asta. În plus, nu sunt logodită şi, cu siguranţă, nu mă plimb.

Era vina, poate, care o împingea să vorbească atât de tăios.

— L-am dus pe Lazonby la teatru la cererea mamei lui Bessett – nu că ar fi treaba ta. Şi am mers cu el la Whitehall ca să-l văd pe comisarul adjunct Napier, la cererea acestuia. În plus, omul trece pe aici pentru că Raju i-a spus să ne supravegheze cât timp el este plecat. Acum mă duc la St. James să o vizitez pe domnişoara Belkadi. Ai vreo problemă cu asta?

Lucan afişă un zâmbet sceptic, cu un colţ al gurii ridicat.

— Draga de Saffy… zise el. Nu ştiam că are o viaţă socială.

— Ai o problemă cu asta? repetă ea, mai aspru.

Dar Lucan doar o privea prin ochii lui somnoroşi şi cunoscători.

Anisha ieşi afară, măcinată de propria-i vină.

*

Samir Belkadi era un tânăr remarcabil, foarte puţin răbdător, înzestrat cu nişte ochi negri şi duri, care văzuseră multe şi nu ofereau nimic la schimb. Domnul Belkadi era, de asemenea, binecuvântat cu un bun gust înnăscut, graţie tatălui său francez. De la mama sa, însă, moştenise talente

mult mai utile: capacitatea de a se adapta, de a se schimba şi de a depăşi dificultăţi incalculabile; pe scurt, capacitatea de a supravieţui. Era, de asemenea, secretos, cinic şi, dacă circumstanţele o cereau, complet lipsit de conştiinţă.

Belkadi era angajat, nominal vorbind, ca manager de club al Societăţii St. James, o poziţie pentru care aceste talente diverse îl făceau deosebit de potrivit. Societatea în sine era o insulă de eleganţă într-un ocean de sofisticare – ceea ce însemna că, în micul său colţ rarefiat din Londra, casa abia dacă ieşea în evidenţă.

Acest lucru era exact aşa cum intenţionaseră fondatorii săi, căci adevăratul scop al Societăţii St. James nu era unul care să necesite publicitate. Totuşi, scopul era marcat pe frontonul ei, dacă ştiai ce să cauţi: o cruce latină deasupra unei pene şi a unei săbii încrucişate. Pentru cei care înţelegeau semnificaţia acestui simbol, casa oferea un adăpost sigur şi solidaritate oricărui membru al Fraternitas care se afla în situaţia de a călători prin sau de a se refugia în Marea Britanie.

Casa se afla pe o fundătură, lângă clubul Carlton, la o aruncătură de băţ de acele bastioane ale cluburilor, White şi Brooks. Într-adevăr, la prima vedere, nu exista nicio diferenţă notabilă între ele; toate erau clădiri mari, cu intrări impresionante, deservite de portari îmbrăcaţi impecabil, care îşi petreceau zilele făcând plecăciuni în faţa unui flux constant al celor mai bogaţi şi mai nobili dintre englezi.

Dar niciuna nu semăna cu Societatea St. James. Şi niciuna nu era condusă de cineva măcar pe jumătate atât de machiavelic ca Belkadi. Mai mult, în această instituţie specială, toţi cei implicaţi în conducerea ei erau, de asemenea, membri, ceea ce îl lăsa pe Belkadi în poziţia deloc de invidiat de a nu avea cui să se plângă atunci când lucrurile mergeau prost.

Astăzi, lucrurile mergeau prost.

Acest lucru se datora în parte faptului că doi dintre cei trei fondatori ai casei, lordul Ruthveyn şi lordul Bessett, plecaseră în străinătate; primul din dragoste, al doilea

pentru a dezamorsa o situaţie periculoasă la Bruxelles. Acest lucru, din păcate, îl lăsase doar pe dezinvoltul lord Lazonby în reşedinţă.

La propriu, în reşedinţă.

Şi asta nu era de ajuns.

— Din nou, Lazonby, nu avem decât cele două apartamente, repetă Belkadi, punându-şi deoparte ceaiul. Domnul doctor Schwartz este un tip destul de chipeş, dar, dacă nu-i interpretez greşit înclinaţiile, mă îndoiesc că va dori să se culce cu domnul Oakdale.

La asta, Lazonby încercă să zâmbească, dar nu îi ieşi decât o tresărire, încercând cu o mână să-şi apere ochii de lumină.

— Ai putea să tragi draperiile alea blestemate? bombăni el.

— Bea mai multă cafea, sugeră Belkadi. Sau, mai bine, nu mai bea deloc şi nu vom mai avea de-a face cu prostiile astea.

Lazonby îl privi cam urât peste masa din camera de cafea.

— Sarcastic ca întotdeauna, nu-i aşa, Sam?

Belkadi ignoră remarca.

— Vrei să ştii ce cred eu despre toate astea? continuă el, fluturând o mână elegantă ca să indice întreaga casă.

— Nu, dar tot ai de gând să-mi spui, fir-ar să fie, mormăi Lazonby.

— Oui, făcu Belkadi, pentru că tu eşti omul care a pus să fiu târât aici ca să preiau conducerea. Şi ceea ce cred eu este că aceasta nu este casa ta – şi nici nu trebuia vreodată să fie.

— Am cumpărat o casă, spuse contele pe un ton sumbru. Nu începe iar să te iei de mine.

— Ai cumpărat o casă, fu de acord Belkadi. În Ebury Street. O casă frumoasă, nouă, cu toate facilităţile moderne. Ai angajat chiar şi un servitor sau doi. Şi totuşi, nu stai niciodată acolo. Dar, de acum înainte, trebuie. Vei sta.

— Pari foarte sigur pe tine.

— Foarte sigur.

Belkadi deschise registrul pe care îl purta cu el când îl doborâse pe Lazonby.

— Safiyah i-a pus pe lacheii de la etaj să îţi împacheteze lucrurile chiar în timp ce vorbim.

Lazonby părea rănit.

— Serios? După tot ce am făcut pentru tine, Samir? Asta e ca un cuţit în inima mea, să ştii.

— Păstrează-ţi răsuflarea pentru a-ţi răcori terciul, spuse Belkadi aproape absent. Nu e o expresie scoţiană?

— Pentru un tip care pe vremuri nu vorbea niciun cuvânt din engleza regelui, ai reuşit să reţii foarte repede zicerile, spuse Lazonby sec. Cele mai răutăcioase, în orice caz.

— Am descoperit că răutatea are rostul ei, oui. Dar Belkadi îşi consulta registrul capitonat cu maximă seninătate, bifând un rând de cifre. Acum… vrei să demisionez din funcţia mea aici, sergent-şef-major?

Folosirea fostului său grad fusese făcută cu un scop, ştia Lazonby.

— Bineînţeles că nu, bombăni el. Cum poţi să mă întrebi asta?

— Atunci, rogu-te, lasă-mă să-mi fac treaba, replică Belkadi. L-am scos, în sfârşit, pe Ruthveyn de aici, iar tu trebuie să-i urmezi bunul exemplu. Lucrurile tale vor fi duse înapoi în Belgravia până la ora cinei. Acum, trebuie să te pun la curent cu treburile din Saxonia.

Lazonby slobozi un căscat uriaş.

Belkadi îl ţintui cu ochii lui întunecaţi şi reci.

— Saxonia, spuse din nou. Este o chestiune serioasă. Regele a permis trupelor prusace să intre în Dresda. A fost o baie de sânge, iar curtea s-a retras la Königstein.

La asta, Lazonby se dezmetici şi se îndreptă de spate.

— Blestemaţii de continentali certăreţi, murmură el. Curran a scăpat?

— Acum trei zile, zise Belkadi. O duce pe Frau Meyer şi pe copiii ei la van de Velde în Rotterdam. Intenţionează să o lase acolo pentru moment.

Lazonby se relaxă.

— Atunci, cu toată seriozitatea, zise el apăsat, nu am ce să fac în legătură cu Saxonia, nu-i aşa?

Belkadi ridică din umeri.

— Cu toţi ceilalţi plecaţi, îţi revine ţie sarcina de a fi la curent cu ceea ce se întâmplă în lumea mare, răspunse el. Şi să te ocupi şi de amănuntele enervante de zi cu zi. Aşa că, înapoi la vin roşu. Quinsac din ’44 poate fi cumpărat mai ieftin decât…

— Întreabă-l pe Sir Greville, interveni Lazonby.

Samir îşi ridică privirea aspră din registru.

— Ăsta e răspunsul tău? Să întreb pe altcineva?

— Nu, întreabă-l pe Sir Greville, repetă Lazonby. Dacă vrei să mă trimiţi în Saxonia pentru a-i respinge pe prusaci, voi încerca şi voi face vărsare de sânge pentru asta. Dar, dacă vrei să ştii despre vin, întreabă un avocat. Pentru tipi ca mine există doar vinul roşu, alb şi cel rose. Orice bun ofiţer de teren trebuie să ştie, totuşi, cum să delege. Dacă nu te-am învăţat nimic altceva în aceşti mulţi ani, Samir, sper că te-am învăţat măcar asta.

— Mie îmi sună a eschivă.

Belkadi închise registrul cu un pocnet.

— *Très bien.* O să iau doar ’42 şi la naiba cu banii. Ruthveyn are bunul gust să-l prefere şi, cu puţin noroc, se va întoarce înainte să se termine din nou.

În acel moment, ceasul bătu ora două şi jumătate. Brusc, Lazonby se ridică de pe scaun.

— Mă scuzi, zise el. Tocmai mi-am amintit că sunt căutat peste drum, la Ned Quartermaine.

Ieşi şi coborî pe scara elegantă de marmură înainte ca Belkadi să poată formula un răspuns suficient de tăios.

*

Lazonby era al naibii de obosit de decizii. Ştia cum să acţioneze, fir-ar să fie! Gândirea nu fusese niciodată punctul lui forte – ceea ce era, recunoştea asta, sursa multora dintre problemele lui în viaţă. Şi tocmai acum, avea

nevoie de aer, decise el, mâna lui apucând clanţa masivă de alamă a uşii. Avea nevoie de Westmorland. De blestematul de deşert nord-african. De orice loc cu puţin spaţiu. Londra avea să-l sufoce. Voia un singur lucru de la locul ăsta uitat de Dumnezeu, şi nu-l primea.

Da, el credea în Fraternitas – credea în tot ceea ce reprezentau, şi aproape că îşi dăduse viaţa pentru ea în câteva ocazii. Înţelegea, de asemenea, că această casă – Societatea St. James – era un front critic pentru organizaţie. Ştia că unii cu Adevăratul Dar aveau nevoie de protecţie, mai ales femeile şi copiii, şi mai ales atunci când revoluţia era în toi în toată Europa. Dar el nu prea avea nevoie de ceremonii sau de ştiinţă. Şi, cu siguranţă, nu dădea doi bani pe politică.

Un om care se simţea mai bine dormind într-un cort şi trăind într-o pereche de cizme de călărie murdare găsea constrângerile Londrei ca pe o încercare, iar ochii indiscreţi ai societăţii, ca pe un deranj interminabil. Dar, în această după-amiază anume, durerea se mutase în cap, după o noapte de chefuri şi băutură în sala de joc. Nici el nu-şi dorea companie, căci, deşi Fraternitas ar fi putut jura să fie în slujba lui Dumnezeu, niciunul dintre ei nu era sortit sfinţeniei.

Cu toate acestea, trebuie să recunoaştem, cafeaua tare a lui Belkadi îi curăţase pânzele de păianjen de pe creier. Şi acum era timpul să facă apel la Quartermaine. Se miră că nu se gândise niciodată să facă asta până acum. Păstrătorul localului lor de jocuri de noroc era un ascuţitor regal, dar era priceput la joc – în toate felurile. Un om ca el, chiar şi tânăr cum era, ar putea foarte bine să ştie unde erau îngropate unele dintre cadavre. Cu siguranţă, cunoştea oameni care ar putea descoperi câteva dintre ele…

Acest gând îl înveseli considerabil, iar Lazonby cobora deja fluierând pe treptele din faţa clubului când un faeton negru cu roţi roşii rubinii sosi cu viteză de după colţul din St. James’s Place. Trecu stropind prin ceea ce mai rămăsese din bălţile de dimineaţă, apoi se opri pe pavaj la

doar câţiva metri distanţă.

Caii negri cu osatura fină, perfect asortaţi, tropăiau şi clătinau din cap de nerăbdare, dar vizitiul îi stăpânea cu uşurinţă.

— Bună ziua, Rance! strigă Lady Anisha Stafford în jos. Ce surpriză plăcută!

El privi cu o uşoară stupefacţie cum doamna cobora, toată numai graţie compactă şi energie vibrantă, pentru a-i arunca frâiele lacheului clubului care coborâse în goană scările ca să se ploconească în faţa ei.

Lazonby era surprins să o vadă, cu toate că n-ar fi trebuit să fie. Deşi era adevărat că femeilor nu li se permitea să se alăture Fraternitas – cu toate că o tânără deosebit de hotărâtă încercase de curând şi fusese trimisă la Bruxelles cu Bessett pentru deranjul ei –, membrilor publicului cu preocupări ştiinţifice li se permitea adesea să folosească sălile de lectură şi bibliotecile Societăţii St. James.

Dar, mai important, fratele lui Lady Anisha era membru fondator al Societăţii. Aşa că, da, avea tot dreptul să se afle aici, indiferent cât de inconfortabil l-ar putea face pe el să se simtă. Indiferent cât de mult i s-ar fi tăiat respiraţia când se uita la ea. Erau prieteni, şi încă buni.

Se forţă să afişeze zâmbetul său obişnuit, larg şi binedispus.

— Măi, măi, Nish! zise, sprijinindu-se pe bastonul său cu mâner de alamă. Trebuie să te descurci singură, nu-i aşa?

— E o viaţă grea.

Lady Anisha zâmbi, dându-şi jos mănuşile pentru condus atelajul în timp ce cobora pe trotuar.

— Îţi place?

Se referea la trăsură, bineînţeles.

— Este… elegantă, răspunse Lazonby, străduindu-se să nu stea cu gura căscată. Doar că nu sunt sigur că e stilul tău.

— Ei bine, poate că ar trebui să fie? murmură criptic doamna.

Ochiul critic al lui Lazonby cercetă vehiculul, găsind multe lucruri de admirat. Era înalt, dar nu periculos de înalt. Era perfect înclinat, cu roţile din faţă ajungând până la umărul lui Lady Anisha şi cu vopseaua care strălucea ca onixul incrustat cu rubine. Era o trăsură la care niciun tânăr la modă nu ar fi renunţat de bunăvoie – şi pe care foarte puţine doamne ar conduce-o.

— În orice caz, continuă Lady Anisha, o păstrez doar, ca să spunem aşa, pentru fratele meu Lucan.

— Ah, zise contele înţelegând. Căţeluşul a dat din nou de greu, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Lady Anisha se înăspri.

— Chiar aşa, confirmă ea. Baccarat de data aceasta. Dar a învăţat pe pielea lui că, dacă doreşte ajutorul meu, trebuie să plătească un preţ. Iar de data asta preţul este faetonul său. Mărturisesc că a ajuns să-mi placă. Nu sunt deloc sigură că-l va primi înapoi.

Lazonby îşi întoarse atenţia de la faeton la femeia de o frumuseţe rafinată.

— Ai venit să-l vizitezi din nou pe reverendul Sutherland? întrebă el curios. Pentru că el este încă plecat în sălbăticia din Essex.

— Ei bine, cu greu putea să meargă până la Colchester şi să nu-şi viziteze sora, nu-i aşa? întrebă Anisha. Dar eu am venit de fapt să o iau pe Safiyah. Voiam să mergem împreună în parc.

Lazonby se retrase cu un pas. Safiyah Belkadi, sora lui Samir, care ajuta la îngrijirea casei, o părăsea foarte rar.

— Ei bine, mult noroc cu asta, murmură el.

— Ştiu, se încruntă Anisha. Probabil că va refuza. Dar cu tine cum rămâne? Îndrăzneşti să-ţi pui viaţa în mâinile mele?

— Mă pot gândi la prea puţini în care aş avea încredere atât de uşor, spuse Lazonby cu sinceritate. Dar nu, tocmai mă îndreptam peste drum, spre clubul Quartermaine.

— Rance! zise ea dojenitor. Doar nu joci din nou.

El îi zâmbi.

— Nu la Ned, asta e sigur, răspunse el. Nu va lăsa pe nimeni de la Societatea St. James să stea la mesele lui.

— Doamne, mă întreb de ce! murmură ea. Uite, măcar invită-mă puţin în sala de lectură. Am ceva ce trebuie să-ţi spun şi nu vreau să stau în stradă.

Cu o reticenţă bruscă şi gravă, Lazonby îşi înclină capul şi îi oferi braţul, realizând încă o dată cât de rafinată era ea. Minionă şi cu osatură fină, Lady Anisha nu-i ajungea nici măcar până la umăr. Părul ei era la fel de negru şi de elegant ca pana corbului, iar o pereche de sprâncene în unghi ascuţit nu făceau decât să-i accentueze trăsăturile delicate şi pielea caldă şi fără cusur. Ochii de onix păreau să sclipească asemenea unor diamante înfocate atunci când era supărată, ceea ce se întâmpla adesea. Pe scurt, Anisha era cel mai frumos, cel mai exotic lucru pe care-l văzuse vreodată.

Dar el nu se referea la nimic din toate acestea. Niciodată nu o făcuse. În schimb, o conduse pe scări, sporovăind uşor, aşa cum făcea întotdeauna, şi despre nimic altceva mai important decât vremea.

Două minute mai târziu, erau aşezaţi pe canapelele lungi din piele din biblioteca privată a clubului, privindu-se unul pe celălalt puţin jenaţi peste masa de ceai. Lazonby spera din tot sufletul că Lady Anisha uitase ultima dată când dăduse peste el în această încăpere.

Atunci fusese într-o stare îngrozitoare, frământat de furie înăbuşită şi de altceva la care ar fi preferat să nu se gândească. Fusese prins de fratele lui Nish în ceea ce fusese o poziţie extrem de compromiţătoare; prins cu Jack Coldwater, reporterul de ziar care se pare că îşi făcuse o ambiţie de viaţă din a-l ruina pe Lazonby.

Ei bine, Coldwater, micul ticălos obraznic, apăruse prea târziu pentru asta. Lazonby se distrusese cu mult timp în urmă.

Dar, din păcate, Nish fusese cu Ruthveyn în acea zi. Spera doar că ea nu văzuse cu adevărat… ei bine, orice se întâmplase. Fratele ei, cu siguranţă, văzuse – şi îl certase serios pentru asta. Nu pentru că Ruthveyn era un om care

judeca; nu era. Nu, mustrarea fusese din cauza lui Nish.

O privea acum; ochii ei întunecaţi sclipind, sânii ei mici şi perfecţi, atât de bine înveliţi în rochia neagră de mătase de zi, gâtul ei lung şi elegant ca al unei lebede, şi îşi dorea cu o oarecare disperare să nu fi renunţat atât de repede la ea în favoarea lordului Bessett.

Nu că Nish ar fi fost proprietatea cuiva pentru a fi dată mai departe. Nu era. Dar asta nu prea conta. Ar fi putut fi mai apropiaţi decât fraţii, legaţi pentru eternitate, dar Ruthveyn îi spusese clar lui Lazonby că nu va fi niciodată destul de bun pentru sora lui. Şi Dumnezeu ştia că îi era dator lui Ruthveyn – practic, îi datora viaţa.

Mai mult, ştia în inima lui că Ruthveyn avea dreptate.

Poate că se închina la pământul pe care călcau papucii ei minusculi, încrustaţi cu giuvaiere, dar Lazonby trăise o viaţă de răutate şi desfrânare care uneori îl şoca chiar şi pe el. Şi, după ce supravieţuise, ajunsese să facă din răzbunare obsesia vieţii lui. Nu, dacă avusese vreodată o şansă cu Lady Anisha Stafford, o pierduse de mult.

Ca şi cum ar fi vrut să rupă momentul stânjenitor, Lady Anisha se întinse să scoată acul lung de la pălăria ei cu boruri, apoi le puse jos lângă ea.

— Aşa, spuse ea cu un oftat. Mă împungea. Acum, Rance – ai fost foarte rău că m-ai abandonat la Whitehall zilele trecute. Cum ai putut face aşa ceva?

El se ridică brusc în picioare.

— Nu te-am abandonat, spuse el supărat. Ţi-am lăsat trăsura mea, vizitiul meu şi valeţii mei, cu instrucţiuni de a te duce în siguranţă înapoi pe Upper Grosvenor Street. M-am gândit că e mai bine să merg pe jos până acasă, pentru că eram nervos şi nu eram o companie potrivită pentru o doamnă.

Anisha privi cum o expresie aproape insesizabilă trecea peste faţa de o frumuseţe aspră a lui Rance. Aşadar, ea îl înfuriase. Nu era sigură că îi păsa. Erau încă prieteni, da, dar se săturase să îl lase să scape atât de uşor.

Se dusese cu el la Whitehall – practic, la Scotland Yard, un loc pe care majoritatea doamnelor ar fi preferat să

moară decât să-l viziteze. Dar se dusese la cererea lui Rance, şi împotriva bunului ei simţ, pentru a-i cere o favoare personală comisarului adjunct, un om care părea să-l urască pe Rance cu toată fiinţa lui, dar care, mai degrabă din nefericire, îi datora fratelui ei mai mare o favoare.

Şi aşa că se dusese. Dar Rance – în obişnuita lui căutare încăpăţânată a unei dreptăţi pe care probabil că nu o va găsi niciodată – îl presase pe om până când temperamentul lui Napier cedase. Nu era de mirare, când Rance îi ceruse cu atâta aroganţă omului să redeschidă vechea anchetă de crimă. Napier, bineînţeles, refuzase, susţinând că Rance fusese condamnat în mod corect. Moment în care Rance îşi ieşise din fire de furie.

— M-ai părăsit, întări ea, urmându-l până la fereastră. Sincer, Rance, nu îmi dau seama ce te-a apucat în ultimele luni. Te comporţi foarte ciudat.

Lazonby privea fix ţintă spre intrarea în clubul Quartermaine, la Pinkie Ringgold, unul dintre bătăuşii clubului, care ieşea să deschidă uşa unei trăsuri care aştepta. Dar până la urmă se întoarse cu faţa la ea.

— Îmi pare rău, rosti el răguşit, iar ochii lui, dintr-odată sumbri, păreau să-i cerceteze faţa. Ce voiai să-mi spui, Nish?

Ea ignoră micul val de căldură care o cuprinsese şi îşi feri privirea.

— Două lucruri, zise ea. În primul rând, ce ştii despre trecutul lui Royden Napier?

Lazonby ridică din ambii umeri.

— Nimic, în afară de faptul că este urmaşul bătrânului scelerat Nick Napier.

— Doamne, Rance, ce limbaj ai!

Anisha îşi dădu ochii peste cap.

Dar Rance, în adâncul sufletului, avea să fie întotdeauna un legionar, acolo unde doar cei mai duri dintre cei duri supravieţuiau. Iar sceleratul de Nick Napier fusese unul dintre oamenii care îl împinsese la asta, trimiţându-l la spânzurătoare pentru o crimă pe care nu o

comisese. Acum, fiul său deţinea cheia răzbunării lui Rance – poate.

— În orice caz, continuă ea, Lady Madeleine mi-a spus ceva interesant aseară, la cină.

Lazonby zâmbi.

— Te-ai împrietenit bine cu noua ta mamă soacră, nu-i aşa?

Anisha simţi cum se înfurie.

— Taci din gură şi ascultă! îi porunci ea. Acum câteva luni, când Napier s-a grăbit să ajungă la unchiul său aflat pe patul de moarte…

— Da, la Birmingham, spunea cineva, interveni Lazonby. Probabil vreun argintar nepriceput. Ce-i cu asta?

— Ei bine, nu a fost la Birmingham, zise Anisha coborându-şi vocea. Belkadi a înţeles greşit. Era vorba de Burlingame – ca în Burlingame Court.

Pentru o clipă, Lazonby o privi nedumerit.

— La lordul Hepplewood?

— Ei bine, Hepplewood este mort, nu-i aşa? Sau cel puţin aşa spune Lady Madeleine.

Anisha flutură din mână cu dispreţ.

— Mărturisesc că nu ştiu nimic despre aceşti oameni. Dar mi se pare ciudat ca Napier să fie nepotul unui aristocrat atât de bine conectat.

— Conectat, atunci, dinspre partea lui Lady Hepplewood, murmură Lazonby.

— Lady Madeleine spune că nu, replică Anisha. Mă întrebam dacă nu cumva Napier este ilegitim.

— Nu, dar bătrânul Nick ar fi putut fi.

Apoi Lazonby ridică din nou din umeri.

— Dar eu nu dau doi şilingi pe numele lui Napier. Vreau doar să-şi facă treaba.

Voia ca Napier să-i reabiliteze numele, dar, pentru a face asta, Napier trebuia să discrediteze ultimul caz, cel mai proeminent, al tatălui său. Aşa că urmau să vadă, se gândea Anisha, din ce era făcut Royden Napier…

Trase adânc aer în piept.

— Ceea ce mă duce la al doilea punct al meu,

continuă ea.

— Care ar fi?

Pentru o clipă, Anisha îşi prinse buza de jos între dinţi.

— L-am convins pe Napier să mă lase să mă uit la dosarele din cazul Peveril, zise ea în cele din urmă.

— Ce-ai făcut?

El o privea neîncrezător.

— O să mă lase să văd dosarele, repetă ea. Nu pot să le iau din biroul lui, bineînţeles. Dar sunt o chestiune de interes public – ei bine, într-un fel – aşa că mă va lăsa să le văd. Însemnările tatălui său. Declaraţiile martorilor. Lucruri de acest gen. Deci… ce vrei să ştii?

Rance nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Eu… Doamne Sfinte… totul, reuşi el să spună. Tot ce poţi afla. Dar cum…?

Anisha îşi feri privirea.

— Oţet şi miere, Rance, murmură ea. Cunoşti vechea zicală. Cred că ar fi mai bine să mă laşi pe mine să mă ocup de Napier de acum încolo, mai ales că nu te poţi stăpâni să fii civilizat.

Rance închise ochii şi înghiţi în sec.

— Mulţumesc, Nish, şopti el. Nu ştiu ce ai făcut, dar… mulţumesc.

Aşteptă preţ de o bătaie de inimă – şi totuşi fu o clipă care părea să se întindă în eternitate. Dincolo de fereastra deschisă, Anisha putea auzi trăsurile troncănind şi porumbeii uguind pe streaşină. Iar când Rance deschise ochii, ea nu reuşi decât să se holbeze la el; la expresia lui obosită şi tristă, care de atâtea ori părea să îi pătrundă în inimă şi în suflet, tăindu-i răsuflarea.

— Cu plăcere, reuşi ea cumva să spună.

Şi în acel moment suprarealist de lângă fereastra deschisă, el îşi puse mâinile calde, cu degete lungi, pe umerii ei şi o trase încet, inexorabil, la pieptul lui. Ea se lipi de el cu un oftat, iar buzele lor se întâlniră.

O sărută uşor la început, înclinându-şi gura peste a ei, în timp ce nările îi fremătau. Iar ea îi răspunse; îi răspunse aşa cum îşi închipuise atât de des că ar face-o, sărutându-l

la rândul ei, apoi deschizându-se sub el. Invitându-l. Tentându-l. Iar ca răspuns, Rance adânci sărutul, strecurându-şi limba în gura ei, iar scânteia de dorinţă care o străbătea se transformă într-un râu furios şi întortocheat de pasiune, ameninţând să spulbere toată reţinerea Anishei.

Asta – o, da, asta era fantezia ei…

Apoi, brusc, aproape fără milă, fantezia luă sfârşit.

Rance îşi smulse buzele de pe ale ei şi o îndepărtă de el. Respiraţia lui era sacadată, ochii sălbatici şi, sub talia pantalonilor lui, ea putea vedea conturul dur al erecţiei lui. Una destul de impresionantă, dacă era să fie sinceră.

— Îmi pare rău, reuşi el să rostească răguşit, lăsându-şi mâinile să cadă. Doamne, Nish! Iartă-mă!

Ea îşi lăsă mâinile să cadă şi se îndepărtă, brusc înfuriată pe ea însăşi. Dar, în acea clipă, surprinse o urmă de mişcare cu coada ochiului. Aruncă o privire spre uşă, alarmată.

Nimic.

O cuprinse uşurarea – dimpreună cu o strălfulgerare de vinovăţie.

Dintr-odată, Rance se întinse spre ea.

— Aşteaptă! rosti el răguşit.

— Nu, spuse Anisha încet, dându-se înapoi cu încă un pas.

În mod ciudat, o certitudine calmă o cuprinsese.

— Eu nu aştept. Lucrul ăsta dintre noi… nu va fi niciodată, nu-i aşa, Rance?

El clătină din cap.

— Nu, fu el de acord. Aş putea să fac dragoste cu tine, Nish. Aş putea. Aş vrea. Dar Ruthveyn m-ar ucide. Iar Bessett… Doamne, cum pot să mă gândesc la aşa ceva?!

În cele din urmă, ea se uită la el cu faţa înflăcărată.

— O întrebare mai bună ar fi: cum am putut eu să mă gândesc la asta?

— Ar trebui să te căsătoreşti cu el, Nish, zise Lazonby. Este un om bun. Îţi va da un nume vechi, onorabil şi nepătat – ceva ce eu nu aş putea face niciodată. Şi va fi un

tată extraordinar pentru băieţii tăi. Ar trebui să te căsătoreşti cu el.

— Da, spuse ea, cu mâinile încleştate pe lângă corp. Ar trebui.

— Şi o vei face? întrebă el. O vei face? Sper că da.

Ea nu-i putea susţine privirea.

— Poate, spuse ea în cele din urmă. Dacă el îmi va cere – şi nu a făcut-o – atunci da, de dragul băieţilor, poate că o voi face.

Rance slobozi un oftat de uşurare evidentă.

— Bine, zise el. Nu vei regreta niciodată.

Ea îl ţintui cu privirea, hotărâtă, în sfârşit, să obţină un răspuns la cel puţin una dintre întrebările ei.

— Şi nici tu nu vei regreta niciodată, spuse ea, nu-i aşa?

El îşi ţuguie buzele şi privi în altă parte.

— Tu nu mă iubeşti, Nish, zise el încet.

O clipă lungă şi plină de aşteptare se aşternu între ei.

— Nu, nu te iubesc, rosti ea în cele din urmă, cu o voce surprinzător de puternică. Te doresc ocazional, Rance. Eşti… ei bine, genul de bărbat care scoate la iveală ce e mai rău într-o femeie, presupun. Sau poate că e cel mai bun. Dar nu, nu, nu te iubesc.

Diavolul arogant o privi ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere.

— Mai este şi altceva, atunci? întrebă ea cu răceală. Înainte să mă întorc la Whitehall? Nu ştiu câte drumuri pot face înainte ca răbdarea lui Napier să cedeze.

Faţa lui Rance părea să se aprindă de căldură. Dar el era, ca întotdeauna, perfect neruşinat.

— Da, rosti el în cele din urmă. Există un lucru anume.

Se dus la micul birou de lângă uşă şi scoase o foaie din hârtia de corespondenţă a clubului. Nerăbdător, scrijeli un nume pe ea şi i-o în mână.

— John Coldwater.

Ea aruncă o privire iritată către el.

— Sau Jack, rosti Rance răguşit. Jack Coldwater.

Într-o clipă, inima i se ridică în gât. Scena din acea zi

îngrozitoare îi reveni în minte.

— Ştiu cine este.

— Sau orice nume din dosar care ar putea avea o legătură vagă cu o persoană pe nume Coldwater.

— Şi de unde să ştiu eu asta? se răsti ea.

— De aceea mă îndreptam spre Ned Quartermaine, răspunse Rance. Am de gând să-l angajez pe unul dintre bătăuşii lui informatori ca să-l scoată la lumină pe individ. Să aflu de unde a venit şi cine este familia lui.

— De ce? Anisha simţi cum buzele i se subţiază de dezaprobare. Aş crede că ţi-ai învăţat lecţia în această privinţă.

Cumva, ea rezistă impulsului de a-i arunca hârtia înapoi în faţă. Se întrebă încă o dată ce făcuseră el şi Coldwater în acea zi fatidică în care ea şi Raju dăduseră peste ei împreună. Părea foarte… fizic. Şi foarte furios – ca şi cum furia şi frustrarea înăbuşite şi da, chiar şi ceva asemănător cu dorinţa, poate, l-ar fi împins pe Rance până la limita nebuniei.

Dar furia era o emoţie complexă, iar bărbaţii… ei bine, Anisha nu putea pretinde că înţelegea ce îi mâna. Şi, într-adevăr, emoţiile lui Rance erau problema lui. Începuse să obosească să îşi tot facă griji pentru el.

Rance îşi drese glasul, uşor stânjenit.

— Coldwater mă urmăreşte cu un motiv, Nish, răspunse el. Este mai mult decât faptul că cei de la *Chronicle* sunt în căutarea unui subiect, pentru că eu sunt o ştire veche de-acum. Nu, e ceva personal.

— Personal.

Anisha îndesă bucata de hârtie în buzunar.

— Îţi voi spune ce cred eu, Rance. Cred că obsesia ta pentru Jack Coldwater este personală.

— Aşa crezi? întrebă el uşor ironic.

— Da, răbufni ea. Şi foarte, foarte nechibzuită.

Pentru o clipă, el ezită, maxilarul i se încordă nemilos. Şi pentru o clipă, Anisha fu perfect convinsă că el voia să o sărute din nou – şi că de data aceasta nu va fi atât de blând. Că de data aceasta nu se va opri până când ea nu o

va implora, şi poate nici măcar atunci…

Gândul trezi din nou dorinţa în ea, fierbinte şi lichidă.

Până la urmă însă, el nu o sărută deloc.

— Să mă ierţi, te rog, reuşi el într-un târziu să rostească cu voce încordată. Sunt căutat în altă parte.

Apoi Rance se întoarse pe călcâie şi ieşi pe uşă, lăsând-o singură în bibliotecă.

*

Trântind uşa în urma lui, Lazonby păşi afară, orbit de furie şi de o dorinţă zbuciumată şi înăbuşită pe care o reprimase prea mult timp. Doamne, îşi dorea, brusc, să o sărute pe Anisha Stafford până când ea va tăcea naibii din gură şi se va preda lui – se va preda dorinţei lui pe care ea trebuia de-acum să ştie că exista.

Dorinţă care existase mereu.

Atât de orbit era de această idee, încât se ciocni direct de lordul Bessett, care stătea la câţiva paşi pe coridor, cu spatele lipit de peretele pasajului, cu degetele ciupindu-şi puternic podul nasului, ca şi cum şi-ar fi reţinut o emoţie puternică.

— Iisuse Hristoase! exclamă Lazonby, ridicând braţele în sus. De unde ai…

Prea târziu îşi dădu seama că Bessett îşi pusese un deget pe buze.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rance, reuşi el să spună, cu vocea gâtuită fie de furie, fie de râs, pune să fie unse balamalele de la uşa aia blestemată, dacă vrei să continui să săruţi persoane pe care nu ar trebui să le săruţi în spatele ei.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă Lazonby, cu mâinile încleştate pe lângă corp.

— Se pare că aş putea să te întreb acelaşi lucru, bătrâne, zise Bessett. Dar eu… ei bine, am venit doar să scot nişte castane din foc. Higgenthorpe a spus că s-ar putea să o găsesc pe Nish aici.

— Castane din foc?

— Da, spuse Bessett, cu ochii dansând de veselie, deşi, sincer, bătrâne, părea mai degrabă că faci tu treaba în locul meu.

Lazonby fu izbit de un val de greaţă pură.

Dumnezeule! O, Doamne!

Deschise gura. Din nefericire, scuzele jenante pe care le cerea situaţia păreau să i se blocheze în gât şi nu reuşi să scoată decât un fel de sunet gutural, gâtuit.

Dar veselia lui Bessett se schimbă încet în exasperare.

— Trebuia doar să-ţi declari interesul pentru doamnă, Rance, zise el, cu voce joasă, dar dojenitoare. Te-am întrebat, ştii, înainte de a pleca la Bruxelles. Ţi-am dat toate ocaziile.

— Dar eu nu am… eu nu…

Lazonby făcu o pauză ca să înghită în sec, căutând disperat în minte cuvintele potrivite. Cuvintele care să anuleze o mie de mici regrete. Pentru a-şi salva prietenia cu Bessett şi pentru a-i oferi Anishei viaţa fericită pe care o merita – cu un bărbat decent, care poseda bogăţia, luciditatea şi caracterul pe care le merita.

— A fost un moment de nebunie, izbucni el în cele din urmă. Mi-am pierdut capul şi am forţat-o să mă sărute. Nu sunt interesat.

Dar asta, în mod ciudat, nu părea să fie ceea ce Bessett dorea să audă.

— O, ai face al naibii de bine să fii interesat, bătrâne.

Faţa prietenului său se întunecase.

— Există un cuvânt pentru un gentleman care se joacă cu afecţiunea unei doamne, iar cuvântul… ei bine, nu este gentleman. Este „ticălos”. Şi ar trebui să-ţi dau o palmă în faţă pentru asta, pe Dumnezeu.

Lazonby se retrase ca şi cum ar fi făcut-o, de fapt.

— Îmi cer scuze, spuse el încet. Da, ai tot dreptul. La urma urmei, Nish este… ei bine, este aproape ca soţia ta.

Dar acum tot sângele păru să se prelingă de pe faţa lordului Bessett. Viitorul mire îşi drese glasul, dar nu spuse nimic. Viziunea cu Nish şi Bessett stând în faţa unui preot

încetă să se mai învârtă în capul lui Lazonby, iar un sentiment rece de teamă începu să îl cuprindă cu oţel.

— Geoff…? El lungi cuvântul, dându-i toate şansele de a-l întrerupe. Sărutul acela a fost în întregime din vina mea. Provoacă-mă. Pocneşte-mă! Nu voi tresări nici măcar o clipă. Dar Anisha este a ta. Merită… ei bine, pe cineva ca tine.

Bessett înghiţea în sec.

— L-am întrebat pe Ruthveyn dacă aş putea să o curtez, e adevărat, murmură el în cele din urmă.

— O, ai făcut mai mult decât atât! Lazonby îi aruncă o privire încruntată. Mama ta o tot sprijină prin tot oraşul, Geoff, umflată în pene de mândrie şi făcând aluzii peste tot. Oamenii vorbesc.

Dar Bessett stătea pur şi simplu acolo, întorcându-şi pălăria de jur-împrejur de bordura ei.

— Deci…? insistă din nou Lazonby.

Pălăria se opri. Aerul, în fapt, părea să nu se mai mişte.

— Deci lucrurile s-au schimbat, rosti Bessett după ce trecuse un moment lung.

Simţurile lui Lazonby intrară în alertă maximă.

— Care lucruri…?

— Lucruri. Vocea lui Bessett era joasă, dar încordată. Afecţiunile mele. Sunt – au devenit – ale altcuiva.

Bessett se foi ca şi cum ar fi vrut să treacă pe lângă el.

— Uite, dă-te din calea mea, Rance. Am venit să vorbesc cu Lady Anisha. Poţi să te duci dracului.

— Ale altcuiva?

Lazonby îl apucă de rever şi îl trase înapoi, un amestec de neînţeles de furie şi uşurare explodând în capul lui.

— Ce naiba înseamnă… o, ia stai! Văd de unde bate vântul! Practic, i-ai jurat credinţă Anishei, apoi ai plecat la Bruxelles cu fătuca aia toscană cu părul negru, şi acum ţi-a sucit minţile? Şi ai tupeul să-mi spui mie că sunt un ticălos?

— Domnişoara de Rohan.

Scăpând din strânsoarea lui, Bessett îşi aruncă pălăria la o parte.

— Numele ei este domnişoara de Rohan, ceea ce ar trebui să ştii foarte bine, după ce ai sponsorizat-o aici într-unul dintre capriciile tale nebuneşti la beţie. Şi nu este o fătucă. Şi nici nu este toscană, mai exact. Dar este o doamnă, pe care tu, Rance, o insulţi pe riscul tău.

— Risc? O să-ţi arăt eu ţie risc, pui de căţea!

Lazonby se rostogoli în picioare.

— Îndrăzneşti să arunci darul lui Dumnezeu ca şi cum ar fi un nimic? Ca şi cum n-ar avea sentimente? Şi pentru ce...? Pentru Anäis de Rohan? Amazoana aia, mânuitoare de toporişcă, nu va fi niciodată nici măcar o fracţiune din femeia care este Nish. Ar trebui să-ţi dau o mănuşă în faţă, nenorocitule fără credinţă. Dar cum nu sunt un domn, poate că o să-ţi bag dinţii pe gât.

Bessett îşi ridică o mânecă de la haină ca să se îndrepte spre el, dar deodată aerul fu cuprins de sunetul unor aplauze lente şi solitare.

Cu o înjurătură în barbă, Lazonby se întoarse să o vadă pe Lady Anisha ieşind din umbrele din adâncul pasajului.

— O, bravo! exclamă ea, înaintând alene spre ei, încă aplaudând. Asta, domnilor, a fost o interpretare foarte merituoasă.

— Lady Anisha. Roşind abundent, Bessett făcu o plecăciune. Vă rog să mă scuzaţi!

Lazonby nu putea decât să se întrebe, în tăcere, dacă exista vreo posibilitate ca această zi îngrozitoare să se înrăutăţească. Dar când Anisha ajunse în cele din urmă lângă ei, cu ochii ei negri scăpărând un foc şi mai negru şi semănând atât de tare cu demonul ei de frate încât îl făcu să tresară, Lazonby începu să se întrebe, în schimb, cât de repede putea să alerge.

Privirea Anishei se abătu de la Bessett pentru a-l cerceta cu dispreţ de sus până jos pe Lazonby.

— Nu pot să spun care dintre voi mă insultă cel mai mult, spuse ea gânditoare. Tu, Geoffrey, pentru că ai

presupus că voiam să fiu curtată şi apoi ai încercat cu disperare să mă pasezi altcuiva. Sau tu, Rance, pentru că ai încercat să-i forţezi mâna lui Geoff doar ca să scuteşti… ei bine, orice ai fi vrut să scuteşti.

— Dar Nish… rostiră ei la unison.

— O, tăceţi din gură, amândoi! Temperamentul Anishei scăpără la viaţă în holul clădirii. Lord Bessett, am douăzeci şi opt de ani, sunt văduvă de mult timp, am o situaţie financiară confortabilă şi – dacă pot să spun aşa – sunt rezonabil de frumoasă. Deşi sângele meu nu este chiar ceea ce şi-ar dori unii, nu mă îndoiesc că îmi pot găsi un soţ undeva – dacă şi când îmi voi dori unul.

Bessett se albise de-acum de tot.

— Dar, fără îndoială…

— Dacă şi când, repetă ea, întrerupându-l. Dar mi se pare acum, domnule, că numai un laş se apropie de fratele unei văduve pe la spatele ei. Dacă ai fi avut vreo afecţiune reală pentru mine, m-ai fi căutat, ţi-ai fi declarat intenţia şi m-ai fi sărutat cu pasiune. Poate chiar m-ai fi invitat în patul tău, ca să-mi demonstrezi, ca să zicem aşa, ce anume ai de oferit?

Bessett devenise rigid ca un stâlp.

— Serios, Anisha…!

— Doamne Sfinte, bombăni Lazonby.

— Dar n-ai făcut nimic din toate astea, nu-i aşa? continuă Anisha. Ai lăsat ca prietenia ta cu fratele meu să prevaleze asupra oricărei pasiuni pe care ai fi putut-o simţi pentru mine. Şi asta, domnule, nu este deloc un fel de pasiune.

— Are dreptate, afirmă Lazonby de alături. Nu te-ai descurcat bine.

— Iar tu… Anisha se răsuci spre el, cu ochii reaprinşi de furie. Eşti un laş mai mare chiar şi decât Bessett. Bessett este pur şi simplu lipsit de pasiune – cel puţin în ceea ce mă priveşte pe mine. Dar tu, domnule, eşti un laş.

— La naiba! Lazonby se simţea ciudat de rănit. Eu… aş merge pe cărbuni încinşi pentru tine, Nish! Ştii că aş face-o.

— Domnule, nu aşa vreau să mergi.

Braţele îi erau încrucişate de-acum, iar vârful unui picior bătea nerăbdător pe covor.

— Ştii, Rance, obişnuiam să visez că te invit în patul meu. De fapt, tânjeam după asta, tâmpită ce eram – chiar dacă ştiam ce ticălos cu idei fixe eşti. Dar acum mă bucur nespus de mult că nu am cedat niciodată acestei înclinaţii idioate. Îndrăznesc să spun că nu ai fi făcut altceva decât să mă dezamăgeşti – aşa cum ai făcut-o astăzi.

Rance nu reuşi decât să se holbeze la ea, cu gura căscată.

Bessett însă îşi drese glasul şi făcu un pas înainte cu îndrăzneală.

— Ai dreptate, Anisha, vorbi el liniştit. Te stimez foarte mult – te ador, de fapt. Şi eşti, foarte probabil, cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dar nu am simţit niciodată mai mult decât un interes trecător pentru tine – sau, sincer să fiu, pentru orice altă femeie.

— Lingău, rosti Lazonby ironic.

Anisha ignoră comentariul.

— Şi acum…? întrebă ea, fluturând o mână expansiv.

— Şi acum… e diferit, răspunse Bessett, părând perplex. Am întâlnit femeia potrivită pentru mine şi nu am ezitat nicio clipă. Nu am cerut permisiunea nimănui. Nici măcar a ei. Nici măcar, din păcate, pe cea a tatălui ei – o împrejurare pe care acum intenţionez să o rectific, cu binecuvântarea ta.

Anisha încetă să mai bată din picior.

— Bine, Geoffrey, rosti ea încet. Asta e foarte, foarte bine. Şi fie ca ea să te ducă de nas la altar. O va face, îndrăznesc să spun. Pari complet îndrăgostit.

— Ei bine. Bessett, întotdeauna puţin cam arogant, îşi drese iarăşi glasul şi-şi luă pălăria. Ei bine, îndrăznesc să cred că o va face. Dar mai întâi, doamnă, cu permisiunea dumneavoastră…?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă! Iritarea apăru din nou pe faţa Anishei. Nu trebuie să-mi ceri permisiunea, Bessett. Mă bucur nespus de mult să mă

despart de tine. Şi, aşa cum am spus, nu mi-ai cerut niciodată să mă curtezi şi cu siguranţă nu am intenţionat niciodată să te rog. Aşa că, da, du-te şi fă-i propunerea ta acestei doamne misterioase – această domnişoară de Rohan. Sper că va accepta – dar nu, sper că nu, până când nu te va face să te îngenunchezi şi să te milogeşti ca un prost.

Cu asta, Geoff îşi declară admiraţia nemărginită pentru Anisha, îi luă mâna pentru a o săruta, apoi plecă în grabă pe scări.

Lazonby îl privi plecând cu coada ochiului.

— Doamne, vorbi el din nou când uşa de la intrare se închise cu un zgomot puternic în holul de jos. A fost un mic şoc.

— Pentru tine, poate, replică ea.

Încercând să îşi valorifice farmecul, Lazonby afişă cel mai seducător zâmbet al său.

— Ei bine, spuse el încet. Unde ne duce asta, bătrânico?

— Ei bine, bătrâne, reluă Anisha, cu dinţii scrâşnind un pic, aş îndrăzni să spun că ne duce exact acolo unde am fost întotdeauna. Absolut nicăieri.

Capitolul 3

Ei bine, sir, în ceea ce mă priveşte, spun că domnul a băut până când şi-a pierdut minţile.

Târziu în acea după-amiază, lordul Lazonby se duse acasă; acasă, la casa lui din Belgravia, căci Samir nu-i lăsase prea multe opţiuni. Odată închis în apartamentul său de la etaj, se dezbrăcă, îşi puse un halat de mătase uzat şi, după ce desfăcu o sticlă nouă, făcu dragoste cu La Fée Verte pentru tot restul nopţii.

Era un obicei prost; unul dintre multele pe care le adusese cu el acasă din armata franceză. Era, de

asemenea, o greşeală îngrozitoare, având în vedere starea lui de spirit. Furia, frustrarea şi, da, chiar şi dorinţa erau întotdeauna amplificate de absint. Şi în timp ce stătea singur în faţa şemineului rece, privind, aproape fascinat, cum apa se scurgea prin zahăr şi argint, până în golul verde de dedesubt, se gândea la Anisha şi se întrebă: „Oare era un laş?”

Ei bine, îi era frică – ceea ce era chiar definiţia unui laş, presupunea el.

Se gândi din nou la cum arătase ea în după-amiaza asta, atât de elegantă, atât de frumoasă şi atât de furioasă. Nish, ai cărei ochi conţineau adesea un indiciu că favorurile ei ar putea fi ale lui, dacă doar îi cerea. Şi sărutul ei... Doamne! Fusese cel mai neînsemnat lucru. Şi totuşi, fusese cu totul altceva.

Nu-şi putea permite să se gândească la ce ar putea fi acel altceva.

Ar fi o asemenea nebunie! Ca să nu mai spună că ar însemna încălcarea promisiunii pe care i-o făcuse fratelui ei. Şi totuşi, o privi din nou şi se întrebă ce fel de bărbat adevărat nu ar fi dorit-o renunţând la orice altceva în viaţă, chiar şi la onoare. Datoria lui faţă de Ruthveyn, ura lui faţă de Coldwater, răzbunarea pe care o căuta cu disperare – toate acestea ar fi trebuit să pălească în comparaţie cu acel simplu sărut.

Aproape că ar fi făcut-o.

Ar fi făcut-o, dacă el ar fi permis-o.

Şi ăsta era, poate, cel mai înspăimântător lucru dintre toate.

Întotdeauna, întotdeauna existase acel ceva eteric între el şi Anisha. Şi avusese destule amante ca să recunoască acea privire piezişă, înfierbântată, pe care o femeie i-o aruncă unui bărbat atunci când îl cântăreşte, ca să spunem aşa. Câteva doamne din înalta societate găsiseră chiar suficient de interesante atitudinea dură şi reputaţia proastă ale lui Lazonby pentru a-l invita în paturile lor – dar niciodată, desigur, la cinele lor.

Anisha, însă, îl plăcea cu adevărat – sau îl plăcuse

până astăzi. Dar el nu era liber să o iubească, asta dacă ar fi fost măcar în stare să o facă.

O, nu era întemniţat, întocmai, şi nici nu avea şanse să fie. Influenţa Fraternitas în Marea Britanie devenise prea puternică – şi, sub conducerea abilă a lui Ruthveyn, prea utilă Coroanei. Până când Lazonby nu va ucide cu adevărat pe cineva – astăzi îi venea în minte Bessett – şi nu va fi prins în flagrant delict, cu mâinile pătate de sânge, până atunci Royden Napier nu îndrăznea să se atingă de el.

Ciudat cât de puţină satisfacţie îi oferea asta acum.

Niciodată nu va fi cu adevărat liber până când numele său nu va fi reabilitat şi onoarea nu va fi redată familiei sale. Pentru tatăl său. Şi Coldwater deţinea cumva cheia. Cu toate acestea, după mai bine de un an de urmărire tenace, Lazonby nu era mai aproape de acest obiectiv decât în ziua în care ieşise din Newgate. Era îngheţat în timp. Încătuşat de propria lui ură. Nu se putea mişca nici înainte, nici înapoi cu viaţa lui.

Acum stătea tolănit, ca un paşă indolent, pe un şezlong cu ciucuri de lângă fereastră – o piesă de mobilier aproape feminină pe care agentul său imobiliar o achiziţionase împreună cu toate celelalte din casă – şi simţea cum letargia i se prelingea adânc în oase.

Putea să meargă, presupunea el, la doamna Farndale pentru o seară, să le privească pe fetele ei cum se zbenguiau şi râdeau şi cum se prefăceau interesate când, de fapt, nu erau. Dar era greu să te bucuri prea mult de asta când simţeai cu fiecare fibră că dorinţa era doar o şaradă cumpărată şi plătită. Că, în realitate, astfel de femei erau la fel de obosite şi amorţite în plictiseală ca şi el. Era nevoie de mult alcool – sau de cine ştie ce altceva – ca să-i amorţească intuiţia şi să simtă o plăcere fizică ce nu era deloc plăcere.

Rareori se mai obosea. Nu se deranjă în seara asta. În schimb, privi cum soarele aluneca încet pe acoperişul de vizavi. Aplecându-se spre geam, savură răcoarea care emana din el. De sus în jos, pe strada de dedesubt, îi putea vedea pe bancheri şi pe avocaţi coborând din trăsuri şi

urcând treptele pentru a-şi săruta copiii sau pentru a bea un pahar de vin cu soţiile lor.

Curând, însă, uşile şi trăsurile aveau să tacă. Apoi, peste încă o oră, familiile se vor retrage pentru cină şi va începe un al doilea val. Era clasa mijlocie superioară a Marii Britanii în cea mai harnică formă a ei – ceea ce însemna că nu foarte – şi Lazonby nu avea mai mult de a face cu ea decât cu aşa-zisa lui clasă.

Trăise prea mult timp într-o lume diferită, uitase de confortul şi de nebuniile mărunte ale unei vieţi obişnuite şi se simţea mai bine acolo decât aici. Locul lui era alături de oameni asemănători cu el; cel care devenise după ani lungi petrecuţi, atât emoţional, cât şi la propriu, în deşert. Fusese închis de două ori şi, între acei ani, se afundase în sânge şi desfrâu. Locul lui nu era alături de cineva ca Anisha – sau de cei doi copii mici şi impresionabili ai ei.

Aşa că era mai uşor să nu se gândească pur şi simplu la ceea ce ar fi putut fi şi să trăiască doar cu ceea ce era. Cu ce trebuia făcut. Şi în timp ce învârtea ce mai rămăsese din lichidul verde tulbure în paharul său, se forţă să se gândească de ce nu reuşise să mai ajungă la Quarter mâine.

Pentru o clipă se gândi să se îmbrace şi să se întoarcă în Westminster pentru seara asta. Deşi nu mai era infamul jucător de jocuri de noroc care fusese cândva – bătrânul Nick Napier îl vindecase de acest obicei –, Lazonby încă se simţea atras de locanta de jocuri. De atmosfera elegantă. De speranţa şi disperarea de acolo. De feţele febrile de emoţie sau palide de spaimă. Şi mai erau şi femeile, atât de frumos înfăţişate cu pene şi panglici şi antrenate să îndemne bărbaţii să-i dea înainte; să-i încurajeze să se despartă de încă un sou – pentru că acesta, acesta, acesta, va fi cu siguranţă cel care le va schimba norocul.

Dar el nu plecă. *L'heure verte,* împreună cu inevitabila ei lâncezeală, se pogorâse peste el acum, iar Lazonby nu se putea gândi la nimic în afară de Lady Anisha Stafford. La situaţia complet lipsită de speranţă.

Goli paharul, al patrulea, poate, apoi mai luă o bucată

de zahăr din bolul de argint şi o plasă delicat în vârful lingurii găurite pentru a începe din nou procesul. Privi smaraldul lichid care se scurgea prin ea ca să se adune ca o otravă dulce în clopotul paharului său. Apoi urmă apa şi nebulozitatea învolburată care îi amintea de viaţa însăşi; atât de clară şi de limpede într-o clipă, atât de complet obscură în următoarea, toate adevărurile sale multiple ascunse într-o ceaţă lăptoasă, de culoarea celadonului.

Bău, ştiind, desigur, că absintul îl afectase deja şi că ceea ce părea o intuiţie strălucită era puţin mai mult decât divagaţiile minţii unui nebun. Dar abia dacă-i mai păsa. În timp, sticla se goli pe jumătate, carafa cu apă la fel, iar Lazonby nu-şi mai amintea de paharul care urmă – sau de cel de după.

Cum nu coborî la cină, un servitor aduse o tavă care rămase uitată acolo. Îşi amintea vag că auzise un ceas bătând miezul nopţii. Trebuie să se fi dus la culcare după aceea, pentru că la un moment dat începu să se trezească în întunericul profund, prins în tentaculele unui vis mult prea familiar.

Se afla din nou pe eşafod, iar ştreangul se strângea din ce în ce mai tare. Şi de data asta nu mai avea niciun suport sub guler. Niciun nod şmecher care să-l încetinească. Înţelese, cuprins de spaimă, că Sutherland nu era acolo. Că preotul purta, în schimb, o mantie cu glugă, cu ochii arzând ca nişte cărbuni ai iadului. Se luptă să-şi forţeze plămânii să lucreze şi nu reuşi. Simţea că moartea se apropie.

Apoi, ştreangul se înmuie, cedă, deveni cu totul altceva, iar el plutea deasupra, privindu-se de sus. Zăcea dezbrăcat pe un pat, prins într-o încâlceală de cearşafuri în timp ce se mângâia. Frânghia aspră devenise un şnur de mătase. Coldwater zăcea dezbrăcat lângă el, mâna lui trăgând încet în jos nodul, urmărind aproape cu dragoste faţa lui Lazonby în timp ce viaţa îi părăsea trupul. Şi totuşi, nu simţea durere, ci doar senzaţia unei plăceri extreme, orbitoare. O plăcere care nu se deosebea de o eliberare sexuală, şi totuşi strălucea peste tot în jurul lui, în timp ce

vederea începea să i se întunece.

Era „le petite mort” în cel mai literal mod.

În cea mai rafinată formă.

Apoi dintr-odată nu mai putea să respire, iar moartea adevărată se abătea asupra lui, iar Lazonby ştiu că fusese păcălit. Ademenit. Că Jack îl sedusese în cele din urmă şi că se răzbunase…

Cu un horcăit, Lazonby se ridică în pat, trăgându-se cu disperare de gât.

Mădularul lui era atât de rigid şi camera atât de întunecoasă încât, pentru o clipă, Lazonby crezu că murise; că, de data asta, Jack găsise în sfârşit ceea ce căuta de atât de mult timp. Dar când mâna i se desprinse de gât, Lazonby observă doar cravata de mătase de la halatul lui. Erecţia dinaintea morţii era doar o erecţie obişnuită, iar restul veşmântului i se încurcase în jurul genunchilor.

Strangulat în timp ce se masturba.

Şi chiar cu propriul halat. O moarte ruşinoasă, într-adevăr.

Dar nu era mort. Sunetul sec al respiraţiei sale care intra şi ieşea din pieptul său îi confirma asta. Dându-şi jos halatul şi îndepărtând aşternuturile, Lazonby se răsuci pe coate, ochii cercetând întunericul. Ferestrele. Umbrele. Toate erau exact aşa cum trebuiau să fie.

Da, îl păcălise pe călău pentru încă o noapte.

Totuşi, îşi făcea griji pentru sine. Chiar se îngrijora. Nici într-o mie de vieţi, nu ar fi ghicit că o viaţă grea şi plină de desfrâu ar putea lăsa un om atât de obosit. Să-l facă să viseze astfel de lucruri. Uneori, noapte după noapte…

Şi de ce era Jack Coldwater mereu amestecat în coşmarurile lui de execuţie şi erotism? Doamne, se săturase de moarte să se gândească la el. Ce avea omul acela de îl obseda atât de mult? Simţea răutatea care iradia din fiecare fibră a bărbatului – aici nu greşea – şi totuşi, când se afla în preajma lui, simţea o conştiinţă bolnavă, contorsionată, aproape senzuală.

Şi se temea că şi ceilalţi o vedeau. Că Anisha o văzuse. Că asta îi provocase dezgustul faţă de el.

Dintr-odată, se auzi scârţâit de balamale şi o lumină strălucitoare şi şovăielnică îi apăru direct pe faţă.

— Milord? Şoapta aparţinea noului său valet. Milord, vă simţiţi bine?

Folosind cearşafurile pentru a-şi acoperi erecţia în scădere, Lazonby ridică un braţ ca să blocheze lumina.

Doamne, arăta probabil ca un nebun, stând astfel în întuneric.

— Da, reuşi să rostească în cele din urmă. Mulţumesc… Horsham, nu-i aşa? Destul de bine. Doar un vis urât.

Horsham îşi drese brusc vocea.

— Este absintul, domnule, dacă îmi permiteţi să spun asta, spuse valetul. Diavolul se ascunde în sticla aia verde.

— Da. Respiraţia lui Lazonby se liniştea acum. Da, cred că l-am întâlnit în seara asta.

Servitorul încă mai ţinea lampa ridicată.

— Mulţumesc, Horsham, vorbi Lazonby răguşit. Poţi să pleci.

Urmă o clipă de ezitare.

— Domnule?

— Da? întrebă el puţin nerăbdător.

Spre consternarea lui Lazonby, omul intră complet în cameră şi aşeză lampa pe noptiera. În umbrele pâlpâitoare, consternarea se citea clar pe faţa bărbatului. Întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să-l atingă.

Lazonby se trase înapoi.

— Fir-ar să fie, Horsham, nu mă mai cocoloşi! zise el aspru. Sunt un om cu obiceiuri proaste. Am spus-o şi când te-am angajat. Du-te naibii înapoi în patul tău!

Horsham îl şocă atunci prinzându-l de încheietura mâinii şi ridicându-i-o din încâlceala de aşternuturi.

— Dar, domnule, mâna dumneavoastră sângerează.

— La naiba!

Atunci, Lazonby se uită în jos. Horsham îi ridicase forţat mâna pentru a dezvălui o tăietură de la baza degetului inelar direct în palmă. Lazonby se întoarse să vadă că pernele erau brăzdate de sânge care devenea deja

roşu-maroniu pe lenjeria proaspăt scrobită.

— Ei bine, să fiu al naibii, bombăni el.

— Probabil, domnule. Horsham îi lăsă mâna să cadă. Şi cu atât mai repede dacă veţi sângera până la moarte.

— Hm! făcu Lazonby. Un om cinstit. Îmi placi din ce în ce mai mult, Horsham.

Dar valetul dispăruse sub marginea patului. Lazonby se aplecă să îl vadă pe bărbat în genunchi, culegând cioburi de pe covorul persan.

— L-aţi zdrobit, domnule, spuse el, lâna groasă înăbuşindu-i puţin vocea. Probabil că v-aţi culcat ţinându-l în mână şi aţi suferit un coşmar.

— La naiba! zise el din nou.

Dar Horsham avea dreptate. Sticla goală zăcea pe o parte lângă noptiera lui. Zaharniţa de argint era cu capul în jos, iar capacul şi lingura nu se vedeau nicăieri. Doar tija paharului său zăcea intactă.

Horsham îl ridică, iar lumina lămpii sclipi în el, trimiţând cioburi de lumină prin cameră. Era un *cristallo* veneţian antic – un alt lux al agentului său imobiliar – şi el îl zdrobise. Îl distrusese, aşa cum făcuse cu fiecare lucru frumos din viaţa lui.

„Îndrăznesc să spun că nu ai face altceva decât să dezamăgeşti…”

„Slavă Domnului!”, se gândi el. Slavă Domnului că ea avea destulă minte ca să ştie asta.

Dar teroarea visului dispărea acum, iar amintirea privirii negre şi fierbinţi a Anishei îl acapara în timp ce letargia îl cuprindea din nou.

Nu îşi mai aminti nimic până când se trezi cu o rază de soare de dimineaţă strecurându-se printre draperii şi cu sunetul unei păsări ciripind undeva dincolo de fereastra lui. Întins pe burtă, îşi duse o mână pe faţă, doar ca să-şi dea seama că fusese bandajat cu muselină.

Horsham.

Cu o înjurătură înăbuşită, se răsuci, trăgându-şi braţul peste ochi ca să blocheze razele de lumină care ameninţau să îi pătrundă în creierul înţepenit de absint.

Tocmai atunci, cineva din adâncul camerei îşi drese glasul.

Lazonby se ridică pe un cot, mâna bandajată venind să-şi acopere ochii. Un bărbat stătea în umbră lângă fereastră, cu o farfurie într-o mână şi o ceaşcă de ceai strânsă delicat între două degete. Ceaşca de ceai pocni uşor pe farfurioară şi fu pusă în grabă deoparte.

— Ah, bună dimineaţa, Rance! Văd că te-ai întors printre cei vii.

Forţându-şi ochii să se focuseze, Lazonby lăsă mâna în jos. Contrastul dintre lâna neagră şi gulerul alb al clericului îi dezvălui imediat identitatea celui care îl chema neinvitat.

— Asta e o doamnă foarte periculoasă.

Reverendul Sutherland apucă sticla goală de gât ca şi cum ar fi fost un şarpe care ar putea ataca – ceea ce poate că şi era.

— Zâna Verde i se spune la Paris. Se spune că provoacă nebunie.

— Prostii! reuşi Lazonby să zică, târându-se pe jumătate în picioare, cu cearşafurile adunate în jurul taliei. Ţine departe malaria.

— Hm! Sutherland puse sticla deoparte cu un zgomot surd. Dar absintul nu este doar băutură spirtoasă, băiatul meu. Doctorul von Althausen susţine că pelinul îl face chimic asemănător cu canabisul. Este halucinogen.

Lazonby se scărpină pe piept şi nu spuse nimic. Dar, după visele de noaptea trecută, începuse să se întrebe dacă nu cumva el şi Madame la Fée trebuiau să se despartă.

— Apropo, ne-a fost dor de tine aseară.

Sutherland se dusese la draperii şi le dădu la o parte pe inelele lor care scoteau un zgomot îngrozitor. Von Althausen făcu o demonstraţie a ultimului său experiment de galvanizare şi a efectului său asupra simţurilor.

Lazonby mârâi.

— Nu am chef să mă uit la Dieter şi la amfibienii lui săltăreţi, zise cu o voce groasă de dimineaţă. Oricum, cine

te-a lăsat să intri?

— Tipul cel nou. Horsham. Cu asta, Sutherland deschise unul din geamuri şi se aplecă în stradă, respirând adânc. Cred că se temea să nu fi murit – şi cine mai bine să se ocupe de această mică neplăcere decât un membru al clerului? Mereu ne trimit încoace şi încolo, ştii, după ce e mult prea târziu.

Cumva, Lazonby reuşi să se ridice complet în picioare şi aşteptă ca încăperea să nu se mai învârtă. Aerul rece de primăvară pătrundea acum în cameră. Îşi trecu ambele mâini prin părul rebel, rezistând impulsului de a-şi arunca vizitatorul afară de-o ureche.

Sutherland era un vechi prieten al tatălui său şi fusese mult timp un Preost important – un mare preot – în cadrul vechii Fraternitas. Jucase un rol important în resuscitarea şi reorganizarea frăţiei şi îşi asumase datoria de a reconstrui vechile genealogii, astfel încât să se asigure că nimeni care ar putea deţine Darul nu se pierdea sau rămânea neprotejat.

Sutherland, poate mai bine decât oricare dintre ei, înţelegea istoria comună a organizaţiei. Mai mult, Lazonby îl respecta. Îl iubea, de fapt.

— Mai ai o ceaşcă acolo, părinte? spuse el mai amabil. Dacă da, ai milă şi adu-o încoace.

Preotul făcu mai mult decât atât şi cără întreaga tavă de ceai până la noptiera lui Lazonby.

— Am primit o scrisoare de la Ruthveyn, spuse el, turnând din ibric în ceaşca goală.

Lazonby clipi.

— Da? De unde?

— Mallorca, spuse Sutherland.

— Face progrese lente, nu-i aşa?

Lazonby luă ceaiul oferit, ceaşca zornăind cam periculos pe farfuria sa.

— Mă gândeam că e la jumătatea drumului spre Gibraltar până acum.

— Cred că au fost reţinuţi la Paris, spuse Sutherland, trăgându-şi scaunul mai aproape. Lady Ruthveyn a dorit ca

noul ei soţ să se întâlnească cu unchiul ei, fratele comandantului Gauthier.

Henri Gauthier fusese ofiţerul superior al lui Lazonby în Maghreb şi unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Singurul copil al lui Gauthier, Grace, era unul dintre puţinii prieteni adevăraţi ai lui Lazonby din afara Fraternitas. Dar acum, printr-o ciudată întorsătură a sorţii, se căsătorise cu Ruthveyn.

— Deci ai venit să-mi spui ce era în scrisoare, mormăi Lazonby.

Sutherland chicoti.

— Eşti foarte isteţ, Rance, chiar şi atunci când abia dacă eşti cât de cât treaz.

— Este o deducţie destul de simplă, spuse Lazonby. Ruthveyn nu este o persoană care să scrie. Iar tu nu apari niciodată decât dacă vrei să mă certi sau să mă trimiţi în vreo misiune. Deci ce era în scrisoare?

Reverendul păru să se lase puţin în jos în scaunul său.

— Mă tem că lordul Ruthveyn a aflat de aventurile lui Bessett la Bruxelles.

— Dar el a stat cu noi la masă în timp ce puneam totul la cale, argumentă Lazonby. Jumătate din plan a fost ideea lui.

Bărbatul de lângă el ridică o privire obosită.

— Mă referem la partea cu fiica lui de Vendenheim.

— Dar ştia şi asta. A fost de acord ca domnişoara de Rohan să meargă cu el.

Sutherland doar îşi mângâie barba căruntă cu degetul mare şi arătătorul.

— Dar s-a întâmplat ceva între ei la Bruxelles, zise el vag.

— Ah, acel ceva.

Lazonby ridică ambele mâini.

— Da, Bessett se crede îndrăgostit de fată. Am aflat deja toată povestea.

— Şi eu la fel. Sutherland îşi luă ceaşca de ceai aproape absent. I-am întâlnit în Harwich, ştii, când se întorceau. Şi, ca să fiu sincer, sunt chiar perfecţi unul

pentru celălalt. Dar cum rămâne cu Lady Anisha? Mă îngrijorează, Rance.

— O, ea ştie. Lazonby pufni din nas cu dezgust. Întotdeauna un gentleman perfect, Bessett i-a spus imediat. Şi, sincer, cred că s-a simţit uşurată.

Sutherland îşi ridică privirea puţin neîncrezător, apoi oftă şi el.

— Ei bine, Lady Anisha poate că s-a simţit uşurată, dar mă îndoiesc că fratele ei va fi. Deja a devenit suspicios. Simte ceva, sau a văzut ceva – îl cunoşti pe Ruthveyn. Darul este puternic în el – şi nu va fi prea încântat de această întorsătură a evenimentelor. Bessett şi-a forţat norocul doar cerând să o curteze pe doamnă. Acum, să renunţe la ea…

— Da, s-ar putea să bage ceva în vinul lui Bessett când se va întoarce, admise Lazonby.

Sutherland păru să se gândească la asta.

— Nu, nu cred. Ruthveyn nu este la fel de nechibzuit ca tine, băiatul meu. El caută să menţină această nouă faţadă – Societatea St. James – cu orice preţ.

— Cu preţul fericirii surorii sale?

— Poate. Poate că fericirea unei singure persoane este depăşită de importanţa binelui pe care îl facem. Într-adevăr, nu am făcut cu toţii sacrificii?

Lazonby slobozi un hohot de râs tăios.

— Eu am făcut al naibii de puţine, admise el. Afacerea asta cu St. James, reorganizarea formală a Fraternitas din întreaga Europă – toate acestea au fost ideea lui Ruthveyn şi Bessett, pusă la cale în timp ce eu eram în spatele gratiilor aşteptând funia.

— Din nou, spuse Sutherland sec.

Zâmbetul lui Lazonby era amar.

— Da, şi dacă m-ar fi dus a doua oară la spânzurătoare, nicio şmecherie de pe pământ nu m-ar fi salvat, zise el. Din momentul în care jandarmii aceia m-au prins în Maroc, chiar mă aşteptam să mor.

Se opri şi-şi trecu o mână peste faţă.

— Îţi mulţumesc, Sutherland – ţie şi tatei – pentru că l-

aţi convins pe Henry East să mărturisească pe patul de moarte. Pentru că, dacă n-aţi fi reuşit…

— Fraternitas are grijă de ai săi, băiatul meu, îi răspunse preotul. Nu te mai gândi la asta. S-a terminat. Şi, apropo, tu te sacrifici – uneori mai mult decât oricare dintre noi. Nu tu te-ai oferit voluntar să-l abaţi pe Jack Coldwater de pe urmele noastre în noaptea în care plănuiam misiunea de la Bruxelles? Şi l-ai condus într-o urmărire periculoasă prin mahalale, aş putea adăuga, doar pentru a-l ţine departe de afacerea noastră.

— Dar eu sunt afacerea lui Coldwater, protestă Lazonby. Deşi motivele lui mă depăşesc. Totuşi, nu se poate nega faptul că povestea mea a atras interesul *Chronicle* asupra Societăţii St. James. Asta e vina mea – aşa că îmi revine mie sarcina de a o repara. Să-l fac să ne piardă urma.

În acel moment, Sutherland se întinse şi-şi puse mâna peste cea a lui Lazonby.

— O, tânărul Coldwater nu este decât un radical băgăcios, mă gândesc. Unii dintre ei urăsc aristocraţia. Asta are mai puţin de-a face cu tine, şi mai mult cu politica *Chronicle.*

Lazonby strânse pumnul.

— O parte din mine crede că, dacă aş putea să-l demasc pe ucigaşul lui Peveril – dacă aş putea să reabilitez numele familiei mele – toate astea s-ar termina, zise el. Cu toate acestea, sunt împiedicat la fiecare pas. Nimeni nu ştie nimic. Cei mai mulţi nici măcar nu mă primesc. Scotland Yard refuză să-şi deschidă dosarele. Sunt liber – şi profund recunoscător – şi totuşi sunt încă condamnat.

— Cât despre asta, băiatul meu, mă rog ca adevărul să iasă la iveală. Vei găsi rezolvarea în timp.

— Mi-aş dori, sincer, să cred asta, bombăni Lazonby. În orice caz, ce ai de gând să-i spui lui Ruthveyn despre această mică idilă?

— Nimic, cred.

Sutherland se relaxă din nou în scaunul său.

— Nu e treaba mea să o fac, nu-i aşa? Este a lui

Bessett. Iar el este, aşa cum spui, întotdeauna un gentleman. Cel mai probabil a scris deja scrisoarea.

Lazonby mârâi, mai luă o înghiţitură lungă din ceai, apoi puse ceaşca deoparte şi se întoarse să se aşeze pe marginea patului, trăgând cearşaful după el ca să se acopere.

— În toată agitaţia de ieri, zise el, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, am uitat să întreb dacă Bessett şi domnişoara de Rohan au scos Cadoul în siguranţă din Bruxelles.

— Într-adevăr, copilul a plecat la bunicul ei, lângă Colchester. Am numit un nou Gardian.

— Da? Pe cine?

— Pe Henfield.

— Aha.

Lazonby îl întâlnise o dată pe Henfield, când venise la Londra pentru a fi studiat în laboratorul din subsolul doctorului von Althausen. Von Althausen confirmase că bărbatul nu avea nici măcar o urmă a Darului el însuşi, dar provenea dintr-o veche familie Fraternitas şi era un robust gentleman de ţară, cu temperament echilibrat şi bun-simţ.

Sutherland se ridică şi se îndreptă spre fereastra de lângă garderoba lui Lazonby, unde Horsham, mereu optimist, aşezase haine curate pe un scaun.

— Nu s-a renunţat în întregime la tine, zise el, aruncând o privire în jos spre ele, asta dacă nu cumva Horsham intenţiona să te îngroape în straiele astea.

— „Şi iată, iată că a venit blânda ciocârlie, obosită de odihnă!”, cită Lazonby, rânjind. Ar fi bine să îmi fac apariţia înainte să trimită pe Strand după un antreprenor de pompe funebre.

Se ridică, trăgând cearşaful în jurul lui în timp ce mergea.

— Trage clopoţelul de acolo, fii bun! Am nevoie disperată de o baie.

Sutherland făcu cum i se ceruse.

— Mă duc la clubul Traveler pentru prânz. Te aştept dacă vrei să vii cu mine? zise el apoi.

— Mulţumesc, nu, spuse el. Am planuri pentru după-amiaza asta.

— O? De ce fel?

— Am o vizită de făcut în Upper Grosvenor Street.

— Lady Anisha?

— Da, am căzut din nou din graţii.

Expresia lui Sutherland deveni solemnă.

— A fost o vreme, Rance, când am sperat că tu şi ea aţi putea face o pereche, spuse el. Speranţele mele au fost cumva spulberate complet în această privinţă?

Lazonby simţi cum încremeneşte ceva înlăuntrul său. Inima lui, poate.

— În întregime, domnule, răspunse el, în cele din urmă. Îmi pare rău. Vă rog să nu mai aduceţi vorba despre asta.

— Lady Anisha este o tânără atât de încântătoare, spuse reverendul, mângâindu-şi gânditor barba. Şi ştiu că ţii foarte mult la ea.

— Profund îndrăgostit, da, aprobă Lazonby cu tărie. Prea mult, domnule, ca să îi împovărez pe ea şi pe copiii ei cu reputaţia mea. Ştii că am dreptate în ceea ce spun.

Sutherland părea trist.

— Da, Rance, dar şi ea ţine la tine. Şi vei rezolva această afacere. Eu am încredere. Poate că… Poate că doamna va aştepta?

— Nu pot să-i cer asta, zise Lazonby, îndreptându-se spre baie. Nu o voi face. Dar mă găsesc din nou în situaţia de a-i datora încă o scuză pentru că am fost grosolan. După aceea mă duc la clubul Quarter mâine.

— Rance, sper că ştii mai bine decât să pariezi. Vocea mustrătoare a reverendului răsună prin uşa deschisă. Quartermaine nu prea este genul de loc pentru un om cu norocul tău… ei bine, hai să-i spunem ghinion.

Lazonby scutura deja praful de dinţi.

— A, sunteţi un maestru al subestimării, părinte!

În timp ce Sutherland se lansa în inevitabila prelegere, el continuă să frece praful şi să se spele pe dinţi, abia reuşind să audă ceva. Dar nu spuse nimic. Sutherland

avea dreptul să îl certe. Bietul om îşi făcuse multe griji din cauza lui.

Dojana fu totuşi întreruptă, când Horsham intră cu trei lachei care purtau în fiecare mână căni masive de alamă cu apă fierbinte. Noul valet părea să aibă el însuşi darul presimţirii – fie asta, fie doar o sincronizare al naibii de bună.

Lazonby îi privi cum turnau apa, aruncă cearşaful pe podea, se urcă în cadă, savurând pentru o clipă căldura apei în timp ce se revărsa în jurul lui.

Dar asta nu putea să dureze. Pacea nu dura niciodată.

— Poţi să intri, îi strigă el reverendului prin uşă. N-aş vrea să te privez de bucuria pe care o simţi când mă dojeneşti temeinic.

Sutherland apăru în prag.

— Fii serios, băiete! spuse el, sprijinindu-se cu umărul de tocul uşii, privind cum Lazonby îşi desface mâna bandajată. Eşti mai mult decât un Gardian. Tu ai Darul. Şi trebuie să fii mereu foarte atent cu el. Fraternitas nu-şi poate permite să te ascundă din nou în Africa, când ar putea fi nevoie de tine aici.

Lazonby amână ceea ce ar fi fost un răspuns tăios, adunând pumni mari de apă pe care şi-i vărsă pe cap.

— Cel mai mare dar pe care îl am, zise el în cele din urmă, este darul unor prieteni buni care ţin la mine. Şi vă mulţumesc. Dar am avut această discuţie de o mie de ori şi, pentru Dumnezeu, nu vreau să o mai am încă o dată.

— Rance… începu reverendul.

Acesta îşi mai turnă apă în cap, apoi îl privi pe Preost cu încrâncenare printre şuviţele de păr umed.

— Eu nu sunt mama mea, Sutherland, interveni el. Nici pe departe. Şi nu sunt nebun – ei bine, nu încă, în orice caz.

— Nu eşti nebun, spuse Sutherland cu calm. Nu vei fi niciodată. Şi nici biata Moira nu era nebună. Pur şi simplu… a obosit.

— Darul, zise Lazonby categoric. Recunoaşte. A secătuit-o încet, iar eu i-am pus capac. Şi toate astea i-au

distrus viaţa tatălui meu.

Sutherland nu răspunse pentru o vreme. Apoi răsuflă prelung.

— Da, într-un anume fel. Dar tatăl tău a fost un Gardian, Rance, aşa cum eşti şi tu. Îşi cunoştea datoria faţă de Moira. Dar a ales să se căsătorească cu ea. Nu doar ca să o ţină în siguranţă, ci şi pentru că o iubea.

Lazonby însă nu avea de gând să discute despre tragedia căsătoriei părinţilor săi.

— Iar eu nu joc jocuri de noroc.

Apucă săpunul şi începu să frece cu ceva mai multă vigoare decât era nevoie.

— Nu joc nici măcar la hazard, un joc de pură şi totală şansă. Nu pariez nici măcar pe faptul că va răsări soarele. Nu pentru că aş şti ceva, ci pentru că nu vreau să fiu numit din nou trişor.

— Când ştii ce este în inima unui om, Rance, nu înseamnă că trişezi, spuse Sutherland cu blândeţe. Să simţi ce simte un om sau de ce se teme în adâncul negru al sufletului său. Dar îţi dă un avantaj la masă, băiatul meu.

— Un avantaj nedrept, vrei să spui.

— Nu există un alt fel de avantaj.

Vocea reverendului era fermă, dar blândă.

— Şi dacă nu ţi-ai fi petrecut jumătate din viaţă negând că Darul era al tău – chiar şi în acest mod mic şi subtil –, atunci ani şi ani de tragedii ar fi putut fi evitaţi.

Era o discuţie în contradictoriu pe care o purtaseră atât de des încât Lazonby pierduse deja şirul. La naiba, nici măcar nu era o ceartă. Lăsă săpunul să cadă cu un pleoscăit zgomotos şi se afundă în apa fierbinte până când aceasta îi ajunse în jurul urechilor.

Sutherland avea dreptate – măcar în parte. Acum, la vârsta aparent străveche de treizeci şi cinci de ani, Lazonby înţelegea. Poate că ar fi negat-o în faţa Anishei în trăsură cu toate acele luni în urmă, dar în sinea lui, ştia. El nu era ca alţi bărbaţi – cel puţin nu ca majoritatea dintre ei.

Avea el Darul? Nu un Dar ca acela pe care îl aveau Ruthveyn şi Geoff. Nici pe departe ca acel lucru infernal

care o cuprinsese pe mama lui – şi slavă Domnului pentru micile miracole!

Dar, la fel ca zeci de generaţii de strămoşi scoţieni ai mamei sale, îl purta puternic în sânge. Şi, ca majoritatea bărbaţilor Welham născuţi în semnul Focului şi al Războiului, jurase să îi păzească, şi pe toţi cei care o posedau. La vârsta de cincisprezece ani, fusese însemnat pentru asta, iar datoria îi fusese prezentată.

O datorie pe care ar fi putut să o refuze. Dar Darul, dacă îl avea, nimeni nu-l putea refuza. Acesta venea de la Dumnezeu. Sau de la diavol.

Îl avea el oare?

De un milion de ori îşi pusese această întrebare. Şi de un milion de ori se asigurase pe sine însuşi că avea doar instincte bune. Că putea mirosi furia, frica şi duplicitatea pe pielea unui om. Sau că putea să vadă aceleaşi emoţii în mica sclipire a ochilor cuiva ori în felul în care îşi crispa gura sau îi tresălta obrazul.

Oare îl avea?

Avea ceva. Deşi nu poseda nimic în materie de clarviziune, tot putea să citească unii oameni, câteodată. Unii oameni radiau emoţii ca sângele dintr-o rană deschisă. Alţii pur şi simplu supurau doar sau nu lăsau să transpară nimic.

Dar avea destule ca să devină un jucător de cărţi al naibii de bun – cel mai bun, poate, pe care îl văzuse vreodată infernul Londrei. Şi era un soldat şi mai bun, mai ales în lupta corp la corp. Gauthier remarcase adesea că avea reflexele unei pisici şi lovitura unei cobre, căci ştia instinctiv care va fi următoarea mişcare a inamicului său. O ştia nu într-un mod calculat, ci într-un mod care îl găsea reacţionând la ea chiar înainte de a şti la ce reacţiona.

Le serpent de la mort.

Sau cel puţin aşa îl numise adesea Henri Gauthier. Şi această abilitate îl ţinuse în viaţă, uneori chiar şi atunci când ar fi preferat să moară. Dar dorinţa de a lupta, de a supravieţui şi chiar de a prospera a izbucnit atât de puternic în el, încât nici măcar Lazonby însuşi nu a putut să

o înăbuşe. Era semnul Focului şi al Războiului. Era motivul pentru care era ceea ce era – şi, la fel cum se întâmpla cu instinctele reactive ale lui Lazonby, nu se gândea la asta şi nici nu făcea vreo alegere. Era ceva primar.

Se ridică în cadă cu un pleoscăit puternic şi îşi lăsă umerii să atârne.

— Ei bine, zise Sutherland, îndepărtându-se, în sfârşit, din cadrul uşii. Ar trebui să te las acum. Ne vedem în St. James mai târziu, în seara asta? Safiyah l-a pus pe bucătar să frigă o pulpă.

— Nu pot să spun.

Lazonby pescui săpunul din apă, apoi se uită la vechiul său prieten.

— Îmi pare rău, Sutherland. Am o mahmureală îngrozitoare.

Zâmbetul lui Sutherland era mâhnit.

— Nu e nevoie de scuze.

— Ba da, este, răspunse el. Dar nu te nelinişti, pentru că nu se joacă la Ned la ora asta, iar eu nu aş juca nici dacă m-ar lăsa – ceea ce nu va face, pentru că acum este bănuitor faţă de noi toţi.

— Atunci de ce te duci? Nu pentru că eşti un bun vecin, sunt sigur.

Lazonby reuşi să râdă.

— Nu, pur şi simplu mă gândesc că Ned ar putea şti ceva despre moartea lui Peveril sau despre jocul de la Leeton din acea noapte de demult. S-ar putea să fi auzit ceva de-a lungul anilor. Ceva pe care, poate, nu l-a luat în seamă sau nu i-a înţeles semnificaţia.

— Quartermaine are relaţii bune, e adevărat. Reverendul se uită în sus, ca şi cum ar fi meditat la ceva. Dar nu poate fi mai în vârstă decât tine.

— Considerabil mai tânăr, fu de acord Lazonby. Dar intenţionez să-l întreb şi despre Coldwater. Îl văd uneori zăbovind la intrarea în club cu acel câine scârbos de portar.

— Pinkie Ringgold?

— Da, el. Lazonby strâmbă din nas. Şi ştim că Pinkie poate fi cumpărat. Aşa că poate ar trebui să-l cumpăr eu?

Sau, cel puţin, să-l mituiesc ca să-mi spună tot ce ştie despre Coldwater şi *Chronicle?*

Sutherland se gândi la asta, jucându-se absent cu ceasul său de mână.

— Ce zici de Leeton? sugeră el. Crezi că te-ar primi?

— Aş zice că da, dar ce a mai rămas de spus, ce nu s-a spus cu atâţia ani în urmă? întrebă Lazonby. El şi-a dat declaraţia, iar aceasta părea puţin valoroasă pentru mine – sau pentru Coroană. În plus, acum este un om de afaceri cinstit. Mă îndoiesc că ar dori să reviziteze trecutul său ruşinos de proprietar de iad secret.

— Dar este el cinstit? întrebă Sutherland.

— Doamne, nu! exclamă Lazonby. Înşală cât e ziua de lungă. Cum ar putea fi altfel, în genul ăsta de muncă? Dar, de fapt, nu am simţit niciodată prea multă emoţie din partea lui.

— Da, aşa ai spus.

— În orice caz, a fost un joc privat între mine şi Peveril şi a fost o pură întâmplare că am jucat la Leeton. În plus, Leeton a fost cel care m-a avertizat că a venit poliţia. Nu, cred că a făcut tot ce a putut.

— Da, ai dreptate. Sutherland zâmbi şi se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să plece. Ei bine, noroc cu Quartermaine, băiatul meu. Sper să te văd la cină.

— Vom vedea, răspunse el din cadă.

Cu ochii închişi din pricina săpunului, Lazonby ascultă cum paşii grei ai lui Sutherland se îndreptau spre uşă, apoi se opriră şi se întoarseră.

— O, şi Rance? zise Sutherland din prag.

Lui Lazonby i se alertară pe dată simţurile. Ştia că mai era ceva în afară de scrisoarea lui Ruthveyn care îl punea pe reverend pe jar.

— Ce este?

— Am instituit o mică schimbare la Societatea St. James, zise preotul. Una pentru care voi avea nevoie de ajutorul tău.

Lazonby îşi şterse săpunul de pe faţă şi deschise ochii.

— Ajutor? întrebă el cu suspiciune. De ce fel?

Zâmbetul lui Sutherland era crispat.

— Am iniţiat-o pe domnişoara de Rohan.

Lazonby se uită la el cu faţa lipsită de expresie.

— Ce…?

— Ieri, la gara din Colchester, răspunse reverendul. Am terminat ceremonia noastră. Iniţierea. Acum este una dintre noi.

Pentru o clipă, Lazonby nu putu decât să se holbeze.

— Ce naiba spui? reuşi în cele din urmă să îngaime.

Dar chipul lui Sutherland căpătase o înfăţişare încăpăţânată.

— Da, aşa e, răspunse el. Începând de… acum douăzeci şi nouă de ore… domnişoara Anäis de Rohan este un Gardian şi membru cu drepturi depline în Fraternitas Aureae Crucis, ca şi generaţiile de oameni de dinaintea ei.

Lazonby îi aruncă o privire de avertisment.

— O, Sutherland… rosti el încet. O, asta nu va fi primită bine.

Preotul ridică din umeri.

— Nu pot spune că-mi pasă, răspunse el. Cunosc lucrarea fetei şi cunosc voia lui Dumnezeu când o văd. Da, băieţii se vor agita puţin, cu siguranţă. Dar tu eşti un Fondator, aşa că îţi revine ţie sarcina de a impune asta şi de a-i face să se obişnuiască cu ideea.

— Eu? De ce eu?

— Pentru că tu ai sponsorizat-o, răspunse Sutherland categoric. Şi pe bună dreptate, după cum se întâmplă. Dar ai crezut că e o glumă, nu-i aşa? Acum s-a întors împotriva ta, băiete. A fost antrenată şi trimisă de cea mai bună armă a noastră în Toscana. Ne-a adus actele şi a spus toate cuvintele potrivite. Acum a trecut o probă de foc în Belgia. Doar un Preost poate iniţia un nou membru, iar eu am făcut-o.

— Da, dar, Sutherland, ei vor…

— Nu, ea este membru şi trebuie să rămână membru, interveni Sutherland, sau voi toţi veţi da socoteală în faţa mea – şi, îndrăznesc să spun, în faţa lui Bessett.

— Drace! rosti din nou Lazonby, căci părea singurul răspuns.

— Nu diavolul, flăcău, vorbi reverendul cu încrâncenare, ci bunul Dumnezeu. Fie ca voia Lui să se facă întotdeauna.

Lazonby stătea încă în apă, cu ochii mari, când uşa dormitorului său se trânti. Aproape imediat, însă, se deschise din nou pentru a-l lăsa să intre pe eficientul Horsham, care îndepărtă tava neatinsă de la cină, apoi se întoarse să pregătească lucrurile de bărbierit.

Ei bine. Anäis de Rohan obţinuse ceea ce-şi dorea. Era un Gardian. Un frate, ca să zic aşa.

În sinea lui, Lazonby ridică din umeri. La urma urmei, ce-i păsa lui? Într-adevăr, avea o mare admiraţie pentru curajul doamnei, în ciuda comentariilor sale răutăcioase la adresa lui Bessett. Fusese o simplă întâmplare că dosarul ei ajunsese la el pentru aprobare şi pură perversitate care îl făcuse să îl aprobe şi să o dea mai departe pentru iniţiere.

Ceremonia de iniţiere, însă, nu ajunsese prea departe. Nu, se pare, până ieri. Dar Sutherland avusese dreptate – ea era indiscutabil calificată.

Totuşi, o femeie…

Dar acest gând nu făcu decât să-i readucă în minte problema sa mai presantă.

— Horsham? strigă Lazonby prin uşă. Ce ştii tu despre flori?

Valetul ridică privirea de la munca sa.

— Câte ceva, domnule.

— Ce fel de flori îi trimite un bărbat unui prieten? întrebă el. Unei doamne, prietene, pe care a insultat-o, ei bine, fără să vrea?

Horsham se îndreptă spre uşă.

— Trandafiri galbeni ar trebui să fie suficienţi, domnule. Atât pentru prietenie, cât şi pentru regret.

Prietenie şi regret.

„Asta părea să rezume destul de bine toată mizeria asta nenorocită…”

În plus, lui îi plăceau trandafirii. Iar doamnelor le

plăceau trandafirii. Se încrezu în sfatul lui Horsham.

— Excelent, spuse el. Adu-mi nişte trandafiri, bine?

Horsham făcu o mică plecăciune.

— Cu siguranţă, domnule, răspunse acesta. Aveţi nevoie de foarte mulţi?

— O, da, foarte mulţi. Lazonby înşfacă prosopul şi se ridică, şiroind de apă. De unde ai ştiut?

Cea mai slabă urmă de amuzament trecu pe faţa valetului, şi dispăru la fel de repede cum apăruse.

— O, e doar o presupunere, domnule.

Capitolul 4

Te rog, nu te îndrăgosti de mine.

Pentru că sunt mai fals decât jurămintele făcute la beţie.

După-amiaza devenise destul de caldă în momentul în care Lazonby se îmbrăcă, îşi scrise biletul de scuze şi îşi chemă cabrioleta. În ciuda spaimei uşoare care fierbea în el, conduse până în Mayfair cu viteză, savurând senzaţia brizei de primăvară pe faţă, învăţat fiind de mult timp să nu ia niciodată astfel de plăceri mărunte drept garantate.

Totuşi, când o coti spre Park Lane, începu să-şi reconsidere strategia. Ar fi fost mai bine, poate, să fi trimis pe unul dintre lachei în această misiune. Casa lui Ruthveyn se afla, practic, pe drumul spre St. James, se gândise el iniţial – ceea ce şi era, asta, dacă prefera să o ia pe drumul lung. Tocmai în momentul în care noua lui teamă începu din nou să îşi croiască drum, Lazonby avu norocul să-l vadă pe Higgenthorpe, majordomul lui Ruthveyn, înaintând la o oarecare distanţă pe trotuar, ţinând în mână un coşuleţ de piaţă plin cu ceea ce părea a fi nişte păstârnac mic şi diform.

Ah, iată, asta era scăparea lui.

Trăgând imediat la trotuar, Lazonby sări jos, iar

argatul său îl urmă, cu buchetul de flori înfăşurat în hârtie, în braţe.

— Du-te la grajdurile Adams, Jacobs! îi zise el, luând buchetul de flori. Voi veni în câteva clipe.

Higgenthorpe traversase deja Mount Street şi cotise. Grăbindu-se după el pe Park Lane, Lazonby se strecură printre pietonii care se apropiau – în mare parte doamne care învârteau umbrele de soare, sporovăind braţ la braţ şi care veneau dinspre Mayfair în direcţia Oxford Street, fără îndoială pentru o după-amiază de cumpărături.

Părea o prostie să urmăreşti un majordom, dar salonul Anishei se afla chiar deasupra uşii de la intrare şi ea avea prostul obicei de a se uita afară ca să vadă cine intra şi ieşea. Nu era nevoie să o vadă; de fapt, nici nu dorea să o vadă. Ce mai aveau să îşi spună unul altuia, în afară de scuzele lui jalnice? Dispreţul ei de ieri îi făcuse clară poziţia. Iar Higgenthorpe, îşi dădu seama Lazonby, intenţiona în mod evident să intre pe la intrarea servitorilor.

Majordomul lui Ruthveyn însă avea un avans considerabil şi picioare aproape la fel de lungi ca ale lui Lazonby. Higgenthorpe traversă Park Street, apoi o luă pe o alee într-un ritm alert. La câţiva metri mai departe, Lazonby auzi poarta din spate închizându-se în urma lui cu un clinchet.

Dar grădina lui Ruthveyn era mare, iar cărarea lungă. Ajungând la poartă chiar în momentul în care Higgenthorpe începuse să urce treptele din spate, Lazonby deschise gura ca să strige după el, dar tocmai atunci o străfulgerare de mişcare i-a atras atenţia.

Anisha.

Lazonby rămase perfect nemişcat. Stătea în micul foişor de la marginea estică a grădinii lui Ruthveyn, uşor întoarsă de la el, cu capul aplecat, făcând ceva. Printre ramurile de forsythia galbenă care se legănau uşor în jur, el putea distinge cu uşurinţă claia întunecată de păr negru, lucios, căci Anisha purta arareori pălărie. De fapt, ea purta pălăriile şi le considera o ciudată modă englezească, afectată.

Era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea, îşi dădu seama.

Nu dispreţul ei pentru pălării, ci dispreţul ei tăcut pentru convenţiile pe care le găsea prosteşti.

Iar când ea îşi ridică mâna ca să dea după ureche o şuviţă de păr, el îşi dori, brusc şi acut, să fi fost un alt fel de bărbat. Ca viaţa lui să fi decurs altfel. Sau să nu fi părăsit niciodată Westmorland ca un tânăr nebun şi înfierbântat şi să nu fi pornit spre agitaţia oraşului.

Avusese doar optsprezece ani şi, cu adevărat, nu înţelesese faptul că greşelile unui om îl pot urmări toată viaţa. În ciuda viziunilor răului care o bântuiseră pe mama sa şi a propriei sale pregătiri riguroase de Gardian, el îşi dorise să evadeze; să îşi alunge propriile temeri secrete cu excese mizerabile. Tânăr, bogat şi fermecător, crezuse că lumea toată era a lui şi se avântase în acei curenţi periculoşi cu o naivitate care acum, mai în vârstă şi mai înţelept fiind, îl uimea.

Tocmai atunci Anisha îşi înălţă capul şi râse. Râsul ei era uşor şi întotdeauna îi aducea aminte de clopoţei. Clopoţei mici şi eleganţi.

Atunci îşi dădu seama că încă stătea la poarta ei ca un cerb speriat, pur şi simplu flămând – şi, mai mult, că Anisha nu era singură. Într-adevăr, chiar în acel moment ea se ridică şi se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să se întoarcă pe aleea sinuoasă din grădină. Iar când ea încremeni, el ştiu că fusese văzut.

— Lazonby…?

Vocea ei răsună prin grădină, ascuţită în aerul de primăvară.

Păcat că nu urcase treptele din faţă şi nu sunase la sonerie, aşa cum ar fi trebuit să facă un gentleman.

Păcat că era atât de prost.

Dar nu mai era nimic de făcut acum, decât să meargă mai departe cu îndrăzneală.

— Lady Anisha! zise el şi se aplecă peste poartă. Iertat fie-mi deranjul. Mi s-a părut că ţi-am auzit vocea prin spate.

Era o minciună evidentă, căci casa era masivă şi vântul sufla spre nord, dar ea nu părea să observe asta şi coborî treptele ducând pe cineva de mână.

— Ridică zăvorul şi intră! strigă ea. Uite, am avut un vizitator. Cred că poate o cunoşti?

O a doua lady o urmă din foişor – şi chiar şi de la distanţă, era uşor de recunoscut.

„Dumnezeule mare.”

— Lazonby! Ce întâmplare!

Anäis de Rohan purta una dintre rochiile ei întunecate şi vibrante, cu părul strâns în vârful capului fără vreo coafură anume.

Rămas fără alternativă, Lazonby împinse poarta şi porni pe alee, precaut acum pe două fronturi. Domnişoara de Rohan veni pe aleea grădinii alături de Anisha, fiind cu un cap mai înaltă şi afişând zâmbetul ei moale, ca de Madonă. Poteca era sinuoasă, lăsând timp pentru ca starea lui de nelinişte să se instaleze cum trebuie.

O amazoană mânuitoare de toporişcă, o numise el. Asta fusese o răutate – şi neadevărat.

Dar când ajunse la el, domnişoara de Rohan îl apucă de mână aproape cu afecţiune, apoi ezită.

— O, Doamne! zise ea încruntată. Să-mi pun acum palma pe umărul tău drept şi să mă adresez în latină?

Era salutul formal al Fraternitas, dar Lazonby nu fusese niciodată adeptul tradiţiilor.

— Nu te deranja, spuse el, înclinându-se peste mâna ei. Văd că ţi-ai făcut o nouă prietenă. Îţi laud bunul-gust.

Domnişoara de Rohan se îmbujoră şi făcu un pas înapoi.

— Am decis să vin să o vizitez, zise ea, prinzând braţul Anishei în al ei. Îndrăzneţ din partea mea, nu-i aşa?

Lazonby îşi lăsă privirea să alunece spre cea a Anishei, sondând-o uşor. Îi venea aproape să o întoarcă pe domnişoara de Rohan pe genunchi pentru o bătaie – şi, ca sponsor al Fraternitas, probabil că ar fi putut să o facă.

Totuşi, chipul Anishei era la fel de încântător şi de senin ca întotdeauna. Dacă faptul că noua logodnică a celui

care ar fi trebuit să o curteze pe ea venise să o viziteze o tulbura în vreun fel, nu se putea distinge. Dar, pe de altă parte, Anisha era o adevărată lady – şi poseda experienţa de o viaţă, bănuia Lazonby, în a-şi camufla rănile şi a trece cu vederea stângăciile sociale.

— Mă bucur că ai venit, pentru că avem veşti, zise Anisha, ridicând privirea spre interlocutorul ei cu ceea ce ar fi putut fi căldură autentică. Trebuie să o feliciţi, Lazonby. Domnişoara de Rohan se va căsători foarte curând.

— Felicitări, atunci, spuse Lazonby, cu vocea puţin rece. Este al doilea triumf al tău în tot atâtea zile.

— Mulţumesc.

Domnişoara de Rohan făcu o mică reverenţă, apoi aruncă o privire timidă către gazda ei.

— Ar fi mai bine să plec, spuse ea. Verişoara Maria spune că trebuie să avem covoare noi înainte de ziua cea mare, aşa că trebuie să mă întâlnesc cu ea în Strand. Apreciez bunătatea dumneavoastră, Lady Anisha, mai mult decât pot spune. Mai ales pentru cină – dacă sunteţi într-adevăr sigură?

— Nimic nu ne-ar face mai multă plăcere, răspunse Anisha.

— O cină? murmură Rance.

— Ca să sărbătorească logodna, îi zâmbi Anisha. Lucan şi cu mine vom da o cină pentru fericitul cuplu. Va fi, îndrăznesc să spun, singura mea lovitură socială. Şi da. Lord Lazonby, ne aşteptăm să vă puneţi cea mai bună haină şi să vă prezentaţi. Sâmbătă la ora şase.

— N-aş lipsi pentru nimic în lume, rosti el politicos.

Anisha se întoarse spre domnişoara de Rohan.

— Voi întocmi o listă de invitaţi, spuse ea, şi o vom finaliza mâine, la un ceai.

Domnişoara de Rohan zâmbi.

— Sunteţi cu adevărat prea amabilă, spuse ea. Şi să o faceţi într-un timp atât de scurt. Acum mi-e teamă că trebuie să plec. Dar vă mulţumesc din nou, Lady Anisha, pentru că mi-aţi povestit totul despre India. Şi pentru… ei bine, pentru sfaturile dumneavoastră bune.

— Sfaturi de nuntă, nu? întrebă Lazonby.

— Nu chiar.

Domnişoara de Rohan îi aruncă Anishei o privire furişă, cu obrajii uşor îmbujoraţi.

Anisha schiţă unul dintre zâmbetele ei calme.

— Hasta Samudrika, Lazonby, zise ea, cu mâinile împreunate cu seninătate. I-am văzut palma.

Domnişoara de Rohan ridică o mână, acum înmănuşată.

— Cred că Lady Anisha s-a convins de natura caracterului meu şi mi-a explicat cu amabilitate cum să-l gestionez cel mai bine pe Geoff, zise, părând pe deplin sinceră. Va fi o provocare, întrucât amândoi ne-am născut în zodia Mesha, Berbecul. Totuşi, mă voi căsători cu el cu binecuvântarea ei. De asemenea, sunt sănătoasă, longevivă şi extrem de fertilă. Ar trebui să-l avertizez imediat în legătură cu ultimul aspect, nu-ţi imaginezi, Lazonby?

Lazonby simţi cum cască ochii, dar nu se putu gândi la un răspuns adecvat. Domnişoara de Rohan, aparent, nu se aştepta la niciunul şi, în schimb, îşi puse mâinile în aceeaşi poziţie ca ale Anishei, apoi se înclină în faţa gazdei sale.

— *Namaste*, Lady Anisha, spuse ea. Aceasta a fost o mare onoare. Pot să ies prin spate?

— Da, răspunse Anisha. Bineînţeles.

Dar, în ultima clipă, domnişoara de Rohan se întoarse spre el.

— O, apropo, Lazonby, zise ea cu nonşalanţă. Părinţii mei se grăbesc să se întoarcă acasă de pe continent. Să înţeleg că nu-l cunoşti pe tatăl meu?

— Ştiu despre el, zise Lazonby cu reticenţă. Dar nu, nu am avut plăcerea să-l cunosc.

Tânăra lady zâmbi puţin cam şovăitor.

— Este greu să-l cunoşti, admise ea. Dar, prin munca sa la Whitehall, are contacte – chiar şi eu, de fapt, cunosc pe unii dintre ei – adică genul de oameni care ţi-ar putea fi de folos în… ei bine, să o spunem căutarea ta? Acum nu

este momentul, bineînţeles. Dar îţi vei aminti, sper, că m-am oferit?

Lazonby făcu o plecăciune scurtă şi îi mulţumi.

O privi cum pleacă, nefiind pe deplin sigur de ceea ce tocmai sugerase domnişoara de Rohan. Ajutorul tatălui ei, poate, în schimbul sprijinului său pentru căsătoria ei? Asta nu avea absolut nicio valoare pentru ea, deşi poate că ea nu ştia asta.

Dar nu exista nicio îndoială în ceea ce priveşte influenţa tatălui ei; de Vendenheim era un fel de eminenţă cenuşie în cadrul Ministerului de Interne şi, deşi nu fusese niciodată angajat sau ales oficial – niciodată oficial nimic, de fapt era o forţă de luat în seamă când venea vorba de probleme de poliţie în Londra şi mult dincolo de ea.

De fapt, probabil că îl ţinea pe Royden Napier în palmă…

Ei bine… Ce sugera ea?

Adevărat, exista o legătură masonică în cadrul Fraternitas. Juraseră unul pentru bunăstarea celuilalt. Acesta fusese motivul pentru care Sutherland îl ajutase să scape de spânzurătoare. Motivul pentru care Bessett şi Ruthveyn îl urmăriseră din Maroc şi pentru care frăţia galică îl trimisese pe Geoff în Belgia. Poate că, la fel ca toţi ceilalţi, domnişoara de Rohan voia doar să-şi facă datoria?

Pentru prima dată după multă vreme, Lazonby simţi o tresărire de speranţă.

Dar tânăra domnişoară ajunsese deja la poartă şi îi făcea cu mâna de rămas-bun, cu zâmbetul ei de Madonă încă ferm la locul lui.

Lazonby îşi ridică pălăria, iar domnişoara de Rohan se grăbi să plece. El şi Anisha rămaseră împreună pe aleea din grădină, la mai puţin de un braţ distanţă unul de celălalt. El se uită în jos la ea şi, deodată, din motive care îi scăpau cu totul, simţi că i se taie răsuflarea.

Ochii ei întunecaţi erau mari, chipul ei deschis şi serios ca întotdeauna şi pentru o clipă simţi că întreaga lui lume se schimbase cumva; ca şi cum negrul ar putea fi un pic mai spre cenuşiu decât crezuse cândva, şi tot ceea ce

fusese certitudine ar putea – doar ar putea – să fie greşit.

La naiba cu asta.

Îl lăsase pe Sutherland să-i bage în cap noţiuni nebuneşti.

Atunci Anisha rupse vraja râzând, degetele ei subţiri şi elegante ducându-se imediat la gură.

— Îmi pare rău, spuse ea printre hohote de râs, dar arăţi de parcă ai fi jefuit o seră.

Lazonby privi în jos şi îşi dădu seama că încă ţinea buchetul masiv de trandafiri în braţe – cam o jumătate de tufă, după socoteala lui.

— Aceştia sunt pentru tine, spuse el, rezistând impulsului de a-i împinge în faţă. Pot să îi duc înăuntru?

— Pentru mine?

Privirea ei căzu pe flori, înghiţind în sec.

— Ei bine, ce ciudat!

— Ciudat?

Ea îşi ridică din nou privirea spre el.

— Nu cred că mi-a adus nimeni flori vreodată.

Soţul ei, se gândi Lazonby, fusese de zece ori prost.

Îi trecu scurt prin minte să-i spună asta. Dar momentul trecuse, iar tonul indiferent al Anishei revenise.

— Pune-le jos, iar Chatterjee le va pune în apă.

Se întoarse şi arătă spre o bancă aflată la umbră.

— Îţi mulţumesc. Sunt minunate… şi uriaşe. Acum vino să stai cu mine în foişor! Vreau să vorbesc cu tine.

Dar el îi prinse braţul, aproape că o forţă să se întoarcă cu faţa la el.

— Anisha, eu…

Ea făcu ochii mari.

— Da?

— Spune-mi, te simţi bine?

Sprâncenele ei delicate se ridicară.

— Bine? În ce sens?

Ea nu voia să-i uşureze situaţia. Ei bine, el nu merita asta.

— Domnişoara de Rohan, zise el, îndreptându-şi capul spre poarta pe care ea tocmai ieşise. A fost destul de

îndrăzneţ din partea ei să vină aici, nu-i aşa?

— Mie mi se pare o domnişoară destul de îndrăzneaţă, da, zise Anisha. Înţeleg că a mers până la Bruxelles cu Bessett şi, practic, l-a străpuns cu sabia ei pe un francez rău, salvându-l pe bietul copil. Iar Rance, dacă vrei să spui că acele flori sunt un gest de simpatie, mai bine le-ai lua din nou. Nu vreau mila nimănui.

Ea porni din nou – şi îi folosea numele de botez, aşa cum făcea atât de des în particular. Lazonby lăsă florile jos şi se duse după ea, prinzând-o din nou de braţ.

Ea încremeni, privirea ei coborând spre degetele lui, unde îi prindeau braţul gol. El putea simţi căldura pe care ea o emana; aproape că putea simţi sângele curgând – şi emoţiile la fel – pe sub pielea ei. Nu era furioasă, simţi el, dar în ochii ei se citea un mesaj. Nefiind sigur ce era, Lazonby îşi retrase mâna şi extrase biletul din interiorul hainei sale.

— Aceste flori sunt un act de căinţă, spuse el. Împreună cu aceste scuze profunde. M-am comportat abominabil ieri – abominabil când te-am sărutat, şi chiar mai rău când am...

— Rance, opreşte-te! interveni Anisha. Jur, de fiecare dată când deschizi gura mai nou, reuşeşti să te afunzi şi mai adânc.

— Ce...? Îngăimă el.

Dar pe faţa ei se instalase exasperarea.

— M-am săturat atât de mult ca bărbaţii să mă trateze ca şi cum nu aş avea o minte proprie, bombăni ea. Sărutul ăla... l-am vrut... să mă ia naiba de proastă. Şi dacă nu l-aş fi vrut, crede-mă, ţi-aş fi dat una zdravănă peste faţă pentru obrăznicia ta.

El se retrase cu un pas, puţin surprins de vehemenţa din ochii ei.

— Rance, tu ai... Ea se opri, închise ochii şi îşi strânse pumnii ca şi cum s-ar fi luptat cu dorinţa de a-l lovi. Tu ai ceea ce Bessett nu are – ai pasiune brută. Este ceea ce îi atrage pe toţi în sfera ta. Este ceea ce te face îndrăzneţ pe câmpul de luptă şi ceea ce te face să arzi pe dinăuntru.

Este, aş îndrăzni să spun, ceea ce te ţine treaz noaptea. Este Mesha. Dar nu este ceva pentru care cineva ar trebui să se scuze.

— Haide, Anisha, nu mă face să par…

— Nu te fac să pari nimic! răbufni ea, cu ochii mari. Dar tu… tu te faci să pari a fi doar un desfrânat fermecător într-o clipă şi un înger mizantrop răzbunător în următoarea clipă – niciuna dintre ele nu este ceea ce eşti.

Ea îi smulse biletul din mână.

— Îţi mulţumesc. Îţi accept scuzele. Te-ai făcut de râs cu Bessett şi m-ai înfuriat.

El îşi lăsă capul în piept.

— Ştiu.

— Dar nu-ţi cere scuze pentru sărut, continuă ea, mototolind biletul, necitit, în pumnul ei. Suntem nişte idioţi, amândoi. Dar suntem adulţi şi, dacă vrem să fim idioţi, este dreptul nostru dat de Dumnezeu.

— În regulă, spuse el în cele din urmă. O să ţin minte asta.

Lazonby îşi lăsă capul în jos ca şi cum ar fi fost ruşinat.

— Îmi voi aminti, Anisha, că nu eşti un copil…

— Mulţumesc, murmură ea.

— Dar că eşti, după cum ai admis singură, o idioată.

Pentru o clipă, grădina amuţi, chiar şi păsările, se părea. El o simţea acolo, tremurând de emoţie reprimată, deşi nu îndrăznea să se uite. Dar când, în cele din urmă, ridică capul şi întredeschise un ochi, ea tremura.

Izbucniră de-odată în hohote de râs.

— Nenorocitule…! strigă ea, luându-şi avânt şi lovindu-l o dată în piept cu putere.

— Tu ai vrut-o, Nish, declară el, prinzându-i braţul înainte ca ea să-l lovească din nou. Acum, vino cu mine, fata mea! Urma să stăm în foişor. Şi tu aveai de gând să-mi spui ceva.

— Cred că aveam de gând să-ţi spun să nu laşi poarta să te lovească în fund la ieşire, bombăni ea.

El îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Nu, sunt destul de sigur că nu era asta.

Ea se trase de lângă el, îşi ridică dispreţuitoare uşor fustele şi trecu pe lângă el, cu spinarea ţeapănă ca o regină.

Dar nu era supărată; nu cu adevărat. Iar spaima lui fusese în zadar.

La urma urmei, erau încă prieteni.

Nu-şi dăduse seama până în clipa aceea cât de îngrozit fusese să piardă asta.

Putea să suporte multe – de fapt, suportase multe; pierderea bunului său nume, a prietenilor şi a libertăţii sale, a familiei pe care o iubise atât de mult –, dar nu era deloc sigur că ar fi putut suporta pierderea prieteniei ei. Ar fi fost, era brusc sigur, ultimul pai pus pe spinarea unei cămile deja împovărate până la refuz.

Şi astfel se împăcaseră.

Ceva înţepa şi plutea în ochii lui Lazonby, iar el clipi din ochi, nedorind să se gândească la ce era. Nu avea importanţă. Pur şi simplu avea să fie mai atent pe viitor; atent să pună puţină distanţă între ei şi să păstreze lucrurile vesel şi pe un ton de tachinare lejeră. Îşi va relua flirtul uşor, sigur de faptul că niciunul dintre ei nu avea nevoie de mai mult. Nevoile sale cele mai josnice, acelea le putea satisface oriunde. Dar prietenia? Ah, asta era ceva rar.

Şi totuşi, nu se putea abţine să nu privească felul în care fustele ei de mătase se mişcau atât de ispititor pe şoldurile ei subţiri. Nu pentru prima dată simţi cum dorinţa se agită adânc în vintrele lui; ceva primitiv şi crud, şi îşi dădu seama cu o certitudine sumbră cât de uşor ar fi fost să treacă de la afecţiunea profundă la dorinţa furioasă.

Nu-i va face asta; nu-i va ataşa nici măcar umbra unei bârfe din cauza lui. Dumnezeu ştia că avea destule probleme şi aşa. Titlul şi bogăţia lui Ruthveyn ar putea depăşi moştenirea lui anglo-indiană, dar Anisha nu avea avantajul lui. Nu avea nevoie ca numele ei să fie târât în noroiul în care se bălăcea deja al lui.

Îşi forţă privirea până la răsucirea elegantă a părului

ei care era împletit astăzi cu cordoane de mătase de un albastru-deschis, care se potrivea cu rochia ei cu dungi albe şi albastre vii. Aranjamentul era elegant în simplitatea lui şi nu era deosebit de la modă. Cu toate acestea, Anisha avea un talent în a alege exact culorile şi ţesăturile care se potriveau osaturii ei fine şi pielii ei măslinii.

Şi, deşi dispreţuia pălăriile, Lazonby o zărise o dată purtând un voal diafan peste păr, unul care îi atârna aproape până la şolduri, împreună cu una dintre fustele şi veşmintele cu croială strălucitoare şi asemănătoare unui şal pe care le adusese cu ea din India.

Ţinuta arătase în acelaşi timp senzuală, practică şi elegantă; lucrurile mamei sale, Sarah, în mare parte, spusese Ruthveyn, căci până la moartea ei, cele două fuseseră inseparabile. După moartea lui Sarah, însă, tatăl lor nu prea avusese nevoie de o fiică. Anisha fusese lăsată în grija celor câţiva servitori din Rajahstan şi a unei mătuşi materne, trimisă la Calcutta pentru a avea grijă de ea.

Aşa era în firea lucrurilor, presupunea Lazonby. Dar, în timp ce o privea acum, se întreba dacă cineva o apreciase vreodată pe Anisha Stafford pur şi simplu pentru ceea ce era. Băieţii ei, bineînţeles, o iubeau ca pe mama lor; Lucan, fără îndoială, simţea la fel. Cu alte cuvinte, o iubeau pentru ceea ce le oferea. Soţul ei, după spusele lui Ruthveyn, o iubise mai ales pentru zestrea ei. Ruthveyn o adora, dar o vedea şi ca pe o obligaţie şi încerca să o cocoloşească.

Iar Anisha ştia toate acestea. Se putea vedea în tristeţea infinită care i se reflecta uneori în privirea blândă.

Se trase lângă scaunul din foişor şi îşi netezi graţios fustele sub ea în timp ce se aşeza, apoi îi făcu semn să i se alăture.

— Aşadar, l-am vizitat pe domnul Napier în această dimineaţă, aşa cum am promis, spuse ea, trecând direct la subiect. Din păcate, era din nou plecat.

— Ai aşteptat?

— Ar fi trebuit să aştept prea mult, spuse Anisha. A plecat din nou la Burlingame, iar dacă funcţionarii lui ştiu

de ce sau cât de mult intenţionează să stea, nu aveau de gând să-mi spună.

Rance înjură încet în barbă.

— Cel puţin o săptămână, nu crezi?

— Ba da, zise ea puţin încruntată. În orice caz, se pare că vom fi ocupaţi cu o nuntă. Această cină va fi doar începutul.

Se opri şi oftă.

— O, aş fi vrut ca Raju şi Grace să nu fi plecat.

El puse relaxat un braţ pe spătarul scaunului din foişor, având grijă să nu o atingă efectiv.

— Ştiu că ţi-e dor de ei, bătrânico, spuse el uşor, dar tu şi tânărul Lucan puteţi organiza o cină la fel de bine ca oricine.

— Aş zice că da, răspunse ea uitându-se la el cu un zâmbet.

— Mărturisesc, totuşi, că sunt surprins, spuse el şi o cercetă cu privirea, căutând în continuare durere sau nefericire. Nu trebuie să faci asta, Nish. Nimeni nu se aşteaptă la asta de la tine.

— Nu, se aşteaptă ca eu să fiu distrusă, spuse ea. Sau furioasă. Nu sunt nici una, nici alta şi nu vreau să creadă nimeni că sunt. Chiar şi eu am un pic de mândrie.

— Nu cred că intenţiile lui Bessett erau cunoscute pe scară largă, o linişti Lazonby. Deşi atât el, cât şi Ruthveyn mi-au vorbit despre asta.

Anisha ridică din ambii umeri într-un gest de resemnare.

— Mi-ar fi plăcut să fi fost scutită chiar şi de asta, spuse ea. Dar, în orice caz, asta ar fi vrut să facă fratele meu. El ar fi vrut să o primim pe domnişoara de Rohan în Fraternitas şi în familia noastră.

Lazonby nu era pe deplin sigur de prima.

— Înţelegi, atunci, spuse el cu calm, că Sutherland a iniţiat-o?

— Şi am o părere mai bună despre el pentru că a făcut-o, zise Anisha. Dar sunt extrem de bucuroasă că nu sunt în locul ei.

— Ah, zâmbi el, dar cred că eşti foarte îndrăzneaţă, Nish, în felul tău liniştit.

Anisha ridică din nou umeri.

— Viaţa aceea nu este pentru mine, zise ea cu blândeţe. Băieţii mei, Rance, ei sunt viaţa mea. Şi mă bucur că m-am născut când stelele erau altfel aliniate – nu că tatăl meu ar fi fost vreodată de acord cu aşa ceva.

— Nu sunt sigură că al ei a fost de acord, spuse Lazonby sec, privirea lui alunecând peste un rând lung de narcise. În orice caz, i-ai văzut palma astăzi. Ea susţine că nu are Darul. O crezi?

Anisha ridică din umerii înguşti.

— Cum se defineşte acest cuvânt? întrebă ea gânditoare. Eu nu am înţeles niciodată. Am eu Darul? Tu îl ai? Domnişoara de Rohan citeşte tarot, spune ea. Este acesta un dar? Nu ştiu.

— Poţi să citeşti în palmă şi în cerul nopţii, deci care este diferenţa…

— Astea sunt ştiinţe, Rance, spuse ea pe un ton de exasperare. Timp de mulţi ani lungi am studiat, mai întâi cu mama mea, apoi cu mătuşa mea, ca să dobândesc aceste cunoştinţe. Nu-mi denigra munca grea susţinând că mi-a fost dăruită. În ceea ce o priveşte pe domnişoara de Rohan, ea are… instincte bune. Dar nimic nu-i bântuie visele, fie că e trează sau nu.

— Ah, murmură el. Dar abilităţile tale depăşesc simplul studiu, Nish. Ştii bine că da.

Anisha alese să ignore asta.

— Domnişoara de Rohan seamănă mai mult cu tine decât cu Geoffrey, adăugă ea. Ea simte lucruri – dar nu vede nimic. Mai mult, este o abilitate pe care încă nu o înţelege pe deplin.

— Ai văzut toate astea în palma ei, nu-i aşa? observă el.

Dar nu se îndoia nicio clipă că aşa era.

Era amestecul lor ciudat de sânge scoţian şi Rajasthani, spusese Ruthveyn odată. Familia tatălui lor făcuse parte din Fraternitas încă de pe vremea preoţilor

druizi, iar mama lor fusese o *rishika* – un fel de mistică, foarte citită şi înzestrată cu viziuni extraordinare; viziuni care îl lăsaseră pe tatăl ei dornic să o căsătorească cu oricine ar fi vrut să o ia, căci un astfel de dar, deşi foarte apreciat, era totuşi nedorit la o soţie.

Se pare că tatăl Anishei nu înţelesese prea bine ce primea în alianţa sa politică anglo-indiană. Saraswati Singh fusese rebotezată Sarah Forsythe, dar adevărul îşi spusese cuvântul în copiii lor. Înzestrarea Anishei nu era la fel ca a mamei sale, nici măcar ca a fratelui ei mai mare, dar, aidoma mamei ei, studiase scrierile indiene antice şi înţelesese lucruri precum medicina, chiromanţia şi mişcarea cerului într-un mod pe care puţini englezi l-ar fi putut înţelege.

Lazonby înţelegea, de asemenea, ce voia să spună Anisha despre faptul că domnişoara de Rohan nu-şi pricepea pe deplin abilităţile. Fusese aproape un bărbat în toată firea înainte de a bănui măcar faptul că simţea lucruri pe care alţii nu le simţeau – şi chiar şi atunci, încercase să nege acest lucru.

Tatăl său asemănase asta cu povestea bătrânului lor fierar Clackham, care, în calitate de ucenic, primise ordin să aducă de la hanul local, pentru reparaţii, trăsura verde a unui tânăr lord bogat. Dar, negăsind nimic în neregulă cu ea, şi fiind aşteptat la nunta surorii sale la vreo treizeci de kilometri distanţă, Clackham se mulţumise să frece un pic rugina de pe roţi şi să o returneze la han, căci, aşa cum ştia orice om muncitor, nu se putea ţine cont de nebunia celor bogaţi.

Tânărul lord nu fusese amuzat; rămăsese în drum cu axul crăpat şi ratase cursa de două mii de guinee de la Newmarket. Iar după aceea, nimeni nu reuşise să-i explice lui Clackham că luase o trăsură roşie, nici măcar atunci când clientul său furios le aşezase una lângă alta, îl forţase să treacă dedesubt şi îi vârâse nasul în axul spart.

Bietul Clackham nu pricepuse că era daltonist. Şi clientul său arogant fusese orb, pentru că nu reuşise să înţeleagă că un om putea discerne ceea ce altul, atât de

clar, nu putea.

Dar Lazonby înţelegea acum că acel tip de ignoranţă putea fi letal.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, murmură Anisha.

— O, nimic care să merite să fie menţionat. Se întoarse puţin pe bancă, îndepărtându-şi braţul. Ascultă, Nish, mă bucur că ai adus vorba de Napier. Am vrut să vorbesc cu tine despre el.

— Despre Napier? zise ea un pic prea repede. De ce?

Lazonby îşi puse coatele pe genunchi, cu mâinile împreunate lejer şi cercetă muşchiul care creştea prin crăpăturile gresiei din curtea lui Ruthveyn.

— Poate că plecarea lui este spre binele tuturor, zise el, dând glas unei îndoieli sâcâitoare. Ceva din oferta lui Napier mă îngrijorează. Şi nu sunt sigur că vreau să te amestec şi pe tine în asta.

Degetul ei, uşor şi rece, îi atinse obrazul, întorcându-i faţa spre a ei.

— Rance, e prea târziu, zise ea, ochii ei căprui inteligenţi căutându-i pe ai lui. Sunt deja amestecată în asta. Iar Napier îi este dator fratelui meu. Ai putea la fel de bine să mă foloseşti la adevărata mea valoare.

Lui Lazonby chiar nu-i plăcea cum formulase ea – cuvintele alese atingeau miezul a ceea ce începuse să-l tulbure.

— Nu, plecarea lui este cel mai bun lucru, spuse el mai ferm. Nu există niciun motiv întemeiat pentru ca Napier să te ajute. Îi este dator lui Ruthveyn, da. Dar mă urăşte de moarte. Nu, cred că tipul pune ceva la cale.

Timp de o clipă lungă, de aşteptare, el putu simţi ezitarea din ea. Ea îşi mută privire şi şi-o concentră undeva spre adâncurile grădinii.

— Rance, cred că Napier are propriile lui motive ca să coopereze cu mine, spuse ea încet.

— Da? întrebă el şi îşi înclină capul într-o parte studiind-o. Care ar fi acestea?

— Cred că este… ei bine, este doar puţin intrigat. De mine, vreau să spun.

— Intrigat?

Cu mişcări încordate, controlate, Lazonby se ridică de pe bancă şi se întoarse încet spre ea. Ce vrei să spui? În ce sens?

— Rance.

Cu mâinile încrucişate în poală, Anisha ridică din sprâncenele de culoarea cernelii.

El se sprijini cu mâna pe stâlpul foişorului şi aşteptă.

— Da? spuse el.

— Mă vei face să o spun, atunci?

Obrajii ei se îmbujorară într-o nuanţă frumoasă de roz.

— Cred că amândoi ştim că există un singur mod în care un bărbat este intrigat de o femeie. De altfel, tu ai sugerat acest lucru când m-ai convins să mă duc să-l văd.

— La naiba! zise el. Nu am făcut aşa ceva!

— Ba da. Ai făcut-o.

Ochii aceia de ciocolată caldă căpătară o expresie dură, până la un negru sclipitor acum – şi ea se uita cu siguranţă la el.

— Vorbeai despre faptul că Napier m-a urmărit la banchetul de nuntă al lui Raju.

— Ce? O, asta! Am vrut să spun…

— Nu, nu, îmi amintesc ce ai spus, îl întrerupse Anisha. Ai spus – şi citez – omul nu şi-a luat niciodată ochii de la tine. Îi plăcea de tine – fie asta, fie credea că îi furai argintăria lui Ruthveyn.

Lazonby nu putu decât să se holbeze la ea. Oare spusese el asta? Şi când se întorsese lumea lui cu susul în jos?

— Deci care dintre ele este? insistă Anisha de-acum cu vocea periculos de dulce. Oare Napier îşi imagina că sunt un hoţ? Sau îşi imagina că eu eram goală în patul lui? Nu poţi să le ai pe amândouă – şi dacă ai fi crezut că era prima variantă, nu m-ai fi invitat de la bun început la Whitehall.

El simţi cum mâinile i se strâng în pumni.

— Anisha…

Dar Anisha începuse să tremure puţin – şi nu din

cauza nervilor.

— O, înţeleg că nu sunt pe gustul unor bărbaţi! rosti ea brusc. Acest lucru e foarte limpede. Dar te şochează atât de profund faptul că ar putea exista cel puţin un bărbat chipeş care să mă dorească?

— Ce? Nu! Doamne, bineînţeles că nu! Lazonby se uită la ea simţind cum i se încordează stomacul. Şi chipeş? Napier este… Doamne, Nish, omul are un nas ca o secure şi ochi ca o pereche de cuţite de bucătărie.

— Ştiu, spuse ea încet. Este… elegant, cred, într-un fel letal.

— Elegant? Eşti nebună? Napier nu e destul de bun ca să-ţi şteargă praful de pe papuci! Este… este un poliţist, pentru numele lui Dumnezeu.

— Cu siguranţă că nu este, răspunse Anisha acru. Este un funcţionar public respectabil, deşi din clasa de mijloc, nu că statutul social ar conta prea mult pentru mine. Şi aşa cum i-am spus fratelui meu de la început – o afirmaţie pe care ar fi trebuit să o menţin – nu vreau un alt soţ. Poate că eu caut altceva.

Pentru o clipă, el rămase cu răsuflarea în gât.

— Altceva…?

— Nu că asta ar fi treaba ta, continuă ea, vorbind peste el. În plus, dacă se poate crede în zvonuri, Napier este cumva înrudit cu lordul Hepplewood. Asta ar trebui să fie o legătură suficient de bună pentru a se potrivi oricui – din nou, nu că ar conta pentru mine.

— Poate, Anisha, ai fi atât de bună să-mi spui ce contează pentru tine? rosti Lazonby cu buzele strânse. Nu contează pentru tine faptul că acel om a încercat să-mi distrugă viaţa?

— Ce contează pentru mine este că Napier mă găseşte atrăgătoare şi interesantă, răspunse ea. Şi tatăl lui a fost cel care a încercat să-ţi distrugă viaţa. Faptul că Royden ocupă acum vechiul post al tatălui său şi apără reputaţia tatălui său nu face ca răutatea să fie contagioasă sau chiar ereditară.

— Royden…? spuse Lazonby încet. Deci acum îi spui

Royden?

Ea oftă tăios.

— Doar pentru a face diferenţa faţă de Nathaniel, tatăl său.

— Nu te cred.

— O?

Anisha se ridică în picioare, într-o atitudine regală, fustele ei fluturând pe pietrele pline de muşchi.

— Foarte bine, atunci poţi să crezi ce e mai rău, zise ea. După ce ai ieşit din biroul lui în acea zi, bărbatul mi-a ridicat fustele, m-a aplecat peste birou pentru o partidă frumoasă şi rapidă, chiar în mijlocul Whitehall-ului. Şi am fost atât de bună la asta, încât mi-a jurat devotament nemuritor şi a jurat să-mi ofere tot ce-mi doresc. Aşa că am cerut să-ţi văd dosarele – până atunci el uitase cine erai oricum – şi m-a rugat să-i spun Royden. Aşa că, iată. Îţi place mai mult această explicaţie?

Lazonby simţea că-i explodează capul.

— La naiba, Nish, ai de gând să mă obligi, nu-i aşa? mârâi el. Ai de gând să mă obligi să-i scriu fratelui tău. Să-l fac să-ţi ordone să… să dai dovadă de bun-simţ!

— O, să-mi ordone? Anisha râse încântată. Şi unde anume îi vei scrie, Rance? În Oceanul Indian? Şi, mă rog frumos, ce-i vei spune? Că m-ai târât până la Scotland Yard, că m-ai aruncat în faţa lui Napier şi că acum vrei să mă scoţi de acolo?

Când o spunea aşa, suna foarte sumbru, într-adevăr.

Frustrarea alimentă gelozia care-i zvâcnea în inimă.

— La naiba, Anisha! rosti el încordat, lovindu-se cu pumnul de stâlpul foişorului atât de tare încât viţa-de-vie de deasupra lor se scutură. Ţi-ai pierdut naibii minţile?

— Nu mai înjura, replică ea. Nu sunt unul dintre soldaţii tăi!

— Dar eşti în grija mea, pentru Dumnezeu, spuse el, cu vocea ca o şoaptă răguşită. Şi aşa ceva nu se poate. Nu voi permite asta, mă auzi?

— Nu vei permite asta? Ea trase aer în piept, tremurând. Ar fi trebuit să ştii de-acum, Rance Welham, că

nu eşti atotputernic! Şi dacă sunt în grija ta, nu ştiu nimic despre asta!

Gelozia explodă, fierbinte şi exasperantă. El pocni din nou pumnul în stâlp – din plin de data asta – şi simţi cum îi trosneşte articulaţia. Un pumn de frunze moarte căzu învârtindu-se în jurul lor. Abia dacă simţea că ea îl apucase de încheietura mâinii.

Tremura, cu faţa ciudat de tulburată.

— Rance, opreşte-te! spuse ea încet. Opreşte-te!

— Anisha, pentru numele lui Dumnezeu…

El închise ochii, nesigur de ce voia să spună.

Ea îl obligă să-şi desfacă mâna – cea care nu era deja bandajată.

— Rance, suntem prieteni, vorbi ea din nou. Asta nu poate continua. Pur şi simplu nu se poate. De când am început să ne certăm ca nişte precupeţe? Şi să ne spunem cuvinte atât de josnice unul altuia?

El şi-ar fi dorit să ştie răspunsul la această întrebare.

Dar îl ştia. Adevărul era că asta se întâmpla de luni de zile. De când ea coborâse de pe nava aia blestemată şi intrase în viaţa lui.

Şi apoi Ruthveyn plecase, lăsând vulpea să păzească coteţul – ştiind foarte bine că el o va face.

Ruthveyn crezuse, presupuse Lazonby, că o morală severă despre virtutea surorii sale va fi de ajuns. Lazonby crezuse şi el asta. Avertismentul lui Ruthveyn şi probabila logodnă a Anishei fuseseră suficiente pentru a-l descuraja, chiar dacă îi amplificase frustrările şi îi adâncise acel sentiment dureros de pierdere. Chiar şi atunci când îl făcuse să se îndoiască de el însuşi – aproape să se urască – pentru ceea ce făcuse cu viaţa lui.

Şi acum asta. Anisha nu avea de gând să se mărite cu Bessett. Era liberă. Liberă să aibă o aventură amoroasă. Cu Royden Napier. Şi nu era treaba lui – şi nici a fratelui ei.

— Ai dreptate, spuse el încet. I-am făcut fratelui tău o promisiune pe care nu o pot ţine când m-am angajat să te feresc de rău. Dacă vrei să te apuci de nebunii, e clar că nu te voi putea opri. Şi îţi cer iertare pentru limbajul meu.

— Rance, spuse ea încet. Te rog, nu…

Să nu ce? Să nu o dorească? Să nu se teamă pentru ea?

Le făcea pe amândouă, îşi dădu seama. Tot timpul. Lazonby inspiră adânc şi nesigur.

Anisha scoase o batistă din buzunar şi i-o înfăşură în jurul articulaţiilor mâinii. Pumnul îl durea – la fel ca mândria şi inima lui.

— Las-o baltă! rosti el răguşit. Nu contează.

Ea nu-şi ridică privirea de la sângele pe care îl ştergea.

— Rance, spuse ea foarte încet, totul contează. Tot cosmosul – toată dragostea şi mânia, fiecare stea şi fiecare fir de iarbă, tot ceea ce suntem şi tot ceea ce facem – Vedele ne învaţă că totul este un întreg. Da, totul contează. Noi contăm. Dar dacă vrei să ai un cuvânt de spus în ceea ce fac, există o singură cale de a avea acest lucru.

O tăcere lungă şi grea se lăsă peste ei.

— O, Anisha, nu pot… El se opri şi trase din nou aer în piept. O, iubire, mă onorezi, dar ştii că nu se poate.

— S-ar putea, dacă aş fi cu adevărat iubirea ta, zise ea, aparent concentrată asupra muncii ei. Dar nu sunt. Ştiu asta.

— Iar tu nu mă iubeşti, îţi aminteşti? şopti el, uitându-se dincolo de ea şi în jungla de liane verzi din grădină. Tocmai am avut această discuţie.

El simţi cum ea ascunde şi ultimul colţ al batistei înăuntru şi privi cu reticenţă în jos.

— Iată, spuse ea, ridicându-şi privirea spre a lui. Şi da, Rance, îmi amintesc că am avut o discuţie. Dar se pare că simţi… Nu ştiu ce simţi. Ceva mai mult decât simpla responsabilitate faţă de mine. E prea multă furie în tine ca să fie altfel.

— Nish.

Lazonby închise ochii – ca să se roage pentru putere, presupunea el. Dar, împotriva voinţei sale, mâinile lui se ridicară pentru a-i cuprinde faţa, degetele lui alunecând în părul moale şi mătăsos de la tâmple. Deschise ochii şi o

sărută din nou; de data aceasta cu o tandreţe rafinată, gura lui jucându-se peste a ei, trecând pe sub ochiul ei, pe obrazul ei.

O trase strâns la pieptul lui, protejată doar de vălul de verdeaţă. Ea se lipi de el într-un suspin sacadat, iar ceva în interiorul lui se rupse; inima lui, era sigur. Centimetru cu centimetru, el se lipi complet de ea.

Da. Totul conta. Ea conta.

Se întoarse la buzele ei şi o sărută adânc, strecurându-şi limba în gura ei, înecându-se în senzaţia catifelată. Mirosul ei cremos, de lemn de santal şi căldura ei feminină îl înconjurau, ameţitoare. Mâinile ei îl mângâiau în jurul taliei. În vintre simţi din nou căldura ei şi simţi cum lumea dispare în jurul lor.

Ca şi cum s-ar fi mişcat prin apă, el o urmă înapoi la bancă, sărutând-o în continuare, în timp ce ea îl trăgea lângă ea, mâinile lui trecând peste rotunjimile ei uşoare şi dulci. Împingând-o cu spatele pe bancă, Lazonby depuse sărutări uşoare pe gât, în jos şi între sânii ei.

Perfect. Rafinat. Şi atât de teribil de lipsit de înţelepciune…

Anisha se foi, iar el îşi strecură un deget sub scobitura decolteului ei. Îi putea auzi respiraţia; gâfâielile uşoare care îi trădau dorinţa. Prinzându-şi degetul, el trase ţesătura în jos până când un sfârc ieşi la iveală. Gura lui îl găsi şi îl supse tare, făcând-o să se arcuiască şi să scoată un geamăt de plăcere.

El o împinse în jos, îşi lăsă limba să se rotească în jurul sfârcului, apoi supse din nou cu putere, declanşând la ea o reacţie de o inocenţă dulce şi ademenitoare. Căldura pielii ei îi năpădi nările. Degetele ei se răsfirară în părul lui în timp ce-l ţinea acolo, respiraţia ei căpătând un ritm străvechi care îi trezea o dorinţă atât de profundă şi de pură în vintre, încât mintea lui Lazonby începu să-l trădeze şi să genereze fantezii nebuneşti care îi învălmăşeau gândurile.

În Africa trăise o viaţă atât de adânc scufundată în desfrâu încât îi era ruşine să-şi amintească mare parte din

ea; zăcuse atât de mult timp şi atât de des într-o stare de stupoare generată de droguri cu Dumnezeu ştie cine, încât devenise mai mult animal decât om. Dar în acel moment de inocenţă perfectă de sub foişor, simţi dorinţa Anishei cum îl străbate ca un lucru pur şi curat. Crezu pentru o clipă că era acel om diferit; uită pentru câteva clipe trecătoare de acuzaţiile care îl distruseseră.

Cumva, raţiunea îl ajunse din urmă, îi reaminti unde se afla. Cine era. El se opri şi ea scoase un oftat de dezamăgire.

— Anisha, şopti el, aşezându-şi obrazul pe pieptul ei. Asta e o nebunie.

— Este? Ea îşi puse mâna mică şi caldă pe faţa lui, ţinându-l lipit de ea. Îţi cer să fii iubitul meu, Rance. Vrei să minţi şi să-mi spui că nu mă doreşti?

El se aşeză în picioare, iar ea îl urmă, aranjându-şi hainele la loc cu o smucitură bine plasată.

— Te doresc, Anisha, răspunse el, incapabil să se întoarcă şi să o privească în ochi. Te… venerez. Ştii asta – dar este, totuşi, o nebunie.

— Atunci ne aflăm din nou într-un impas, nu-i aşa? spuse ea încet. Doreşti să-mi spui ce să fac. Dar nu doreşti să împarţi viaţa cu mine în cel mai semnificativ dintre moduri.

Avea dreptate, îşi dădu el seama. Asta era simplitatea urâtă a lucrurilor. Exista o linie între ei care nu va fi depăşită. O cale deja sortită. Promisiuni deja făcute. Nimic nu se schimbase, în afară de acea prăpastie întunecată şi adâncă de dorinţă şi de oportunităţi ratate, care părea să se adâncească în fiecare zi nenorocită.

Nu ştia sigur cât timp stătu acolo, în foişor, cu mâna ei care-i cuprindea faţa, fără ca vreunul din ei să facă vreo mişcare.

— Trebuie să plec, spuse el în cele din urmă.

— Unde? întrebă ea, retrăgându-şi în sfârşit mâna. Unde trebuie să pleci?

— La Quartermaine, răspunse el, îndreptându-se. Eram pe drum. Trebuie să vorbesc cu el. Despre moartea

lui Peveril.

— Crezi că ştie ceva?

Rance aprobă din cap şi se uită spre narcise.

— Nu ştiu, nu ştiu. Nu mai ştiu nimic.

— Aşteaptă! spuse ea, ridicându-se pentru a-şi netezi fustele. Voi duce florile înăuntru, apoi voi merge cu tine.

El scoase un sunet care era pe jumătate un râs şi pe jumătate un sunet de consternare.

— La clubul Quartermaine? întrebă el. Asta ar trebui să-l facă pe fratele tău şi mai fericit.

— Şi eu cred că am stabilit deja că fericirea fratelui meu nu este problema mea, replică ea, întorcându-se şi pornind pe cărare. Şi că viaţa mea nu este treaba lui.

El se ridică şi ieşi din bolta de verdeaţă, neputând să facă altceva decât să se uite după ea. Întorcându-se pe aleea din grădină, Anisha luă florile şi porni spre casă. Lumea reală îl ajunse încet-încet din urmă; căldura care se simţea dinspre grajdurile din spate, cu miros de fân şi bălegar de cal. Zgomotul traficului care venea dinspre Park Street. Vederea slujnicei lui Ruthveyn în spatele serei, bătând un mic covor cu latul măturii ei.

Anisha voia să meargă la Quartermaine.

Iar el se săturase să se certe cu ea.

Crezuse că Bessett avea s-o salveze de el. Dar nu era aşa.

La câţiva metri distanţă, ea se întoarse, aruncându-i o privire nerăbdătoare.

— Ei bine? spuse ea, cu ambele braţe pline cu trandafirii lui. Vii? Sau nu?

El îndesă batista ei în buzunarul hainei şi se îndepărtă de foişorul lui Ruthveyn.

*

Strand, la amiază, nu era un loc pentru un cumpărător relaxat. Spre deosebire de locurile liniştite, la modă, care livrau pentru Mayfair – Bond Street, Burlington Arcade şi acel paradis în plină expansiune al domnilor, Savile Row –

Strand era numai înghesuială, gălăgie şi agitaţie.

Ziua de astăzi era deosebit de frenetică, cu cumpărătorii de la prânz ieşiţi în forţă, împingându-se unii pe lângă alţii printre strigătele vânzătorilor de ziare şi ale vânzătorilor ambulanţi. Cu toate acestea, Anäis de Rohan ştia cum să îşi folosească coatele la fel de bine ca oricine altcineva. Şi le folosea bine pe amândouă acum, forţând un vânzător de plăcinte deosebit de insistent să se îndepărteze din calea ei, în timp ce ţinea în acelaşi timp o cutie de pălării şi îi deschidea uşa magazinului verişoarei sale în vârstă.

Maria Vittorio stătea pe trotuar, încruntată.

— Nu şi aici, cara.

Exasperată, Anäis pufăi, umflându-şi obrajii.

— Aici sunt covoare, Maria, insistă ea. Cele mai bune – şi pentru noi, la un preţ bun.

Maria aruncă o privire la singurul marcaj al magazinului, o placă discretă de alamă:

M. Jean-Claude Lefevre
Furnizor de mărunţişuri elegante şi de decoraţiuni fine

— Vezi? exclamă Anäis. Sub o nouă conducere.

Maria îşi dădu ochii peste cap, bombăni ceva în italiană şi intră.

Odată intrată în magazin, Anäis tresări. Ca întotdeauna, vitrine elegante de sticlă se aliniau pe doi pereţi, captând lumina de la începutul după-amiezii ca să facă să sclipească strălucitor rânduri peste rânduri de pahare antice şi bijuterii încrustate cu pietre preţioase, într-un colţ din spate, un sarcofag egiptean cu aspect misterios stătea în picioare, deschis, dar fără mumia sa. O serie de candelabre străluceau deasupra unor măşti hidoase, cu pene de pe tărâmuri sălbatice şi a unor statui greceşti care supravieţuiseră capriciilor istoriei, în timp ce covoare fine căptuşeau podelele şi pereţii – acestea din urmă intercalate cu rânduri de peisaje olandeze.

Deşi nu se pricepea prea bine la antichităţi, în

copilărie, Anäis obişnuia să vină ocazional cu tatăl ei aici, plecând întotdeauna cu răsuflarea tăiată. Nu era perfect sigură ce îl atrăsese pe de Vendenheim în acest loc; ceva legat de câştiguri ilicite şi de afaceri cu poliţia, presupunea ea, fostul proprietar dansând mereu la limita legii.

Totuşi, indiferent de trecutul zbuciumat al magazinului, era o privelişte impresionantă.

Era, de asemenea, destul de liber.

Trecu pe lângă o masă decorată artistic cu zeci de vase de porţelan albastru cu alb – dinastia Yuan, cea mai rară dintre toate şi mai scumpă decât o casă mică din East End –, pe care Anäis le ştia doar pentru că o carte albă şi groasă sprijinită pe masă îi spunea acest lucru.

— Nu e nimeni aici, spuse Maria acru. Repede, bagă una în cutia de pălării.

— Am auzit asta!

Dintr-odată, zângănitul inelelor unei draperii întrerupse liniştea.

Anäis se răsuci. Un bărbat zvelt, elegant îmbrăcat, purtând un monoclu negru, stătea în picioare, în braţe, lângă draperiile de culoare verde care încă se agitau de la forţa cu care fuseseră date la o parte.

— *Il figlio del diavolo!* bombăni Maria în barbă.

— Domnule Kemble! exclamă Anäis. Ce faceţi aici?

— Mă aflu în mahala, draga mea. Şi fac îngrozitor.

George Kemble îşi scoase monoclul de la ochi şi se îndreptă spre ele, legănându-l leneş de cordonul său din mătase neagră.

— Ce mai faceţi, domnişoară de Rohan? Şi priviţi! Aţi adus-o din nou pe Catherine de Medici!

— Domnule Kemble, spuse Anäis dojenitor. Cred că o cunoaşteţi pe verişoara mea.

— Într-adevăr, zise el, făcând un mic ocol în jurul Mariei în timp ce se apropia. Şi, deşi italiana mea este un pic ruginită, înţeleg că tocmai m-a numit odrasla Satanei.

— Nu, minţi Anäis, prinzându-l de braţ şi întorcându-l înapoi spre vitrine. A spus că ai gusturi încântătoare în materie de design interior.

— Draga mea fată, ştii să recunoşti ochiul care te deoache când îl întâlneşti. Kemble aruncă o privire peste umăr. De ce am mereu bănuiala că femeia aceea aruncă un blestem toscan ciudat pe mine?

— Da, răspunse Maria ironic. Pe primul tău născut. Când crezi că se va întâmpla asta, ce zici?

Kemble izbucni în râs.

— O, sunteţi mereu şireată, doamnă V, zise el.

Anäis preluă controlul atât al conversaţiei, cât şi al braţul lui Kemble.

— Doamne, ce scuipătoare frumoasă! interveni ea, făcând semn prin geam ca să îi distragă atenţia. Cât costă?

Kemble se uită la ea uşor dispreţuitor.

— O, chiar eşti fiica tatălui tău. Este o scuipătoare de jad sculptată manual, din dinastia Qing, montată pe argint masiv. Şi este nepreţuit.

— Ei bine, nepreţuit ar fi peste limitele mele de preţ. Anäis îl îndepărtă şi mai mult de Maria. Şi da, tata v-a considerat mereu nepreţuit. Dar spuneţi-mi, de ce sunteţi aici? El mi-a spus că aţi vândut afacerea.

— Se pare că nici măcar nu pot să dau pe gratis locul ăsta! răspunse Kemble şi îşi trase nasul cu un fluturat trist al mâinii. Jean-Claude este plecat în Provence. Încă o bunică muribundă – cimitirele din Franţa trebuie să fie absolut pline cu ele, pentru că este a cincea sau a şasea, sunt sigur. Aşa că sunt blocat aici, răcorindu-mi călcâiele printre gunoaiele de pe Strand, în timp ce afidele se pregătesc să se înfrupte din trandafirii mei.

Cu toate acestea, nu părea prea nemulţumit, se gândi Anäis, privirea ei trecând peste el. Deşi nu mai era la fel de tânăr ca odinioară, George Kemble încă arăta slab, iute şi cu aerul unui prădător, argintiul de la tâmple servind doar la a-i conferi un aer mai demn – nu că ar fi avut nevoie de el – şi nuanţa se potrivea perfect cu dunga gri slabă din pantalonii lui atât de la modă.

Anäis nu avea nicio îndoială că materialul fusese ales tocmai din acest motiv. Prietenul special al lui Kemble, Maurice Giroux, deţinea multe dintre cele mai exclusiviste

croitorii şi mercerii din Londra.

— Îmi pare foarte rău pentru bunica lui Jean-Claude, rosti ea solemn.

— Şi cu trandafirii mei cum rămâne? întrebă el acru, oprindu-se să-şi lustruiască monoclul cu batista de mătase.

— Ei bine, răspunse Anäis, zâmbind, cred că îmi va părea mai rău pentru afide odată ce veţi putea să vă îndreptaţi toată mânia asupra lor.

Domnul Kemble oftă, umerii i se lăsară puţin în jos, în timp ce îşi punea bine monoclul.

— Ei bine, presupun că adevărul este, zise el fără să se uite la ea, că viaţa în Buckhurst Hill e cam plictisitoare de când bătrânul Dickie Turpin a dat colţul.

Anäis ezită.

— Dar… asta nu a fost acum o sută de ani?

— Exact asta vreau să spun, zise Kemble cu un pufăit dispreţuitor. Plictisitor de moarte, tot satul. Dacă omul ar mai respira, plictiseala l-ar ucide. Dar vacanţa ocazională nu era de ajuns pentru Maurice. Voia o grădină adevărată. O bucătărie mai mare. O seră, pentru numele lui Dumnezeu. De câţi bani, George, îmi spunea adesea, ai nevoie pentru a fi fericit? Şi răspunsul este „ghivece”. Dar noi avem destule. Şi totuşi, câteodată, pur şi simplu nu e…

El se opri cu vorbele în gât.

— Câteodată nu e vorba de bani, încheie ea, prinzându-l din nou de braţ.

— Chiar aşa! E vorba de emoţia lucrului. Vânătoarea, ca să spunem aşa.

Kemble îşi flutură teatral mâna liberă în timp ce se plimbau prin magazin.

— Acea tensiune întunecată şi strălucitoare de… ei bine, să o numim curiozitate.

Anäis ştia exact la ce se referea. Şi ea o simţea adesea. Şi el nu vorbea, tocmai, despre achiziţionarea de antichităţi rare. De-a lungul anilor, George Kemble se amestecase în foarte multe treburi, unele mult mai puţin sănătoase decât altele. Iar afacerile sale nu se rezumaseră la a vinde frumoasele piese de porţelan doamnelor şi

domnişoarelor plictisitoare din Mayfair.

Relaţia lui cu tatăl ei fusese şi ea complexă. Uneori adversari, alteori aliaţi, cei doi bărbaţi încheiaseră o alianţă ciudată, nefirească, tatăl ei uitându-se adesea în altă parte, întrucât nevoia lui ocazională de a apela la cunoştinţele de specialitate ale lui Kemble depăşise de multe ori strictele cerinţe ale legii.

— Ei bine, rosti ea consolator, cel puţin acum aveţi trandafiri.

Kemble zâmbi încordat.

— Am, într-adevăr, spuse el. Ei bine, frământările mele personale nu au cum să te intereseze, copilă. Ce te-a adus astăzi la Jean-Claude?

— O, da! Anäis reveni cu gândul la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Maria crede că ar trebui să cumpăr covoare noi pentru saloane. M-am gândit că el ar avea doar cele mai bune.

— Aşa şi este, răspunse Kemble încrezător, după ce a fost instruit de cel mai exigent arbitru al bunului-gust şi al decorului fin, adică de mine.

— Într-adevăr. Deci mă ajutaţi să aleg ceva? întrebă Anäis, scoţând mostra de tapiţerie din cutia de pălării.

El oftă din nou. Cineva trebuie să o facă, îndrăznesc să spun, pentru că ambii tăi părinţi sunt iremediabil lipsiţi de éclat, verve, panache sau orice altă expresie franţuzească la modă, zise el, înşfăcând ţesătura. Urmează-mă în spate!

Anäis aruncă o privire în jur. Maria aţipise pe un scaun lângă uşă.

— Dar sunt foarte multe covoare frumoase aici, spuse ea, iar ochii ei i se opriră asupra unui covor auriu, cu franjuri, de sub sarcofag.

Kemble se întoarse să o dojenească cu degetul.

— Nu, nu, draga mea fată, spuse el. Aceasta este cea mai banală marfă imaginabilă. Îţi voi arăta stocul nostru privat.

Anäis l-a urmat printre draperiile verzi.

— Serios? Mă simt onorată.

— Aşa şi trebuie.

Kemble se strecură printre bancurile de lucru şi dulapuri până la o grămadă de covoare turceşti stivuite într-o grămadă înaltă.

— Dar cred că numai cele mai bune vor fi bune, din moment ce am auzit că aceste covoare vor fi pentru o ocazie foarte specială.

— O, aţi aflat, nu-i aşa? zâmbi Anäis.

Kemble începu să dea pe spate colţurile covoarelor ca şi cum ar fi căutat ceva anume.

— Într-adevăr, şi am auzit, de asemenea, că te-ai încurcat cu Fraternitas. Întotdeauna am ştiut că femeile din familia ta sunt zâne. Acum, soare de dimineaţă? Sau după-amiaza?

Pentru o clipă, Anäis încremeni.

— Ăăă… dimineaţa, în mare parte, zise ea. Şi… Fraternitas? Nu sunt sigură că vă înţeleg.

Kemble îi aruncă o privire neîncrezătoare de lângă teancul cu covoare.

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu, spuse el, dând înapoi următoarele cinci covoare. Acum, domnul Belkadi. Iată un tânăr după inima mea. Şi chipeşul Lazonby, infamul ucigaş cartofor este pur şi simplu prea elegant pentru… aha! Iată-l.

— Iată ce anume?

— Un Bidjar persan, răspunse el, apucându-i ţesătura. Şi am o pereche.

— O pereche? Deci atunci ne veţi face reducere la unul?

Kemble o privi exasperat.

— Ai idee cât de rară este o pereche de Bidjar asortată? întrebă el fluturând mostra de tapiţerie până când o puse pe covorul expus. O spui de parcă am discuta despre unt şi ouă, când… o, Doamne!

Anäis se uită în jos, scoţând o exclamaţie de uimire când văzu cât de perfect contrasta tapiţeria cu covorul. Chiar şi pentru ochiul ei neavizat, era cu adevărat splendid.

— Asta este cu adevărat uimitor, spuse ea încet.

— Da, da, chiar aşa ceva! chicoti Kemble, strângând ţesătura la piept în timp ce privea spre cer. O, George! Eşti încă cel mai frumos dintre toţi!

Capitolul 5

Nu există un viciu atât de simplu, dar presupune.
Câteva semne de virtute în părţile sale exterioare.

Anisha nu spuse mare lucru în timp ce se îndreptau din Mayfair spre St. James. Pentru prima dată, simţi o fisură adâncă între ei. Rance stătea ţeapăn pe scaunul cabrioletei, cu ochii aţintiţi drept înainte în traficul de după-amiază, cu maxilarul încordat într-o expresie dură, dar fără să mai tremure din cauza temperamentului său.

Anisha îşi dădu seama că nu-l văzuse niciodată atât de furios – sau atât de chinuit – cum fusese în grădină. Nu văzu niciun rost să îl preseze mai mult; îşi spusese punctul de vedere. Dar observa că el se comporta mai degrabă ca proverbialul câine din iesle. Nu o voia, dar se părea că nu voia ca nimeni altcineva să o aibă.

Oare asta era? O dorea?

Oftă în sinea ei. Bineînţeles că o dorea, dar uneori dorinţa era doar dorinţă. Cel mai probabil, el vorbise foarte serios. Simţea că trebuia să îi dea socoteală fratelui ei. Iar faptul că ea ar fi putut să lege ceva cât de cât asemănător cu o prietenie cu Napier i se părea pur şi simplu o trădare.

Cu toate acestea, Royden Napier i se părea un bărbat foarte interesant. Şi era nespus de curioasă să vadă ce scrisese răposatul său tată despre Rance cu atâţia ani în urmă. Nu, nu-şi va modifica planurile doar pentru a-l linişti pe Rance. Se săturase să tot încerce să-i mulţumească pe bărbaţii din jurul ei şi acum intenţiona să se mulţumească pe ea însăşi.

Faptul că îl urmărea pe Napier pentru a-l ajuta pe Rance, totuşi…

Ah, în fine. La asta mai bine nu se gândea.

Cotiră spre St. James Place şi, văzând trăsura familiară apropiindu-se, un lacheu coborî în grabă treptele Societăţii St. James ca să ia frâiele lui Lazonby. Peste drum, domnul Ringgold, portarul obişnuit, nu era nicăieri, iar intrarea în clubul Quartermaine era fără personal. Era, presupunea Anisha, prea devreme pentru jucătorii înrăiţi, deşi îi văzuse adesea pe domnii nearanjaţi şi obosiţi ieşind din club la o oră mai potrivită pentru micul dejun decât pentru cină.

La uşă răspunse un servitor corpolent, care părea să fi fost ridicat de la masa de prânz, căci avea o bucată de salată înfiptă între dinţi. Ochii Anishei scrutară holul elegant de la intrare, care semăna mult cu cel de peste drum, cu o scară largă de marmură şi cu tavane boltite la înălţime de două etaje. Într-adevăr, casa era decorată cu gust, la fel ca şi Societatea St. James, cu pereţi tapetaţi cu mătase şi o colecţie de peisaje franţuzeşti frumoase care se întindeau pe scări în sus.

Totuşi, în ciuda frumuseţii sale, casa avea un aspect cavernos şi complet gol. Lipsită de suflet, credea Anisha, era cuvântul potrivit.

Rance transmise ce dorea, iar, după ce îi aruncă o privire curioasă Anishei, servitorul îi conduse în jos pe scări la parter. Aerul din casa scării mirosea a fum de ţigară şi, sub el, un miros mosc, de citrice, care era în mod hotărât masculin. Aici, decorul devenise mai discret, iar Anisha observă că pe holul de jos se înşirau uşi; birourile în care îşi numărau câştigurile obţinute ilegal, fără îndoială.

Undeva, în josul coridorului, o uşă se deschise cu balamale care scârţâiau slab, apoi se închise din nou încet, dar nu se zărea nimeni prin preajmă. Anisha se nelinişti brusc din motive pe care nu şi le putea explica şi se bucură foarte mult că venise cu Rance.

Ca şi cum i-ar fi simţit neliniştea, el se apropie mai mult de ea şi îi puse o mână aproape posesivă la baza

spatelui ei în timp ce mergeau. Simţea greutatea palmei lui încălzind-o prin ţesătură şi se simţea ciudat de liniştită. Întotdeauna era aşa când era cu el, îşi dădu ea seama. Chiar şi atunci când se certau, ea se simţea… în siguranţă, cumva. Mai împăcată. Şi îşi dorea, nu pentru prima dată, să înţeleagă de ce.

Chiar la capătul coridorului, fură conduşi într-o cameră privată care ar fi putut fi biroul unui domn. Decorată în nuanţe de verde-închis şi crem, camera era mare, cu tavan înalt şi confortabilă, fără a fi ostentativă. Trei glasvanduri dădeau spre o grădină mică, dar luxuriantă din spate, în timp ce cărţile erau aliniate pe doi pereţi.

Un birou mare de nuc era plasat în faţa ferestrelor, cu o comodă asortată în spate; o piesă de mobilier masiv cu sertare largi acoperite de o pereche de uşi mari. Anisha putea să vadă toate acestea pentru că uşile comodei erau deschise, iar un fel de suport glisant acoperit cu piele era tras afară. Un bărbat care arăta ca un funcţionar stătea acolo, cu spatele la ei, în timp ce număra teancuri înalte de bancnote aflate pe ea.

Servitorul corpolent îşi drese glasul.

Bărbatul aruncă o privire peste umăr în timp ce punea deoparte ultimul teanc de bani.

— Bună ziua, rosti el, închizând glisiera.

— Peters, aceşti oameni sunt aici ca să-l vedea pe domnul Quartermaine, zise servitorul.

Funcţionarul păru uşor surprins.

— Desigur, zise el şi închise ambele uşi, apoi le-a încuiat cu o cheie care atârna ca un breloc de un lanţ la brâu. O să văd dacă este aici.

Pe buzele lui Rance dansă un zâmbet ciudat.

— Poţi să-i spui că sunt Lazonby, zise el. Dar mă aştept să ştii asta deja.

Bărbatul făcu o plecăciune.

— Vă mulţumesc, milord. Da, este treaba mea să ştiu.

Cu un gest de politeţe rigidă, le făcu semn să se îndrepte spre cele două fotolii din piele cu ciucuri poziţionate vizavi de birou, apoi dispăru printr-un pasaj

îngust încastrat în lambriul de lemn de lângă comoda masivă. Dacă nu ar fi văzut-o deschisă, constată Anisha, uşa ar fi fost aproape invizibilă.

Îi aruncă o privire nesigură lui Rance.

— Este un pasaj secret? întrebă ea.

— Ceva de genul ăsta, răspunse el. Probabil că trece între unele dintre sălile de joc, oferindu-i lui Ned o modalitate de a se deplasa şi de a vedea fără a fi văzut.

— Nimic din toate astea nu arată aşa cum mi-am imaginat, spuse ea, privind în jurul camerei.

— Te aşteptai la ceva mai ţipător, nu? Rance îi făcu cu ochiul. Este doar o locantă de jocuri de noroc, Nish, nu un bordel. Iar pentru genul de clientelă pe care o atrage Ned, jocurile sunt o afacere extrem de serioasă. Ei nu-şi doresc nimic care să le distragă atenţia.

— Doamnele vin aici, totuşi, nu-i aşa? se interesă ea. Cele mai îndrăzneţe.

Întinzându-se, Rance puse o mână peste a ei.

— Te rog, Nish, vorbi el încet. Nici măcar să nu te gândeşti la asta. Nu chiar acum. Am văzut la tine cam toate schimbările pe care mi le pot imagina într-o zi.

Neavând absolut nici un interes să petreacă o seară într-un iad al jocurilor de noroc, ea îi aruncă o privire întunecată.

— Serios, Rance, bombăni ea. Uneori mă întreb dacă mă cunoşti cât…

Restul replicii Anishei se pierdu. Uşa dintre lambriuri se deschise, iar Ned Quartermaine păşi înăuntru.

Un bărbat de aproximativ treizeci de ani se mişca cu graţie şi emana sofisticare, dar şi ceva mai sinistru, se gândi ea. Anisha îl văzuse cu alte ocazii de la distanţă, dar, când el se apropie, constată că ochii lui erau verzi şi avea o privire foarte ageră.

Părul îi era şaten auriu şi purta, spre surprinderea Anishei, o pereche de ochelari de vedere. În mod ciudat, ea se trezi întrebându-se dacă nu cumva erau purtaţi, poate, ca să dezarmeze oamenii.

— Lazonby!

Îi întinse mâna, dar nu părea foarte încântat de vizită.

— Quartermaine! Rance îi strânse mâna. Cred că nu o cunoşti pe Lady Anisha Stafford?

— Nu, dar cred că îi cunosc pe fraţii doamnei. Cu un zâmbet încordat, Quartermaine se înclină peste mâna ei. Ce mai faceţi, doamnă?

După un scurt schimb de replici despre vreme, se aşezară din nou pe scaunele lor şi Quartermaine le oferi ceai.

— Mulţumesc, nu, răspunse ea.

În ciuda ochelarilor, Anisha încă putea vedea o expresie evident precaută, care se ascundea în spatele ochilor bărbatului în timp ce se uita la ei.

— Fără îndoială că te întrebi ce ne aduce aici, adăugă Rance.

— Sunt surprinzător de puţine lucruri care mă mai miră, spuse Quartermaine, împreunându-şi degetele aproape gânditor. Nu, cu Ruthveyn în străinătate şi cu voi doi aşezaţi aici, pot doar să deduc că acest lucru are legătură cu anumite sume de bani datorate acestui stabiliment de către lordul Lucan Forsythe.

— Nu e o presupunere rea, zise Rance aproape cu admiraţie. Dar nu.

Anisha schiţă un zâmbet.

— Se întâmplă că fratele meu îşi va regla conturile cu dumneavoastră în seara asta.

— Ah. Cu un gest aproape fluid, Quartermaine îşi duse vârful degetelor arătătoare la buze. Atunci, doriţi şi vă dau cuvântul meu că nu-i voi mai permite să stea la mesele mele?

— Asta trebuie să fie alegerea dumneavoastră, răspunse Anisha, şi a lui, dacă este suficient de prost ca să joace.

Quartermaine îşi lăsă mâinile în jos şi arcui o sprânceană.

— Atunci, vreţi să aranjez ca el să piardă? murmură el, cu un ton vag ameninţător. Să piardă, adică suficient de mult şi de rău încât să nu mai îndrăznească vreodată să se

aventureze într-un iad al jocurilor de noroc? Pentru că pot să vă asigur, doamnă, că nu asta este treaba mea. Şi nici nu este în interesul meu.

Anisha îşi ridică bărbia uşor şi refuză să se lase intimidată.

— O, nu cred că este nevoie să vă deranjăm cu tutela lui Lucan, răspunse ea. Din experienţa mea, domnule, am aflat că, într-un fel sau altul, tinerii învaţă în cele din urmă lecţiile vieţii. El a petrecut deja o perioadă în casa datornicilor. Rămâne de văzut dacă va fi nevoie de o tură şi la închisoarea datornicilor.

La asta, Quartermaine râse, iar o parte din neîncredere îi dispăru din privire.

— Ei bine, nu este un jucător rău, dacă asta vă ajută cu ceva.

— Nici pe departe. Zâmbetul Anishei era încordat. În orice caz, mă aflu aici doar în calitate de reprezentant al lui Ruthveyn, nu al lui Luc. Afacerile lui Lazonby sunt cele care ne aduc aici.

Era o scuză subţire, îşi dădu seama, dar mai bună decât niciuna. Iar Quartermaine nu părea să o pună la îndoială.

— Lordul Lazonby nu este bine-venit la mesele mele sub nicio formă, spuse el direct. Dar cred că ştie asta deja.

Rance ridică o mână.

— Pace ţie, Ned, eu nu mai joc, spuse el. Mi-am învăţat lecţia.

— La fel ca toţi cei care au îndrăznit vreodată să joace cu tine, sau cel puţin aşa am auzit, spuse Quartermaine, apoi îşi deschise larg mâinile. Dar iată. Suntem vecini. Să fim buni vecini. Cu ce vă pot fi de folos?

Rance se foi pe scaun, inconfortabil.

— Ai venit la Londra, cred, cu câţiva ani în urmă? Din armată, nu-i aşa?

— Am venit de undeva, da, la un moment dat. Quartermaine zâmbi uşor. Nu cred că are prea mare importanţă de unde sau când.

— Nu în mod deosebit.

Rance aruncă o privire spre Anisha.

— Mă întrebam totuşi, atunci când ai intrat în afaceri, ce ai auzit prin oraş despre mine. Despre trecutul meu.

Privirea lui Quartermaine se mută neliniştită la Anisha, apoi înapoi.

— Citesc ziarele, milord, zise el, coborându-şi vocea. Ce aţi mai vrea să vă spun?

— Tot ce doreşti, zise Rance. Nu am secrete faţă de Lady Anisha sau faţă de fratele ei mai mare. Iar ceea ce te întreb este, din punct de vedere profesional, ce ştii despre cazul meu? Ce zvonuri ai auzit despre cum şi de ce am ajuns să fiu condamnat pentru crimă?

Quartermaine îşi scoase ochelarii şi îi aruncă pe birou.

— Nici asta nu cred că mai contează, spuse el în cele din urmă.

Anisha se aplecă puţin în faţă pe scaun.

— Uneori, domnule Quartermaine, trecutul se vede mai bine prin ochi mai imparţiali, spuse ea. Cred că punctul de vedere al lui Lazonby este că poate aţi ajuns la Londra după ce el a fost încarcerat, apoi v-aţi petrecut acei primii ani construindu-vă afacerea. Cu siguranţă, având în vedere domeniul dumneavoastră de activitate, aţi auzit zvonuri de la colegii dumneavoastră. Iar când s-a întors din Africa de Nord şi a fost exonerat, cu siguranţă aţi fost avertizat.

Quartermaine îşi puse ambele mâini pe suprafaţa bine lustruită a biroului său.

— Foarte bine, dacă vreţi să aflaţi, zise el în cele din urmă. Eram aproape de Londra de fapt, în momentul procesului tău. Se spunea că veniseşi în oraş cu câteva luni mai devreme şi că ţi-ai croit drum, cea mai mare parte prin locante de joc şi bordeluri – scuzaţi-mă, doamnă – şi că erai aproape imposibil de învins la orice joc de cărţi de strategie, dar că şansele tale nu erau mai bune decât ale oricărui om atunci când venea vorba de jocuri de pură şansă. Cu toate acestea, câţiva au ajuns la concluzia – chiar înainte de proces – că erai un fel de cartofor, şi chiar unul destul de bun. Aşa că să spunem doar că proprietarii de cluburi din oraş s-au bucurat să te vadă dispărut şi nu s-au

bucurat deloc la întoarcerea ta.

— Ca să se ştie, răspunse Lazonby cu răceală, nu am trişat niciodată.

— Atunci ai avut un noroc ieşit din comun, zise Quartermaine. Este posibil, dar rar. Şi acesta este motivul pentru care nu te voi primi aici, Lazonby. Apropo, acest noroc neobişnuit pare să fie ceva comun întregii străzi. Şi nu pot să nu mă întreb de ce.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, spuse Rance încordat.

Un pic prea dezinvolt, Quartermaine ridică din umeri.

— Am auzit, apropo, că bunul tău doctor lucrează acum cu spitalul St. Thomas, zise el, cu voce joasă, şi că face nişte experimente interesante care au legătură cu memoria şi cu modul în care electricitatea afectează creierul.

— Mă simt flatat că te interesează mica noastră societate ştiinţifică şi munca doctorului von Althausen, zise Rance cu răceală. În ceea ce priveşte cărţile şi zarurile, jucăm doar între noi zilele astea. Cred că asta trebuie să fie singura ta preocupare.

Era timpul să îndrepte conversaţia în altă parte. Anisha se aplecă în faţă pe scaun.

— Vă rog, domnule Quartermaine, continuaţi, spuse ea. Vorbeaţi despre zvonuri?

Ca şi cum şi-ar fi amintit de prezenţa ei, el se întoarse spre ea.

— Bineînţeles, unde rămăsesem? întrebă el, privirea lui dură îmblânzindu-se. A, da. Unii dintre ceilalţi tineri au fost deranjaţi de norocul tău neobişnuit – lordul Percy Peveril, în special.

— Peveril s-a supărat că viitoarea lui logodnică a căzut în poala mea la Teatrul Haymarket, spuse Rance încruntat, şi nu a făcut decât să aştepte să se răzbune. Nu avea niciun motiv să mă acuze, aşa că a decis, în schimb, să mă facă trişor.

— Doamne! Anisha ridică uşor o sprânceană. Nu cred că am auzit vreodată partea asta.

Rance se foi inconfortabil pe scaun.

— Pentru că nu e nimic de auzit, zise el. Wilfred Leeton m-a invitat să stau în loja lui într-o seară, iar fata era acolo cu tatăl ei. Leeton îşi întreţinea adesea clienţii obişnuiţi în astfel de moduri, înainte de a deveni el însuşi un proprietar de teatru respectabil.

— În domeniul nostru de activitate, trebuie să ai grijă ca cei mai buni clienţi să fie fericiţi, murmură Quartermaine.

Rance scoase un sunet dispreţuitor.

— Mai degrabă ca vechiul proverb de a-ţi ţine prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape, răspunse el. Nu mă amăgeam. Dar, în orice caz, nu ştiam că Sir Arthur Colburne va fi acolo, altfel nu m-aş fi dus. La vremea aceea, Arthur juca mult, şi îşi tot pregătea fiica cea mare, în speranţa disperată ca ea să pună mâna pe un titlu. Era periculoasă – ştiam cu toţii asta – şi foarte frumoasă. Am încercat să păstrez distanţa.

— Dar ea ţi-a făcut sarcina imposibilă? sugeră Quartermaine. A flirtat cu tine?

Rance ridică o mână într-un gest neputincios.

— Presupun, rosti el aproape obosit. Peveril aşa credea, în orice caz.

— Presupui…? murmură Anisha.

— Da, atunci, da. A flirtat cu mine. Vocea lui Rance era crispată. Presupun că era din cauza averii şi a titlului tatălui meu. Atenţiile ei erau atât de evidente, încât era aproape jenant. La un moment dat s-a împiedicat la propriu şi era să cadă în poala mea. A trebuit să o prind – chicoteli, decolteu şi tot tacâmul – în timp ce jumătate din sală se uita la noi.

— Şi după aceea? insistă Anisha.

— După aceea, nu ştiu ce minciuni i-a şoptit fata lui Peveril la ureche, pentru că nu aveam niciun fel de planuri cu ea, zise Rance. Dar asta l-a montat pe bătrânul Percy şi de atunci s-a tot încruntat la mine. Era doar al doilea fiu al unui duce, dar, în cele din urmă, Sir Arthur îşi bătea buzunarele cu destulă speranţă, căci se spunea că ducele

încheiase nişte înţelegeri de căsătorie profitabile pentru a-i obţine băiatului ceea ce-şi dorea. Dar adevărul este că Peveril nu era un tip rău; doar răsfăţat şi puţin cam încrezut.

— Majoritatea tinerilor domni sunt aşa, rosti Quartermaine cu voce egală. Într-adevăr, de cele mai multe ori sunt chiar sursa mea de venit. Dar vrei să spui că, după logodnă, gelozia l-a determinat pe Peveril să bea prea mult, apoi să te provoace la joc?

— Da, iar eu eram la fel de înfierbântat când era vorba de cărţi, admise Rance. În acele zile, acceptam provocările tuturor.

— Şi ai fost la Leeton? murmură Quartermaine. Conducea un stabiliment destul de periculos – şi foarte discret, cred?

— Da, în casa lui din Bloomsbury, zâmbi Rance nedumerit. Trebuia să fii invitat, iar el invita numai gentlemeni. Jocul era strict de cărţi, fără zaruri, şi pentru mize foarte mari. Iar Leeton nu ţinea niciodată registre; i s-ar fi părut vulgar.

— Aşa că s-a prefăcut că nu era deloc un stabiliment pentru jocuri de noroc.

Quartermaine părea la fel de nedumerit.

— O, era un stabiliment, unul infernal, zise Rance cu un râs aspru. Pentru câţiva indivizi, era un adevărat infern. Dar era organizat extrem de politicos. Dacă îi datorai bani, îi aruncai într-un borcan de sticlă pe pianoforte când ieşeai, sau îi dădeai cuvântul tău. Şi la fel şi în cealaltă direcţie.

— O, mă cam îndoiesc că se întâmpla prea mult în cealaltă direcţie, murmură Quartermaine. Şi cu această ocazie aş vrea să aud părerea ta despre ceea ce s-a întâmplat.

Rance ridică dintr-un umăr.

— Eram în formă în acea seară şi se pare că asta a stârnit mânia lui Peveril. A lansat o provocare în particular, iar Leeton a consimţit. La insistenţele lui Peveril, el a produs un pachet nou, dar cum l-am învins din nou, s-a declanşat scandalul, Peveril insistând că erau marcate

cărţile.

— Erau? întrebă Quartermaine cu precizie.

— Nu de către mine. Maxilarul lui Rance era fixat într-o expresie încăpăţânată. Leeton a declarat că nu au fost, în boxa martorilor. Şi el, dintre toţi, nu avea niciun motiv să mintă. Nu a făcut niciun ban din joc, iar toată mizeria a aruncat destul de multă lumină asupra afacerilor sale. Mă gândesc adesea că a fost o parte din ceea ce l-a determinat să-şi construiască imperiul teatral şi să iasă din joc cu totul.

Buzele lui Quartermaine tresăltară.

— O, cred că nu trebuie să ne întristăm pentru bătrânul Will, zise el un pic acru. A reuşit să se descurce. Şi, în orice caz, Peveril a fost cel care te-a acuzat că ai trişat. Apoi, din câte am înţeles, a refuzat să-şi achite datoria?

— Ei bine, în cele din urmă mi-a dat un bilet de mână. Leeton a insistat. Apoi Peveril a plecat şi au început şuşotelile.

— Şi în dimineaţa următoare, continuă Quartermaine, Peveril a fost găsit mort în camerele sale de la Albany, cu cuţitul încă în spate – un cuţit care îţi aparţinea, după cum s-a demonstrat. Apoi portarul, domnul West...

— East, spuse Rance cu tărie. Numele tipului era Henry East.

— A, scuze! Quartermaine îşi ridică uşor mâinile de pe birou. În orice caz, East a jurat că te-a văzut sau a văzut pe cineva care pretindea a fi tu, urcând în camerele lui Peveril în jurul orei trei dimineaţa.

— Şi am fost acuzat de crimă cu prea puţine dovezi, zise Rance. Chiar dacă, după cum s-a dovedit mai târziu, East era miop ca un bursuc bătrân.

Quartermaine zâmbi.

— Nu este o calitate pe care să o cauţi de regulă la un angajat, spuse el. Mai ales la unul care a fost angajat să stea în holul din faţă la un stabiliment atât de select ca Albany.

— Dar tatăl lui Peveril era duce, zise Anisha gânditoare. Presupun că voia să vadă pe cineva în laţ pentru uciderea fiului său.

— Da, şi era cât pe ce să obţină asta.

Mâna lui Rance i se duse la guler, aproape din reflex.

— Oricine ar fi putut lua cuţitul din camera mea. Dar mărturia lui East… ea este cea care aproape că mi-a bătut cuiele în sicriu.

— Şi după aceea, vorbi calm Quartermaine, lucrurile nu au făcut decât să se înrăutăţească atunci când Sir Arthur Colburne s-a împuşcat. Sau cel puţin aşa am auzit.

Anisha făcu ochii mari. Încetul cu încetul îşi dădea seama cât de sordidă era povestea lui Rance – şi cât de puţine lucruri ştia de fapt din ea.

Rance se uita de-acum afară pe fereastră.

— Da, Arthur şi-a zburat creierii două zile mai târziu, admise el, cu vocea şoptită.

— Dar de ce? rosti Anisha.

— Era ruinat, răspunse Rance. Era ruinat de câteva luni. Fata aceea – Elinor, cred – Doamne, frumuseţea ei era ca banii în bancă. Dar, când totul s-a prăbuşit, Sezonul se terminase. Burlacii eligibili din Londra se mutaseră la proprietăţile lor de la ţară, iar creditorii lui Arthur deveniseră irascibili. Aşa că a ales cea mai rapidă cale de ieşire.

Anisha se aplecă înainte pe scaun.

— S-ar putea ca Sir Arthur să-l fi ucis pe Peveril? sugeră ea. Apoi pe el însuşi din remuşcare?

Rance clătină din cap.

— Să omoare vaca de muls? Sir Arthur avea nevoie de bani.

— Dar dacă… Anisha îşi desfăcu mâinile aproape rugător. O, nu ştiu… dar dacă Peveril voia să anuleze totul? Poate că se răzgândise? Şi Sir Arthur şi-a pierdut cumpătul?

Quartermaine râse încet.

— Un gentleman englez nu îndrăzneşte să nesocotească o logodnă, spuse el. Aşa-zisa lor onoare este tot ceea ce au unii dintre aceşti indivizi ca să le ţină de cald noaptea – şi ţin foarte mult la ea.

— Da, are dreptate, zise Rance cu încrâncenare. Iar cuţitul meu… nu, asta vorbeşte de o premeditare rece.

Cineva a vrut să mă vadă în ştreang. Sau avea nevoie de un ţap ispăşitor.

— *Cui bono*? zise Quartermaine cu blândeţe. Cine îţi datora bani?

Rance îşi ridică privirea şi o întâlni pe cea a lui Quartermaine.

— Toată lumea, la un moment dat, spuse el. Am jucat în toate cluburile din oraş. Chiar şi la Brooks. Dar nu mi se datora nicăieri o sumă imensă. Nimic pentru care să merite să ucizi.

Liniştea se aşternu în cameră pentru o vreme, întreruptă doar de tic-tacul ceasului din bronz de pe şemineu. În cele din urmă, Quartermaine îşi drese glasul.

— Ei bine, în orice caz, tatăl tău l-a convins în cele din urmă pe East să îşi retracteze mărturia.

— Da. Ochii lui Rance aveau o expresie sumbră. Chiar înainte de a muri, East şi-a convocat preotul şi magistratul şi a mărturisit că era aproape orb.

— Şi se spune, de asemenea, că marchizul de Ruthveyn – iertaţi-mă, Lady Anisha – şi-a folosit influenţa pe lângă guvern pentru a genera dubii cu privire la cuţit, adăugă Quartermaine. A fost un articol destul de urât despre asta în *Chronicle,* după decizia lordului cancelar de a nu te rejudeca.

— Da, East a pretins că se temea că angajatorii lui îşi vor da seama că nu poate vedea, zise Rance, cu vocea sa tăioasă şi plină de amărăciune. A spus că a crezut că-şi va pierde postul, dar a recunoscut că tipul care a pretins că sunt eu ar fi putut la fel de bine să fie mătuşa lui, Agatha, iar el nu ar fi văzut diferenţa.

— Pierderea locului de muncă sună ca o teamă logică, murmură Quartermaine. Totuşi, cu siguranţă, nu este o scuză ca să trimiţi un om la spânzurătoare.

Privirea lui Rance se înfierbântă.

— Da, dar lucrul amuzant este că, după proces, East nu a mai lucrat nici o zi din viaţa lui. Cum crezi că a reuşit asta?

Quartermaine slobozi un râs tăios şi amar.

— Poate că şi el avea un dar ieşit din comun la mese?

Rance pufni dispreţuitor.

— Şi poate că a dezvoltat un dar neobişnuit pentru şantaj.

— Da, zise Quartermaine liniştit, poate că da.

— Presupun că domnul East nu dorea să moară cu conştiinţa încărcată, zise Anisha în linişte. Ce păcat, totuşi, că a aşteptat atât de mult timp ca să vorbească!

— Bătrânul duce murise cu câteva luni înainte, rosti Rance. S-ar putea să fi fost sfârşitul fluxului de venituri al lui East. Poate că... Poate că i-a plătit lui East o sumă din recunoştinţă? Este cel mai nevinovat motiv la care mă pot gândi.

Pentru o vreme, nu se auzi niciun răspuns. Un nor întunecat se aşezase deasupra camerei şi îl simţeau toţi trei. Chiar şi Ned Quartermaine, de regulă un tip hotărât şi dur, părea abătut. Faţa lui Rance îşi pierduse mult din culoare, toată vivacitatea obişnuită, iar acum stătea puţin adus de spate pe scaun, privind prin ferestre spre grădina de dincolo, ca şi cum cheia tuturor neînţelegerilor, a tuturor urâţeniilor, s-ar fi putut ascunde printre rândurile ordonate de arbuşti ale lui Quartermaine.

Pentru prima dată, Anisha începu să înţeleagă nu doar grozăvia a ceea ce suferise Rance, ci şi umbra pe care un astfel de lucru îl putea arunca asupra vieţii unui om. Două morţi şi o viaţă distrusă. Şi de către cine? De ce? Pentru că, cu siguranţă, acest lucru fusese făcut în mod deliberat.

Realitatea o înfioră. Oare ea se convinsese cumva că fusese vorba de o simplă eroare judiciară? Doar nişte ghinion?

Nu fusese aşa.

Fusese rău, pur şi simplu. Un rău îndreptat spre Rance. Şi deodată, simţi dorinţa de a-l lua lângă toate astea. Să-l ducă înapoi la Mayfair, să-i toarne un whisky tare şi să-i spună că nu conta pentru ea ce fusese sau ce credea aşa-zisa societate despre el.

Dar pentru Rance conta.

Era, aşa cum spusese Quartermaine, o chestiune de

onoare a unui gentleman. Nu doar a lui, ci şi a tatălui său. A întregii sale familii.

Quartermaine întrerupse atmosfera sumbră, dregându-şi glasul şi ridicând privirea. Deasupra lor, începuseră să se audă o mulţime de bubuituri şi zgomote sugestive; sunetul scaunelor care erau mutate, se gândi ea. Saloanele de joc erau măturate sau poate rearanjate.

Quartermaine îşi împinse scaunul înapoi de la birou, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să plece.

— Ei bine, ăsta e puţinul pe care îl ştiu, Lazonby, spuse el. Zvonurile aşa cum mi-au fost prezentate. Dar, dincolo de asta, nu am alte informaţii, doar ce am pus cap la cap din ziare.

— Din *Chronicle,* în principal, vrei să spui.

— Se pare că au o antipatie accentuată faţă de tine.

— Este vorba doar de un reporter în special, vorbi Rance. Acel tip cu părul roşcat, care atârnă atât de des de poalele hainei lui Pinkie-Ring. Ştii despre cine vorbesc?

— Cred că da, zise Quartermaine. L-am pus pe Pinkie să aibă o discuţie lungă cu individul chiar de la început – doar ca să fiu sigur că nu voia să se amestece în vreo treabă a clubului.

— O? Şi când a spus că era vorba de afacerea mea, nu ai avut nicio problemă cu asta?

Quartermaine se încruntă.

— Nu a susţinut niciodată asta, zise el. Şi nu m-am gândit niciodată să mă interesez mai mult.

— Ei bine, Coldwater s-a interesat, răbufni Rance. Nu cu multe săptămâni în urmă, l-am prins în cimitirul St. Bride chestionându-l pe cel de-al doilea lacheu al meu – nu pentru prima dată, se pare. Ticălosul îmi plăteşte propriii servitori ca să mă spioneze. L-am concediat pe loc, dar nu prea există nimic care să-l oprească pe Coldwater să o facă din nou.

— Hmm! făcu Quartermaine. Vrei să-l chem pe Pinkie aici? Totul în interesul cooperării între vecini, desigur.

— Da, zise Rance, ridicându-se pe scaun. Da, aş vrea. L-am mai întrebat despre Coldwater, dar poate că prezenţa

ta îi va dezlega limba tipului.

Privirea lui Quartermaine se înăspri aproape cu un avertisment.

— Acum nu vreau să te porţi cu el cu asprime, atenţie, pentru că este un angajat bun, zise el. Dar poţi să-l întrebi orice doreşti. Pinkie nu are niciun motiv să mintă.

Dar Quartermaine părea deja că regretă generozitatea sa, chiar în timp ce se ducea să tragă de clopoţel.

Angajatul cu brelocul se întoarse, dădu din cap şi, la scurt timp, apăru şi domnul Ringgold – aparent deranjat de la masa de prânz pe care o lua cu individul care deschisese uşa, căci vesta lui era pătată de muştar.

Un bărbat voinic, cu părul castaniu care i se ridica în vârful capului ca ţepii unui arici, Pinkie arăta ca un pugilist, căci o ureche arăta încreţită ca o conopidă, iar nasul îi fusese spart în cel puţin două locuri. Intră în încăpere privindu-i cu suspiciune, ca şi cum ar fi evaluat situaţia şi ar fi decis că sunt probleme.

Quartermaine nu îl invită să ia loc.

— Lazonby ar dori să afle, Pinkie, ce ştii despre reporterul de la *Chronicle,* zise el. Şi mărturisesc că şi eu am devenit curios.

— Ce-aş putea şti despre el? întrebă Ringgold în defensivă. Nu suntem chiar prieteni la cataramă. Tipul trece pe aici din când în când, plimbându-se între Fleet Street şi Whitehall. E un reporter, nu-i aşa? Scrie uneori despre crime şi furturi. Şi pare destul de amabil.

Anisha se întrebă ce distincţie făcea Ringgold, mai exact, între crimă şi hoţie.

Quartermaine se relaxă pur şi simplu în scaun şi îşi deschise larg mâinile.

— Şi totuşi, nu suntem chiar pe drumul spre Whitehall aici, nu-i aşa, Pinkie? zise el cu o voce gânditoare. Ceva îl aduce pe individ pe această stradă, practic, o fundătură. Şi dacă nu este vorba de farmecul şi inteligenţa ta, atunci trebuie să fie… ei bine, ce?

Buza de jos a lui Ringgold se împinse puţin în faţă.

— Ei bine, sunt ceea ce aţi numi un tip cu relaţii, domnule, spuse el. Ştiţi asta. De aceea m-aţi angajat. Şi Coldwater ştie asta. Îi place să-mi ceară informaţii din când în când. Despre unii, despre alţii – de la cei cu bani mărunţi până la madame şi la bogaţi.

Quartermaine se dăduse pe spate în scaunul său şi manevra un stilou mecanic înainte şi înapoi între degete, în timp ce îl privea pe Ringgold de la biroul lat, de nuc.

— Şi care este interesul lui cu privire la Lazonby? spuse el încet. Ce te-a întrebat? Şi fii precis, dacă eşti bun.

Buza lui Ringgold se împinse din nou, iar ochii i se îngustară. Dar nu zise nimic.

— Pinkie…?

De data aceasta, tonul lui Quartermaine nu tolera nicio opoziţie.

— Spune că el crede că Lazonby a scăpat nepedepsit pentru crimă, răspunse în cele din urmă Ringgold, dezvelind un set de canini îngălbeniţi. Spune că şi domnii de la Societatea St. James l-au ajutat să o facă. O cabală, i-a numit – ca pe masoni, dar mai răi. Pretinde că mint şi trişează unul pentru celălalt şi că fac doar destule lucruri la ordinul Majestăţii Sale pentru a-i fi de folos, şi de aceea sunt mai presus de lege.

— Dacă aş fi mai presus de lege, mârâi Rance, l-aş fi strangulat deja pe nenorocitul ăla mincinos.

— Lazonby, pe bune acum, murmură Quartermaine, înclinând capul în direcţia Anishei.

Rance se uită la ea şi păli.

— Îmi cer scuze, spuse el, din nou.

— Şi tu, de asemenea, Pinkie, continuă Quartermaine. Vorbeşte respectuos. Acum, ce ştii despre acest om? De unde este el? Are o familie?

Ringgold ridică din umeri.

— American, a spus cineva, răspunse el. Eu nu am întrebat niciodată. Are o soră în Hackney, totuşi.

— De unde ştii? întrebă Rance iute.

Ringgold îşi miji un ochi la el.

— Pentru că e treaba mea să ştiu, zise el cu răutate.

Ţi se pare că sunt un idiot nenorocit? Un tip trebuie să fie sigur cu cine are de-a face, aşa că l-am urmărit într-o seară când a plecat de pe Fleet Street. Dar el nu locuieşte acolo cu adevărat. Are camere de burlac pe Shoe Lane.

— American, hmm? Quartermaine părea să se gândească la asta. Un revoluţionar adevărat, atunci. Nu-i de mirare că lucrează pentru *Chronicle.*

— Da, s-ar putea să fie american, zise Rance, cu un aer gânditor. E ceva ciudat la acest individ… ceva ce îmi scapă.

În sinea ei, Anisha oftă. Cum de se întorsese această conversaţie complet spre Jack Coldwater? Serios, de ce venise ea aici? Rance nu avea nevoie de ea; era capabil să-şi alimenteze obsesia clocotitoare cu Coldwater fără ajutorul nimănui.

— Cât despre aceste camere de lângă Shoe Lane. Ai fost acolo? întrebă Quartermaine.

Ringgold părea neliniştit.

— O dată sau de două ori, admise el. Se ştie că Coldwater plăteşte atunci când îi poţi furniza anumite informaţii.

Quartermaine îi aruncă o privire întunecată.

— Ar fi bine să nu-i oferi informaţii despre nimeni de pe strada asta, mârâi el. Şi asta include şi Societatea St. James, Pinkie. Avem o înţelegere cu domnii de peste drum – ei nu ne deranjează şi, în schimb, noi nu-i deranjăm pe ei.

Pe faţa lui Ringgold se aşternu o expresie vinovată, dar nu spuse nimic.

Quartermaine se aplecă peste birou.

— Sper că m-am făcut înţeles, spuse el pe un ton de avertisment.

Apoi, fără să aştepte un răspuns, extrase o bucată de hârtie din sertarul biroului, îl închise la loc şi îi întinse hârtia lui Ringgold.

— Acum notează adresa camerelor lui Coldwater şi a surorii lui.

Cu încă o privire întunecată în direcţia lui Rance, Ringgold scrise adresele cu un scris surprinzător de îngrijit,

în timp ce Anisha privea.

— Mulţumesc, spuse Quartermaine, luând hârtia şi fluturând-o ca să o usuce. Acum, de aici încolo, trebuie să-i spui lui Coldwater să nu mai piardă vremea pe aici. Oricare ar fi problema lui cu Lazonby, trebuie să o mute în altă parte – amândoi trebuie să o ducă în altă parte. M-am săturat să aud că au ajuns aproape de încăierare la uşa mea. Nu avem nevoie…

Aici i-a aruncat o privire de avertisment lui Rance.

— …nu avem nevoie niciunul dintre noi de o atenţie nejustificată din partea autorităţilor pe uliţa noastră liniştită. Nu-i aşa, Lord Lazonby?

Rance se ridică în picioare, iar Anisha îi urmă exemplul.

— Aş zice că nu, spuse el, luând hârtia oferită. Mulţumesc, Quartermaine, pentru ajutor. Şi ţie, de asemenea, Pinkie. Nu am nimic cu tine. Sunt un om nevinovat şi m-am săturat ca Coldwater să mă tot urmărească.

Ringgold ridică din umeri.

— Ei, băieţii de la ziar, spuse acesta cu nonşalanţă. Obsedaţi de aflarea adevărului, presupun.

— Dacă e atât de obsedat să afle adevărul, replică Rance, spune-i să afle cine l-a ucis pe lordul Percy Peveril, pentru că, pentru Dumnezeu, nu am fost eu.

La asta, Ringgold îşi dezveli din nou dinţii galbeni.

— Dacă vrei ca acest mic mister să fie rezolvat, zise el, mi se pare că eşti pe cale să-ţi bagi în buzunar un prieten influent.

Rance s-a uitat la el cu o expresie nedumerită.

— Cum aşa?

Zâmbetul individului se lărgi.

— Ce, nu cumva am văzut clopote de nuntă peste drum? întrebă el. Recunosc că mica ta societate ştiinţifică este pe cale să-l prindă pe bătrânul Roughshod Roy de…

Aici, Ringgold se uită la Anisha şi păli.

— Ei bine, de nas, să zicem. Fata lui Vendenheim, ăsta da premiu.

Rance mârâi dispreţuitor.

— De Vendenheim nu poate să intervină pe lângă Royden Napier în favoarea mea, zise el. El nu mă cunoaşte. În plus, se întoarce în Anglia doar pentru scurt timp. Doar pentru nuntă.

Dar Ringgold doar ridică din umeri.

— Se pare că da, dar uneori contează mai mult cum arată lucrurile, Lazonby. Aş spune că Roy nu te va mai deranja. Şi de Vendenheim – uite un tip care cunoaşte oameni. Oameni care cunosc oameni, şi mulţi dintre ei sunt dubioşi. Dacă ştii la ce mă refer.

Anisha pricepu. La fel ca şi Calcutta, Londra avea o clasă de jos disperată şi alunecoasă – o lume în care statul de drept însemna puţin, iar viaţa unui om putea însemna şi mai puţin. Proxeneţii, hoţii de buzunare şi prostituatele se întreceau cu drogaţii şi escrocii pentru a vedea cine putea separa cel mai uşor cealaltă parte a societăţii de banii lor – sau de moralitatea lor. Dar şi mai interesant era faptul că, de două ori în tot atâtea ore, cineva sugera că noua mireasă a lui Geoff ar putea valora mai mult decât faţa ei frumoasă.

Nu mai era nimic de spus pe această temă. Quartermaine intenţiona să-şi continue ziua şi deja îi strângea mâna lui Rance ca să-şi ia rămas-bun.

Câteva clipe mai târziu, Anisha se trezi urcând din nou scările la braţul lui Rance, până la marele hol de intrare, luminat de soare.

— Ei bine, a fost interesant, spuse el, împingând uşa pentru ea şi aşezându-şi din nou mâna aproape protectoare pe spatele ei.

Afară, Anisha se întoarse pe trotuar ca să-l privească, dar mâna lui mai zăbovi o clipă înainte să se retragă.

— Ei bine, ce ai reuşit să discerni din toate informaţiile? murmură ea, lăsându-şi capul într-o parte. Este Quartermaine cinstit? Dar Pinkie?

Rance clătină din cap.

— Quartermaine a fost întotdeauna greu de judecat, admise el. În domeniul ăsta de activitate, aşa sunt oamenii.

Altfel nu se poate supravieţui.

— Crezi că este malefic? a întrebat Anisha.

Rance ridică din umeri.

— Defineşte răul, spuse el, întorcându-se pentru a-i oferi braţul. Este periculos, da. Dar este, de asemenea, un om de afaceri. Pinkie, pe de altă parte, este atât de cinstit pe cât trebuie să fie. Nimic din ceea ce a spus astăzi nu a fost o minciună – şi nici nu a fost în întregime adevărul.

— Încă te mai gândeşti să angajezi pe cineva care să investigheze?

Rance clătină din cap, apoi o trase lângă el şi îşi puse mâna protectoare peste a ei.

— Nu, spuse el în timp ce porneau la drum. Nu, nu cred că am încredere în ei.

Cel puţin stânjeneala dintre ei se risipise, iar ea se bucura că erau din nou prieteni.

— O, bine, exclamă ea. În ceea ce mă priveşte, mi s-a părut totul destul de interesant. La urma urmei, a fost un stabiliment de jocuri de noroc.

Dar Rance nu răspunse. În schimb, se uita în lungul trotuarului – se uita pe lângă ea şi în direcţia St. James's Street.

— Ce este? întrebă ea, urmărindu-i privirea.

Ceva în interiorul ei încremeni.

Jack Coldwater chema o trăsură la colţ fluturându-şi umbrela neagră, cu spatele la ei. Dar silueta sa subţire şi mackintosh-ul de culoare ternă erau inconfundabile, chiar şi pentru Anisha.

Ea se opri brusc.

— Cred că iar a dat târcoale pe aici.

— Da, căutându-l pe Pinkie, aş îndrăzni să spun.

Maxilarul lui Rance era încordat.

— Ar trebui să-l urmăresc, să-l încolţesc şi să-i explic punctul meu de vedere sau să i-l aplic cu pumnul.

Anisha aruncă o privire spre Societatea St. James. Argatul lui Rance plimbase deja calul până la capătul aleii şi întorsese trăsura. Iar Anisha se săturase.

— Pleacă, atunci, zise ea dintr-odată. Fugi după el, fă

pe bruta – sau orice alt joc ai vrea să joci – şi fă-te din nou de râs.

Vizitiul îşi mânase echipajul, iar vehiculul se îndepărta. Rance privea, parcă transpus, cum Coldwater se îndrepta în lateral spre o femeie slabă cu un coş mare de piaţă. Roata trecu peste ceva, făcând ca vehiculul să se clatine, iar Coldwater fu aruncat stângaci în scaun.

Rance înjură în barbă. Calul său se oprise în loc şi acum stătea la cotul Anishei, molfăind şi sforăind nerăbdător.

Anisha se simţea cam la fel.

— Uite, zise ea, este o trăsură care se opreşte lângă clubul Carlton. Du-te. Ia-o. Pot să mă întorc singură cu trăsura în Mayfair.

Ea vedea că Rance era nerăbdător să facă exact ce îi sugerase – destul de agitat, ca un câine de vânătoare la vânătoare de vulpi aşteptând să fie eliberat.

— Am spus să pleci, pentru numele lui Dumnezeu, repetă ea.

Ceva din tonul ei tăios pătrunse atunci până la el. Rance se întoarse pe trotuar pentru a o privi; cu spatele la stradă. Mâinile lui o apucară în partea de sus a braţelor, ca şi cum ar fi putut să o scuture.

— Anisha, te rog. Eu…

Se opri, ochii lui alunecând peste faţa ei, sumbră şi tristă.

Ea se desprinse de el şi se retrase în umbra uşii lui Quartermaine.

— Ce e? şopti ea. Doar pleacă, Rance. Nu te opresc. Nu-mi datorezi nimic.

El înghiţi în sec, gâtul mişcându-i-se în sus şi în jos.

— Anisha, uneori cred că îţi datorez mai mult decât îţi pot plăti vreodată. Şi mi-e teamă că… Mi-e teamă că poate nu vei şti niciodată.

Nu vorbeau despre faptul că el o escortase până la St. James şi acum era obligat să o conducă din nou acasă. Nu, conversaţia luase cumva – şi brusc – o cu totul altă direcţie.

Dar Anisha nu se lăsa păcălită.

— Tot ce am înţeles este că eşti încă obsedat de Jack Coldwater, spuse ea, cu vocea joasă şi tremurândă. Îl urăşti şi totuşi te gândeşti la el în mod constant. Te gândeşti… Doamne, Rance, nu ştiu ce gândeşti. Dar Coldwater nu te poate ajuta să te disculpi. Vrea să fii spânzurat, nu înţelegi?

— Dar el ştie ceva, spuse Rance. Nu-i aşa? Vreau să spun… trebuie să ştie.

— Ştie cum să te provoace, cu siguranţă, replică ea. Acum am de gând să-l iau pe Jacobs şi să mă duc în Mayfair. Să-ţi trimit trăsura acasă? Sau o vei recupera tu?

— Nish, nu te pot lăsa să faci asta, spuse el.

— De ce? M-am invitat singură, nu-i aşa?

Se întoarse şi urcă singură în cabrioletă, apoi plesni din degete pentru frâie.

— Urcă în spate, Jacobs, te rog!

Fără să se uite măcar la stăpânul său, Jacobs sări să-i îndeplinească ordinul.

— Anisha, serios, spuse Rance, dar era un protest slab.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, dacă pot conduce faetonul lui Luc, mă pot descurca şi cu asta, spuse ea grăbită. Acum, uite. Ţi-ai pierdut trăsura, iar diligenţa e probabil la jumătatea drumului spre Strand. Grăbeşte-te până la colţul palatului şi cheamă alta.

Şi, zicând asta, Anisha îi apucă biciul, pocni scurt din el şi porni la drum.

Capitolul 6

Hai să analizăm complotul; care, dacă e rapid,
E un lucru rău, deşi nu e ilegal.

Restul săptămânii trecu înainte ca Anisha să mai facă vreun efort pentru a-l contacta pe Napier. Şi fură zile mohorâte, cu totul descurajante, pline de ploi reci de primăvară şi de numeroase reproşuri. Într-adevăr, încă

mocnind de furie o mare parte din prima zi, ea îşi jură să nu se mai ducă deloc la Napier, amintindu-şi că Rance abia dacă merita eforturile ei.

Domnişoara de Rohan se întoarse la jumătatea dimineţii ca să planifice cina festivă. Anisha se simţea o impostoare pentru că aspira să fie o gazdă londoneză, dar noua ei prietenă părea să nu observe. Într-adevăr, domnişoara de Rohan părea nespus de recunoscătoare pentru ajutorul oferit. Anisha decise că biata fată era, într-adevăr, destul de disperată.

Cu toate acestea, se trezi că o simpatiza pe domnişoara de Rohan şi îi era şi ea recunoscătoare, pentru că o salvase pe Anisha de la o decizie dificilă: dacă să facă ce era mai bine pentru Tom şi Teddy, care erau întotdeauna principala ei preocupare, sau dacă să facă ce era mai bine pentru ea însăşi – nu că ar fi fost deosebit de lămurită în privinţa acestui din urmă aspect. Bessett ar fi fost un tată vitreg ideal, de asta nu se îndoia. Era singurul motiv pentru care permisese ca lucrurile să meargă atât de departe.

În acea seară, Lucan decise să ia cina la White înainte de a ieşi în oraş cu partenerul său de desfrâu, Frankie Fitzwater, lăsând-o pe Anisha singură să mediteze la certurile ei cu Rance. Se simţea ca şi cum ar fi zgândărit coaja de pe o rană. În cele din urmă, Anisha hotărî că nu era vorba doar de faptul că Rance nu merita eforturile ei, ci şi de faptul că ea nu merita inevitabila rană.

Dar asta nu era, până la urmă, sfârşitul. A doua zi se trezi realizând brusc faptul că, dacă ea nu mergea să-l viziteze pe Napier, îi dădea lui Rance o satisfacţie destul de mare. Şi că ar putea chiar – ce oroare! – să-i lase bărbatului autoritar din el impresia că o înduplecase. Anisha trimise pe dată un bilet la numărul patru, întrebând dacă domnul Napier se întorsese din călătoriile sale.

A doua zi, însă, fu nevoită să lase deoparte ezitările dintre indignare şi îndoială, când Tom se întoarse de la o partidă de joacă în Green Park cu o febră bruscă şi înfricoşătoare, care alunga orice altceva din mintea Anishei.

Îl convocă imediat pe Chatterjee, care le ordonă lacheilor să mute patul lui Teddy afară.

După ce Tom fu băgat în pat, zăboviră lângă băiat.

— Doamna mea, ce vreţi să fac? întrebă servitorul.

Anisha puse degetele pe fruntea lui Tom.

— Du-te în seră, la vasele din spatele cuştii lui Milo, murmură ea. Vom avea nevoie de un pumn mare de tulsi – busuioc sfânt. Du-l în camera de linişte şi scoate-mi seminţele – coriandru, chimen şi fenicul pentru început.

Şi astfel, Anisha îşi petrecu următoarele zile amintindu-şi ce învăţase din textele antice ale *Charaka Samhita Sutra,* în timp ce tăia, măcina şi punea la macerat lucrurile necesare pentru a ţine febra sub control, lăsându-i în acelaşi timp suficientă libertate de acţiune pentru a arde boala lui Tom.

Ca de obicei, când febra devenea prea mare, ea înmuia cârpe în apă sărată şi le punea pe fruntea şi pe burta lui Tom până când aceasta scădea. Când acesta devenea prea agitat, stăteau împreună pe pat, în timp ce ea îi arăta cum să execute o *kapalabhati pranayama* simplă ca să-l ajute să epureze boala cu ajutorul respiraţiei. La fiecare şase ore, ea îi masa picioarele, apăsând toate punctele potrivite pentru a-i elibera energia vindecătoare.

Tom era un soldăţel stoic. Şi în tot acest timp nu se gândi prea mult la Rance şi la răzbunarea lui. Cu toate acestea, vreme de aproape două zile, copilul zăcu palid şi transpirând abundent, iar servitorii englezi priveau curioşi cum ea îl îngrijea. În acele ore rare în care Anisha dormea, Chatterjee şi Janet făceau cu rândul la căpătâiul lui Tom, fără să-l lase niciodată singur până când, în zorii celei de-a treia dimineţi, febra cedă, iar privirea lucioasă dispăru.

— Doamne, şi-a revenit băiatul, şopti Higgenthorpe, care trase cu ochiul o oră mai târziu, cu o bonetă de noapte pe cap şi în halat.

Anisha îşi ridică privirea obosită de pe scaunul pe care stătea.

— Higgenthorpe, ar trebui să te culci.

— Ceva m-a trezit, murmură majordomul. Mă bucur,

pentru că voi dormi mult mai bine acum.

— Higgenthorpe, cârâi Tom din pat, ce fel de budincă a fost la cină?

Anisha reuşi să scoată un râs uşor.

— O, încă nu ai voie, dragostea mea.

Tocmai atunci intră Chatterjee, care îl expedie pe Higgenthorpe şi îi porunci Anishei să se ducă în patul ei. Ea se duse şi abia atunci se relaxă pe deplin, trăgând plapuma pe ea şi prăbuşindu-se în somnul adânc şi netulburat al unei mame liniştite.

La scurt timp după răsărit, însă, se trezi şi găsi patul lui Tom gol şi, după un moment de panică, îl descoperi la bucătărie, fiind legănat ca un bebeluş pe genunchii lui Janet, cu zâmbetul întins până la urechi, cu obrajii plini ca ai unei veveriţe cu bucăţele de pâine caldă înmuiată în melasă.

— Poate că nu e în Ayurveda dumneavoastră, doamna mea, zise Janet în defensivă, dar mama mea spunea întotdeauna că melasa neagră întăreşte sângele. Iar eu nu ştiu nimic despre respiraţii fanteziste sau energii speciale. Dar e slab, bietul micuţ.

Tom nu mai era bolnav, nu grav, asta era evident – şi, la vârsta de şapte ani, nu mai era foarte mic, oricât de mult o durea pe mama lui să recunoască asta. Şi Janet avea dreptate. Era timpul ca băiatul să înceapă să mănânce. Aşa că, atunci când clopoţelul din faţă sună o oră mai târziu, aducând un mesaj de la Whitehall în care se spunea că comisarul adjunct ar fi încântat să o vadă pe Anisha când îi va conveni, nu mai avea nicio scuză ca să ignore ceea ce jurase să facă – şi nici ca să-şi mai domolească puţin curiozitatea.

Şi era vorba despre condamnarea lui Rance pentru crimă, se asigură ea însăşi, de care era curioasă. Acea emoţie fierbinte şi pătrunzătoare din ochii lui Royden Napier, când o privise, nu o intrigase câtuşi de puţin pe Anisha.

Era, totuşi, un pic de balsam pentru psihicul ei rănit.

Aşa că, lăsându-l pe Tom în mâinile pricepute ale lui

Janet, îşi puse rochia de călătorie preferată, de culoarea chihlimbarului, apoi îşi înfăşură părul şi umerii cu un şal negru şi auriu, îndesă unul dintre sulurile lui Raju cu hârtie albă şi ordonă să fie adusă trăsura mare de călătorie.

Clădirea cunoscută sub numele colocvial de „Numărul Patru" era neschimbată de la prima ei vizită, încă mai mirosea a varză prea fiartă, a registre de contabilitate mucegăite şi a trupuri nespălate. De data aceasta, cel puţin, portarul din faţă era de serviciu.

După ce aruncă o privire la ţinuta ei evident scumpă, deşi uşor netradiţională, o consideră aparent demnă să intre şi îi făcu semn să urce scările scârţâitoare şi prost luminate până la etajul al doilea. Acolo, se îndreptă spre partea din spate a clădirii pentru a aştepta într-unul dintre scaunele rigide de stejar, sub privirile piezişe ale funcţionarilor lui Napier, care nu semănau cu o pereche de ciori negre cocoţate pe o pereche de stâlpi de poartă.

Aşteptarea i se păru interminabilă, dar în realitate dură mai puţin de o oră, pentru că putu auzi ceasul de la St. Martins-in-the-Field bătând, sunetele uşor plângăcioase răzbind în aerul aspru de primăvară.

Din când în când, una dintre ciori cobora de pe scaunul său înalt ca să zboare prin birou, ciugulind câte ceva înainte de a se urca din nou la loc. În Great Scotland Yard, în spatele numărului patru, Anisha auzea prin ferestrele deschise cum intra ocazional câte o trăsură, aducând poate suspecţi de infracţiuni pentru a se prezenta în faţa judecătorului, căci de două ori se auzi un uşor vuiet urmat de zăngănit de lanţuri în curtea de jos.

După o vreme, Anisha uită de toate acestea, închise ochii şi se concentra, în schimb, pe a elimina tensiunea din corpul ei. Era o abilitate învăţată; una care o ajuta să-şi menţină echilibrul şi ordinea prin tribulaţiile vieţii. Şi în timp, aşa cum se întâmpla întotdeauna, tensiunea dispăru, respiraţia îi deveni uşoară, iar o pace calmă curse prin ea.

Dar doar câteva clipe mai târziu, uşa lui Napier scârţâi, iar pacea se pierdu din nou.

Un domn elegant, îmbrăcat în straie întunecate,

purtând o geantă neagră, ieşi pe uşă – un tânăr avocat, probabil – şi, după ce îi aruncă Anishei o privire lungă şi cercetătoare, porni pe coridorul întunecat.

Anisha se uită în jur şi îl văzu pe Napier holbându-se la ea – cel puţin se holba fu cuvântul care îi veni în minte prima dată – cu picioarele aşezate depărtat pe prag.

— Lady Anisha Stafford. Vocea lui, întotdeauna joasă, era acum parcă mai profundă. Aţi dorit să mă vedeţi.

Anisha se ridică, apucând sulul de hârtie.

— Într-adevăr, dacă aveţi timp.

Pe buzele lui apăru un zâmbet amar.

— Pentru sora lordului Ruthveyn? murmură el, mişcându-se să ţină uşa deschisă. Dacă aş întreba-o pe regină, fără îndoială că m-ar asigura că am tot timpul din lume pentru o astfel de sarcină.

Anisha simţi cum se ambalează din nou, dar îşi ţinu gura şi trecu pe lângă el. De îndată ce uşa se închise, puse foile pe marginea biroului lui Napier şi se întoarse cu faţa la el.

— Haideţi să ne înţelegem, zise ea pe cât de dulce reuşi. Eu nu sunt o sarcină. Nu i-am cerut reginei o favoare. Pot să vă asigur că nici fratele meu nu a făcut-o. Aţi promis, din proprie iniţiativă, să îmi permiteţi să citesc dosarul de crimă al lui Peveril.

— Nu, sarcină este un cuvânt cu totul nepotrivit pentru dumneavoastră, Lady Anisha, interveni el încet. Cu privire la asta, mă corectez. Dar iată. V-am întrerupt diatriba, înţeleg. Continuaţi, rogu-vă!

Mâinile lui Napier păreau a fi încleştate la spate. Postura lui era rigidă, ochii lui întunecaţi de ceea ce părea a fi o furie nerostită şi, dacă ghicea bine, studiind fiecare centimetru din ea.

Dându-şi şalul de caşmir jos din cap, ea trecu pe lângă el spre fereastra deschisă, având brusc nevoie de aer.

— Tot ce vreau să spun, răspunse ea, aşezându-şi o mână pe pervaz, este că, dacă acum intenţionaţi să vă retrageţi oferta, vă rog frumos să spuneţi asta. Nu am

nevoie de o altă prelegere – nu de la dumneavoastră – despre influenţa fratelui meu, nici despre vinovăţia lui Lazonby. Omul nu a fost un înger după definiţia nimănui.

Până când el nu îşi aşează mâna peste a ei, Anisha nu-şi dădu seama că Napier o urmase până la fereastră.

— Îmi cer scuze, Lady Anisha, spuse el încet, dar este greu să te văd obsedată de această afacere josnică. Mai ales când Lazonby, mă tem, nu este demn de consideraţia ta.

Ea se întoarse atunci, cu ochii în flăcări.

— Într-adevăr, îl respect foarte mult pe Lazonby, replică ea, dar asta nu mă face mai oarbă la greşelile lui decât sunt la ale tale.

El îşi retrase imediat mâna. Zâmbetul lui se curba aproape indolent.

— Am eu foarte multe defecte, atunci, doamna mea? întrebă el. Şi aţi vrea să mi le enumeraţi?

— Ar fi o conversaţie scurtă, dar gravă, domnule.

— Vă rog, chiar, murmură el, ochii lui alunecând pe faţa ei, faceţi-mi hatârul.

Anisha cumpăni doar o clipă.

— Vedele – Sfintele Scripturi hinduse – ne învaţă povestea lui Yajnavalka, care a devenit atât de învăluit în propriile certitudini, încât a îndrăznit să conteste cunoştinţele gurului său, ale învăţătorului său, şi a fost alungat din rândul învăţaţilor, spuse ea. Este modul hindus de a spune, presupun, că mândria merge înaintea distrugerii, iar un spirit îngâmfat înaintea căderii.

— Aha! Aşadar, sunt mândru. Vocea lui Napier era moale. Sau este îngâmfat?

— Există vreo diferenţă? întrebă ea. Mărturisesc că engleza mea nu este întotdeauna atât de nuanţată pe cât s-ar putea dori.

Napier o şocă atunci izbucnind în râs; un hohot puternic, care suna cu totul nedemn – asta din partea unui bărbat care era, din câte văzuse Anisha, întruchiparea demnităţii însăşi.

— O, haideţi, Lady Anisha, zise el. Engleza

dumneavoastră, oricât de slabă ar fi ea, este cam la fel de imprecisă ca lama unui chirurg. Dar continuaţi. Mă pedepseaţi, cred?

— Şi păreaţi să aveţi o plăcere perversă în asta, răspunse ea, privirea ei studiindu-l. Sunt bărbaţi care o fac, mi s-a spus. Deşi nu v-aş fi luat drept unul dintre ei.

Napier ridică o sprânceană întunecată şi tăioasă.

— Într-adevăr, nu, doamna mea, spuse el. Prefer să-mi obţin plăcerea în cu totul alt mod. Dar, ca orice om care îşi câştigă pâinea în slujba guvernului, sunt călit la critici. Trageţi la liber…

Anisha îşi ridică bărbia.

— Foarte bine, atunci, da, sunteţi mândru, zise ea. Şi dacă nu aveţi grijă, aceasta vă va fi pieirea. Umilinţa, chiar şi puţină, ne poate uni. Dar mândria nu poate decât să ne orbească – mai ales la propriile greşeli. La fel ca Yajnavalka, aveţi cunoştinţe vaste, dar deocamdată, puţină înţelepciune. Nu puteţi privi dincolo de propriile presupuneri.

El păru să cumpănească serios la asta, cel puţin pentru o clipă.

— Şi ce aţi vrea să fac?

— Oferiţi-mi informaţiile dumneavoastră, spuse ea, făcând semn cu o mână în direcţia biroului său. Faceţi ceea ce aţi promis. Acesta este, la urma urmei, dosarul Peveril, nu-i aşa? L-am văzut când mi-am lăsat hârtiile acolo.

El tăcu o clipă, privirea lui îndreptându-se spre interior.

— Cred că sunteţi la fel de inteligentă ca fratele dumneavoastră, Lady Anisha, murmură el, dar mult mai subtilă.

Cum ea nu spuse nimic, el doar o privi o vreme, atmosfera din cameră schimbându-se în mod ciudat.

— Sunteţi îndrăgostită de Lordul Lazonby, nu-i aşa? întrebă el în cele din urmă.

Pentru o clipă, Anisha nu reuşi să-i susţină privirea lui Napier.

El sugerase acelaşi lucru, deşi mai puţin direct, atunci

când venise aici cu Rance prima dată. Şi ea îl întrebase – destul de direct, după ce Rance fusese trimis la plimbare – de ce nu înceta să se uite la ea.

El nu-i răspunsese. Dar nu avea nimic de-a face, era destul de sigură, cu ajutorul banilor fratelui ei. Napier o dorea. Şi la vremea respectivă, ea voise să-l facă să spună asta, din motive pe care nu le înţelesese pe deplin.

Poate că fusese în căutarea unui balsam pentru mândria ei feminină rănită. Sau poate că se jucase cu ideea unei aventuri. Nu era sigură acum. Dar era sigură, dacă el o întreba, care ar fi fost răspunsul ei. Inima îi zburase spre altcineva – organ trădător ce era – şi să încerce să se imagineze cu oricine altcineva în afară de Rance era doar un exerciţiu inutil.

Ar fi trebuit să fie entuziasmată de interesul lui Napier. Într-adevăr, era o proastă că nu-l voia. Era un bărbat captivant. Iar ea… ei bine, era singură de foarte mult timp, şi suferise de singurătate încă şi mai mult.

Ea credea că Napier se înşela, iar Rance era încăpăţânat. Dar era, de asemenea, posibil ca Napier să o fi înşelat complet; să o fi înşelat în legătură cu toate acestea – dorinţa lui, onestitatea lui şi adevărata lui intenţie de a o ajuta – şi să o fi făcut atât de inteligent, încât ea nu reuşise să îşi dea seama. Nu credea asta. Dar numai un prost nu ar pune la îndoială motivaţiile unui astfel de om.

El întrerupse tăcerea cu un oftat lung, cu bărbia în jos, cu mâinile înfipte adânc în buzunarele pantalonilor, aproape ca şi cum ar fi uitat de prezenţa ei. Soarele după-amiezii strălucea prin fereastra înaltă care dădea spre curte, aruncând o rază de lumină peste părul lui îngrijit şi negru şi făcând lanţul de aur al ceasului său să sclipească. Nasul lui era într-adevăr coroiat, iar ochii îi erau mai mult pătrunzători decât calzi. Şi totuşi, nu era lipsit de farmec.

Anisha îşi drese glasul, scoţându-l din aparenta sa reverie.

El ridică din nou acei ochi duri spre ai ei, dar de data aceasta expresia lor se înmuiase puţin.

— Auzisem, după ultima noastră întâlnire, că urma să

te căsătoreşti, zise el, cu o voce neobişnuit de liniştită.

— Serios? Cu cine? întrebă ea deodată.

Dar ea ştia răspunsul la această întrebare.

— Cu Lordul Bessett, spuse el. Şi, sincer, dintre toţi domnii din Societatea St. James – oricât de suspicios aş fi faţă de toţi – la Bessett sunt multe lucruri de admirat. Ar fi fost... mai uşor, cumva.

— Mai uşor? Ea se îndreptă încet spre el. Mai uşor în ce sens?

Ea avu satisfacţia de a-i vedea faţa colorându-se uşor.

— Vrei să mă faci să răspund la această întrebare, Lady Anisha? o întrebă el cu blândeţe. Cred că ştii că am pentru tine cea mai înaltă consideraţie – şi mai crezi, fără îndoială, că am ţintit prea sus cu admiraţia mea.

— De ce englezii spun întotdeauna „fără îndoială”, atât de des şi cu atâta autoritate? murmură Anisha. Mai ales atunci când există îndoială? Nu poţi să ştii ce cred eu.

— Poate că nu, admise el. Dar îndrăznesc să spun că ştii ce cred eu – şi destul de precis, mă tem.

Anisha nu putu decât să se holbeze la el o clipă, căci presupunerea lui nu era câtuşi de puţin retorică.

— Despre asta este vorba în toată această sinceritate? murmură ea. Îţi închipui că eu... ei bine, că sunt ca fratele meu? Că ştiu lucruri, chiar şi atunci când acestea rămân nerostite?

— Fratele dumitale mi se pare neliniştitor, mărturisi Napier. Îmi face părul să se ridice în cap, ca să fiu sincer.

— În cea mai mare parte a timpului, fratele meu este un mister pentru mine, zise ea cu sinceritate. Dar eu sunt perfect obişnuită, te asigur.

— O, nici pe departe, interveni el.

— Şi dacă ştiu la ce te gândeşti, continuă ea, este pentru că am o intuiţie de femeie, şi nimic mai mult. Spui că ţinteşti prea sus. Eu spun că îmi faci un mare compliment dacă măcar ţinteşti spre mine. Tu spui că mă stimezi. Dar eu aş spune că abia dacă mă cunoşti.

Zâmbetul lui era estompat.

— Adevărat, dar se pare că nu contează, răspunse el.

Iar dumneata, îndrăznesc să spun, te foloseşti de acest fapt ca să obţii ceea ce doreşti. Sau Lazonby o face. Dar, în mod ciudat, aproape că nu mă deranjează. Mă ruşinează un pic să admit că aş putea fi atât de slab.

Anisha nu putu decât să răspundă sincer.

— Poate că mă folosesc de dumneata, admise ea. Dar, oricât de arogant mi s-ar părea că eşti, compania dumitale mi se pare ciudat de reconfortantă. Dacă alegi să îţi retragi oferta, domnule Napier, ne vom despărţi ca prieteni.

— Oare? interveni el, cu un zâmbet îndoielnic.

— Aşa va fi, spuse ea mai ferm. Şi nu, aşa cum probabil ai dedus, nu mă voi căsători. Dar lordul Bessett da. Poate că fratele meu şi-a dorit mult să ne vadă ca pereche, dar asta a fost o simplă dorinţă din partea lui.

— Şi astfel ne-am întors la lordul Lazonby, rosti el încet.

— Presupun că da, răspunse ea în cele din urmă.

— Ai… vreun fel de înţelegere cu el?

— Asta chiar nu este treaba dumitale, spuse Anisha, dar nu, nu am.

— Dar totuşi vrei să vezi dosarele lui?

— Doresc să văd dosarele pentru cazul uciderii lordului Percy Peveril, îl corectă ea, aşa cum am discutat zilele trecute. Acum, îmi permiţi?

Ochii lui se încălziră într-un mod periculos.

— Da, spuse el. Pentru un preţ.

— Ce fel de preţ?

— O seară în compania dumitale, spuse el.

Anisha îşi miji privirea.

— Faci asta ca să-l faci gelos pe Lazonby? Nu va funcţiona, să ştii. În majoritatea zilelor mă întreb dacă ştie că sunt în viaţă.

Napier ridică din umeri.

— Atunci amândoi sunteţi nişte proşti, concluzionă el. Dar nu, o fac pentru că mă intrigi. O fac pentru că mi-ar plăcea să petrec o seară în compania ta.

— O seară? întrebă ea cu prudenţă. Sau o noapte?

Pentru că aceasta din urmă, te asigur, nu se va întâmpla.

Căldura din ochii lui se intensifică până aproape de veselie.

— O noapte…? murmură el. Ei bine… Asta ar însemna într-adevăr să ţinteşti la mare înălţime, doamna mea.

Anisha simţi că i se înroşesc obrajii.

— Foarte bine, nu ceri decât o seară, acceptă ea. Poate fi o seară la alegerea mea? Fără constrângeri sau condiţii prealabile?

De data aceasta, el ezită.

— Da, răspunse el încet.

— Atunci accepţi să iei cina cu mine? întrebă ea. În casa mea, mâine-seară?

El clipi o dată înainte de a răspunde.

— Foarte bine, da. Poftim, eşti mulţumită, Lady Anisha? Se pare că mă aflu la porunca dumitale.

— Minunat, spuse ea. Vino la ora şase! Cred că ştii adresa. Acum, pot să petrec două ore cu dosarul acela gros de pe biroul tău?

— Te rog să te simţi ca acasă.

Napier făcu semn cu mâna spre birou cu un gest de mulţumire.

— Sir George mă aşteaptă la Ministerul de Interne pentru o întâlnire. Între timp, îi voi instrui pe funcţionarii mei să nu te deranjeze.

— Mulţumesc.

Anisha se duse la birou şi începu să desfacă şalul din caşmir.

Napier, însă, o urmă.

— Şi, Lady Anisha…? Mâna lui ţâşni să o prindă de încheietura mâinii – cu blândeţe, dar foarte ferm. Eşti liberă să copiezi tot ce vrei din acel dosar. Dar dacă îndrăzneşti să iei ceva – orice – voi afla. Şi îmi rezerv dreptul de a-ţi percheziţiona persoana înainte de a pleca.

Anisha nu putu decât să se uite la el şi să dea din cap.

*

Lazonby se sprijini de bancheta rudimentară a tavernei şi sorbi primul centimetru dintr-o bere aspră, sugând şi spuma, cu privirea concentrată puternic prin fereastra din faţă. Zgomotul conversaţiei de amiază din jurul lui fusese împins în depărtările minţii sale, căci o căsuţă de piatră aflată la vreo treizeci de metri mai jos pe uliţă îi reţinea întreaga atenţie.

Casa era mare pentru o căsuţă, cu şase ferestre în sus şi două bovindouri în jos, o uşă din faţă vopsită în albastru lucios şi o poartă largă de grădină arcuită cu o încrengătură de trandafiri căţărători. Situată direct în soare, aşa cum era, iar anotimpul apropiindu-se de sfârşitul lui mai, mărăcinii erau deja presăraţi cu muguri verzi şi strânşi, atât de mici încât ochiul trebuia să caute, foarte aproape, pentru a-i vedea.

Vor fi trandafiri albi, se gândi el, când florile vor izbucni.

Alb ca şi ornamentul din jurul ferestrelor cabanei şi ca şi mica pergolă acoperită cu viţă-de-vie din spate. Văzuse şi asta, de asemenea, cu câteva zile în urmă, când îl urmărise pe Coldwater până în sat, apoi se ghemuise lângă tufa de trandafiri până la lăsarea întunericului, ca să se poată căţăra peste zidul înalt al grădinii. Acolo, vopseaua albă fusese atât de proaspătă, încât chiar şi acum putea simţi în nări mirosul ascuţit al acesteia.

Aşa se întâmpla cu albul. Era o culoare înşelătoare. Culoarea preoţilor şi a purităţii şi a acelui element nou, rochiile de mireasă. Şi totuşi, era şi culoarea giulgiurilor de înmormântare, a norilor grei de ploaie, şi a capitulării tremurânde şi laşe.

El însuşi nu fluturase niciodată steagul alb. Nu în luptă. Nici în viaţă. Şi giulgiul? Şi pe ăsta îl evitase cumva. Dar, cu siguranţă, că fusese lovit de ploaie, la propriu şi metaforic.

Azi, de fapt, fusese lovit de ploaie – pe la patru dimineaţa, când se întorsese acasă nu după o noapte de chefuri, ci după ce spărsese lacătul biroului de la etajul trei al lui Coldwater. Fusese o mică şmecherie, asta. Şi nu

obţinuse nimic. Biroul lui Coldwater de la *Chronicle* era parcă al unei fantome, lipsit de orice lucru care să spună ceva despre caracterul acestui om.

— Cârnaţi cu piure!

Această afirmaţie fu punctată de zgomotul unei farfurii grele care lovea blatul mesei de stejar.

Îşi ridică privirea şi o văzu pe slujnică privindu-l, cu chipul ei simplu fixat într-o expresie la fel de ternă, o cârpă groasă ţinută moale într-o mână.

— Mulţumesc, spuse el, afişând un zâmbet larg. Miroase delicios.

În cele din urmă, un zâmbet moale se aşternu pe faţa fetei.

— O, este bun, domnule, confirmă ea, înclinând capul spre paharul lui aproape plin. Vă mai aduc unul?

— Ah, asta s-ar putea să mă ameţească, zise el, făcându-i uşor cu ochiul. Mai rău, vreau să spun, decât frumoşii tăi ochi albaştri.

— O, du-te de aici! Ea îl lovi pe umăr cu cârpa împăturită. Altceva, atunci?

— Nu, deocamdată, spuse el. Dar poate mă voi gândi la ceva, dacă asta înseamnă că te vei întoarce?

Ea râse. Şi amândoi ştiau că el nu avea de gând să se gândească la ceva. Nu acel fel de ceva.

Totuşi, era un lucru destul de mărunt de făcut, să înveseleşti o fată simplă cu un mic flirt uşor. În plus, avea o siluetă încântătoare, deşi puţin prea plinuţă, şi ochi care radiau sinceritate.

Într-adevăr, nu simţea niciun pic de răutate în ea. Şi poate că „simplă” nu era termenul potrivit. Adevărul era că majoritatea femeilor cu suflet bun erau frumoase într-un fel sau altul, dacă un bărbat îşi făcea timp să se uite. Aşa că se uită. Şi flirtă. Fără niciun motiv. Din orice motiv.

Şi, gândindu-se la toate astea, din motive pe care nu şi le putea explica, îl făcea să tânjească după singura femeie cu care nu flirta.

Ce pervers! Cât de patetic!

Dar zâmbetul fetei devenise un rânjet larg.

— Pa, atunci, spuse ea, starea ei de spirit şi pasul ei înviorându-se în timp ce se întorcea să plece. Să ai o după-amiază plăcută.

Dar, în ultima clipă, el îşi aminti de ceva şi o prinse de încheietura mâinii, mai aspru decât intenţionase. Ea trebuie să fi scos un sunet de surpriză, pentru că o tăcere se aşternu în încăpere, neîncrederea răbufni, toate privirile se întoarseră spre ei.

— Îmi pare rău.

Lazonby îi dădu drumul. Fata aruncă o privire nepăsătoare în jur. După o clipă de nedumerire, obişnuiţii tavernei se afundară din nou în conversaţie.

Şi acesta era un lucru mărunt; un obicei rural, să aibă grijă unii de alţii. El era doar un trecător, necunoscut tuturor, căci, deşi Hackney se afla la marginea marelui oraş Londra, era totuşi un sătuc.

Fata îl privea întrebător.

— Ai voie să te aşezi o clipă? întrebă el.

— Presupun că da, spuse ea, alunecând deja pe banca de vizavi. A ta a fost ultima comandă din bucătărie.

Lazonby se căută în buzunar, apoi puse pe masă un florin nou şi strălucitor.

— Vaai! exclamă fata, ridicându-l. Ce-i asta?

— O monedă de doi şilingi, zise el. Nou bătută.

Fata întoarse reversul spre lumină.

— Ooo! Destul de drăguţă pentru a fi un pandantiv, sigur că da.

— Ţi-ar plăcea asta? întrebă el. Să fac un pandantiv din ea? Pot să-i fac o gaură şi să o atârn de o panglică de mătase.

Zâmbetul ei dispăru.

— Ce ar trebui să fac la schimb?

— Nimic special, spuse el cu blândeţe, simţindu-i neliniştea. Doar că eu nu sunt de pe aici şi am nevoie de o casă.

— O casă? Ea făcu ochii mari. Nu ştiu cum aş putea să te ajut cu asta.

— Am vrut doar să ştiu despre sat, zise el. Arată

destul de drăguţ. Şi prietenos. Şi e destul de aproape de Londra pentru a merge acolo cu trenul sau cu trăsura, nu-i aşa?

— Aproape, spuse ea, arătând peste umăr. Diligenta vine pe Bethnal Green Road. Şi anul viitor se vor deschide două staţii. Kingsland şi… am uitat.

— Hackney, spuse ocupantul singuratic al unei mese aflate la vreo doi metri de ea. Cum ai putut s-o uiţi pe asta, Min?

Fata râse.

— Aveţi dreptate, domnule Fawcett! Gara Hackney.

Fawcett se aplecă mai aproape.

— Ce fel de casă căutaţi, domnule? întrebă el pe ton de conversaţie. Ceva de închiriat? Sau cu drept de proprietate?

Lazonby ridică din umeri.

— Oricare dintre ele, dacă este genul potrivit de casă, spuse el, încercând să ia măsura bărbatului. Este pentru mătuşa mea nemăritată. Îi place viaţa la sat, dar are o vârstă la care trebuie să o scot din Shropshire şi să o aduc mai aproape de Londra – nu prea aproape, totuşi, dacă mă înţelegeţi.

— O, da, spuse bărbatul, ridicând din sprâncene. Am o soacră în Croydon – şi asta e destul de aproape pentru mine.

Fata chicoti din nou. Iar bărbatul, Fawcett, zâmbi. Voia să sugereze ceva, ceva în folosul lui, îi spunea instinctul lui Lazonby. Aşa că insistă, arătând cu degetul prin fereastră.

— O să-ţi spun ce-mi place, rosti el. Îmi place casa aceea. A fost vreodată de vânzare?

Umerii lui Fawcett căzură aproape imperceptibil.

— Ciudat că întrebi, zise el, dând la o parte halba goală şi scoţând o pipă din buzunarul hainei. Şi-a schimbat proprietarul probabil acum doi ani.

— Aveai altceva în minte? se aventură Lazonby.

Fawcett păru surprins.

— De fapt, da, admise el. Am un frate care are o casă

de închiriat. Dar e la câţiva kilometri spre nord şi nu e un sat prea mare.

— Ah, spuse Lazonby. Mulţumesc, dar mă îndoiesc că i s-ar potrivi.

— O, bine. Fawcett ridică din umeri. Dar aceea, cu uşa albastră, este închiriată acum.

— Închiriată, nu-i aşa? zise Lazonby. Pe termen lung, credeţi?

— N-aş putea spune. Fawcett scutură tutunul dintr-o pungă de piele în bolul său. Doar un frate şi o soră sunt acolo acum. Stau singuri, în cea mai mare parte.

— Bucătarul spune că sunt americani, adăugă Min. Nu ştiu nici eu. Mie mi se par normali.

— I-ai văzut, aşadar? zise Lazonby, tăind o bucată de cârnat.

— Doamna Ashton merge la biserică în majoritatea duminicilor, răspunse ea. Este foarte implicată în opere de caritate – şcoli, orfelinate şi altele – dar pe fratele ei, acum, nu l-am văzut niciodată prea mult.

— Stă la Londra o mare parte din timp, cred, spuse Fawcett, apăsându-şi adânc degetul mare în castron. Are un fel de muncă în City.

— Nu-l cheamă Ashton, totuşi, zise Min gânditor. Water… ceva.

— Waterston? sugeră Lazonby.

— Nu, Coldwater, interveni Fawcett, ca şi cum tocmai îi venise în minte.

— Hmm! făcu Lazonby. Mătuşa Aggie nu se va urni dacă nu-i ofer o grădină mare şi o casă aproape de biserică.

— Nu cea de lângă, pentru că e nonconformistă, avertiză Min, coborându-şi vocea. O să vrea la St. John’s, îndrăznesc să spun. E la mică distanţă.

— O, zise Lazonby. Dar e şi ea destul de sprintenă. Da, casa aceea este într-adevăr perfectă. Nu cred că acest Coldwater ar putea fi convins să renunţe la contractul de închiriere?

Dar Fawcett nu mai era interesat. Se ridică, cu intenţia de a-şi fuma pipa.

— M-aş îndoi, zise el, lăsând să cadă câteva monede pe masă. Ei bine, ar fi mai bine să mă întorc la magazin, Min. O zi bună amândurora şi mult noroc, domnule!

Min ridică din umeri în timp ce el pleca.

— Sunt oameni care ar face aproape orice pentru bani, zise ea puţin tristă. Aţi putea să faceţi o ofertă pentru contractul de închiriere?

— Sora, totuşi, spuse Lazonby gânditor. Se pare că este văduvă. Nu mi-ar plăcea să o deranjez de acolo dacă este fericită.

— Poate că nu este? zise Min cu speranţă.

— Aş vrea să ştiu, spuse el gânditor. Nu mă grăbesc foarte tare. Casa aceea ar merita să aştepte. Poate că vor să se întoarcă în America într-o zi? Dacă de acolo sunt.

Min se aplecă peste masă şi îşi coborî vocea.

— Aş putea să mă interesez, spuse ea. Mama o cunoaşte pe femeia care se ocupă de spălatul rufelor de acolo.

Lazonby mai luă o muşcătură de cârnat.

— Nu cumva asta i-ar putea da de gândit tipului ăstuia, Coldwater? zise el după ce înghiţi. Tipul ar putea să crească preţul ridicol de mult.

Min făcu ochii mari.

— O, nu, domnule, n-aş da nimic de înţeles! spuse ea cu seriozitate. O să stau puţin la taclale cu ea data viitoare când va trece pe aici. O să aflu tot ce pot despre ei.

Lazonby zâmbi.

— Ei bine, ar fi foarte drăguţ din partea ta, spuse el. Ştii ceva, păstrează florinul ăla – spune-i avans – şi eu îţi voi aduce altul pentru pandantivul tău.

— Grozav, spuse Min.

— Peste câteva zile, să zicem? sugeră el. Dar nu te osteni prea tare şi nici nu-ţi provoca probleme. Reţine doar ce bârfe afli întâmplător. Promiţi?

Timid, ea puse moneda deoparte.

— O, nu vă faceţi griji pentru mine, domnule! exclamă ea. Aş putea să vorbesc întruna şi nimeni nu s-ar prinde.

El îşi lăsă privirea să adaste asupra ei, savurând

pentru o clipă inocenţa şi onestitatea pe care fata le emana. Rareori Darul său îi aducea vreo plăcere; rareori vedea ceva dincolo de răutatea, înşelăciunea sau lăcomia din interiorul oamenilor. De-a lungul anilor, învăţase că cel mai bine era să închidă pur şi simplu totul; să ignore Darul aşa cum ar ignora un uşor ţiuit în urechi.

Păcat că nu erau mai mulţi oameni ca Min, care voia pur şi simplu să-l ajute, şi nici măcar pentru bani, ci din bunătatea sufletului ei. Dulcea clipă însă fu întreruptă când fata aruncă o privire la paharul lui şi sări în sus.

— Doamne, v-aţi uscat de sete, şi eu stau să dau din gură.

— Mă ajutai, spuse Lazonby.

Ea aruncă o privire îngrijorată spre uşa bucătăriei.

— S-ar putea să nu pară aşa pentru toată lumea.

Lazonby o privi calm peste masa veche.

— Mă ajutai, Min, repetă el cu fermitate. Dacă ţi se reproşează ceva, trimite-i la mine. Numele meu este Smith.

— Mulţumesc, domnule Smith.

Zâmbetul ei se încălzi din nou în timp ce se înclina spre el.

— Dar ar fi bine să mai aduc încă o halbă, oricum.

*

Când ceasul de la St. Martin sună ora unu şi jumătate, Anisha închise dosarul de pe biroul lui Napier. Trecuseră mai bine de două ore fără să fie deranjată, şi totuşi se simţea ciudat de frustrată. Dosarul prezenta un caz care era exact aşa cum îl explicase Rance, într-o ordine impecabilă şi metodică.

Era perfect.

Prea perfect.

Nu era nimic în uciderea lui Peveril – cel puţin nimic din ceea ce fusese documentat – care să indice că cineva, în afară de Rance, ar fi avut motive să-l vrea mort.

Cuprinsă de un val de frustrare, Anisha se ridică brusc de pe scaun şi se duse la fereastră pentru a privi

gânditoare în curtea de jos sau în ceea ce putea vedea din ea. Agitaţia de amiază a funcţionarilor era evidentă judecând după marea de jobene negre care se legănau spre zona Westminster. Doar un singur om rămăsese imobil şi complet separat de mulţime – un tânăr subţirel ascuns în umbră, sprijinit de zidărie, cu o broşură închisă la culoare înghesuită sub braţ.

Anisha trase brusc aer în piept.

Jack Coldwater?

În ciuda faptului că se lepădase de obişnuitul său mantou de ploaie, era ceva în poziţia arogantă a bărbiei care îl făcea inconfundabil, chiar şi de la această înălţime. Şi, în acel moment de şoc, tânărul se uită spre fereastră cu privirea lui pătrunzătoare.

Ca şi cum pervazul i-ar fi ars degetele, Anisha se smuci înapoi.

Se întoarse la biroul lui Napier şi încercă să-şi adune gândurile. Era o prostie, desigur. Coldwater nu o privea. Ea intrase pe la Numărul Patru, pe partea dinspre stradă. Mai mult, el nu putea şti care fereastră era a lui Napier – şi nici măcar că venise să-l vadă pe Napier. Şi, lăsând la o parte temerile lui Rance, Coldwater nu putea avea niciun interes cu privire la ea. El era un reporter de ziar.

Şi unde să găsească mai bine subiecte de scandal despre care să scrie decât la Scotland Yard?

Asta era, desigur. Coldwater pur şi simplu stătea la pândă, sperând să scoată la iveală vreo ticăloşie care să ajute la vânzarea ziarului de mâine-dimineaţă.

Anisha îşi dădu seama că-şi rodea din nou unghia de la degetul mare. Se opri şi se lăsă din nou pe scaunul lui Napier îndreptându-şi atenţia la adevărata criză, răsfoind încă o dată documentele.

Fiecare bucată de hârtie din dosarul lui Napier, cu excepţia a două dintre ele, era atent înregistrată şi numerotată. Existau declaraţii premergătoare procesului de la Sir Arthur Colburne şi chiar de la fiica sa, domnişoara Elinor Colburne. Şase domni care fuseseră martori la cearta dintre Rance şi Peveril, precum şi trei care locuiau alături

de Peveril în Albany fuseseră intervievaţi, iar cei mai mulţi, se părea, depuseseră mărturie la proces.

Un bărbat pe nume Wilfred Leeton fusese interogat de trei ori – el, îşi amintea Anisha, administra stabilimentul, deşi, ca majoritatea celor de teapa lui, susţinuse că adunarea era una socială şi că orice joc de noroc era ceva secundar. Cu toate acestea, Anisha putea vedea din notele numeroase ale răposatului domn Napier că Leeton încetase cu astfel de distracţii la puţin timp după crimă, trecând la alte activităţi economice.

Anisha copie cu conştiinciozitate toate numele lor şi îşi notă esenţialul mărturiilor şi al declaraţiilor lor. În acest fel, ea a reconstruit încet-încet nu doar vechiul caz al lui Nathaniel Napier, ci şi un fel de cronologie a evenimentelor.

Cu toate acestea, existau două documente care nu se încadrau în niciuna dintre aceste categorii. Ascunse la coada dosarului, ca un gând neaşteptat, se aflau două bucăţi de hârtie, fiecare de aproximativ 15 centimetri pătraţi, care erau în mod dar rupte din hârtia de scris personală a lui Leeton. Erau nişte note de datorii – sau, mai precis, însemnări informale de mână – una datată în noaptea uciderii lui Peveril, cealaltă cu două zile înainte. Cea din urmă indica faptul că domnul Leeton – sau, mai corect, casa – îi dădea lui Rance 900 de lire sterline. Hârtia fusese împăturită de mai multe ori, la fel ca bucăţile de hârtie pe care Rance le băga mereu în buzunare.

Cea mai recentă fusese împăturită doar o singură dată şi stabilea că lordul Percy Peveril îi datora domnului Welham suma de 1 350 de lire sterline. În mod ciudat, pe aceasta, cineva încercuise gravura cu numele şi numărul casei lui Leeton şi scrisese cu creionul lângă ea o frază: B.H. Syndicate? Era o mână pe care Anisha o recunoştea acum ca fiind a răposatului domn Napier, deşi nu avea nicio idee despre ce însemna.

Anisha aruncă din nou o privire asupra sumelor. Erau sume destul de mari. Şi amândouă, bineînţeles, imposibil de executat din punct de vedere legal, chiar dacă se putea dovedi că erau datorii de joc; până şi Anisha era în Anglia

de suficient timp ca să ştie asta. Dar pentru domnii din înalta societate – şi pentru Leeton, care aspira să facă afaceri cu ei – astfel de promisiuni erau mai importante decât legile Angliei. Mai sacre decât cele Zece Porunci. Un gentleman îşi putea amâna negustorul de merinde sau pe cel de vinuri sau chiar amanta. Dar ea ştia din numeroasele nenorociri ale lui Lucan că un gentleman îşi plătea datoriile la jocurile de noroc în decurs de o săptămână – dacă nu mai devreme – sau se făcea de râs pentru totdeauna.

Închizând dosarul, Anisha meditã asupra lui. Rance, conform cazului Coroanei, omorâse un om care îi datora bani. Nota de datorie a lui Peveril fusese scrisă sub constrângere, dar scrisă totuşi. Cu toate acestea, Nathaniel Napier susţinuse că bărbaţii se certaseră din cauza banilor sau poate din cauza unei insulte. Ceva în legătură cu asta i se păru ciudat Anishei.

O clipă mai târziu, însă, auzi o călcătură dură şi apăsată pe podeaua veche de stejar şi ştiu că Napier se apropia.

Dintr-un impuls, Anisha răsfoi spatele dosarului şi înşfăcă notiţele. Mai târziu, ea nu avea să mai fie niciodată sigură de ce o făcuse, dar în confuzia momentului păruse să conteze cumva. În plus, hârtiile nu erau consemnate în registrul de evidenţă a dosarului.

Iute, le îndesă în una dintre mâneci, făcându-le să alunece în jurul încheieturii mâinii, astfel încât să se muleze în interiorul manşetei. Până când Napier intră pe uşă, ea era deja în picioare şi îşi înfăşură şalul pe cap.

— Ah, văd că ai notat destule.

Anisha zâmbi.

— Mâna mea este atât de amorţită, încât cred că am copiat întregul dosar.

Privirea lui o cercetă în zbor, apoi el dădu ocol biroului ca să deschidă dosarul.

— Trebuie să mă scuzi, milady, spuse el, cu privirea îndreptată spre foaia de cuprins, dacă nu am încredere deplină în tine.

— Ei bine, nu pot spune că nu m-ai avertizat.

Simţindu-se doar un pic vinovată, Anisha se mută de cealaltă parte a biroului şi începu să-şi strângă propriile hârtii, prefăcându-se că le rearanjează. Napier nu se aşeză – nu putea, pentru că ea nu o făcuse –, ci rămase în picioare şi parcurse meticulos dosarul, comparând fiecare document cu jurnalul ataşat în partea din faţă a acestuia.

Când, în sfârşit, ajunse la final, Anisha îşi ţinu respiraţia şi se rugă.

Pentru o clipă, el ezită, cu o încreţitură pe mijlocul frunţii.

— Ei bine, asta e tot, atunci.

Închise dosarul cu un pocnet şi se uită la ea.

— Mai există ceva, Lady Anisha, ce Poliţia Metropolitană ar putea să facă pentru dumneavoastră?

— Nu astăzi, zâmbi ea radios. Dar mâine, cina la ora şase. Să nu uiţi!

Întâlnirea lui Napier la Ministerul de Interne trebuie să fi fost plictisitoare, totuşi, pentru că se pare că îi dăduse timp să devină suspicios.

— Mărturisesc, zise el, că pari mult prea încântată de cina aceea pentru confortul meu.

— Sunt încântată, spuse ea. Îmi place compania ta. În plus, aveam nevoie de încă un domn ca să completeze numărul. Te vei descurca perfect.

— Poftim? Ceva pe faţa lui căzu, apoi expresia i se întunecă. Numărul?

Ea îşi duse mâna uşor la tâmplă.

— O, da, nu am apucat să-ţi spun? întrebă ea. Organizez un dineu.

— Un dineu, spuse el, indignarea lui fiind evidentă.

— Într-adevăr, dar este unul la care vei dori să participi, rosti Anisha pe un ton conspirativ, pentru că este în onoarea lordului Bessett şi a domnişoarei Anäis de Rohan.

— Poftim? spuse el din nou. În onoarea lui Bessett şi a… cui?

— Domnişoarei de Rohan, îl lămuri Anisha îngăduitor. Logodnica lui Bessett. Cu siguranţă, trebuie să o cunoşti.

Este, cred, fiica cea mare a vicontelui de Vendenheim-Selestat. Să înţeleg că nu ai aflat vestea fericită?

— Lordul Bessett… Faţa lui Napier se întunecase ca un nor de furtună. Lordul Bessett se căsătoreşte cu fiica lui de Vendenheim?

— Minunat, nu-i aşa?

— Minunat? bubui vocea lui. Spune-mi, doamnă, există vreo şmecherie pe care aceşti oameni nu ar face-o pentru…?

— Care oameni? întrerupse ea.

— Societatea St. James! Napier strâmbă din nas. Să o aibă pe regină în buzunar nu era de ajuns pentru fratele tău? A trebuit să-l însoare şi pe Bessett pentru cauză?

Anisha se îndreptă de spate şi stătu cât de înaltă îi permitea statura ei de un metru şi cincizeci.

— Domnule Napier, fratele meu a câştigat loialitatea reginei riscându-şi viaţa pentru Anglia, spuse ea tăios. Iar în prezent, el se află pe un vas cu destinaţia Calcutta, fără să ştie de această logodnă. Mai mult, cu nici două ore în urmă credeai că a aranjat ca eu să mă căsătoresc cu Bessett.

Napier ezită o clipă, mijind ochii.

— O, asta nu poate fi o coincidenţă, vorbi el pe un ton sumbru. Faptul că unul dintre cei mai puternici oameni de la Ministerul de Interne – un om aflat la un nivel superior mie – va fi acum un pion al Societăţii St. James? Este dincolo de înţelegerea muritorilor, doamnă. Este de neconceput.

Anisha îl privi drept în ochi.

— Ei bine, recunosc că sunt nouă la Londra, spuse ea. Dar am înţeles cumva că acest de Vendenheim este un om deosebit de independent şi dur. Însăşi personificarea binelui care triumfă asupra răului… Aşa că noţiunea că el ar fi pionul cuiva este… ei bine, extrem de edificatoare.

Napier îşi dădu seama atunci de ceea ce tocmai spusese. Deveni foarte tăcut, iar faţa i se îmbujoră.

Deschizând sertarul de sus al biroului cu o smucitură feroce, aruncă dosarul lui Peveril în el şi închise apoi sertarul cu un pocnet! Era clar că dorea ca ea să plece.

Anisha nu plecă.

— Domnule Napier, vorbi ea, îmblânzindu-şi tonul. Recunosc că nu sunt cea mai la modă dintre gazdele Societăţii, dar te invit în casa noastră cu toată bunăvoinţa. În plus, îţi ofer o oportunitate socială incredibilă.

— Ah, ţintesc din nou prea sus, nu-i aşa?

El se întoarse acum să privească pe fereastră, refuzând să-i mai susţină privirea.

— Crezi că mă voi agăţa de şansa de a mă înhăita cu înalta societate? Ei bine, nici vorbă, doamna mea.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, cui îi pasă de înalta societate? spuse ea tăios. Nu, îţi ofer şansa de a te împrieteni cu fiica şi viitorul ginere al lui de Vendenheim – un om pe care, după cum ai admis, deja tinzi să îl apreciezi. Într-adevăr, nimeni altcineva de la Ministerul de Interne nu a fost invitat. Nici măcar ministrul de interne însuşi.

El îi aruncă privire stranie, piezişă.

— Doar eu, nu-i aşa?

— Doar tu, zise ea. Şi vii în calitate de prieten al gazdei.

— Nici pe mine nu mă interesează politica, bombăni el.

— N-am crezut niciodată că te interesează, spuse ea. Dar îndrăznesc să spun că îţi pasă foarte mult de părerea lui de Vendenheim. Într-adevăr, să îl socoteşti un fel de cunoştinţă – ei bine, asta cred că ar putea fi de folos în timpul investigaţiilor tale.

— Hmm! făcu Napier, dar era clar că se gândea la argumentul ei. Îl cunosc puţin pe de Vendenheim şi îi cunosc foarte bine reputaţia. Am vorbit pripit când am folosit cuvântul pion. El este mai degrabă un berbec. Nu este prostul nimănui.

— Nici tu nu cred că eşti, spuse Anisha încet.

— M-ai păcălit, zise el.

— Nu e adevărat, răspunse ea. Ai spus o seară – nu o noapte – la momentul ales de mine, fără condiţii prealabile.

— Am vrut să spun… ei bine, ceva mai privat decât o cină, zise el.

— Din păcate, nu ai precizat, spuse Anisha cu uşurinţă. Deci vei veni?

Ochii lui se îngustară din nou, iar Anisha îşi dădu seama că s-ar putea să-l fi subestimat.

După ce trecu un moment lung, el vorbi.

— Ai venit aici cu intenţia de a mă convinge să particip la acest dineu, nu-i aşa? spuse el, cu vocea joasă şi acuzatoare. Şi erai şi foarte încrezătoare. Aveai nevoie de un alt gentleman şi ai crezut că voi profita de ocazie.

— Mă faci să par malefică, spuse ea, forţându-se să pară de un calm pe care nu-l resimţea, când eu doar te-am invitat la cină.

— Dar ai lăsat-o destul de târziu, sublinie el. Prea târziu, de fapt, pentru a invita cu amabilitate pe altcineva în cazul în care aş refuza.

— Nu ar avea sens să refuzi, spuse Anisha.

— Ar avea foarte mult sens dacă aş dori să subliniez ceva.

— Şi ce anume ai vrea să sublimezi?

— Că nu sunt o jucărie cu care să te joci, doamnă, după cum îţi convine, spuse el, punându-şi ambele mâini pe birou şi aplecându-se în faţă aproape ca un prădător. Nu, cred că trebuie să refacem înţelegerea noastră într-un mod care îmi convine mai bine.

Anisha nu ezită.

— Foarte bine. Sunt dispusă la compromisuri.

— Atunci, voi veni la dineul tău, rosti el ferm. Îmi voi îmbrăca cel mai frumos costum, voi face tot posibilul să nu-mi pun coatele pe masa lordului Ruthveyn şi voi încerca să nu mă bâlbâi…

— O, ce prostie! interveni Anisha. Eşti la fel de şlefuit ca orice gentleman, domnule Napier. Continuă, rogu-te.

— Toate la timpul potrivit, răspunse el. Mă gândesc.

— Nu, acum complotezi, răspunse ea.

— Ei bine, ar trebui să ştii despre ce e vorba, bombăni el. Tu, Lady Anisha, eşti foarte modestă. Îi zăpăceşti intenţionat pe oameni. Ca o bijuterie frumoasă, eşti delicată şi vie, astfel încât cineva nu observă la început toate acele

faţete ascuţite.

— Dacă vrei să spui că nu sunt un fel de preş, ai perfectă dreptate, răspunse ea. Am fost cândva; nu pot să recomand asta. Dar tu vrei ceva de la mine. Ce anume?

— Vreau să mergi cu mine la teatru, spuse el. Am împrumutat o lojă.

Anisha ridică ambele sprâncene în semn de surprindere.

— La teatru? murmură ea. Ce amabil!

Dar nu era în întregime amabil. Pur şi simplu voia, ca majoritatea bărbaţilor, să îşi impună punctul de vedere. Anisha, însă, nu era proastă. Dacă era nevoie, îl avea pe Frankie Fitzgerald rezervă pentru a completa numărul oaspeţilor la cină. Totuşi, din motive pe care nu şi le putea explica, îşi dorea foarte mult ca Napier să fie prezent la acel dineu.

Ţine-ţi prietenii aproape, spusese Rance, şi duşmanii şi mai aproape.

Dar care dintre ei era Royden Napier? Ea nu ştia. Şi din moment ce nu ştia, nu mai era decât un singur lucru de făcut.

— Dacă putem merge ca prieteni, spuse ea în cele din urmă, şi dacă îl pot aduce pe fratele meu, lordul Lucan Forsythe…

— Da, da, bineînţeles, interveni el.

— Atunci da, mi-ar plăcea. Ce vom vedea?

— *Les Huguenots.*

— *Les Huguenots*? Anisha făcu ochii mari. Credeam că nu se mai joacă.

— Se redeschide la Covent Garden. Privirea lui se încălzi brusc, îţi place opera?

Anisha se îmbujoră.

— Ei bine, nu vedeam cine ştie ce la Calcutta, spuse ea râzând. Dar da, am devenit într-adevăr foarte pasionată de ea. De fapt, tocmai am văzut *L’elisir d’Amore* de Donizetti cu… ah, dar nu contează asta.

— Da, te-am văzut acolo, interveni el. Cu Lazonby şi Lady Madeleine MacLachlan.

O văzuse acolo?

Un fior rece păru să cuprindă încăperea. Chiar era vorba aici de interesul lui Napier pentru ea?

Mai puţin sigură acum, Anisha merse mai departe.

— Deci ne-ai văzut, spuse ea uşor, întrebându-se dacă el fusese acolo din întâmplare sau cu un alt scop. Atunci, fără îndoială, ai observat, de asemenea, că Lazonby a dormit în tot acest timp.

— Aşa cum am mai spus, murmură Napier, omul este un filistin, printre alte lucruri mai puţin savuroase.

Anisha deveni foarte tăcută.

— Mi-e foarte teamă, domnule Napier, spuse ea în cele din urmă, că noi doi ne vom despărţi curând dacă insişti să insulţi un domn pe care îl consider prietenul meu – oricât de puţin luminate ar fi gusturile lui.

Napier făcu o plecăciune scurtă.

— Înţeleg că trebuie să aştept, spuse el rigid, şi să-i permit lui Lazonby să demonstreze ceea ce este – ceea ce, inevitabil, va face.

— O, ştiu deja cu precizie ce este Lazonby, rosti ea, cu mâna deja pe clanţa uşii. Iar sentimentele mele pentru el, oricare ar fi ele, nu se vor schimba. Acum, mai doreşti să iei cina cu mine? Mai doreşti să mergem la teatru? Ca prieteni? Eşti liber să refuzi.

Timp de o clipă lungă, el stătu în tăcere.

— Da la amândouă, atunci, răspunse în cele din urmă, dar nu părea fericit. Şi acum ar fi bine să-ţi spun la revedere, doamnă. Ne vedem mâine la cină. Şi la teatru în săptămâna următoare.

Câteva clipe mai târziu, Anisha se trezi ieşind din ceaţa de sudoare şi de legume prea fierte în aerul încă proaspăt al unei zile de primăvară, strângându-şi şalul paisley în jurul umerilor în timp ce mergea. Pe partea îndepărtată a Whitehall Street, zărea trăsura şi pe Brogden, vizitiul lor voinic, zăbovind aproape cu prudenţă pe trotuarul din apropierea Amiralităţii.

Se grăbi în sus pe stradă, dar, chiar când ajunse la colţ, o siluetă îi aţinu brusc calea. Anisha îşi ridică iute

privirea, direct în ochii albastru-verzui şi îngheţaţi ai lui Jack Coldwater.

Acesta întinse o mână ca şi cum ar fi vrut să-i aţină calea.

— Îmi cer scuze, spuse el, dar nu-l puteţi ajuta, ştiţi, venind aici. Nu puteţi schimba adevărul.

Anisha se îndreptă de spate mândră.

— Îmi cer scuze, domnule, dar nu am fost prezenta…

— Aş spera, doamnă, interveni el, cu ochii înflăcăraţi, că ceva atât de cumplit ca uciderea unui om nevinovat ne-ar permite renunţarea la unele mici formalităţi.

— Atunci aţi gândit greşit. Anisha îşi ridică fustele pentru a trece pe lângă el. Nu vreau să schimb cuvinte pe stradă cu un străin. Vă rog frumos să vă îndepărtaţi din calea mea.

Dar Coldwater o bloca, prinzând-o de braţ lângă cot şi aproape că o trase înapoi. De cealaltă parte a Whitehall Place, doi bărbaţi îngheţau nesiguri. Cu coada ochiului, ea îl putea vedea pe Brogden grăbindu-se să traverseze strada.

Simţi cum urcă furia în ea şi se smuci din strânsoarea lui Coldwater.

— Daţi-mi drumul, domnule.

Dar el nu o făcu.

— Nu ştiu ce fel de joc joci, Lady Anisha, mârâi el, întărindu-şi strânsoarea, dar ştiu un lucru: Lazonby este un ucigaş cu sânge-rece.

— Eşti complet nebun, zise ea brusc. Cum îndrăzneşti!

— Dar l-ai văzut! Coldwater se îneca de furie. Pe Dumnezeu, l-ai văzut cum m-a atacat în bibliotecă în acea zi. El a fost nebunul! Nu eu…

Cuvintele îi rămaseră în gât când Brogden îl apucă de gulerul hainei, aruncându-l pe Coldwater la o parte ca pe un fulg. Tânărul zbură cât colo şi se izbi de balustrada de lângă Numărul Patru, pălăria i se rostogoli de pe cap şi dezvălui o claie de păr roşu aprins.

Vizitiul îl ameninţă cu pumnul lui mare.

— Ridică-te, nenorocitule! răcni el. Ridică-te şi o să-ţi dau o mamă de bătaie!

Coldwater răspunse cu o înjurătură, clătinându-se în picioare. Peste drum, celor doi bărbaţi li se alăturaseră alţi doi, aceştia în uniformă.

— Mulţumesc, Brogden.

Puţin şocată, Anisha se întinse şi-i puse mâna pe braţ.

— Vino, lasă-l! Să mergem!

Întorcându-se, chipul lui Brogden se îmblânzi.

— Da, atunci, mârâi el peste umăr, şi drum bun, cale bătută!

Coldwater însă nu terminase.

— Da, pleacă, Lady Anisha! răcni el, luându-şi pălăria. Întoarce-te la acea adunătură blestemată a fratelui tău. Crezi că nu ştiu ce sunteţi voi? Ar trebui să fiţi arşi toţi pe rug, ca vrăjitoarele.

— Nu-l băgaţi în seamă, doamnă! o sfătui Brogden, îndemnând-o să meargă mai departe.

Dar tânărul continuă să strige după ea:

— N-ai făcut altceva decât să cazi pradă minciunilor lui Lazonby, strigă el. Este un criminal! Şi voi toţi ştiţi asta!

La marginea Whitehall Street, Anisha încremeni, tremurând de o furie bruscă.

— Aşteaptă aici! îi porunci ea, extrăgându-şi mâna din braţul lui Brogden.

Apoi se întoarse şi porni decisă înapoi pe stradă pentru a-l înfrunta pe Coldwater, care părea dezordonat, cu jacheta de lână răsucită stângaci în jurul lui. Dar rămăsese cu gura căscată, iar ochii i se lărgiseră când văzu că se întoarce.

— Sunteţi ziarist, domnule Coldwater, cred, spuse ea tăios.

— Şi? spuse el cu ochii mijiţi şi bănuitori.

— Ceea ce vreau să spun, domnule, este că nu puteţi fi chiar complet prost, continuă ea, ci doar un nebun rătăcit. Pentru că, cu siguranţă, un reporter cunoaşte legile defăimării. Riscul economic, dacă vreţi, de a sta pe o stradă publică şi de a numi oameni nevinovaţi vrăjitoare şi ucigaşi?

— Vezi-ţi de treaba ta, reacţionă Coldwater.

Anisha arătă cu un deget spre el.

— Tu ai făcut din asta treaba mea, replică ea, când m-ai apucat de braţ şi m-ai lovit. Şi când m-ai calomniat în faţa acelei mulţimi în creştere. Să mă întorc înăuntru la Numărul Patru şi să-i arăt portarului aceste semne de pe braţul meu? Să-i spun că tocmai ai calomniat un membru al aristocraţiei regatului în mijlocul străzii Whitehall?

— Nu am făcut aşa ceva, scrâşni el, dar Coldwater încerca deja să se îndepărteze de ea.

Anisha se întoarse pe stradă pentru a se confrunta cu cei patru domni – care acum erau cinci – şi vorbi cu o voce calmă, dar care răzbătea clar.

— Sunt Lady Anisha Stafford, văduva căpitanului John Stafford, ultimul din Cavaleria Bengal, spuse ea. Acest nebun tocmai m-a atacat şi m-a calomniat în faţa dumneavoastră. Cine dintre voi este suficient de gentleman să intre înăuntru şi să-i dea portarului numele dumneavoastră ca martor?

Abia trecu o clipă până când un bărbat mustăcios, îmbrăcat în roşu şi negru al celui de-al 11-lea regiment de husari, îşi scoase pălăria şi traversă strada.

— Fratele meu a fost la Sobrahon şi Ferozeshah cu regimentul 9 infanterie, spuse el. Voi merge cu plăcere. Dar mai întâi, doamnă, dacă am putea să-l expediem pe acest ticălos pentru dumneavoastră…

Coldwater însă îşi înşfăcase deja agenda şi păşea cu paşi mari pe stradă în direcţia râului. Iar în sinea ei, Anisha se întreba deja ce naiba trebuia să-i spună lui Rance.

Răspunsul îi veni imediat în minte. Nimic.

Coldwater chiar era pe jumătate nebun, aşa cum susţinuse Rance întotdeauna. Şi nu avea rost să mai stârnească furia lui Rance. Nu avea rost să-i scrie lui Raju. Nu avea rost, de fapt, să spună nimănui.

Anisha se întoarse spre ofiţer şi zâmbi.

— Ei bine, cred că l-aţi alungat pe tip! spuse ea. Vă mulţumesc, domnule, şi vă urez o zi bună!

Întorcându-se pe artera principală, Anisha aşteptă până când Brogden coborî pentru ea treptele trăsurii. Apoi,

în timp ce el se îndrepta de spate, ea îşi duse un deget la buze, cu un avertisment în privire.

Faţa amabilă a lui Brogden se întunecă. Apoi cedă şi dădu din cap conspirativ.

— Da, bine, doamnă, spuse el. Cum doriţi.

Anisha urcă în trăsură.

— St. James's Place, ordonă ea, dar nu pentru mult timp.

Vizavi de Societatea St. James, exact aşa cum sperase, domnul Ringgold păzea uşa la clubul Quartermaine, deşi acum era abia la mijlocul după-amiezii. Anisha coborî, ordonându-i lui Brogden să întoarcă trăsura la capătul aleii.

— Domnule Ringgold, vorbi ea, traversând strada, ai amabilitatea să cobori şi să-l întrebi pe domnul Quartermaine dacă poate să mă vadă. Dar peste drum, dacă ar fi atât de amabil.

— Hm, mârâi Pinkie, aruncând o privire dispreţuitoare către Societatea St. James.

Bărbatul plecă, Anisha urmărind prin geam cum cobora scările. Grăbindu-se să traverseze aleea îngustă, ceru să i se trimită ceaiul sus, în sala de lectură privată.

Încă mai stătea lângă fereastră, meditând la cuvintele ei, când Quartermaine îşi făcu apariţia. Intră pe urmele lacheului, cu pălăria încă în mână. Ochii lui erau neîncrezători, dar zâmbetul lui era ironic.

— Ei bine, Lady Anisha, spuse el. Cărui fapt îi datorez plăcerea extraordinară de a fi chemat peste drum în mijlocul zilei de lucru?

Ea simţi că i se încălzesc obrajii.

— Vă rog să mă iertaţi pentru asta, spuse ea. Am procedat rău. Dar m-am gândit că poate nu vă doriţi ca o doamnă neînsoţită să vă viziteze.

Privirea lui o studie din cap până în picioare.

— De fapt, nu mă pot gândi la nimic mai plăcut, murmură el, decât o doamnă neînsoţită – mai ales dacă este drăguţă.

Anisha simţi cum devine rigidă.

— Domnule Quartermaine, nu este necesar să flirtaţi cu mine.

El ridică din umeri, aproape leneş.

— Cele mai multe doamne din înalta societate par să se aştepte la asta de la mine, spuse el, zâmbetul ironic trecând la ceva mai întunecat. Şi nu-mi place să dezamăgesc. Dar asta, deduc eu, este o discuţie de afaceri?

— Este un fel de afacere, da, spuse ea cu asprime. Doresc părerea dumneavoastră despre ceva. Vreţi să luaţi loc şi să serviţi o ceaşcă de ceai?

— Cu tot respectul, doamnă, am destule treburi peste drum. Quartermaine se sprijini cu un umăr de tocul uşii, neintrând prea mult în cameră. Mai multă decât pot duce, de cele mai multe ori.

— Da, zise ea iute. Da, am uitat că ai tineri pe care îi jecmăneşti.

— Exact aşa, spuse el fără expresie, cu toată cochetăria dispărută din ochii lui. Dar puteţi să-mi cereţi orice doriţi, atâta timp cât se rezolvă. Vă voi ajuta dacă pot.

Resemnată, Anisha scoase biletele pe care le furase din dosarul lui Napier.

— Aş vrea să vă uitaţi la acestea, spuse ea, întinzându-i-le.

El o făcu, cu ochii parcurgându-le metodic pe fiecare în parte, apoi slobozi un fluierat mic.

— Nu cred că vreau să ştiu de unde le aveţi.

— Nu vreţi, fu ea de acord. Spuneţi doar ce părere aveţi despre ele. Sunt reale? Ar comite cineva o crimă pentru o asemenea sumă?

— Am văzut oameni înjunghiaţi pentru doi şilingi, spuse el, dându-i-le înapoi. Şi da, mi se par destul de reale. De ce nu-l întrebaţi pe Lazonby?

Ea îşi strânse buza între dinţi.

— Probabil că va trebui să o fac, mărturisi ea.

— Ah, spuse Quartermaine. Înseamnă că nu vi le-a dat el?

Anisha îşi dădu seama că el o cerceta.

— Evident că nu, răspunse ea, arătând spre cuvântul

încercuit. Şi cum rămâne cu această însemnare? B.H. Syndicate? Aveţi idee ce înseamnă?

Ochii lui Quartermaine cercetară din nou hârtia, de data aceasta, evident, remarcând expresia.

— Ei bine? spuse ea.

— Mie mi se pare nesemnificativ, răspunse el în cele din urmă, ridicându-şi pălăria.

Era în mod clar sfârşitul conversaţiei lor.

— Mulţumesc, răspunse ea, punând bileţelele deoparte. Îmi pare foarte rău că v-am deranjat, dar nu ştiam pe cine altcineva să întreb.

Quartermaine se desprinse alene de uşă.

— Ei bine, m-aş aventura să sugerez, spuse el, că poate nu ar trebui să mai întrebaţi pe nimeni.

Ea făcu câţiva paşi spre el.

— Ce vreţi să spuneţi?

El arătă cu pălăria spre reticulul pe care ea îl aruncase pe una dintre canapelele din piele.

— Dacă doriţi părerea mea sinceră, doamnă, acele bilete mă fac să mă tem că vă amestecaţi în lucruri care nu vă privesc, spuse el. Lazonby, oricât de nenorocit s-ar crede, este, cel puţin, liber – şi încă respiră. Poate că vine un moment în care trebuie să lăsaţi lucrurile aşa cum sunt.

Anisha simţi că tremură de indignare.

— Este un fel de ameninţare, domnule?

Privirea lui se îmblânzi; sincer, crezu ea.

— Cu siguranţă nu, doamnă, spuse el, punându-şi pălăria înapoi pe cap în timp ce dădea să plece. Dar este ceea ce noi, cei de aici, din domeniul jocurilor de noroc, am numi un sfat bun.

Capitolul 7

Din perle palide şi rubine roşii ca sângele.

— Ooo, milady, arătaţi splendid!

Cu asta, Janet făcu un pas înapoi pentru a admira splendoarea luciului lungului şir de perle pe care tocmai îl înfăşurase în jurul gâtului Anishei – îl înfăşurase de două ori, de fapt, şi apoi a treia oară.

— O, Janet, nu ştiu. Anisha se uită în oglinda de toaletă, mâna ei urcând să atingă încuietoarea de rubin. Mi se par atât de… ostentative.

Janet îşi lăsă capul într-o parte.

— Ei bine, sunt un spectacol, milady, recunosc.

Anisha se ridică, se duse la oglindă şi se întoarse puţin într-o parte.

— Câte sunt, mă întreb? murmură ea.

— Două sute nouăzeci şi trei, anunţă Janet încrezătoare. Le-am numărat o dată.

Şirul cel mai scurt atârna sub sânii Anishei, care erau aproape descoperiţi în rochia de seară decoltată. Pe fondul mătăsii verde smarald şi al pielii ei de culoarea mierii, perlele păreau palide ca laptele. Aproape simple, de fapt.

Şiragurile nepreţuite aparţinuseră bunicii ei scoţiene, o femeie înaltă şi impunătoare care, chiar şi îndoită de vârstă, îi ajungea lui Raju până la umăr. Nefiind deosebit de mulţumită de alegerea fiului ei în privinţa soţiei, buna doamnă nu făcuse decât o singură călătorie de un an în India pentru a-şi vedea nepoţii. Cu toate acestea, la moartea ei, elegantele perle ajunseseră la Anisha, singura ei nepoată.

Iar Anisha le iubea. Se ataşase chiar şi de bunica ei în mod trecător, căci acum înţelegea cât de greu era să îmbini două culturi într-una singură. A face acest lucru fusese cea mai grea provocare din viaţa ei şi îi adusese mai multă durere decât chiar şi căsătoria ei, care fusese mai degrabă o alunecare lentă în dezamăgire.

Dar, indiferent de asta, Anisha îşi preţuia cu adevărat jumătatea scoţiană la fel de mult ca şi jumătatea indiană. Perlele, însă, după ce fuseseră înşirate pentru o femeie mult mai mare, păreau, pe corpul mic al Anishei, copleşitoare.

Şi pur şi simplu nu o reprezentau.

Oricât de mult s-ar fi străduit, Anisha îşi dădu brusc seama că niciodată nu va părea – sau nu se va simţi – deosebit de britanică. Iar în seara asta, în mod inexplicabil, se simţea obosită să mai încerce. Dintr-un impuls, ea desfăcu catarama de rubin şi puse perlele cu un zornăit în vasul de porţelan de pe noptieră.

— Iată, spuse ea, ridicându-şi privirea. Aşa e mai bine.

Janet îşi înclină capul în cealaltă direcţie.

— Nu ştiu, milady, spuse în cele din urmă menajera. Acum arătaţi… ei bine, mai simplă.

Întorcându-se la scaunul ei din faţa măsuţei de toaletă, Anisha fu de acord. În lipsa perlelor, rochia de smarald părea să dezvelească multă piele de la umăr la umăr şi aproape până la sfârcuri. Rochia era proaspăt confecţionată de una dintre cele mai în vogă modiste din Londra şi era ultimul răcnet – mult mai mult decât orice altceva deţinea Anisha în materie de îmbrăcăminte.

Dar nu. Nu era de ajuns.

Îi veni o idee nebună, impulsivă. Şi apoi, cu cât se gândea mai mult la ea, ideea începea să i se pară mai mult genială decât nebună.

— Colierul de kundan al mamei, spuse ea în cele din urmă. De asta e nevoie – şi adu-mi sariul ei verde şi albastru. Pe cel cu paisley.

Janet făcu o grimasă.

— O, milady, nu cred că doamnele englezoaice poartă astfel de lucruri, spuse ea. Nu la un dineu.

Dar Anisha se uită din nou la umerii ei goi şi se decise.

— Această lady o va face, spuse ea. Cel puţin într-un fel. O, şi broşa şi cerceii! Voi avea nevoie şi de ei. În plus, Janet, este dineul meu. Cred că voi face ce vreau.

Janet îşi puse pumnii în şolduri şi zâmbi.

— Ei bine, bravo, milady, spuse ea. O să găsesc lucrurile pe dată.

Menajera se duse în dressing, iar Anisha descuie caseta cu bijuterii şi scoase piesele pe care le dorea. Cerceii lungi îi puse cu uşurinţă.

Apoi, cu ajutorul lui Janet, prinse colierul. Îi stătea

rece şi greu în jurul gâtului ca un guler larg de aur, metalul fin ciocănit strălucind în spatele rândurilor alternative de diamante tăiate în formă de trandafir şi pietre preţioase multicolore. Ultimul rând, pandantivele scurte din smaralde şi safire alternate serveau pentru a atrage privirea în sus de la corsetul ei.

Efectul fu sporit şi mai mult atunci când Anisha plisă sariul şi îl fixă lângă şoldul drept cu broşa. Apoi, înfăşurându-l la spate, îl trecu peste umărul stâng şi desfăcu puţin pliurile, lăsându-l să atârne până aproape de genunchi, mai degrabă ca un şal lung şi elegant.

— Acum, spuse Janet un pic triumfătoare, penele de păun!

— De ce nu? spuse Anisha.

Într-o clipită, penele fură găsite şi prinse în părul ei. Nu atât o pălărie, cât un fel de coif, penele lungi şi elegante îi confereau Anishei iluzia înălţimii – desigur, relativ vorbind.

Plecând de la măsuţa de toaletă, ea se duse în dreptul oglinzii şi se studie critic din cap până în picioare. Ansamblul arăta bine, chiar dacă puţin exotic. Sariul nu era făcut pentru a fi purtat în acest mod, era adevărat. Cu toate acestea, Anisha îl găsea confortabil. Aşa era viaţa ei, acum mai mult ca oricând – un haos de lumi diferite.

Janet trăgea de unul din pliseuri pentru a-l îndrepta.

— Îmi place asta, zise ea. Seamănă puţin cu ceea ce Excelenţa Sa numea un *arisaid,* dar din mătase.

Excelenţa Sa, ştia Anisha, fusese un termen pe care servitorii îl foloseau pentru bunica ei, dar rareori, sau chiar niciodată, pentru mama Anishei.

— Un *arisaid*? repetă ea. Ce este asta?

— Un fel de şal lung, explică Janet. Dar nu v-aţi aminti de el, sunt sigură. Doamne, abia dacă îmi amintesc eu. Dar dacă vremea era cât de puţin rece, îl punea pe umeri şi îl prindea cu o broşă mare, din argint. Uneori îl punea chiar la brâu. Era ciudat, aşa era.

Anisha căută în minte şi găsi doar cea mai vagă amintire. Dar aceasta dispăru din nou când auzi sunetul unei trăsuri care înainta încet-încet, zornăind printre stâlpii

porţii.

— Doamne, Janet!

Mâna Anishei se duse iute la colier, ca şi cum acesta ar fi putut să-i dea putere.

— A venit cineva mai devreme?

Împreună se grăbiră să traverseze salonul. La fereastră, Anisha trase draperiile înapoi cu un deget şi trase cu ochiul în jos. Trăsura, un elegant landou negru, se opri pe aleea semicirculară. Era uşor de recunoscut, căci purta stema contelui de Lazonby şi era aceeaşi trăsură care o adusese pe Anisha de la docuri în acea zi demult trecută. Rareori, însă, o văzuse de atunci, căci Rance, independent până în măduva oaselor, prefera să conducă el însuşi sau pur şi simplu să meargă pe jos.

Primul şi al doilea lacheu coborau scările, dar Rance, ca de obicei, era înaintea lor, şi arăta cu totul prea frumos pentru liniştea Anishei. După ce deschise uşa trăsurii, el sări jos fără ajutor, cu bastonul cu mâner de alamă şi pălăria prinse împreună într-o singură mână, iar mantia neagră de seară fluturând în spate, lăsând să se vadă o căptuşeală strălucitoare, de culoare argintie. Pe dedesubt purta un frac şi pantaloni negri, cu o cravată albă elegantă şi, cu excepţia buclelor sale indisciplinate, ciufulite de vânt, arăta ca un bărbat la modă.

De aproape, însă, Anisha ştia că va fi altfel. Nicio haină la modă nu l-ar fi îmbrăcat vreodată pe Rance Welham pe deplin civilizat, pentru că un mercenar cu nervi duri răzbea întotdeauna prin orice acoperământ pe care moda fină l-ar fi putut oferi.

Janet scoase un sunet mic de apreciere feminină.

— Doamne iartă-ne, milady, dar este chiar Lazonby îmbrăcat la patru ace, murmură ea, ce mai bărbat!

— Da, şi el ştie asta, murmură şi Anisha, amintindu-şi de ultima lor despărţire. De asemenea, a venit cu patruzeci de minute mai devreme.

— Vreţi să-i spun lui Higgenthorpe să-l ducă în salon să aştepte?

— Nu. Anisha lăsă draperia să cadă. Nu, Janet, mă duc

jos. Cum arăt?

Ochiul critic al cameristei o cercetă de sus până jos.

— Ei bine, nu prea arătaţi a englezoaică, zise ea.

*

Lazonby urcă treptele simţindu-se ciudat de nelalocul lui din motive pe care nu şi le putea explica. Nu intrase în această casă de cel puţin o sută de ori până atunci? Două sute, mai degrabă. Şi totuşi, în această seară, ceva plutea asupra lui, premonitoriu şi nerostit – ceva în afară de această incursiune rară în societatea politicoasă.

Sau poate că era vorba de cravata prea elaborată cu care Horsham îl linşase practic. Poate că îi sufoca aerul – oxigenul, cum îl numea von Althausen – din creier.

În marele hol de intrare al lui Ruthveyn, totul era ca de obicei; tablourile splendide se înşirau în sus şi în jos pe pereţi, în aer se simţea mirosul de ceară de albine, iar covorul turcesc verde şi gros se întindea pe podeaua de marmură ca o fâşie de gazon luxuriant.

Higgenthorpe îl întâmpină călduros, trecându-şi cu grijă mantia de seară a lui Lazonby pe braţ şi luând pălăria şi bastonul, în timp ce treceau prin rutina lor obişnuită de a se interesa unul de sănătatea celuilalt şi de a face observaţii despre vreme.

De data aceasta, însă, Anisha îl întrerupse de pe palier.

— Bună, Rance, rosti ea destul de rece. Ai ajuns cam devreme.

Lazonby se întoarse, simţind că i se taie răsuflarea la vederea ei. Ceva în adâncul pieptului său păru să se răsucească în timp ce ea plutea graţios în jos pe scări, atrăgându-i privirea ca o busolă spre nord.

Dar îşi reveni şi zâmbi.

— Rămăsesem fără whisky, o tachină el. Şi ştiam că o să-ţi pară rău pentru mine.

Ea îi aruncă o privire ciudată în timp ce el se apropia.

— Bătrânul fierăstrău de odinioară îşi pierde dinţii,

dragul meu, într-un ritm rapid, spuse ea.

El nu îndrăzni să o întrebe la ce se referea, dar îi cuprinse ambele mâini într-ale lui şi o sărută totuşi pe obraz.

— Anisha, murmură el, retrăgându-se ca să o privească de sus în jos. Arăţi... Doamne, ţi se taie răsuflarea!

Ea îşi retrase mâinile cu o privire mustrătoare.

— O, nu flirta cu mine, Rance, spuse ea, trecând priceputã pe lângă el şi îndreptându-se spre salon. Serios, vrei un sherry? Sau ceva mai tare?

— Ceva mai tare, spuse el. Dacă nu te deranjează.

Mergând aproape în urma ei, el privi cum chestia de paisley care atârna în urma ei strălucea ca o cascadă de mătase la spatele ei în timp ce se mişca. Părul Anishei era împletit în sus în seara asta pentru a dezvălui curbura de lebădă a gâtului ei, coafura fiind împodobită cu pene de păun care se potriveau cu cerceii lungi de smaralde şi safire pe care îi purta în urechi. O ajunse din urmă chiar în interiorul încăperii şi, deşi instinctele lui erau, evident, în surdină când era vorba de Anisha, tot îi putea simţi nemulţumirea.

Acesta era, aşadar, lucrul care atârna deasupra lui. Trebuia să fie aşa. Anisha era încă supărată pentru că o părăsise în St. James. Dar adevărul era că ea îl părăsise. Oricât de disperat şi-ar fi dorit să meargă după Coldwater, nu ar fi lăsat niciodată o doamnă în picioare pe stradă.

Cu paharul gol deja în mână, ea îi aruncă o privire ciudată, piezişă, un zâmbet jucându-i într-un colţ al gurii.

— Măcar ai venit în seara asta, spuse ea, ridicând dopul de la decantorul de whisky al lui Ruthveyn. Mă temeam că nu vei veni, să ştii.

— E felul tău de a spune că nu erai sigură că te poţi baza pe mine? întrebă el, cu o voce înşelător de relaxată. Pentru că, dacă memoria nu mă înşală, nu te-am dezamăgit niciodată, Anisha. Nu ţi-am făcut niciodată o promisiune pe care să nu o respect. Şi nu o voi face niciodată.

La asta, ea ezită, decantorul se înclină spre pahar.

— Ştii, cred că ai dreptate, admise ea încet. Aşadar, ţi-ai urmărit omul cu încrâncenare săptămâna trecută?

— Coldwater? spuse el, privindu-i mâinile delicate şi pricepute pe cristal. O, da. L-am urmărit până în Hackney. Are o căsuţă acolo – şi o soră, aşa cum a spus Pinkie.

Ea îşi turnă un sherry, apoi îl conduse spre canapeaua de vizavi de şemineu. În această seară, salonul fusese deschis spre al doilea salon, cel oficial prin intermediul a două seturi de uşi duble, în aşteptarea mulţimii.

Îşi dori, dintr-odată, ca aceasta să fie încăperea mică şi intimă cu care era obişnuit. Dar se aşeză şi sorbi pentru o clipă din whisky-ul său – chiar dacă se lupta să-şi ţină ochii departe de ea. Şi totuşi, îi simţea privirea caldă a ochilor ei căprui asupra lui, puternică şi constantă. Era o privire în care un bărbat se putea îneca, dacă nu era atent.

Îi trecu prin minte, şi nu pentru prima dată, că ar trebui să stea pur şi simplu departe de Anisha. Ar fi fost mai uşor, poate, într-adevăr, ar fi trebuit să insiste pe lângă Ruthveyn, cu toate acele săptămâni în urmă, pentru a-i ordona lui Geoff să vegheze asupra familiei sale. Dar Geoff trebuia să plece în Belgia; pentru cât timp, nimeni nu ştia. Iar Ruthveyn – ei bine, Lazonby îi era dator. Îi datora chiar viaţa lui, de fapt. Măcar atât putea să facă, pentru a-l feri pe tânărul Luc de ruina totală şi pentru a-i ţine companie Anishei în absenţa fratelui ei.

Faptul că începea să simtă un cuţit care i se răsucea în inimă de fiecare dată când o vedea… ei bine, era o durere pe care trebuia pur şi simplu să o suporte. Şi o putea îndura. Anii lungi petrecuţi în închisoare îl oţeliseră ca să supravieţuiască chiar şi atunci când speranţa era pierdută.

— Deci, insistă Anisha, scoţându-l din reverie, ce fel de casă au?

— O, una frumoasă şi mare, spuse el cu nonşalanţă. Cu o grădină lungă în spate. Am văzut-o şi pe sora lui.

— Chiar aşa? Cum?

El îi oferi un zâmbet.

— Aşa cum ar face orice voyeurist obişnuit, răspunse

el. Am aşteptat să se întunece, am escaladat poarta grădinii şi am privit-o pe fereastră.

— Rance! îl certă ea. Ei bine, cum arată?

El ridică din umeri.

— Chipeşă, cu o claie mare de păr castaniu, spuse el. Ceva mai puţin de treizeci de ani, aş zice.

— Şi Dumnezeu ştie că eşti expert în astfel de chestiuni, spuse Anisha cu doar o urmă de sarcasm. L-ai văzut pe Coldwater?

— Nu, dar era la etaj, căci una dintre lămpi era aprinsă, spuse Lazonby. Probabil că individul muncea de zor, ocupat să cerceteze reputaţia următoarei sale victime.

Anisha râse, şi dacă sunase puţin forţat, ei bine, era mai bine să treacă cu vederea. Aşa că Lazonby îşi petrecu următoarele câteva minute povestindu-i puţinul pe care îl învăţase în cârciumile şi magazinele pe care le vizitase în timpul incursiunilor sale în Hackney, realizând, în timp ce revedea detaliile, cât de mult avea nevoie să discute cu ea.

Coldwater şi sora lui veniseră din Boston cu un an sau doi înainte. Ziaristul părea să fie puţin mai tânăr decât ea şi nu fusese niciodată însurat. Nu se ştia nimic despre soţul surorii lui, în afară de faptul că îşi lăsase soţia fără copii şi cu o situaţie destul de confortabilă pentru ca ea să poată întreţine o trăsură, o căsuţă frumoasă şi doi servitori care locuiau cu ea.

La final, Anisha sorbi gânditoare din sherry-ul ei.

— Şi asta e tot?

— Da.

Lazonby căută în minte, dar nu părea să mai fie nimic de spus.

O atmosferă liniştită se aşternu în încăpere, întreruptă doar de ticăitul ceasului de pe şemineu şi de clinchetul argintului şi al porţelanului, în timp ce masa era pregătită în partea cealaltă a salonului. El dădu whisky-ul pe gât şi se gândi să-şi mai toarne unul – întotdeauna se simţea ca acasă aici – dar o privire la ceas îi spuse că nu ar trebui să o facă.

În schimb, făcu greşeala de a spune ceea ce avea în

minte.

— Anisha, eşti diferită în seara asta, zise el. Şi nu e vorba doar de ţinuta exotică. Te simt… distantă.

— Chiar aşa? murmură ea, privindu-l peste paharul ei. Credeam că intuiţia ta legendară nu-ţi foloseşte la nimic cu mine.

— Şi farmecul meu legendar, spuse el, forţând un zâmbet, întotdeauna ai fost imună la amândouă.

Ea îşi coborî paharul şi, odată cu el, privirea.

— Cred că sunt, zise ea încet. Ceea ce simt pentru tine… ei bine, nu are nimic de-a face cu farmecul.

— Nish.

El se întinse şi îi dezmierdă obrazul cu dosul degetelor.

— Noi doi suntem dincolo de ceva atât de banal ca asta, nu-i aşa?

Ea îşi feri privirea.

— Suntem dincolo de o mulţime de lucruri, presupun, zise ea. Am devenit, aşa cum ai prezis odată, vechi prieteni.

El îşi îmblânzi expresia.

— Da, şi cred că orice bărbat care valorează ceva poate simţi când o femeie la care ţine nu este perfect mulţumită, spuse el. Mi-aş dori, draga mea, ca starea ta de spirit să fie măcar pe jumătate ta fel de bună ca înfăţişarea ta. Nu te-am văzut niciodată mai frumoasă.

Ea dădu paharul la o parte cu un clinchet ascuţit.

— Te rog, Rance, te rog din nou, spuse ea, privirea ei alunecând spre fereastră. Nu flirta cu mine. M-am săturat de asta.

— Nish, eu nu flirtez, spuse el, atingând-o uşor pe umăr.

— Rance, serios! Ea chicoti uşor, dar, când se întoarse, nu avea veselie în privire. Eşti cel mai îngrozitor fustangiu din toată creştinătatea. Ai recunoscut singur asta.

— Nu cu tine, spuse el, retrăgându-şi mâna. Anisha, eu nu flirtez cu tine. Nu… ei bine, nu de atunci, din prima zi.

— Atunci, nu te mai obosi acum, spuse ea îmbufnată, luând din nou sherry-ul. În scurt timp vor fi aproape o

duzină de doamne aici. Una dintre ele cu siguranţă ţi se va potrivi.

— Anisha, murmură el. Dacă e vorba despre ceea ce s-a întâmplat în grădină…

— Uite, nu contează, spuse ea, ridicându-se brusc. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva important.

El ar fi vrut să-i spună că ea era importantă; că în niciun caz nu dorea ca ea să fie nefericită. Dar ceva nu era în regulă între ei în seara asta. Era ca şi cum ar fi dansat împreună o melodie cunoscută, dar ritmul nu se potrivea cum trebuie. Aşa că tăcu din gură şi o privi cum se ducea la micul secretaire de lângă uşă, lăsă în jos partea din faţă şi extrase un teanc de hârtii.

— M-am dus ieri la Napier, spuse ea, întorcându-se la scaunul ei.

— Împotriva dorinţei mele, bombăni el.

— Da, dar, în conformitate cu a mea, replică ea. Nu am găsit nicio legătură cu Coldwater, din câte am putut vedea. Dar am luat notiţe multe, pe care aş vrea să le citeşti. Cred că nu este nimic ce nu ştii deja, dar vezi dacă vreun nume sau un detaliu îţi stârneşte vreo amintire.

El oftă şi întinse mâna.

— Foarte bine. Şi mulţumesc.

Ea deschise dosarul şi scoase două bileţele.

— Acum, pe astea le-am furat pur şi simplu, zise ea, întinzându-i-le.

— Le-ai furat? întrebă el, făcând ochii mari. Din dosarele lui Napier?

— De fapt, le-am recuperat, spuse ea, pentru că, dacă nu cumva am înţeles foarte greşit legile Angliei, sunt proprietatea ta, nu a Coroanei. Ar fi trebuit să fie returnate în momentul exonerării tale.

El se uită la ambele hârtii, uşor surprins.

— Îndrăznesc să spun că ai dreptate, spuse el. Acestea sunt, cel puţin la suprafaţă, titluri de creanţă cu valoare juridică.

— Da, atât timp cât nimeni nu se gândeşte la aspectul jocurilor de noroc, adăugă ea sec. Mă consolez, ştiind că

chinurile mele cu Luc mi-au adus cel puţin o educaţie în privinţa asta. Deci sunt ele semnificative pentru caz în vreun fel, ce părere ai?

— Nu, probabil că au fost luate din camerele mele în timpul percheziţiei poliţiei. El le aruncă înapoi în dosar. Acum a trecut, nu mai contează.

— Totuşi, sunt o grămadă de bani, vorbi Anisha pe tonul unui bun scoţian.

— Da, ei bine, jucam mult, Nish, în acele zile, spuse el cu părere de rău. Aceste datorii nu sunt nimic faţă de unele pe care le-am strâns la mese – şi nimic faţă de unele pe care le-am pierdut, o dată sau de două ori.

— Totuşi, lăsând la o parte rarele tale pierderi, trebuie să fi fost foarte mulţi oameni care s-au bucurat să te vadă dus spre Newgate.

— O, da, zise el liniştit.

— Şi aceste bilete de datorie?

El ridică din umeri.

— Fără valoare, mă aştept, spuse el. În ceea ce priveşte restul câştigurilor mele, le-am cheltuit pe avocaţi şi mită. Doar plata călăului zdrenţăros, ca să se uite în altă parte, m-a costat trei sute de guinee.

— Cum te-ai descurcat? murmură ea. M-am întrebat de multe ori.

El o privi lung şi intens peste whisky-ul său.

— Sutherland a făcut-o, spuse el încet. Sutherland şi tata. S-au ocupat de tot, pentru că, aşa cum spune mereu părintele, Fraternitas are grijă de ai săi.

— Nu s-au ocupat ei de tot, spuse ea cu asprime. Nu ei au suferit în acei ani îngrozitori în Legiunea Străină Franceză, luptând pentru viaţa lor în Africa de Nord. Nu ei au trăit grozăvia de a fi întemniţat de două ori.

Îl apăra din nou; îl apăra chiar dacă era supărată pe el. Şi poate că avea motive să fie. Liniştea grea se revărsă din nou peste ei.

— Ascultă, Nish, spuse el în cele din urmă, lăsându-se puţin în jos pe scaun. Îţi datorez nişte scuze pentru săptămâna trecută. Pentru ce s-a întâmplat între noi. Şi

pentru că te-am lăsat să pleci singură cu trăsura în ziua aceea la St. James.

— De parcă ai fi putut să mă opreşti, bombăni ea puţin arogant.

— O, aş fi putut să te opresc, spuse el cu încrâncenare. Fii sigură de asta. Şi data viitoare, o voi face.

O expresie întunecată şi încăpăţânată apăru în treacăt pe faţa Anishei, ca şi cum ar fi vrut să se răstească la el. Apoi, brusc, Anisha sări de pe scaun propulsată parcă de o energie nervoasă, învăluindu-l în parfumul ei exotic în timp ce trecea pe lângă el. Era un parfum în care s-ar fi putut îneca fericit, se gândea uneori; un fel de magnolie indiană, spusese ea odată, amestecată cu o notă de lemn de santal. Rezultatul era un parfum cremos, picant, aproape erotic, care era chiar întruchiparea personalităţii Anishei.

— Nu vreau să mă mai cert cu tine, spuse ea, plutind în derivă prin cameră. Ce-a fost, a fost.

— Nish.

Când el se mişcă să o urmeze, ea ridică o mână să-l oprească.

— Te rog, stai acolo, porunci ea. Eu doar… Sunt extrem de agitată. Trebuie să mă mişc.

Atunci, exact în momentul în care se întorcea, şalul îi alunecă, dezvăluind trei vânătăi slabe deasupra cotului ei.

— Anisha…? murmură el, întinzându-se să o atingă.

Ea se îndepărtă de atingerea lui şi se uită în altă parte.

— Nu e nimic, spuse ea. M-am jucat cu băieţii, cred.

Şi nu era nimic. Cu toate acestea, valul de tandreţe bruscă nu făcu decât să-i sporească lui Lazonby confuzia. El îl alungă şi aruncă o privire la ceas ca să vadă că era aproape şase. Forţându-se să se relaxeze, îşi învârti paharul de whisky, rezistând impulsului de a o consola. Chiar şi el îşi dădea seama că în seara asta ea nu avea nevoie de consolarea lui. Şi ştia că ar trebui să se bucure.

— Nu-ţi prea place asta, nu-i aşa? spuse el. Să socializezi. Doamne, porţi chiar şi o pălărie. În fine, nişte

pene.

Ea ridică din umeri, oprindu-se să apuce un bibelou de Meissen reprezentând o doamnă cu obraji rumeni care ţinea în poală un spaniel berbecuţ.

— Nu îmi displace neapărat, spuse ea gânditoare, întorcând bibeloul spre lumină. Dar, ştii, uneori mă simt un pic ca acest câine. Pare răsfăţat, nu-i aşa? Toate nevoile lui sunt satisfăcute. Stă, la propriu, în poala luxului.

Lazonby strâmbă din nas şi dădu pe gât restul de whisky.

— Da, ei bine, luxul este supraevaluat.

— Poate fi, chiar şi pentru acest căţeluş, spuse Anisha. Uneori cred că eşti unul dintre puţinii oameni pe care îi cunosc care chiar înţelege asta. Putem vedea, tu şi cu mine, că panglica de la gâtul lui este, de fapt, o lesă care curge spre mâna ei. El este legat de ea. Legat de datoria lui.

— Şi tu crezi că găzduirea acestui dineu este o datorie?

Ea îl privi puţin melancolică.

— Mă simt legată de societatea engleză, spuse ea. Câteodată.

Brusc, Lazonby lăsă deoparte băutura şi traversă camera, uitând de jurământul său. Luându-i mâna neocupată, o ridică la buze şi o sărută cu putere pe dosul ei.

— Nish, şopti el. Eşti cea mai bună persoană pe care o cunosc. Doar… fii tu însăţi. Fii aşa cum eşti în seara asta, în mătăsurile şi bijuteriile mamei tale. Poartă acel… acel lucru înfăşurat…

— Un sari, îl informă ea.

— Da, asta.

Absent, el dezmierda cu degetul mare dosul mâinii ei.

— Poartă-l cum doreşti şi, dacă vrei, pune-ţi şi cercelul ăla la loc în nas…

Ea înţepeni.

— N-ai văzut niciodată asta.

— Nish, există o mică gaură, o mustră el cu blândeţe,

dacă ştii unde să te uiţi. Eu ştiu. Am văzut-o în ziua în care te-am cunoscut.

— Serios? murmură ea. O, bine. Este mai ales pentru naştere, să ştii. Dar tatăl meu, el o ura – odată ce a observat-o, la trei luni după ce s-a întâmplat.

Rance simţi cum i se conturează zâmbetul.

— Nish, tatăl tău este mort, spuse el, iar acum, ideea este că nimănui care contează nu-i pasă nici cât…

— Nu înjura, interveni ea cu blândeţe. Tu nu înţelegi. Nu este vorba despre ceea ce contează pentru mine. Dacă ar fi fost aşa, nu aş fi plecat niciodată din India. Dar este vorba despre Tom şi Teddy. Aceasta este lumea lor. O lume pe care am ales-o pentru ei, Rance, în ziua în care m-am căsătorit cu un englez. În privinţa asta, tata a avut dreptate să mă dojenească.

El ezită, înţelegând ce voia să spună. Englezii erau un neam mai secretos.

— Da, îţi dau dreptate, fu el de acord cu reticenţă. Dar, în afară de ceea ce trebuie să faci pentru a-i ajuta pe băieţi să se descurce, nu te mai gândi în termeni de „ar trebui” şi „poate că”. După seara asta, fii Anisha. Nu datorezi nimic celorlalţi – cu atât mai puţin mie.

— În unele zile te comporţi de parcă ţi-aş datora o supunere oarbă, spuse ea, coborându-şi privirea. Dar îţi datorez loialitatea mea şi… Ei bine, prietenia mea, Rance. Tu mi-ai fost întotdeauna prieten. Ai fost un prieten pentru noi toţi, de fapt.

Ochii Anishei erau concentraţi, îşi dădu el seama, pe degetele lor, acum împletite. Până în acel moment, abia dacă îşi dăduse seama că nu o eliberase şi că ea nu făcuse nicio mişcare de a se retrage.

În schimb, degetele ei mici şi reci zăceau încolăcite în ale lui, mirosul moale de lemn de santal şi de flori înotând încă în jurul lor. Capul ei era uşor întors, expunând lungimea caldă, de fildeş, a gâtului ei şi micul punct de puls de sub urechea ei; un punct moale şi neted care aproape că îi cerea să-şi aşeze buzele pe el şi să-i atragă parfumul mai adânc.

Lazonby închise ochii şi îşi dădu seama cât de disperat tânjea să o tragă pur şi simplu în braţele lui. Să-i tragă capul sub bărbia lui şi pur şi simplu să o ţină aproape. Nu într-un mod senzual – deşi s-ar fi putut ajunge repede la asta, ci în felul în care cineva ar putea ţine un lucru preţios.

Incapabil să reziste complet şi uitând de servitorii din apropiere, el îi cuprinse obrazul cu palma, ridicându-i faţa şi întorcându-i privirea spre a lui. Dar ochii ei calzi şi căprui păreau în seara asta să regrete ceva.

O, el nu-şi dorea asta. Nu pentru ea, această femeie al cărei preţ era cu adevărat mai presus de rubine. Pentru ea, el îşi dorea doar bucurie şi să îi facă drumul lin prin viaţă.

— Anisha, şopti el, îmi doresc…

Tocmai atunci, se auziră bătăi în uşă, răsunând la parter. El aruncă o privire nerăbdătoare spre uşă. Avea sentimentul cel mai ciudat că erau pe punctul de a realiza ceva. Dar Anisha devenise tăcută, cu o mână în mâna lui, cealaltă ţinând încă bibeloul de Meissen.

— Ei bine, spuse el, făcând un pas înapoi, presupun că te cheamă datoria.

În grabă, ea puse figurina la loc.

— Rance, este ceva – cineva – despre care aş vrea să te avertizez.

Dar, aproape imediat, lordul Lucan Forsythe coborî în fugă scările şi intră în cameră, cu buclele sale aurii încă umede, cu zâmbetul său însorit bine înfipt în minte.

— Rance! Mă bucur să te văd, bătrâne!

— Bună seara, Luc, răspunse el. Arăţi binedispus.

Până când rosti cuvintele, pendula mare de la baza scărilor bătu de şase şi, o clipă mai târziu, uşa masivă de la intrare se deschise, iar Lazonby auzi un râs feminin familiar răsunând pe coridor.

— E Lady Madeleine, spuse el, îndemnând-o pe Anisha spre Luc. Du-te! Ocupă-te de oaspeţii tăi! Voi fi încă aici când vor pleca toţi.

Privirea ei îi mai studie o ultimă dată chipul.

— Nu sunt deloc sigură de asta, spuse ea.

Şi apoi ieşi din cameră cu paşi repezi, şalul ei de mătase plutind în urma ei, lăsând doar un nor de parfum de lemn de santal.

Era prea târziu să o întrebe ce voia să spună.

*

Lucan o prinse de braţ pe Anisha când aceasta ieşi din salon.

— Haide, surioară, zise el, zâmbind. Sus cortina!

Ca răspuns, ea îi aruncă o privire răutăcioasă. Dar nu era momentul pentru regrete serioase. Era, totuşi, timpul să nu se mai uite în ochii lui Rance şi să nu se mai comporte ca o fată proastă. Chiar şi acum putea simţi căldura reconfortantă a mâinii lui pe faţa ei.

Dar probabil că el avea să fie din nou supărat pe ea înainte de sfârşitul serii. Dintr-odată, ceva asemănător cu lacrimile se adună în ochii Anishei. Cât de proastă fusese! Clipind puternic, ea continuă să meargă.

În holul din faţă, mama lui Geoff, Lady Madeleine şi soţul ei, domnul MacLachlan, se dezbrăcau deja de pelerine. Fraţii mult mai mici ai lui Geoff nu erau prezenţi, fratele său fiind la universitate în Scoţia, iar sora sa fiind încă elevă la şcoală.

Domnul MacLachlan era foarte brunet, foarte înalt şi mai mult decât intimidant, cu ochi duri şi o cicatrice îngrozitoare care i se încolăcea ca o lamă de iatagan pe obraz. Soţia lui, în schimb, era ca lumina palidă şi clară a soarelui, cu claia ei de păr blond şi rochia vaporoasă de mătase galbenă.

Înainte de a pleca în Belgia – şi de a se îndrăgosti iremediabil – Bessett o rugase pe mama lui să se împrietenească cu Anisha, iar doamna făcuse cu bunăvoinţă acest lucru şi multe altele. Acum o sărută călduros pe Anisha, iar Anisha îşi dădu seama încă o dată cât de recunoscătoare era că evitase să o rănească pe noua ei prietenă refuzând avansurile lui Bessett.

Salvarea ei în această privinţă, Anäis de Rohan,

cobora din următoarea trăsură împreună cu verişoara ei mai în vârstă, Maria Vittorio, părinţii ei nefiind încă întorşi din călătorii. Fratele ei adoptiv, Nate Corcoran, şi fratele ei geamăn, Armand, îi urmau la coborâre şi, deşi Anisha nu-i cunoscuse niciodată pe niciunul dintre cei doi domni, era uşor de ghicit cine era cine, căci Armand semăna foarte mult cu sora lui cea brunetă.

Mai sosiră încă trei trăsuri, iar porţile se deschiseră cu adevărat, în curând, oamenii erau peste tot, majoritatea din familia miresei, din Gloucestershire, toţi vorbind deodată, toţi prietenoşi. Anisha abia le reţinuse numele când sosi un al doilea set de gemeni. Chip şi Lucy Rutledge, la fel de vorbăreţi şi de vioi ca şi verişoara lor mai mare.

Curând începură să zboare pelerinele, mâinile se agitau prin sală, iar Higgenthorpe era ocupat să-i conducă pe cei care voiau să renunţe la îmbrăţişări şi sărutări în salonul unde se servea vin.

Trecând pe coridor, Lady Madeleine se opri şi o prinse pe Anisha de ambele mâini.

— O, draga mea, eşti prea amabilă! spuse ea, atingându-şi buzele de obrajii Anishei. Sper, totuşi, că nu ai de gând să mă dai afară după ce se va termina totul?

Anisha se trase înapoi, nedumerită.

— Ce vrei să spui?

Lady Madeleine îi strânse ambele mâini cu putere, apoi le dădu drumul.

— Sper doar să rămânem prietene, spuse ea. Sper că, atunci când Geoff se va fi liniştit, noi două vom putea relua prietenia de unde am lăsat-o?

Anisha simţi cum o cuprinde o mare uşurare.

— Mi-ar plăcea asta, spuse ea. Foarte mult.

Lady Madeleine o luă pe Anisha de braţ şi porni cu ea.

— Sunt de mult timp prietenă, ştii, cu mătuşa domnişoarei de Rohan, Lady Treyhern, spuse ea. O să-ţi placă de ea, Anisha. Are o înţelegere remarcabilă a… ei bine, a lucrurilor.

Anisha se încruntă.

— Ce fel de lucruri?

— Ei bine, a oamenilor, presupun, zise Lady Madeleine vag. A fost pregătită să fie un fel special de guvernantă. Am consultat-o când Geoff era tânăr. Şi ea… ei bine, cred că îl înţelege. O, Anisha, această familie va fi o partidă bună pentru el. Aproape la fel de bună ca… ei bine, sunt doar liniştită, asta e tot.

Anisha înţelese ceea ce Lady Madeleine nu spusese cu voce tare. Geoff semăna foarte mult cu fratele ei mai mare, legătura lui cu metafizica abia dacă era ţinută în frâu uneori. Era o parte din motivul, ştia ea, pentru care îi ceruse permisiunea lui Raju să se căsătorească cu ea. Anishei nu ar fi trebuit să-i explice niciodată darurile sale teribile şi stările sale sumbre.

Dar înţelegerea, din păcate, era o fundaţie îngustă pe care să construieşti o căsnicie pasională. Una potrivită, poate. Una mediocră, cu siguranţă. Dar Anisha suportase deja mediocritatea unei căsnicii. Data viitoare, decisese ea – dacă exista o dată viitoare – va avea parte de pasiune; pasiunea sălbatică, disperată, despre care scriseseră poeţii şi despre care vorbea Kāmashastra.

Pentru o clipă, chipul lui Rance îi apăru în minte şi, în aceeaşi clipire, închise ochii, dorind să-l îndepărteze.

Lady Madeleine comenta cu privire la rochia cuiva în timp ce se plimba prin salonul mare, dar Anisha pierduse deja firul conversaţiei. Rance stătea alături de domnul MacLachlan lângă pian, căldura albastră a privirii lui o urmărea în mod clar. Întorcându-se uşor, Anisha se uită la el şi, pentru o clipă, ochii lor se întâlniră. Fu ca şi cum, pentru o fracţiune de secundă, ea ar fi întrezărit un adevăr pur în ochii lui. O dorinţă pe cât de profundă, pe atât de incontestabilă.

Sau era doar nebună?

Pentru că, dacă era aşa, cum putea să nu o recunoască?

Ea îl cunoştea.

El o cunoştea pe ea.

Erau intimi în toate privinţele, cu excepţia uneia. Ea îl dorea; îl dorea mai presus de orice. Se săturase de acest

joc. Sătulă să pretindă că altceva – sau altcineva – ar putea fi de ajuns.

Dar Lady Madeleine încă mai vorbea şi se extazia cu privire la ţinuta exotică a Anishei. Anisha grăbi pasul şi încercă să o asculte.

— Nu le-am văzut pe aceste fete din Gloucestershire de când au crescut aşa, spunea Lady Madeleine, schimbând subiectul în timp ce se întorceau în salon. Atât de drăguţe, nu-i aşa? Şi exuberante în acelaşi timp.

Revenind cu gândurile la realitate, Anisha studia grupurile de invitaţi care pălăvrăgeau şi fu nevoită să fie de acord. Deşi domnişoara de Rohan avea o vivacitate incomparabilă, Geoff nu pusese nicidecum ochii pe frumuseţea din familie. Premiul acela îi revenea uneia dintre verişoarele ei tinere.

Anisha fusese avertizată că invitaţii domnişoarei de Rohan vor fi în principal femei, mireasa explicând că a ei era o adevărată familie de la ţară şi că însămânţarea de primăvară avea prioritate faţă de sezonul social. Unchii ei urmau să vină la Londra doar cât timp era nevoie pentru nuntă.

Era mai bine pentru Anisha, deoarece invitaţii Fraternitas înclinau balanţa masculină în cealaltă direcţie. Cu excepţia fratelui mai mare al Anishei, nimeni altcineva din frăţie nu era căsătorit – poate pe bună dreptate. Domnul Sutherland o adusese pe sora sa văduvă, iar Sir Greville St. Giles o însoţea pe mama sa, care o cunoştea pe Lady Madeleine prin numeroasele ei eforturi caritabile.

Odată ce toată lumea a fost instalată în salon, Anisha văzu imediat că Lucan flirta cu Lucy Rutledge. Mama tinerei domnişoare observă însă şi ea, şi se mută imediat lângă ea. Astfel zădărnicit, Lucan zâmbi pur şi simplu şi îşi îndreptă atenţia către o altă verişoară, Lady Emelyn Rutledge, care părea să fie de o vârstă cu Lucy şi era, dacă se putea, şi mai frumoasă.

Anisha oftă şi se duse să discute cu reverendul Sutherland şi cu sora acestuia, doamna Hathaway. Doamnele din Gloucestershire, se temea ea, vor fi nevoite

să se păzească singure.

Dar, în următoarea clipă, Anisha îşi dădu seama că mai era un oaspete care trebuia să sosească. O cuprinse un fior şi, ca şi cum ar fi fost cronometrat de soartă, Higgenthorpe apăru la uşa salonului.

— Domnul Royden Napier, anunţă el.

O tăcere deplină se aşternu peste mulţime.

Înghesuită în cealaltă parte a camerei, aşa cum era, Anisha nu reuşi să se grăbească spre uşă.

Rance, care cu câteva clipe mai devreme o tachinase pe una dintre mătuşile miresei, era acum încruntat, privirea lui întunecată plecând de la Napier pentru a cerceta camera în căutarea Anishei. Ochii lor se întâlniră din nou, de data asta ochii lui erau acuzatori.

Napier stătea în prag şi părea extrem de inconfortabil.

Dar, în ultima clipă, domnişoara de Rohan ieşi din mulţime, cu mâna întinsă.

— Domnule comisar adjunct! spuse ea radios. Ce bine că aţi venit! Tatăl meu vă trimite cele mai calde salutări.

Faptul că tatăl ei probabil că nici nu ştia de dineu, cu atât mai puţin de lista invitaţilor, nu conta pentru Anisha. Restul invitaţilor, cu excepţia lui Rance, se întoarseră imediat la conversaţia lor. Anisha răsuflă uşurată. Nu fusese decât o fracţiune de secundă, şi totuşi i se părea că trecuse o veşnicie.

Până când reuşi să se scuze şi să-şi facă loc prin mulţime, domnişoara de Rohan şi Napier începuseră să converseze, iar el părea perfect în largul lui.

Anisha îi făcu semn unui lacheu să-i aducă şampanie lui Napier, îl salută scurt, apoi îl lăsă să se descurce ca să poată face turul încăperii şi să stea de vorbă o clipă cu fiecare dintre invitaţii ei. Cu toate acestea, pentru tot restul serii, chiar şi în timp ce lua masa, simţea ochii lui Rance cum o ardeau.

Cina fu servită prompt la ora şapte şi părea un succes copleşitor. Aşezat în capul mesei, Lucan reuşise să încânte pe toată lumea, în special pe doamnele mai tinere – şi pe unele dintre cele mai în vârstă, se părea. Până când sosi

desertul, doamna Hathaway era îmbujorată toată, în timp ce domnişoara de Rohan şi Lady Madeleine, care îl flancau, începuseră să-l privească aproape cu drag.

În sfârşit, se gândi Anisha sec, farmecul flăcăului era de folos.

În ceea ce o privea, Anisha se descurcă destul de bine. Geoff era aşezat în dreapta ei şi reveniră imediat la vechile şi confortabilele lor obiceiuri. În stânga ei, Rance îşi îndreptă atenţia către mătuşa miresei, doamna Rutledge – o altă frumuseţe întunecată şi vibrantă, care ceru pe dată să i se spună Frederica. Însă, cu înţelepciune, doamna o supraveghea şi pe tânăra Lucy, care continua să schimbe priviri furişe cu Lucan.

După cină, Anisha servi cafeaua doamnelor în salon şi se trezi puţin nepregătită. Având în vedere rădăcinile lor de la ţară, se aşteptase ca doamnele să discute despre cele mai bune metode de pus murături şi făcut dulceţuri sau despre moda scandaloasă care se purta în oraş. În schimb, conversaţia luă o turnură politică – o discuţie aprinsă despre războiul din Spania care era pe terminate şi dacă ar trebui sau nu să li se acorde amnistie carliştilor.

— Tata spune că nu prea contează, declară domnişoara de Rohan. Spune că, indiferent pe care dintre Bourboni îi susţine cineva, toţi sunt nişte scandalagii.

— Şi asta o spune un om care şi-a pierdut tatăl şi jumătate din pământuri în faţa lui Napoleon, zise Frederica Rutledge pe un ton de cunoscătoare.

— Ei bine, tu ar trebui să ştii, mătuşă, spuse Lady Emelyn. Tatăl tău a murit în campania din peninsulă, nu-i aşa?

Şi încet, pe măsură ce conversaţia avansa, Anisha începu să înţeleagă că aceste doamne nu erau chiar ceea ce crezuse ea; că doamna Rutledge era, se pare, portugheză şi că părinţii domnişoarei de Rohan nu erau plecaţi în străinătate la plimbare, ci în Catalonia ca să împiedice ca viile străbunicii ei să fie incendiate de carlişti. După o vreme află că Lady Treyhern era franţuzoaică, fusese educată în Elveţia şi trăise o vreme la Viena.

De altfel, toate doamnele – chiar şi cele tinere – aveau păreri bine informate, dar nu toate la fel, iar Anisha îşi dădu brusc seama că ea era cea care se făcuse vinovată de presupuneri. Probabil că oaspeţii ei nu se gândiseră deloc la trecutul ei neobişnuit.

De asemenea, observase că fuseseră, pe parcursul întregii seri, extrem de calzi cu Rance. Dincolo de cercul Fraternitas, oamenii nu erau adesea aşa, ştia Anisha. Şi o durea inima pentru el.

Nu avu însă mult timp să se gândească la asta, pentru că domnii zăboviră mai puţin de o jumătate de oră cu vinul lor de Porto, Rance şi domnul Napier stând cât se poate mai departe unul de celălalt, când intrară din nou în salon.

Anisha se strădui să nu râdă. Le făcea bine, într-adevăr, căci amândoi erau de departe mult prea aroganţi.

Cel din urmă se aşeză pe una dintre canapele şi acceptă o ceaşcă de cafea. Când domnul MacLachlan îl antrenă într-o conversaţie despre furtul din construcţii în Docklands, Anisha se scuză şi se duse să-l caute pe Lucan. Lucy Rutledge, de asemenea, era absentă, ceea ce îi stârnea Anishei un sentiment de vagă neliniște.

Dar când trecu din salon în cealaltă încăpere, acum goală, cineva o prinse de cot. Se răsuci ca să îl vadă pe Rance încruntându-se la ea.

— Asta e ideea ta de glumă? o întrebă el, făcând semn din cap spre canapelele din salon.

— Nu, deloc. Anisha aruncă o privire în jos, spre mâna lui. Este ideea mea de a-l cunoaşte pe domnul Napier.

— Chiar aşa? mârâi Rance. În ce scop?

— Cine poate spune? Ea ridică uşor din umeri. Poate că este, aşa cum pari să crezi, cel mai viclean om din creştinătate. Sau poate că gândeşte eronat, cu scrupule puternice, dar deplasate. Sau poate că este pur şi simplu un afemeiat.

— Şi părerea mea nu înseamnă nimic pentru tine.

— Pentru mine înseamnă foarte mult, răspunse ea cu rigiditate. Dar nu mi s-ar putea permite să mi-o formez pe a mea? Şi nu ar fi mai bine ca măcar una dintre noi să se

înţeleagă cu el? Pentru binele tău?

El râse uşor şi amar.

— Deci de dragul meu faci toate astea, spuse el. Te faci plăcută unui bărbat care este deja îndrăgostit de tine şi îl laşi să creadă că ai putea…

— Rance, opreşte-te! interveni ea. Dacă vrei să mă insulţi şi să te alegi cu o palmă zdravănă pentru deranjul tău, întoarce-te mâine. Nu am timp acum.

El nu zise nimic, dar privi fix în salon, micul muşchi din maxilarul lui zvâcnind periculos. Era clar că îşi dorea ca Napier să se ducă dracului. Şi poate că avea dreptate; poate că ea era naivă. Îşi amintea sentimentul rece care o cuprinsese când îşi dăduse seama că Napier o urmărise la teatru. Dar mândria o făcu să se ţină dreaptă.

— Şi dacă e mai rău decât o simplă conspiraţie, Nish? spuse în cele din urmă Rance. Dacă omul este periculos?

— Nu sunt complet idioată, şopti ea, rugându-se ca ăsta să fie adevărul. Sunt prudentă. Dar, în câteva săptămâni, am obţinut mai multe prin faptul că m-am înţeles cu Napier decât ai obţinut tu în mai bine de un an de când eşti liber din închisoare. Recunosc, nu este mult. Dar te las să decizi de dragul cui fac toate astea.

Zicând acestea, ea se eliberă din strânsoarea lui.

— Anisha, aşteaptă! strigă el în urma ei.

Dar ea îşi văzu de drum, tremurând brusc de furie. Din nefericire, când coti după următorul colţ, Higgenthorpe o întâmpină cu o pelerină de lavandă pusă pe braţ.

— A început să plouă slab, milady, o informă el. Doamna Hathaway şi-a chemat trăsura şi înţeleg că soţii Smythe intenţionează să o urmeze.

Anisha se întoarse şi-şi petrecu următoarele câteva minute luându-şi rămas-bun de la mai mulţi dintre oaspeţii ei. În holul din faţă, Napier se ţinu mai la urmă, apoi se înclină politicos peste mâna ei când ceilalţi coborâră treptele în ploaie.

— Ei bine, domnule Napier, spuse ea cu vioiciune, sper că nu a fost o seară prea grea pentru dumneata?

Dar, când el ridică din nou capul, ea zări ceva greu de

desluşit sclipind în ochii lui.

— Voi purta mereu în inimă această amintire, zise el. Un umil angajat al guvernului, care socializează cu *la creme de la creme.* Cine şi-ar fi putut imagina aşa ceva?

Anisha îşi retrase mâna.

— Cred, domnule comisar adjunct, că vă bateţi joc de mine, spuse ea acru, şi că nu sunteţi nici pe departe atât de umil pe cât vă arătaţi.

El ezită, apoi îşi ridică privirea pentru a se uita dincolo de ea, cu o expresie uşor întrebătoare pe buze.

— Şi eu cred, răspunse el, că îmi va face mare plăcere să petrec o ocazie mai liniştită cu dumneavoastră. La teatru, peste câteva zile.

— Ah, da. Anisha îşi înclină capul într-un mod regal, dar în spatele ei auzi paşi care se îndepărtau şi ghici imediat despre cine era vorba. Într-adevăr. Voi aştepta cu mare nerăbdare. Noapte bună, domnule Napier!

— Noapte bună, Lady Anisha! El mai făcu o plecăciune curtenitoare. Apropo, vă şade bine exotismul. Găsesc că sariul şi penele de păun sunt o notă foarte elegantă.

Şi, zicând asta, Napier se întoarse şi coborî iute scările, cu pelerina sa întunecată de seară umflată de vânt şi cu umbrela neagră lângă el, nedeschisă. Nu-l aştepta nicio trăsură. În schimb, el porni pe jos prin ploaie şi dispăru în penumbră.

Când se întoarse, mulţi dintre oaspeţii rămaşi se retrăseseră în salon. Lady Emelyn era acolo, cântând o melodie vioaie la pian, iar doamna Rutledge dădea paginile notelor, O mulţime le înconjura acum, extaziată.

După ce se aşează la locul ei, Anisha simţi privirea domnişoarei de Rohan căzând asupra ei, atentă şi întrebătoare. Anisha se uită la ea peste ceaşca de cafea şi scutură uşor din cap.

Domnişoara de Rohan îşi îndreptă din nou atenţia asupra viitorului ei socru. Cu privirea distantă, Rance stătea singur lângă şemineu cu călcâiul prins de aripa de alamă, cu un pahar din cel mai bun whisky al lui Raju în mână. Când ochii lui îşi regăsiră concentrarea, privirea i se

îndreptă spre Anisha, sumbră şi supărată.

La pian, Lady Emelyn începuse o altă melodie foarte complicată, interpretând-o cu măiestrie. Când domnul MacLachlan se ridică, domnişoara de Rohan alunecă mai aproape de ea, cu un zâmbet cunoscător.

— Cred, Lady Anisha, că ai un admirator supărat.

Anisha făcu ochii mari.

— Poftim?

Domnişoara de Rohan dădu din cap în direcţia şemineului.

— Lordul Lazonby abia dacă şi-a luat ochii de la tine toată seara.

— De fapt, sunt pe lista neagră a lui Lazonby, răspunse Anisha. Este furios, nu îndrăgostit. Poate că eu chiar l-am provocat. Te rog să ne scuzi pe amândoi.

— Furios? Domnişoara de Rohan o privi cu curiozitate. De ce?

— Îl antipatizează profund pe domnul Napier şi nu a vrut să-l invit, zise Anisha cu sinceritate.

— Serios? Părea destul de drăguţ... deşi am inventat partea aceea despre tata.

De-acum venise şi Lady Madeleine să participe la conversaţie. Anisha ştia foarte bine că nu era nimic din istoria lui Rance despre care mama lui Geoff să nu ştie. Iar mireasa aleasă de Geoff făcea parte acum din Frăţie; vieţile lor erau literalmente cărţi deschise unul pentru celălalt.

— Lazonby îl învinovăţeşte pe tatăl lui Napier pentru arestarea lui cu atâţia ani în urmă, recunoscu Anisha încet, şi crede că Napier refuză să redeschidă cazul Peveril pentru a proteja reputaţia tatălui său.

— Ambele ar putea fi adevărate, interveni Lady Madeleine. Poate că ascunde ceva?

Domnişoara de Rohan făcu ochii mari.

— Dar asta este de neconceput! declară ea. Voi vorbi cu tatăl meu. Napier trebuie să fie obligat să deschidă dosarele, astfel încât să se poată face o analiză amănunţită.

Anisha puse o mână peste cea a domnişoarei de

Rohan.

— Ştiu că eşti bine intenţionată, spuse ea, dar nu trebuie să pară că Societatea St. James ar trece peste Scotland Yard. În plus, Napier şi-a deschis dosarele. Pentru mine.

— Pentru tine?

Anisha schimbă priviri cunoscătoare cu Lady Madeleine, încă conştientă de căldura privirii lui Rance asupra ei.

— Da, chiar ieri, răspunse ea. Mi-am luat notiţe amănunţite.

Apoi explică rapid tot ce aflase în biroul lui Napier. La sfârşit, domnişoara de Rohan rămase, practic, cu gura căscată.

— Totul este perfect adevărat, şopti Lady Madeleine, cu o privire spre şemineu. Îmi amintesc, căci, după arestare, bunica lui Merrick, doamna MacGregor, a venit tocmai din Scoţia – pentru prima dată în viaţa ei.

— Din cauza lui Lazonby? întrebă Anisha. De ce? Cunoştea familia?

— Vag, dar nu uitaţi că Fraternitas era în mare dezordine la acea vreme, explică Lady Madeleine. Domnul Sutherland i-a convocat pe toţi cei care aveau legături cu vechiul ordin. Doamna MacGregor era una dintre marile Vateis încă în viaţă – un fel de vrăjitoare albă, aşa am crezut întotdeauna despre ea.

Aici, ea ezită, strângându-şi puţin mâinile.

— Bineînţeles că e greşit, ştiu. Nu era nimic de genul ăsta şi nu ar trebui să se folosească un astfel de termen. Dar cum altfel se poate explica Vateis? Sau Darul?

Vateis, ştia Anisha, erau urmaşii vechilor profeţi celţi din epoca druidică care încă mai posedau Darul într-o formă sau alta. Şi, ocazional, dacă se năştea Mesha, cineva putea fi atât un Vates, cât şi un Gardian, jurând să-i protejeze pe cei mai slabi dintre ei. Aşa era cazul lui Raju şi al lordului Bessett – al lui Rance, precum şi al domnişoarei de Rohan, credea Anisha, deşi la ei Darul era mult mai subtil.

— Înţeleg, murmură Anisha. Şi ce a făcut doamna

MacGregor?

Madeleine îşi frământă din nou mâinile.

— Nu ştiu, spuse ea. Şi-a dat cu părerea? A dat bani? Merrick şi cu mine nu am fost la curent, pentru că suntem în afara Fraternitas, iar Geoff era încă un băiat. Dar scandalul a apărut în toate ziarele. Sir Arthur Colburne s-a împuşcat.

— Îl cunoşteaţi? întrebă domnişoara de Rohan.

— O, toate fetele importante îl cunoşteau, zise Madeleine, pentru că era un vânător de averi notoriu. În cele din urmă, a obţinut o moştenitoare – Lady Mary care a debutat în societate odată cu mine. Dar genul ăsta de bani nu durează niciodată, nu-i aşa? Apoi Mary a murit, iar Sir Arthur s-a întors la cărţile lui şi, bineînţeles, la farmecul lui.

— Cum adică… farmecul lui? întrebă Anisha.

Lady Madeleine se îmbujoră uşor.

— El… ei bine, cred că s-a împrietenit cu doamne bogate, murmură ea, iar ele i-au oferit cadouri pentru a-şi exprima recunoştinţa pentru abilităţile sale în… în…

— În a fi foarte prietenos? completă domnişoara de Rohan.

Viitoarea ei soacră zâmbi slab.

— Ceva de genul ăsta, fu ea de acord. În orice caz, Sir Arthur a murit cu mult înainte de proces, dar mai mulţi domni din înalta societate au fost chemaţi să depună mărturie şi au ieşit la iveală multe informaţii sordide. Doi tineri au fost dezmoşteniţi de către taţii lor pentru că jucau jocuri de noroc. Oricine depunea mărturie în favoarea lui Lazonby era exclus de la White – tatăl lui Peveril, ducele, era foarte influent. Iar scandalul aproape că l-a ruinat pe Sir Wilfred Leeton.

— Sir Wilfred Leeton? întrebă Anisha.

— Magnatul teatrelor, zise domnişoara de Rohan. Deţine jumătate din teatrele din Anglia, aş paria.

— Da, i-am văzut numele în dosarele lui Napier, spuse Anisha. Dar nu avea titlu nobiliar.

— A fost recent înnobilat pentru numeroasele sale opere de caritate, zise Lady Madeleine. Deşi soţia lui se

ocupa de o mare parte din muncă. De fapt, orfelinatul lor este sub patronajul meu.

— Ce amabil din partea ta! spuse Anisha.

Lady Madeleine se îmbujoră din nou.

— Nu chiar, şopti ea. Firma lui Merrick a construit câteva dintre teatrele lui Leeton. Aşa că eu... ei bine, am reuşit să fac cunoştinţă cu Lady Leeton după căsătoria lor. Sună teribil de intrigant?

— Nu şi dacă îţi place compania ei, o asigură Anisha.

— O, Hannah este încântătoare, zise Lady Madeleine, deşi unii o consideră parvenită. Dar eu o găsesc înviorător de sinceră. Primul ei soţ, vedeţi, a fost un comerciant în Mark Lane şi a lăsat-o teribil de bogată.

— În Mark Lane? se încruntă Anisha.

— Un broker la Bursa Cerealelor, explică domnişoara de Rohan. La privirea curioasă a Anishei, ea adăugă: Eu locuiesc în Wellclose Square. Avem tot felul de personaje interesante în partea aceea a oraşului. Oameni care chiar muncesc pentru a-şi câştiga existenţa.

— O, Hannah este interesantă, spuse Lady Madeleine, şi nu va permite ca nimic să îi stea în cale când vine vorba de a ajuta la o cauză bună. În curând voi participa la petrecerea ei anuală în grădină, o acţiune de strângere de fonduri pentru organizaţia ei caritabilă preferată, o şcoală de fete pentru cei săraci.

Anisha se gândea la ceva.

— Mă întreb dacă nu cumva l-aş putea chema pe Sir Wilfred într-o zi, murmură ea. Ar fi nepotrivit? Mi-ar plăcea foarte mult să-i arăt notiţele mele, vedeţi, şi să-l întreb dacă este ceva care i se pare ciudat.

— Ce vrei să spui? întrebă domnişoara de Rohan.

Anisha ridică uşor din umeri.

— Nu ştiu, zise ea. Poate că unul dintre aceste nume vechi ar putea să-i trezească memoria?

Dar Lady Madeleine părea precaută.

— Sir Wilfred s-ar putea să nu dorească să-şi reviziteze trecutul, o avertiză ea. Scandalul a izbucnit chiar în momentul în care încerca să-şi finanţeze afacerea cu

teatrul.

— A, înţeleg, spuse Anisha.

— O, dar am o idee minunată! exclamă Lady Madeleine. Trebuie să mergem amândouă la petrecerea din grădină. Ai putea să faci cunoştinţă cu el în felul ăsta.

— Dar cum? vru să ştie Anisha. Lady Leeton nu mă cunoaşte.

Lady Madeleine o privi cu afecţiune.

— Mă tem că singura cerinţă este să fii moderat de bogată şi să dai măcar impresia că eşti de familie bună, murmură ea. Scopul este de a face bani prin subscripţie. Locul va fi plin de verişori de la ţară şi de comercianţi de cărbune dornici să se afirme. Trebuie să se cumpere doar un anumit număr de bilete.

— Preţ de intrare, la propriu? spuse domnişoara de Rohan, rânjind. Ca doar să trândăveşti în grădina lui Lady Leeton?

— De fapt, e mai degrabă un târg de ţară, spuse Madeleine. Vor fi tarabe cu produse de vânzare – multă dantelă şi cusături – lucruri pe care le-au făcut fetele. Există un chioşc de muzică şi o ţigancă cu un glob de cristal, deşi cred că este doar menajera de la bucătărie a lui Hannah. Totuşi, este cu adevărat încântător.

— Mi-ar plăcea să merg, zise Anisha. Şi dacă aş putea să mă împrietenesc cu Sir Wilfred, s-ar putea dovedi în cele din urmă de ajutor.

— Şi, dacă nu, spuse domnişoara de Rohan acru, există întotdeauna *Chronicle*, care pare decisă să răscolească acest caz vechi. Poate că au o ascunzătoare secretă de informaţii.

— Ei nu fac decât să scoată la iveală ştiri vechi, spuse Lady Madeleine, încruntându-se. M-am cam săturat de acel ziar enervant. Toamna trecută, menajera noastră l-a prins cotrobăind prin tomberoanele noastre de gunoi, dacă vă puteţi imagina!

— Este un reporter radical, aşa spune Sutherland, zise Anisha. Dar eu încep să cred că este mai personal decât atât.

— Personal? Domnişoara de Rohan părea intrigată. Cine ar putea fi? Stai, nu era o logodnică frumoasă? Poate că ea l-a angajat pe individ pentru a-l înnebuni pe Rance?

Madeleine clătină din cap.

— Elinor Colburne a murit de tifos, spuse ea. Atât de tragic, pentru că era chiar imaginea lui Lady Mary. Fragilă şi adorabilă, o blondă ca gheaţa cu o mică aluniţă chiar aici.

Madeleine îşi atinse uşor colţul gurii.

— Bărbaţii erau leşinaţi după ea.

Dar domnişoara de Rohan nu era interesată de morţi.

— Atunci a fost altcineva, spuse ea, valorificând această idee. Poate că unul dintre cei din familia lui Peveril l-a angajat? Nu, ştiu! O amantă! Avea Peveril o amantă, ştie cineva?

Madeleine zâmbi.

— Draga mea, pare că semeni cu tatăl tău, zise ea. Dar nu, nu a existat o amantă, din câte ştiu eu. Peveril era, totuşi, favoritul ducelui. Dar ducele a murit anul trecut, iar moştenitorul său – noul duce – nu a regretat prea mult moartea fratelui său mai mic.

Dar, înainte ca domnişoara de Rohan să poată insista, piesa incredibilă cântată de Lady Emelyn urcă în spirală, sus şi mai sus, şi mai sus, sunetul rămase pentru o clipă parcă suspendat în aer, apoi melodia se sfârşi într-un triumf fulminant.

Lady Treyhern şi domnul MacLachlan se ridicară imediat în picioare, aplaudând. Pe canapea, Anisha şi grupul ei le urmară exemplul, alte bârfe fiind acum scoase din discuţie.

— Bis! exclamă Geoff, care se afla acum lângă Rance, lângă şemineu.

— Doamnelor, faceţi o plecăciune, zise domnul MacLachlan. A fost cu adevărat extraordinar.

Doamna Rutledge se îmbujoră.

— Mă tem că nu am făcut altceva decât să întorc paginile, zise ea, venind să li se alăture în salon. Nepoata mea este magnifică.

Zâmbind, domnul MacLachlan se îndreptă spre

canapea şi se aplecă pe spătar.

— Maddie, dragă, poate ar fi mai bine să plecăm, zise el, punându-i o mână afectuoasă pe braţ. Lady Anisha este, fără îndoială, obosită şi…

Dar doamna Rutledge încremeni brusc.

— Chip? interveni ea brusc. Chip, unde este Lucy?

Anisha se uită în jur şi îl văzu pe tânăr ridicându-se năuc de pe un scaun la câţiva metri distanţă.

— N-aş ştii să spun, mamă, răspunse el, cu pleoapele grele. Mă tem că am fost captivat de muzica lui Emmie.

Ochii doamnei Rutledge alergau prin cameră.

— Îmi cer scuze, spuse ea, dar a văzut-o cineva pe fiica mea? Sau pe lordul Lucan?

Simţindu-se brusc rău, Anisha sări în picioare. Îl căutase pe Lucan mai devreme, când… O, Doamne!

— Charles Rutledge, rosti mama lui cu severitate, trebuia să ţii pasul cu Lucy!

Tânărul ridică din umeri.

— N-am mai văzut-o de când… imediat după cină…

— Lucy tocmai a plecat, interveni domnişoara de Rohan cu o voce plictisită. Cred că lordul Lucan îi arată galeria de tablouri. Unul dintre lachei a urcat cu ei să o deschidă.

Anisha cercetă încăperea. Higgenthorpe şi amândoi lacheii stăteau în partea din spate a salonului. Se întoarse să se uite întrebător la domnişoara de Rohan.

Dar zâmbetul domnişoarei de Rohan era placid.

— Poate, Lady Anisha, ar trebui să urcaţi şi să-i aduceţi? continuă ea. Probabil că este nevoie de lacheul dumneavoastră jos, cu toată vesela care trebuie spălată. Geoff şi cu mine intenţionăm să rămânem aici şi să terminăm ce a mai rămas din această şampanie excelentă. Haideţi, noi ceilalţi, să mai toastăm pentru noroc.

— Ce idee bună! zise Lady Madeleine, aşezându-se pe canapea.

— Scuzaţi-mă, atunci! zise Anisha, îndreptându-se spre hol.

Lăsându-şi deoparte whisky-ul, Rance se îndepărtă de

şemineu, cu ochii mijiţi.

— Trebuie să mă mişc un pic, zise el.

Cu buzele într-o linie dură şi subţire, doamna Rutledge ieşi şi ea pe coridor.

— Galeria asta de tablouri… murmură Rance bănuitor. În ce parte este?

Anisha se uită când într-o parte, când în alta.

— Nu avem niciuna, mărturisi ea. Aminteşte-mi să nu joc niciodată cărţi cu domnişoara de Rohan.

— La naiba! bombăni Rance. Mă gândeam eu că nu.

Doamna Rutledge se albi la faţă.

— Şi lacheul?

— Îi avem doar pe cei doi în spatele nostru, zise Anisha ferm. Dar, crede-mă, vor fi suficienţi pentru a căra cadavrul zdrobit al fratelui meu până la medicul legist, după ce îl voi găsi. Vă rog, doamnă Rutledge, de dragul lui Lucy, întoarceţi-vă în salon şi pretindeţi că nu sunteţi îngrijorată. Dacă este ceva în neregulă, lordul Lucan va face ceea ce trebuie.

Doamna Rutledge se înroşi, furioasă.

— Poate că nu ar trebui să-l învinuiţi, şopti ea. Lucy este… Doamne, cred că frânge inimi doar de plăcere. Iar Chip este şi mai rău. Mă bucur că a dormit în scaun, şi nu în patul cameristei. Sunt copii iubitori, dar…

Rance o apucă pe Anisha de braţ şi o împinse spre scări.

— Jur pe Dumnezeu că o să-l bat pe Luc! bombăni el în timp ce se grăbeau să urce scările. Îl voi pune pe băiatul ăla pe genunchi şi îi voi da ceea ce merită.

— Din păcate, nu mai este un băiat, spuse Anisha cu mâhnire. Are nouăsprezece ani – şi îndrăznesc să spun că ar prefera cu mult bătaia ta decât sentinţa pe viaţă pe care e posibil să o primească.

Anisha deschise uşa bibliotecii. Nimic. Biroul lui Raju era exact la fel. La fel şi următoarele două camere. Cu Rance pe o parte a coridorului, iar ea pe cealaltă, cercetară fiecare cameră, apoi urcară încă un etaj. Acolo deschiseră fiecare uşă, verificară sub paturi şi în interiorul dulapurilor,

fără să găsească nimic în afară de puţin praf pe care menajerele îl omiseseră. Ultima cameră era cea a lui Tom şi Teddy. Înăuntru, amândoi dormeau adânc. Cuşca lui Milo fusese adusă din seră şi acoperită pentru noapte.

Se retraseră, iar Rance închise uşa încet, mutându-şi privirea spre poduri.

— Cu siguranţă, nu sunt în camerele servitorilor.

Anisha clătină din cap.

— Trebuie să fie în seră, spuse ea. Este atât de frig la ora asta din noapte, dar… da. Repede, pe scara servitorilor!

Odată ajunşi jos, Anisha se îndreptă în linişte prin partea din spate a casei, ocolind salonul. Sera dădea în grădinile din spate şi era în general închisă pe timpul nopţii. Uşa, văzu ea imediat, era descuiată. Inima i se opri şi intră.

La început, şezlongul lung de răchită era doar o umbră în lumina lunii. Apoi, ochii i se ajustară la întuneric şi zări, fără urmă de îndoială, ceafa lui Luc şi sânul de culoarea fildeşului al domnişoarei Rutledge, care stătea întinsă pe spate pe şezlong.

Cu o exclamaţie şocată, ridică o mână pentru a-l opri pe Rance.

— Lucan! Fir-ar să f…

Dintr-o singură mişcare, Luc îşi ridică fruntea de pe pieptul aproape gol al lui Lucy şi sări în picioare, deplasându-se pentru a bloca vederea spre tânără.

— Bate la uşă, Nish, pentru numele lui Dumnezeu!

— Să bat la uşă? Anisha se îndreptă spre el. Să bat la uşă? Ăsta este răspunsul tău? Şi… domnişoară Rutledge! Vă rog frumos să vă faceţi prezentabilă.

— Sunt p-prezentabilă, exclamă domnişoara Rutledge, trăgând, evident, de rochia ei. Serios, nu am fost niciodată neprezentabilă. Nu de tot.

Vocea ei se termină pe o notă isterică şi ea îl lovi pe Luc tare cu cotul în coapsă.

— O, Lord Lucan, mişcă-te!

Luc se mişcă. Lucy se ridică brusc în picioare, clipind la lumina lămpii pe care Rance o aducea dinspre coridor.

— Lord Lazonby! murmură ea, făcând o reverenţă. Vă

rog să mă iertaţi!

— Nu mie trebuie să-mi cereţi iertare, spuse Rance, cu vocea încordată. Este vorba de gazda dumneavoastră. De părinţii dumneavoastră. Şi de verişoara dumneavoastră, domnişoara de Rohan, a cărei seară aproape că aţi distrus-o. Lucan, tu vii cu mine… şi mai repede.

Lucy îşi duse mâna tremurândă la gură şi începu să plângă.

Capitolul 8

Zilele mele de tinereţe, când judecata-mi era necoaptă!

Abia ţinându-şi furia în frâu, Lazonby îşi târî prada din seră şi o azvârli în prima cameră care îi ieşi în cale şi care, slavă Domnului, era cămara lui Higgenthorpe, cu pereţi groşi. Luc se izbi de tejghea, zdruncinând rafturile cu porţelanuri.

Rezistând impulsului de a trânti uşa, Lazonby o închise şi trase zăvorul, sunetul pocnind ca o puşcă în camera mică.

— Acum, spuse el, întorcându-se spre băiat, pentru numele lui Dumnezeu, ce credeai că faci? răcni el.

Luc tresări, dar se ţinu tare.

— Doar… o sărutam pe Lucy, spuse el. Ea… ea nu… nu se supără.

— Nu se supără? Lazonby traversă încăperea îngustă. Ce legătură are asta? Lucan Forsythe, ai idee ce focul iadului ai declanşat pe capul tău? Sau de ruşinea pe care i-ai provocat-o surorii tale?

— Doar ne sărutam, repetă Lucan, cu un aer îmbufnat. Vreau să spun, ne-am sărutat, dar…

— Iisuse Hristoase, Luc, crezi că oamenii ăştia sunt nimicuri? Lazonby îi tăie calea. Crezi că sunt doar nişte simpli ţărani care te vor lăsa să le dezonorezi una dintre

fiicele lor ca pe o târfă ordinară şi să le-o arunci din nou în faţă?

— Nu... nu a fost aşa! strigă băiatul dându-se cu spatele la tejghea. Noi doar... ea doar... mi-a sucit minţile. Rance, asta e tot ce a fost. E atât de drăguţă, iar noi eram plictisiţi şi m-am gândit...

— Nu te-ai gândit, prost neisprăvit ce eşti! răcni Lazonby. Mădularul ţi-a deconectat mintea... Doamne, Ruthveyn nu ţi-a explicat nimic?

Furia apăru brusc pe faţa lui Luc.

— Nu, e prea ocupat să umble de colo colo şi să rezolve toate problemele lumii.

— Da, atunci şi el este un prost, replică Lazonby. Şi, apropo de apendicele care îţi lasă mintea goală de sânge, cred că l-am ofilit suficient până acum?

Luc se albi complet la faţă.

— S-suficient pentru ce?

— Suficient pentru ca tu să te întorci în acea cameră, să te pui într-un genunchi şi să faci ceea ce trebuie să faci faţă de domnişoara Rutledge.

Ochii lui Luc se făcură de trei ori mai mari decât erau.

— Căsătorie? reuşi el să rostească. Dar am doar 19 ani.

— O să mă ocup eu de asta, replică Lazonby, legal şi cu plăcere.

— Nu. Nu. Nu o voi face. Stângaci, Luc strânse blatul de lemn din spatele lui. Ţi-ai pierdut minţile!

Lazonby făcu un pas mai aproape, strângându-şi mâinile la spate, ca nu cumva să-i dea băiatului bătaia pe care o merita.

— Lucan, zise el întunecat, răbdarea mea a devenit din ce în ce mai puţină în privinţa ta. Pentru sora ta n-ai fost decât o bătaie de cap permanentă. Şi asta, băiatul meu, tocmai s-a terminat. Anisha merită ajutorul tău, nu boroboaţele tale. Ea are doi orfani de tată de crescut, pentru numele lui Dumnezeu. Şi dacă Ruthveyn nu te poate controla, fii sigur că... eu nu am astfel de scrupule.

În cele din urmă, Luc îşi lăsă capul în jos.

— M-am săturat al naibii ca toată lumea să mă critice, bombăni el cu ochii în podea. Mi-aş dori ca mama mea să mai fie în viaţă.

— Da, pentru ca ea să poată continua să-ţi spună că soarele răsare şi apune din fundul tău, da, nu mă îndoiesc, spuse Lazonby acru. Dar, răsfăţându-te, nu ţi-a făcut nicio favoare, băiatul meu. Tu eşti la fel de banal ca noi toţi ceilalţi şi vei face ceea ce trebuie pentru biata fată. Fratele tău te-a lăsat în grija mea şi asta e decizia mea.

Lucan ridică brusc capul, cu ochii strălucind de furie.

— O, de parcă tu ai fi un candidat pentru sfinţenie! exclamă el. Asta chiar e bună, Rance. Cu adevărat.

Lazonby se abţinu de la prima replică şi trase aer în piept ca să se calmeze.

— Orice aş fi, Luc, nu am dezonorat niciodată un suflet nevinovat.

— Şi eu nu am ucis niciodată pe nimeni şi nu am ajuns la închisoare pentru asta, zise Lucan cu răutate. În plus, Lucy nu o să mă vrea. Nu vrea să se căsătorească. Întreab-o pe ea.

— O, crede-mă, băiatul meu, o să vrea când mama ei şi logica rece şi dură vor pune stăpânire pe ea, răspunse Lazonby. Ai vreo idee cine este fata aceea?

Lucan clătină din cap, buclele lui aurii tresăltând acum un pic sălbatic.

— Unchiul ei este lordul Treyhern, un om pe care nu vrei să-l superi, spuse Lazonby. Tatăl domnişoarei de Rohan este unul dintre cei mai periculoşi oameni din Ministerul de Interne. În ceea ce-l priveşte pe tatăl lui Lucy, el e expert în focul iadului. Ultimii doi băieţi care s-au intersectat cu el s-au ales cu gloanţe la micul dejun şi nu au trăit să se plângă de asta.

Mărul lui Adam din gâtul lui Luc urca şi cobora.

— Nu am ştiut, şopti el şi-şi trecu degetele răsfirate prin masa de păr auriu, ca şi cum i-ar fi putut stimula creierul. Doamne, ai dreptate. Nu m-am gândit. Dar căsătorie?

— Da, pe Dumnezeu, căsătorie, spuse Lazonby cu

încrâncenare. Şi singura ta speranţă – şi chiar e singura ta speranţă, ca eu şi sora ta să putem muşamaliza asta şi că părinţii lui Lucy îşi vor da seama că eşti prea al naibii de necopt ca să-i fii fetei un soţ bun.

Luc tremura acum vizibil.

Lazonby parcurse distanţa dintre ei şi puse o mână pe umărul lui Luc.

— Acum, Lucan, băiatul meu, trebuie să te gândeşti cu atenţie, spuse el, cu o voce aspră, dar mai blândă. Eşti un pic răsfăţat, da, dar eşti un gentleman în sufletul tău. În privinţa asta, nu mă îndoiesc de tine. Şi asta este ceea ce face un gentleman atunci când a comis o greşeală gravă. Îşi recunoaşte greşeala. Face ceea ce trebuie. Voi fi alături de tine, dar trebuie să fie făcut. Aşa că du-te şi fă-ţi datoria!

Cu capul plecat, Lucan plecă.

Lucy Rutledge încă mai suspina pe umărul Anishei când se întoarseră. Fără preambul, Luc căzu într-un genunchi – mai mult în faţa surorii sale decât a lui Lucy.

— Domnişoară Rutledge, reuşi el, mă tem că am permis frumuseţii să-mi şteargă din minte bunele maniere. Vreţi să mă onoraţi şi să mă faceţi cel mai fericit bărbat în viaţă?

— O, pur şi simplu nu ştiu…! plânse aceasta în sariul Anishei. Chiar trebuie să o fac? Doar pentru un mic sărut? Nu am de ales?

Lui Lazonby îi stătea pe limbă să spună că i se păruse mult mai mult decât doar un sărut. Dar Anisha o îndepărtă uşor.

— Dacă trebuie sau nu, asta depinde de părinţii dumitale, domnişoară Rutledge, spuse ea, privind-o pe fată drept în ochi. Dar eşti o tânără încântătoare. Noi toţi te-am primi cu plăcere în familia noastră.

— Lucy, spuse Lucan, vocea lui ofilindu-se până la o şoaptă. Îmi pare atât de rău.

Dar lui Lazonby nu-i putea scăpa impresia că lui Lucan îi părea, de fapt, rău că fuseseră prinşi. Totuşi, îşi drese glasul şi zâmbi.

— Foarte bine, spuse el, cât de vesel putea. Acum să

nu mai plângem, domnişoară Rutledge. Întoarceţi-vă în salon şi sărutaţi-vă verişoara pe obraz. Asta este seara ei. Apoi, mâine-dimineaţă, Lucan va veni la mama dumneavoastră şi va rezolva toată treaba.

În sfârşit, Lucy s-a întors să se uite la Lucan.

— O vei face? întrebă ea într-o stare demnă de milă.

Lucan deschise gura, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Părul lui părea o aureolă sălbatică şi aurie acum, iar coada cămăşii îi ieşea pe jumătate din pantaloni.

— O va face, spuse Lazonby. Şi îţi sugerez, domnişoară Rutledge, să o pregăteşti.

*

Anisha se întoarse în salon, cu inima în gât. Simţea cum tremură în sinea ei. Încercă să îşi controleze respiraţia, să îşi liniştească mintea şi să se ducă cu gândul spre locuri mai liniştite, dar, pentru prima dată, nu reuşi cu niciun chip. Trebuia să-şi strângă mâinile în pumn pentru a nu se năpusti cu unghiile asupra lui Luc. Şi, sincer, voia să se năpustească şi asupra fratelui ei mai mare.

Venise aici în mare parte de dragul lui Luc. Crezuse că Raju îl putea îmblânzi pe băiat, să-i schimbe viaţa. Dar lucrurile nu făcuseră decât să se înrăutăţească din ce în ce mai mult cu jocurile lui de noroc şi petrecerile neîncetate. Facturile extravagante. Flirturile flagrante. Comportamentul lui Luc faţă de Grace în timpul primelor zile ale ei de guvernantă fusese deosebit de prietenos, o dată chiar fusese nevoită să-l lovească cu o furculiţă sub masă.

Şi acum asta – o potenţială umilinţă socială pentru ei toţi – când Anisha nu voia decât să facă ceea ce trebuie.

În salon, totuşi, umilinţa socială nu părea iminentă. Toată lumea se înghesuise, râzând, în jurul canapelelor şi haosul părea să domine. Domnişoara de Rohan, în mod surprinzător, îi conducea pe invitaţi într-un joc, şi avea o mână strânsă ca într-un bot, iar cealaltă părea să fie o coadă, în timp ce toată lumea striga sălbatic.

— Dumnezeule, şarade? murmură Lucan.

— Un cal! a strigat Rance, reluându-şi cu nonşalanţă poziţia de lângă şemineu.

— Elefant! strigă Lady Emelyn. Lord Lazonby, nu este un elefant?

— Nu, e un furnicar, declară Geoff.

— Un furnicar? Lady Madeleine se întoarse să se uite la el uluită. După tot ce am cheltuit pentru educaţia ta?

— Aş zice că e un porc furnicar, decise Chip Rutledge.

Încă mişcându-se ciudat, domnişoara de Rohan grohăi.

— Porc! strigă Lady Emelyn ascuţit.

— Da, porc! Porc! strigă cineva.

— O, ai trişat! declară doamna Rutledge, cu un ochi la Lucy. Nu poţi să scoţi sunete, Anäis! Asta înseamnă să trişezi!

— Trişezi! Trişează! strigă Chip. Anäis întotdeauna trişează.

Domnişoara de Rohan îl pocni puternic pe Chip peste ceafă, apoi căzu pe canapeaua de lângă ea cu mătuşa ei, râzând isteric.

— *Alors!* Am descins în absurd! declară Lady Treyhem, împingând-o de pe ea. Ridicaţi-vă, bufonilor! Trebuie să plecăm acasă înainte de a ne umili în faţa tuturor, mai ales în faţa lui Lady Anisha şi a fratelui ei, care au fost atât de ospitalieri cu noi.

Amabilitatea doamnei o făcu pe Anisha să se simtă doar mai rău. În zece minute, însă, doar domnişoara de Rohan, Geoff şi Rance mai rămăseseră, Lucan furişându-se în sfârşit la etaj pentru a-şi linge rănile, iar Higgenthorpe se dusese la culcare la insistenţele Anishei.

În timp ce ultimii invitaţi din Gloucestershire se urcau în trăsurile lor, Anisha închise uşa din faţă şi se sprijini de ea, epuizată. Tânjea după spaţiul ei liniştit şi după hainele ei confortabile; dorea să stea şi să se concentreze doar pe pranayama, curăţându-şi mintea de aceste ultime ore.

În holul de la intrare, Geoff aruncă o privire furişă către viitoarea lui mireasă.

— Ei bine, zise el încet, poate binevoiţi voi trei să mă

informaţi şi pe mine? Sau e mai bine să nu ştiu nimic? Şi, apropo, Nish, dacă ai o galerie de tablouri în casa asta, aş vrea să ştiu unde.

Domnişoara de Rohan îşi dădu ochii peste cap.

— Trebuie să o scuzaţi pe verişoara mea Lucy, spuse ea. Ea nu a avut niciodată prea mult noroc în a-şi aminti acea parte din cartea de rugăciuni despre „a nu ne duce pe noi în ispită”.

Geoff zâmbi uşor.

— Am bănuit acest lucru când ai început să te porţi ca o nebună ca să le distragi atenţia tuturor, zise el.

Domnişoara de Rohan clipi.

— Să distrag atenţia tuturor? zise ea inocent. Nu te supăra, dragostea mea. Ador şaradele. Într-adevăr, aş putea să le joc în fiecare seară a săptămânii.

— Şi toate aceste reproşuri la adresa rudelor tale pentru nepriceperea lor? murmură el, privind-o. Trişatul? Băgatul în faţă? Agitaţia? Nimic neobişnuit în toate astea, nu-i aşa?

— Într-adevăr, suntem o familie veselă şi zgomotoasă, spuse domnişoara de Rohan, înăbuşind un căscat cu o mână. Şi jucăm ca să câştigăm. În plus, e prea târziu să te mai retragi acum, Bessett. M-ai cerut prea repede, şi ştii cum se spune – căsătoreşte-te în grabă, pocăieşte-te pe îndelete!

— Hmm! făcu Geoff. Vom vedea cine se pocăieşte în această căsătorie.

— Pot să pariez pe asta de acum, chicoti Rance.

Imperturbabil ca întotdeauna, Geoff se aplecă spre Anisha şi o sărută pe obraz.

— Mulţumesc mult, Nish, pentru această seară. A fost minunată.

Anisha simţi că i se aşterne un zâmbet pe faţă.

— Cred că ar trebui să-i mulţumesc domnişoarei de Rohan, spuse ea. A fost un set de contramăsuri pe cinste, draga mea. Cred că aproape nimeni nu şi-a dat seama că fratele meu era ocupat să încerce să o dezonoreze pe verişoara ta.

Domnişoara de Rohan o bătu pe braţ.

— O, nu vă faceţi griji pentru Lucy! spuse ea. E ca o pisică, şi întotdeauna cade în picioare.

— Indiferent de asta, spuse Rance, lordul Lucan o va vizita mâine pe mătuşa ta pentru a se umili profund. Îi voi trimite vorbă lui Ruthveyn de îndată ce data va fi stabilită.

Dar ochii domnişoarei de Rohan se făcuseră rotunzi ca nişte farfurii.

— De îndată ce data va fi stabilită? reluă ea. O, nu. Lucy ar fugi pur şi simplu cu un circ ambulant – nu, desigur, nu că lordul Lucan nu ar fi un tânăr minunat.

Anisha simţi o tresărire de speranţă printre cenuşa disperării.

— Crezi că familia Rutledge va refuza cererea lui Lucan? întrebă ea. Jur, sunt amândoi prea tineri şi prea egoişti pentru a avea o căsnicie fericită.

— Practic vorbind, vom sta cu toţii liniştiţi şi vom vedea dacă izbucneşte un scandal, prezise domnişoara de Rohan. Dacă nu, Lucy va fi pusă din nou în lesă scurtă sau va fi trimisă să servească vreun văr bătrân timp de câteva luni, iar aşa se va termina toată povestea. Aşteaptă, era să uit!

Deschizând reticulul cu mărgele care i se legăna la încheietura mâinii, ea extrase o foaie împăturită şi i-o apăsă în mână lui Rance.

— Ce este asta? întrebă el.

— Un nume, răspunse ea. Unul dintre cei mai de încredere oameni ai tatălui meu… ei bine, nu, cel mai bine informat… asociat al lui.

— Şi? întrebă Rance, punând hârtia deoparte.

— Şi poate că ar trebui să-l vizitezi? sugeră domnişoara de Rohan. Este un drum cam lung, dar merită. Spune-i că te-am trimis eu. Întreabă-l ce ştie.

Rance îşi înclină capul într-o parte.

— Şi ce ştie el?

— O, totul, mai mult sau mai puţin, zise radios domnişoara de Rohan. Şi ceea ce nu ştie poate să extragă de la cineva – sau să-l ameninţe, dacă e nevoie.

Apoi o sărută şi ea pe Anisha pe obraz şi plecară. Anisha stătu în uşă până când trăsura lui Geoff coborî pe alee, cu vântul dinspre râu umed în faţă, iar căldura lui Rance în spatele ei.

— Ei bine, Nish, murmură el când ea închise uşa, ar fi putut fi mai rău, presupun.

Cu un râs uşor isteric, Anisha se întoarse spre el.

— Serios? întrebă ea. Cum?

Dar Rance nu făcuse un pas înapoi. În schimb, se mulţumea doar să o privească pe sub genele negre întunecate.

— Ei bine, carnea de vită a fost făcută perfect, spuse el sec. Şampania a fost exact la temperatura potrivită. Lucan nu o deflorase încă pe biata fată când am ajuns la ei. Iar tu… ei bine, puteai să te duci la cină la mama lui Napier, presupun. Ar fi fost un semn rău.

— Poftim?

— În loc de teatru, preciză el, cu ochii întunecaţi. Ai promis că o să-l însoţeşti la teatru, am înţeles bine?

Ea ridică un deget în semn de avertisment.

— Rance, nu începe cu mine!

Maxilarul lui era fixat în acea linie rigidă, mult prea familiară.

— Nu încep, spuse el liniştit. Nu încep. Sunt terminat, Nish. Nu ştiu ce altceva pot să mai spun.

— Nimic, spuse ea, îndepărtându-se de uşă. Uite, mai vrei un whisky?

El îşi trecu o mână prin păr.

— Ar trebui să plec, presupun, zise el. Eşti obosită?

— Obosită să stau pe hol, da, spuse ea, pornind pe coridor. Dincolo de asta, eu… abia dacă mai ştiu ce sunt. Mă simt ca şi cum aş fi fost încuiată într-un butoi şi rostogolită de pe o stâncă.

Lazonby cunoştea sentimentul. Rezistând instinctului de a pleca, o urmă înapoi în salon şi-şi luă paharul de pe şemineu. În timp ce Anisha închidea uşile care duceau spre salonul mare, el îşi umplu paharul, şi turnă unul şi pentru ea.

Când ea se trânti înapoi pe canapea, el i-l întinse.

— Eu nu beau tărie, zise ea.

— În seara asta ar trebui să bei, spuse el, un pic cam încruntat. În seara asta, amândoi avem nevoie de o băutură.

Se aşeză lângă ea şi o privi cum lua o mică înghiţitură, cu nasul încreţit adorabil.

— Hmm! Cred că e un gust cu care trebuie să te obişnuieşti, spuse ea.

El slobozi un hohot de râs şi lăsă paharul jos.

— Deci… ce ţi-a dat domnişoara de Rohan? întrebă ea, trăgându-se mai în faţă pe canapea.

Amintindu-şi de bilet, el îl scoase din buzunar şi îl citi.

— Adresa unui tip din Buckhurst Hill, spuse el, întinzându-i hârtia. George Kemble. Nu cred că îl cunosc.

— Nici eu, murmură ea, studiind-o. Nu că asta ar însemna mare lucru. Vrei să te duci?

El se gândi o clipă la asta.

— Mi s-ar părea că aş fi nerecunoscător să resping sugestia ei, spuse el în cele din urmă.

— Când te vei duce? Uşor, ea îşi aşeză mâna peste a lui. Pot să vin şi eu cu tine?

El se uită la mâinile lor, mâinile ei atât de mici şi subţiri, degetele aşezate relaxat peste ale sale, şi rezistă impulsului de a-i ridica mâna la buze. Doamne, era reticent să o implice şi mai mult. Şi la fel de reticent era să renunţe la orice fir al ei de care îndrăznea să se agaţe.

Poate că voia să creadă că erau parteneri în toată afacerea asta.

Dar nu era aşa. Această încurcătură făcută de el însuşi nu avea nimic de-a face cu ea. Lăsând la o parte oferta domnişoarei de Rohan, acea uşoară rază de speranţă pe care o simţise în grădina lui Ruthveyn nu era decât o himeră; o fantezie născută din vise şi disperare. Probabil că nu era mai aproape de a scăpa el însuşi din încurcătura înşelăciunii decât în ziua în care judecătorul bătuse din ciocănel şi îl trimisese să putrezească în mizeria de la Newgate.

Anisha îl privea cu ochii ei mari şi inteligenţi, plini de aşteptări; privea direct în inima lui, aşa cum i se părea adesea. Iar el, se părea, era slab.

— Presupun că am putea pleca peste o zi sau două, dacă vremea e bună, răspunse el într-un târziu. Dar într-o trăsură închisă de data aceasta, Nish. Prietenia noastră liniştită este un lucru. Dar să fii prea des la braţul meu în public? Nu se poate.

— Cred că este decizia mea cu cine sunt văzută, replică ea.

El îşi dădu seama că nu se putea uita la ea.

— Trebuie să te gândeşti la băieţi, Nish, şi la viitorul tău, spuse el încet. În plus, nimeni nu pleacă nicăieri până când nu sunt sigur că tânărul Lucan şi-a făcut datoria faţă de domnişoara Rutledge.

— Şi dacă nu o va face? întrebă ea.

— Voi fi tentat, bineînţeles, să-i dau o bătaie bună cu cravaşa mea, spuse Lazonby, cu o voce ameninţătoare. Dar, aşa cum mi-a recomandat cineva recent, ajung încet-încet să accept că eu nu sunt omnipotent. Că nu-i pot forţa pe toţi să-mi îndeplinească ordinele – chiar şi atunci când ştiu al naibii de bine că am dreptate.

Anisha nici măcar nu îi aminti să nu înjure. În schimb, îşi luă mâna şi se uită liniştită preţ de o clipă lungă, fix la paharul ei înclinat, ca şi cum elixirul auriu ar putea conţine toată adevărurile lumii.

— Chiar te implici în povestea asta, spuse ea încet. În povestea asta de a avea grijă de noi?

— Mă cunoşti de ceva vreme, Nish, răspunse el, dar m-ai cunoscut, poate, mai mult de la o anumită distanţă decât îţi dai seama.

Ea se întoarse spre el, cu privirea ei întrebătoare.

— Nu înţeleg.

El încercă să zâmbească şi nu reuşi.

— Ai spus odată că nu sunt ceea ce pretind a fi, murmură el. Cred că poate aveai dreptate.

— Ştiu că am avut, spuse ea cu blândeţe.

El privi în adâncurile reci şi negre ale şemineului.

— Încerc să nu uit, Nish, să fiu bărbatul care am învăţat de la tatăl meu să fiu, spuse el. În unele zile, totuşi, trebuie să-l caut destul de mult, în interiorul meu. Dar nu sunt atât de îmbibat de amărăciune, atât de mânat de răzbunare, încât să-mi pierd cursul în întregime. Mai există încă un pic de gentleman în mine, cred. Da, iau asta în serios. I-am jurat fratelui tău că voi avea grijă de tine în anul în care va fi plecat. Şi aşa voi face. Cumva.

Anisha trase adânc aer în piept.

— Dar e vorba doar de teatru, să ştii, spuse ea, abordând subiectul care atârna ca o piatră de moară între ei. Va fi foarte public. Iar Luc va fi cu mine.

— O, bine, atunci! Lazonby îşi ridică mâinile în sus. Nu am de ce să-mi fac griji! La urma urmei, cine ar putea fi mai responsabil decât Luc?

— Rance, spuse ea, aruncându-i o privire mustrătoare. Luc se va descurca destul de bine pentru a menţine aparenţele. Dar să fii sigur – eu sunt răspunzătoare pentru mine însămi.

El bău o clipă în tăcere. Adevărul era că ea era răspunzătoare pentru mult mai mult decât pentru ea însăşi. Pentru copiii ei. Pentru fratele ei mai mic. Pentru conducerea casei. Chiar mai mult decât atât, în absenţa lui Ruthveyn. Cu toate acestea, voia să o certe, să-i spună că era răspunzător el pentru ea.

Că era o nebună pentru că voia să se vadă cu Napier şi că el îi interzicea asta.

Dar această strategie nu-l dusese până acum nicăieri. Şi nici unde dorea să îl ducă, oricum? Anisha nu era o proastă. Era sensibilă şi, în cea mai mare parte, înţeleaptă faţă de lume. Atitudinea posesivă era a lui.

Şi Napier, acest arogant! Dumnezeule, îi venise să-l sugrume în seara asta. În urmă cu câteva săptămâni, se convinsese că o căsătorie a lui Geoff cu Anisha ar fi putut să o suporte. Geoff era un om bun şi demn. Dar acum ştia că, chiar şi atunci, se minţise singur.

— Rance. Vocea ei blândă îi întrerupse gândurile. Există un singur motiv pentru care continui să mă văd cu

Napier, şi tu ştii asta. Acum, putem să schimbăm subiectul? Vreau să-ţi povestesc despre o petrecere în aer liber la care vreau să particip.

— O petrecere în aer liber? întrebă el şi deveni imediat suspicios.

Anisha începu să îi prezinte planul lui Lady Madeleine de a-i face cunoştinţă cu Sir Wilfred Leeton.

El îşi lăsă privirea să-i cerceteze chipul.

— Nish, nu sunt sigur că este înţelept, spuse el. Şi eu nu îmi amintesc să fi auzit că Leeton a fost înnobilat. Hannah trebuie să nu-şi mai încapă în piele.

Ea se întoarse puţin spre el, mâna ei revenind să se aşeze uşor peste a lui.

— O cunoşti?

El ridică din umeri.

— Ei bine, îmi amintesc de ea, spuse el. Era puţin cam excentrică în acele zile. O prietenă a lui Arthur, de fapt.

— Ah, da, spuse Anisha. Am auzit nişte bârfe despre Arthur şi aşa-zisele lui prietene de la Madeleine.

— Ei bine, povestea lor de dragoste – cât de puţină a fost – nu a durat mult. Erau doar amici, îmi amintesc.

Cu un gest absent, natural, Rance începu să îi dezmierde palma cu degetul mare, întrebându-se dacă nu cumva ea era obosită.

— Arthur i-a făcut cunoştinţă lui Hannah cu Leeton. A adus-o destul de mult cu el, de fapt, şi toţi trei s-au încurcat cu aceeaşi mulţime îndoielnică sau cel puţin erau apropiaţi de lumea aceea.

— Şi acum e respectabilă, murmură Anisha.

— Da, ei bine, banii pot face asta, dacă îi cheltui în locurile potrivite.

— Cât de resemnat sună asta, dar, din păcate, e adevărat.

Anisha îşi luă mâna, lăsându-l brusc fără căldura ei şi puţin pierdut.

Dar de ce oare? Fusese doar o atingere. Pur şi simplu, mâna ei. Şi totuşi, se trezi rezistând impulsului de a o căuta din nou. Să apese şi să maseze şi să elimine stresul zilei din

acele degete mici şi capabile. Şi apoi să o descalţe şi să facă acelaşi lucru.

Dar, în mod ciudat, era printre cele mai intime atingeri. Şi chiar genul de intimitate pe care el căuta cu disperare să o evite.

— Rance, continuă ea, ai putea să ni te alături. Tu şi Leeton vă înţelegeţi bine, da?

— Când îl cunoşteam, da, spuse Rance. Dar la petrecerea lui în aer liber? Nu prea cred.

— Ah! spuse ea încet. Ei bine, atunci, nu.

El îi aruncă Anishei o privire piezişă, ca să constate că ea îşi ridicase braţele şi începuse să scoată elaboratul aranjament de pene din părul ei, braţele ei contribuind la accentuarea rotunjimilor bogate ale decolteului ei. Privirea lui alunecă în sus, spre gâtul ei lung şi elegant, pus perfect în valoare de colierul ei cu bijuterii şi de cerceii lungi; buzele ei pline şi ochii ei fini, uşor migdalaţi, şi ştiu că războaie întregi fuseseră purtate pentru femei mult mai puţin atrăgătoare ca ea.

Se simţea ca şi cum ar fi lupta într-un astfel de război acum.

La naiba, trebuia să se ducă acasă. Să rămână aici în starea lui de spirit actuală – şi după ce se servise din whisky-ul lui Ruthveyn jumătate de seară – asta însemna să se joace cu dezastrul.

Puse din nou paharul deoparte şi se frecă la ochi cu degetul mare şi arătătorul.

— Nish, e târziu, zise el din nou, în timp ce ea arunca ultima pană pe masă. Trebuie să te odihneşti.

Ca întotdeauna, era ca şi cum ea îi percepea starea de spirit, întorcându-se cu faţa la el, îşi trase un picior sub ea şi se aplecă, apropiindu-se, punându-şi o palmă pe reverul lui. Papucii ei mici, observă el, erau cu giuvaiere, aşa se întâmpla adesea, iar în jurul unei glezne perfecte şi subţiri atârna un talisman pe un lanţ de aur.

Neputând să reziste, întinse mâna pentru a-l atinge uşor.

— Ar trebui să plec, şopti el.

— Chiar asta îţi doreşti, Rance? îl întrebă ea. Să pleci?

Era o bogăţie de insinuări în acea întrebare simplă.

Ceva în sufletul lui încremeni. Îşi retrase mâna şi se uită la ea.

Pentru o clipă, îşi permise bucuria de a se îmbăta în acel chip atât de frumos şi de familiar în acelaşi timp şi să admire acei ochi căprui uriaşi, ca nişte lacuri infinite de cunoaştere, atât de atenţi şi atât de pătrunzători când îl fixau, încât Lazonby ştia că faţă de ea avea puţine secrete sau chiar niciunul.

— Nu, spuse el în linişte. Nu, nu vreau să plec. Te face mai fericită să mă auzi spunând asta?

Ea zâmbi uşor. Luă paharul cu whisky şi îl goli.

— Eşti supărat pe mine, spuse ea. Nu vrei ca Napier să mă curteze. Dar tu nu m-ai întrebat dacă vreau să-l curtez şi eu.

— Nu, spuse el, punând paharul jos cu un zgomot greu. Te-am sfătuit să nu ai nimic de-a face cu acest om. Dar până acum am rezistat impulsului de a întreba ceva. Nu se cade să o fac – aşa cum ai subliniat nu demult.

Dar privirea ei deveni puţin mai dură.

— Vreau să-mi iau un amant, Rance, insistă ea. Eu sunt o femeie tânără încă. M-am săturat să dorm mereu singură.

Lazonby simţi cum lama cuvintelor ei se înfigea adânc şi se răsucea, străpungându-i inima.

— Anisha, pentru numele lui Dumnezeu, nu…

— Nu, ascultă-mă, interveni ea. Vreau un amant, Rance, nu neapărat un soţ. Te vreau pe tine. O, am încercat să mă abţin. Am încercat să vreau pe altcineva – sau altceva – fără succes. Şi pot să încerc în continuare, presupun, dacă asta e singura alegere care mi-a rămas. Pot să merg la operă la braţul unui bărbat diferit în fiecare seară şi să caut în jurul meu o distracţie temporară. Dar ce îmi doresc cu adevărat – vai, asta nu se va schimba.

— Nish, nu, şopti el, închizând ochii.

Dar mâna ei se apropie pentru a-i mângâia faţa, degetele ei calde pe pielea care tânjea după atingerea ei.

— Aşa că, dacă eşti interesat să preiei acest rol, atunci da, continuă ea. Da, poţi avea un cuvânt de spus în ceea ce fac şi cu cine o fac. Da, poţi să-mi ceri să nu mă văd cu alţi domni. Poţi să-mi ceri să stau departe de Napier. În calitate de bărbat care-mi împarte patul, ai putea avea acest drept.

— Şi dacă nu sunt? rosti el răguşit, uitându-se la ea.

Ea îşi retrase mâna, se îndepărtă puţin şi îşi puse obrazul pe spătarul canapelei.

— Atunci vom rămâne cei mai dragi prieteni, şopti ea, privindu-l. Iar eu îţi voi asculta sfaturile întotdeauna, pentru că pentru asta sunt prietenii. Dar, în cele din urmă, voi face ceea ce-mi place, iar tu nu vei avea dreptul să fii supărat pe mine.

Ea îi oferea o alegere care, de fapt, nu era deloc o alegere.

El se gândi îndelung la ce răspuns ar trebui să dea. Îşi puse coatele pe genunchi, cu mâinile atârnând, încercă să rostească vorbe potrivite – vorbe despre respect şi altruism şi promisiuni. Dar vorbele nu veneau – poate că şi el se plictisise de ele – şi când, în cele din urmă, ea se aplecă din nou spre el, căldura şi parfumul ei exotic îl îmbrăţişară asemenea unei fiinţe vii, Lazonby simţi că se cutremură.

Mâna ei îl apucă de umăr şi îl împinse înapoi pe canapea.

— Închide ochii! spuse ea cu glas şoptit, chiar înainte de a-şi pune buzele pe gâtul lui.

Iar el o ascultă şi îşi coborî pleoapele.

Într-un foşnet de mătase, simţi cum canapeaua se lasă sub greutatea ei, în timp ce îl încăleca.

— Închide ochii! repetă ea, gura ei mişcându-se deasupra lui, făcându-i pielea să se înfioare.

— Anisha, şopti el.

Dar nu deschise ochii, ci se lăsă dezmierdat de gura şi de mâinile ei. Erau gesturi simple; inocente, de fapt. Degetele ei îi mângâiau pieptul, de-a lungul taliei, treceau prin părul lui. Buzele ei pe ochii lui, pe obrajii lui, sub bărbia lui.

El rămase nemişcat. Şi totuşi, în ciuda simplităţii, dorinţa puternică începu să curgă prin el, să se încordeze şi să îl tragă ca pe un metal topit mai adânc în căldura ei.

Ea deschise gura, caldă pe obrazul lui, apoi şi-o coborî până când vârful limbii trasă o panglică de umezeală de-a lungul buzei lui inferioare. Ea prinse rotunjimea acesteia între dinţi, ronţăi, supse, apoi a trecut mai departe. Sub stofa strâmtă a pantalonilor lui Lazonby, mădularul acestuia începu să se întărească şi să pulseze, dar părea un lucru aproape secundar; senzaţiile pe care ea i le provoca erau ceva mai profunde şi mai primare decât simpla dorinţă.

Îi simţea gura mişcându-se în jurul ochilor, apoi pe tâmplă, până când buzele ei ezitară, uşoare ca un fulg, pe urechea lui.

— Du-mă sus, în patul meu, *meri jaan,* şopti ea. Du-mă la etaj. Uneşte-ţi trupul cu al meu.

— Anisha…

— Nu. Cuvântul era moale, dar tăios. Nu vorbi. Doar… pentru o noapte, nu.

Cuvintele ei se îndepărtau, iar Anisha îl şocă lăsându-şi mâna pe şliţul pantalonilor săi. Cu vârful degetelor şi cu fermitatea palmei, ea frecă înainte şi înapoi pe creasta erecţiei lui, făcându-l să tragă şuierat aer în piept printre dinţi.

Ea scoase un mic sunet de satisfacţie feminină din fundul gâtului.

— Ei bine, asta, rosti ea cu glas şoptit, asta este o dorinţă inconfundabilă.

— Ai avut vreo îndoială? vorbi el răguşit.

Pentru o clipă, ea ezită.

— Nu prea multe, dar nu-mi place niciodată să presupun, murmură ea, cu gura apropiindu-se de gâtul lui. Dorinţa poate fi atât de… complicată.

Ea se gândea, îşi dădu ea brusc seama, la Jack Coldwater. La poziţia compromiţătoare în care îl văzuse – trebuia să-l fi văzut – altfel nu s-ar fi întrebat niciodată…

Nu fusese cel mai bun moment al lui. Iar această amintire nu făcea decât să îl frustreze şi mai mult, punând

gaz peste foc. Nu avea nimic de dovedit, la naiba.

Şi totuşi… şi totuşi…

Era ca şi cum ceva în interiorul lui cedase. Cu un braţ o ridică, uşor ca un fulg, din poala lui, cu celălalt braţ o cuprinse pe sub genunchi în timp ce o ridica în sus. Ea scoase un mic strigăt de surpriză, cu braţele în jurul gâtului lui.

Ea nu voia să vorbească, pentru Dumnezeu, se gândi el, ieşind cu paşi mari din salon.

Nu voia să accepte un refuz ca răspuns. Chiar şi după ce aflase tot ce văzuse ea şi ştiind tot ce probabil Ruthveyn îi spusese despre el, ea era până la urmă decisă să facă asta, orice avea să iasă.

Şi în seara asta – doar în seara asta – obosise să facă ceea ce trebuia, căci reţinerea nu fusese niciodată punctul său forte. Aşa că avea să cedeze şi să o ruineze, se gândi el, urcând implacabil pe scări. Avea de gând să-i ofere – în această noapte – exact ceea ce-i cerea, şi la naiba cu consecinţele.

Spunea ceva, presupunea el, despre poziţia lui în această casă şi în această familie, faptul că el ştia cu exactitate care dormitor era al ei. Întotdeauna ştiuse – dar şi dacă nu ar fi ştiut, căutatul frenetic al lui Luc din seara asta i-ar fi dezvăluit asta oricum, pentru că însăşi esenţa Anishei – mirosul ei, culorile opulente, obiceiurile ei ordonate – se aflase în mod evident în cameră.

După ce împinse uşa şi o închise din nou cu călcâiul, Lazonby intră înăuntru şi o aşeză pe pat. La lumina lămpii aprinse pe noptieră, el o admiră cum clipea la el, toată numai splendoare şi inocenţă.

Apoi ea îşi desfăcu braţele.

El aşteptă suficient de mult ca să-şi dea jos haina. Aruncând-o pe podea, el o urmă în pat, desfăcându-şi pantalonii în timp ce mergea. Deja mădularul lui era tare ca bastonul unui poliţist, iar sângele îi bubuia prin coapse şi prin creier într-un ritm de tobă urgent.

— Anisha, reuşi să spună.

Ea se agăţă de el, iar el se lipi de ea, ridicându-i

fustele cu genunchiul. Gura lui o găsi pe a ei şi o sărută aspru, împingându-se adânc în gura ei. Anisha nu ezită, ci răspunse la sărut, arcuindu-se puternic spre el, în timp ce degetele ei se înfigeau în părul lui.

Gemând, ea îşi lăsă capul pe spate, în moliciunea pernei. El se împinse din nou adânc, apoi mai ritmic, sugerându-i clar intenţiile sale. Sperând pe jumătate, poate, că ea îl va respinge şi îl va îndepărta.

Ea nu o făcu. În schimb, degetele ei alunecară de pe părul lui şi se îndreptară, într-un gest uşor disperat spre fustele ei.

Le ridică mai sus şi el auzi o cusătură rupându-se. Ea îşi încolăci un picior tare în jurul taliei lui.

El îşi mută greutatea, aşezându-se complet între coapsele ei, cu nasturii lui deja pe jumătate descheiaţi.

— Rance, şopti ea, cu ochii închişi. O, doar… te rog.

El găsi ţesătura mătăsoasă a pantalonaşilor ei şi îşi apăsă adânc degetele în moliciunea umedă dintre picioarele ei.

— Da, spuse ea. Acum.

O, corpul lui voia acum. Dar inima lui voia încet.

Ea era Anisha, lucrul frumos şi perfect pe care îl dorise de la distanţă atât de mult timp încât credea că îl înnebunise uşor. Orice ar fi fost asta între ei – acest lucru arzător, pasiunea de o noapte – el voia să fie perfect; voia să îi smulgă dorinţa ca pe un fir de mătase fină, tors de cele mai iscusite mâini pe cele mai delicate roţi.

Totuşi, când ea îl atinse din nou, strecurându-şi degetele între ei, Lazonby îşi dădu seama că nu perfecţiune era ceea ce ea îi cerea. Nu era ceea ce avea nevoie. Era singură de mult timp, spusese ea.

Iar el fusese singur dintotdeauna.

Ea îl sărută din nou, cu nările ei mici care fremătau delicat. Vârfurile degetelor ei frecară creasta lui dură, în timp ce cu cealaltă mână îi trecea prin păr. Descheind şi ultimii nasturi, el se apucă cu mâna şi se apăsă adânc în moliciunea ei. Îi trase genunchii în sus, iar Anisha îşi ridică şoldurile, strigând când el o pătrunse.

Lazonby îşi înăbuşi o exclamaţie de bucurie guturală şi îi simţi căldura ei înconjurându-l, trăgându-l mai adânc. Ea era ca luna care trăgea mareea spre ţărm. Fără condiţii. Fără încetare.

Ridicându-se puţin, se trase în spate şi se împinse din nou. Ea oftă, un sunet moale, primar, de... plăcere feminină. El împinse iar şi iar, apoi stabili un ritm care să se potrivească cu dorinţa ei. Totul se mişca ca într-un vis. El ştia, vag, că acesta era un moment care trebuia savurat; că actul fizic nu i se păruse niciodată atât de rafinat şi nu i se va mai părea niciodată atât de perfect. Dar nebunia mânată de o grabă teribilă era o nevoie aproape sălbatică de a se împerechea, de a revendica, de a împinge.

Părul Anishei se revărsase într-o parte, hainele ei frumoase erau răsucite în aşa fel încât un sân era complet dezgolit. Cu respiraţia gâfâită, el luă sfârcul umflat în gură, îl dezmierdă cu limba, apoi îl muşcă până când ea strigă sub el.

Era ca şi cum senzaţia o împinsese peste limită. Ea se ridică spre el într-un strigăt urgent, iar el îşi mută greutatea, instinctiv, cu intenţia de a o satisface. Sunetele respiraţiei ei se potriveau cu ale lui împingeri, moi în noapte, urcând în spirală în timp ce el se legăna în ea, în timp ce se afunda în senzaţia trupului ei strâmt, feminin, alunecând peste al lui.

Când ea se ridică în cele din urmă spre el pentru acele lovituri perfecte, finale, fu cu un sunet ascuţit de plăcere, cu unghiile înfipte în mătasea vestei lui, cu ochii închişi strâns, în timp ce capul ei se rostogoli înapoi în pernă. Lazonby trecu de punctul culminant odată cu ea, simţind cum i se contractă boaşele şi cum braţele tremurau cu fiecare împingere, până când el o umplu cu căldura lui.

Se prăbuşi peste ea, conştient doar de mirosul ei şi de o satisfacţie atât de profundă încât, pentru o clipă, mintea lui fu liberă, viaţa lui perfectă. Uşor, îşi sprijini fruntea să se odihnească pe a ei. Anisha deschise ochii şi el se uită fix în ei, fără să vrea să clipească; fără să vrea să o excludă nici măcar în cel mai neînsemnat mod. Plutiră astfel pentru o

clipă, complet legaţi, complet pierduţi unul în celălalt.

Poate dormiseră puţin. Nu era sigur, pentru că era ca şi cum timpul nu exista.

Dar viaţa nu este niciodată perfectă pentru mult timp. El reveni complet la realitate, realizând că… cineva ciocănea uşor la uşă şi că Anisha stătea acum întinsă lângă el.

La auzul sunetului, ea se trezi.

— Pleacă, Janet, reuşi ea, cu ochii încă închişi. Doar du-te în pat. Te rog.

Trecu o clipă, urmată de zgomotul paşilor care se îndepărtau.

O tăcere stânjenitoare se lăsă în jurul lor. Ca şi cum ar fi vrut să o risipească, Anisha îl sărută din nou. El se rostogoli într-o parte, corpul lui părăsindu-l pe al ei, apoi el o trase puternic spre el.

— Va fi în regulă? murmură el, mângâindu-i părul de pe frunte.

— Janet? spuse ea somnoroasă. O, ea îşi vede de treaba ei.

El tresări.

— Atunci, ştie.

Ea zâmbi uşor.

— Altfel, nu ar fi bătut la uşă.

El se simţi neliniştit la acest gând, dar era prea târziu să se agite acum. Nu era, totuşi, prea târziu pentru a-şi cere scuze.

— Anisha, şopti el, trecându-şi buzele peste sprânceana ei, tu… îmi iei minţile, cred. Nu a fost cea mai bună performanţă a mea.

Cu ochii ei grei de somn, ea se uită la el.

— Sper că nu-ţi ceri scuze?

Cu un hohot mic de râs, el se rostogoli puţin pe spate, luând-o cu el până când ea stătea întinsă peste pieptul lui. O sărută din nou.

— Prima dată când un bărbat face dragoste cu o femeie, ar trebui să fie cu dulceaţă şi blândeţe. Nu nerăbdare aspră. Nu nebunie.

— Nu a fost prima dată pentru mine, răspunse ea.

— Păi, mârâi el, savurând greutatea ei deasupra lui. Nu asta am vrut să spun.

Ea se ridică pe coate, degetele ei ducându-se la vesta lui, şuviţe lungi şi libere de părul ei căzându-i peste un umăr.

— Focul care dogorea între noi, Rance, trebuia stins, spuse ea şoptit, desfăcându-i nasturii în timp ce vorbea. Textele antice – Kāmashastra – ne învaţă o sută de moduri de a amâna gratificarea, oricare dintre ele mi-ar face plăcere să le împărtăşesc cu tine, dacă doreşti. Dar uneori… uneori, poate, când dorinţa a fost amânată prea mult timp, o conflagraţie explodează.

El o privi puţin curios, dar Anisha se aşezase lângă el. Hainele ei erau şifonate rău de tot. Sariul ei elegant, în nuanţe de bijuterii, zăcea pe jumătate în afara patului, cealaltă jumătate alunecase pe podea.

— Nu pleca, îi porunci ea ridicându-se. Orice trebuie să se întâmple mâine, nu pleca în seara asta, Rance. Acesta este singurul lucru pe care nu ţi l-aş putea ierta. Acum ţine-mi patul cald în timp ce mă dezbrac.

Anisha luă sariul, târând un capăt al acestuia pe covor în timp ce se îndrepta spre o a doua uşă.

Atunci, el îşi aminti de Janet.

— Ăăă, aş putea să fiu de ajutor? rosti el în urma ei. Cu… ah, corsetul tău?

Anisha se întoarse, cu spatele într-o ţinută elegantă, cu sânii încă frumos ridicaţi printre şuviţele dezordonate de păr despletit.

— Nu port corset, spuse ea pur şi simplu.

— O!

Ea zâmbi slab.

— Le găsesc nesănătoase, adăugă ea. Restricţionează forţele vitale ale unei persoane – *prana* – şi asta împiedică *citta…*

— A, spuse el. Care este…?

Anisha făcu o pauză de gândire.

— Ei bine, conştientizarea vieţii, zise ea. Conştiinţa.

— Deci o femeie nu poate gândi limpede într-un corset strâmt?

Pe faţa ei apăru din nou jumătatea aceea ciudată de zâmbet.

— Sunt o mulţime de lucruri pe care o femeie nu le poate face într-un corset strâmt, spuse ea, oprindu-se doar cât să îşi scoată papucii delicaţi înainte de a dispărea.

El se rostogoli înapoi în moliciunea patului ei, privind spre baldachinul de mătase strălucitoare de deasupra.

Doamne! Anisha nu purta corset.

Şi făcuseră dragoste încălţaţi.

Prima chestie era destul de excitantă. A doua era pur şi simplu ciudată.

Dar el nu se sinchisea. În schimb, stătea pur şi simplu întins, sătul şi letargic, ascultând sunetul stropilor de apă şi şi-o imagină pe Anisha făcând baie. Dar, gândindu-se mai bine cu privire la letargia lui, se ridică, îşi rearanjă hainele cât de cât, apoi încuie uşa dormitorului cum ar fi trebuit să facă de la început. Îşi scoase pantofii şi se gândi ce să facă în continuare.

O târâse pe Nish până aici, în grabă şi înfierbântat, într-o agitaţie nebună de a o avea. Îi era frică să încetinească suficient de mult timp pentru a-şi lăsa timp să se gândească la toate astea. Credea, presupunea el, că pur şi simplu îşi vor îndeplini dorinţa şi apoi îşi vedeau de vieţile lor.

Dar, cu siguranţă, el nu terminase cu ea – şi nici ea, se pare, cu el.

Închise ochii şi ascultă cum se opri apa la un robinet, dar, în semiîntunericul împovărat de o linişte grea, era prea uşor vinovăţiei să înceapă să se strecoare. Îl acuzase pe Luc că o trata pe domnişoara Rutledge ca pe o curvă de doi bani, apoi se întorsese şi făcuse dragoste cu Anisha, fără măcar să se dezbrace, vărsându-se în ea fără să se gândească la nimic, fără nicio precauţie.

Asta era ceea ce îl costase graba şi fierbinţeala – dorinţa prea mult timp negată.

O costase pe ea. Eventual.

Un şirag de perle albe se revărsa dintr-un vas de porţelan de lângă pat şi, absent, le luă în mână. Era un şirag incredibil de lung, perlele se aşezau calde şi grele în palma lui, ciudat de liniştitoare în mână.

Meditând la situaţia lui dificilă, Rance le lăsă să curgă ca o cascadă dintr-o mână în cealaltă mână, admiţând în sinea lui cu amărăciune că nimic nu se schimbase, de fapt.

Lumea încă îl credea un trişor, un mincinos şi un ucigaş cu sânge-rece. Anisha încă dansa pe muchia fragilă a lumii bune, încă avea doi copii impresionabili de crescut. El încă îi datora viaţa fratelui ei.

Şi tocmai îşi achitase această datorie făcând singurul lucru pe care Ruthveyn îi ceruse să nu-l facă – să-i dezonoreze sora.

Dar bunele intenţii ale lui Rance – dacă ar fi avut vreuna – îi zburară din minte când Anisha reapăru îmbrăcată doar într-un fel de peignoir din mătase verde smarald intens, brodată cu aur – zări, aşa îi spusese când o văzuse brodând banyan-ul strălucitor pe care Ruthveyn îl purta adesea.

Când se apropie prin întuneric, însă, îşi dădu seama că halatul ei atârna deschis, iar ea nu purta nimic pe dedesubt, nici măcar pantaloni de mătase – absolut nimic. Părul ei bogat era şi mai ciufulit, iar ea încă îşi purta bijuteriile magnifice ca şi cum ar fi aparţinut unui harem exotic.

Făcând o pauză la marginea patului, ea îşi lăsă degetele să se plimbe ispititor peste muşchii coapsei lui.

— Mă găsesc, rosti ea cu voce răguşită, într-o nevoie extremă, disperată…

— Atunci ar trebui să fiu biciuit pentru eşecul meu, şopti el, prinzându-i mâna şi trăgând-o la gura lui.

— …după o cameristă, termină ea, faţa ei încălzindu-se într-un zâmbet răutăcios, în ciuda faptului că mai devreme am refuzat ajutorul ei. Ai putea acum să mă ajuţi?

El se ridică în capul oaselor, cu vesta încă descheiată.

— Cu recunoştinţă, spuse el, susţinându-i privirea, cu condiţia să îţi pui aceste perle în jurul gâtului şi te întorci în

pat fără să porţi absolut nimic altceva.

Ea îşi ridică acele sprâncene negre eleganţe, perfect arcuite.

— Aş vrea să subliniez, dragul meu, că sunt deja dezbrăcată, sau aproape. Dar tu… ah, tu încă lâncezeşti în hainele tale de seară.

Dând drumul cu un zornăit perlelor pe noptieră, Rance o trase între picioarele lui şi îşi puse buzele între sânii ei.

— Vreau să te văd, zise el răguşit, împingându-i mătasea de pe umeri.

Halatul îi alunecă pe braţe şi pe spate ca să se adune în jurul picioarelor ei pe covor. Cu un geamăt de plăcere, Anisha îşi înfipse degetele adânc în părul lui, ţinându-l aproape de ea. El se întoarse şi-i prinse un sfârc în gură şi supse încet. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra celuilalt sân, conturându-l uşor cu limba, urmărind cu încântare cum sfârcul ei a se excită şi se întări.

După un timp, însă, ea făcu un pas înapoi, respiraţia ei devenind deja sacadată.

— Dezleagă-mi părul, şopti ea. Dă-mi jos colierul. De data aceasta, vreau să fiu complet goală cu tine. Vreau să te savurez, Rance, aşa cum este evident că eşti menit să fii savurat.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă, murmură el, iar ea se întoarse.

Când trase de ultimul ac din părul ei, îşi înclină capul şi îşi aşeză buzele pe curba lungă a gâtului ei, îndepărtând altă săgeată de vinovăţie.

Ridicându-şi părul pentru ca el să poată desface colierul cu bijuterii, Anisha îşi răsuci puţin capul pentru a privi înapoi spre el.

— Asta nu este treaba nimănui în afară de a noastră, spuse încet, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Divinul – indiferent de forma sub care ne imaginăm această putere celestă – ne acorda capacitatea de a lua plăcere unul de la celălalt. Mijloacele de a trece dincolo de noi înşine şi de a ne înălţa la cer aici, pe pământ, chiar dacă numai pentru o clipă.

Era absolut serioasa. El îndepărtă colierul, iar ea se întoarse în braţele lui.

— Vreau să-ţi arăt divinul, *meri jaan,* şopti ea, cuprinzându-i faţa în mâini.

— Şi eu doresc ca tu să mi-l arăţi mie. Conflagraţia de mai devreme s-a terminat. Acum ar trebui să înceapă fierberea lentă.

Dar Rance era deja înfierbântat şi se apropia de datul în clocot, încă aşezat, el o trase înapoi spre el.

— Doamne, Anisha, chiar ştii cum să ispiteşti un bărbat, şopti el, punându-şi urechea la inima ei.

Aceasta bătea încet şi puternic, în acelaşi ritm cu a lui, se părea.

Alungă grijile din minte şi o savură. Anisha era atât de mică în îmbrăţişarea lui, atât de perfect formată, cu sâni rotunzi şi ridicaţi, şolduri uşor rotunde şi o denivelare uşoară şi frumoasă a abdomenului care îl făcea să se gândească la după-amiezi leneşe cu capul lui odihnindu-se chiar acolo.

După ce momentul trecu, nerăbdarea puse stăpânire pe el. Rance o aşeză mai încolo şi se ridică în picioare, ţintuind-o cu privirea în timp ce începea să se dezbrace de ceea ce fusese, la începutul serii o cravată remarcabil de elegantă.

— De o mie de ori, Nish, şopti el, am visat la asta.

Ea îşi prinse buza între dinţi şi îşi feri privirea.

— Niciodată nu am fost sigură.

— Nu fi prostuţă! zise el puţin cam aspru. Niciun bărbat nu ar putea să te privească şi să simtă ceva mai puţin. M-am simţit atras de tine, Anisha, din momentul în care m-am aplecat să culeg acea bucată de mătase verde de pe podeaua cabanei tale şi am simţit parfumul tău cum se ridică spre mine ca nişte flori calde şi însorite. Şi cred că de atunci n-am încetat să te doresc nicio clipă.

— Îţi aminteşti, murmură ea.

De data aceasta chiar împinse vesta de pe el. După ce făcu asta, degetele ei iscusite începură să tragă de poalele cămăşii pe care el le aranjase cu câteva clipe mai devreme.

Parcă în semn de capitulare, el îşi ridică braţele şi o lăsă să i-o dea jos. Cămaşa pluti spre podea, învăluindu-i în mirosurile lor amestecate.

— Dar ce facem nu e înţelept, zise el, privind-o de sus. Spune-mi, Nish, să plec. Nu ai puterea să o faci? Aş vrea să ai, căci Dumnezeu ştie că eu nu am.

— O, am puterea de a face tot ce trebuie făcut. Dar privirea ei aluneca peste pieptul lui, iar degetele ei se jucau deja cu nasturii pantalonilor lui. Dar să te trimit departe de aici? Nu. Dacă vrei să pleci – dacă îţi pasă mai mult de ce se cade şi ce nu – atunci uşa este într-acolo.

— Nu dau doi bani pe ce se cade, zise el răguşit, prinzându-i bărbia în mână, forţând acei ochi de ciocolată fierbinte către ai lui. Dar ţin la tine mai mult decât… ei bine decât orice. Ţin la Tom şi la Teddy. Şi ţin la părerea bună a lui Ruthveyn.

— Eu răspund pentru propria-mi persoană, spuse ea pentru a doua oară în acea seară, şi pentru copiii mei. Îl respect pe fratele meu, da, şi îl iubesc profund. Dar ţi-am spus în ziua în care am ajuns la Londra că eu nu voi trăi sub influenţa lui.

Cu fiecare cuvânt, Anisha îşi continua munca, desfăcând nasturi până când pantalonii lui Rance alunecară de pe şolduri. El rezistă impulsului de a spune ceva, temându-se pe jumătate să nu rupă vraja. Şi când ea îşi ridică privirea, citi în ochii ei o certitudine languroasă, faţa ei cuprinsă de o expresie de nerăbdare, de dorinţă pură. Era o privire înflăcărată de promisiuni, şi în mare parte şi de avertisment, ca şi cum s-ar fi apropiat de un abis al dorinţei din care el nu s-ar mai putea elibera vreodată.

Asta fusese întotdeauna cea mai mare temere a lui.

Se crezuse dur şi trecut prin multe; crezuse că gustase toate bunătăţile lumii până când devenise amorţit la ele. Dar începuse să creadă că, în schimb, se credea doar neiluminat. Că era un om care cunoscuse doar saţietatea, dar nu şi pasiunea. Nicio plăcere.

Niciodată acest fel de dorinţă profundă pe care o simţea pentru ea.

Ea îşi trecu mâinile pe sub lenjeria moale a izmenelor lui, făcându-i abdomenul să se înfioare de dorinţă pură.

— Anisha.

Îi prinse o mână, o luă o sărută chiar la încheietură.

— Vino, zise ea, îndepărtându-se de el şi prinzându-i degetele în ale ei. Culcă-te cu mine până în zori. Va fi timp suficient mai târziu pentru vinovăţia ta şi pentru ca noi să decidem ce trebuie să urmeze.

El se dezbrăcă iute de restul hainelor, lăsându-le grămadă, în timp ce ochii ei se măriră cu ceea ce părea a fi apreciere feminină. Apoi o trase în îmbrăţişarea lui, aplecându-i capul pe spate peste braţul lui pentru a sonda adâncimile dulci ale gurii ei într-un sărut atât de decadent încât simţi cum îi tremurau genunchii.

Când el termină, însă, veni rândul ei. Ea se sprijini de el şi îşi atinse buzele de curba gâtului lui, apoi de umărul lui. Acolo zăbovi, desenând cu vârful roz al limbii ei uşor conturul cicatricii palide şi întortocheate, care îi marcase partea superioară a braţului.

— Atât de frumoase, multele tale imperfecţiuni, şopti ea. De la o amantă înşelată, poate?

El râse uşor.

— Nu, de la un fluture de oţel – o lamă rea mânuită de un berber pe jumătate nebun, a murmurat el. Dar da, multe sunt cuvintele, Nish, dacă ceea ce cauţi sunt imperfecţiunile.

Ea îşi îndreptase deja atenţia şi gura spre urma de pete albastre şi negre pe curba bicepsului lui, rămăşiţele unei vechi arsuri de praf de puşcă. Urmele lăsate de luptă pe corpul lui păreau doar să o încurajeze, iar el simţea deja cum i se trezeşte între coapse dorinţa. Ea o simţi şi îşi lăsă mâna să alunece între ei, luându-i lungimea în micuţa şi isteaţa ei palmă pentru a-l mângâia până la erecţia completă.

Când el scoase un geamăt scăzut, ea întrerupse sărutul, îndemnându-l spre pat.

— Aşază-te cu spatele pe pernele mele, şopti ea. Strânge-ţi picioarele.

Salteaua cedă sub greutatea lui când el se sprijini cu spatele pe tăblia patului, apoi îşi îndoi picioarele unul în celălalt în felul în care Ruthveyn făcea când se relaxa în intimitatea lui de acasă. Anisha îl şocă urcându-se în poala lui, cu faţa spre el.

Înfăşurându-şi un picior în jurul taliei lui, sânii ei clătinându-se ispititor în timp ce se aşeza, ea îşi apăsă cu fermitate faldurile calde ale feminităţii ei pe penisul lui, care devenise tare ca piatra.

Abia ce apucase să înţeleagă senzualitatea crudă a poziţiei când, ridicându-se, ea se lăsă pe el, împingându-se pe lungimea lui cu un suspin lung şi adânc.

— Doamne Sfinte! reuşi el să geamă.

Rance nu se simţise niciodată în viaţa lui atât de intim, atât de profund unit cu o femeie. Îngropat adânc în interiorul Anishei, o atinse în toate modurile posibile; inimă la inimă, abdomen la abdomen. Greutatea şoldurilor ei pe coapsele lui era ca o plăcere rafinată.

Cumva îşi închipuise că el ar fi fost la comandă, dar aceasta era o Anisha diferită. Era o femeie care îşi înţelegea propria senzualitate. Lui Rance i se părea sălbatic, ispititor de erotică. Ea îşi petrecu celălalt picior deasupra şoldului lui, peste şalele lui, apoi îşi înfăşură un braţ în jurul gâtului lui. Sărutându-l adânc, îşi lăsă cealaltă mână să alunece în jurul taliei lui, lăsând o dâră de căldură.

— De data aceasta, spuse ea când întrerupse sărutul, cred că ar trebui să o luăm încet, *meri jaan.* Foarte încet.

Apoi mâna ei alunecă spre fesa lui, chiar peste tatuajul negru al semnului său de Gardian, îndemnându-l să intre mai adânc în ea. El îşi lăsă mâna să o dezmierde de-a lungul curbei taliei ei, apoi coborî, cuprinzând-o sub fesa dreaptă, ridicând-o instinctiv spre el, în timp ce Anisha se mişca înainte şi înapoi pe mădularul lui cu mişcări atât de uşoare încât erau aproape imperceptibile.

— Hmm! făcu ea, dar era un sunet mic, o simplă vibraţie în gât, cu toate astea, ducea în el o satisfacţie feminină rafinată.

Poziţia îi lăsa ei o mare parte din control, dar puţin

spaţiu de manevră. Şi totuşi, abia dacă părea să conteze. Era uniunea, căldura şi senzaţia pielii lui lângă pielea ei, după asta părea să tânjească brusc.

Rance auzise de astfel de poziţii, bineînţeles. Prin bordelurile din Franţa şi din Maghreb mai învăţase şi el câte un truc sau două. Dar, în timp ce Anisha privea adânc în ochii lui, abia mişcându-se, abia respirând, intimitatea începu să i se pară mai presus de experienţele sale obişnuite.

Ruthveyn vorbea adesea în termeni aproape spirituali despre actul sexual, fiind convins, se pare, că acesta era – sau putea fi – un lucru aproape mistic. Rance bănuise întotdeauna că avea mai mult de-a face cu tot haşişul pe care îl fumaseră decât cu ceva apropiat de divinitate.

Totuşi, nu se putea contesta faptul că intimitatea era privită diferit în Hindustan. Unul dintre locotenenţii lui Gauthier vorbise adesea despre faptul că avusese o amantă bengaleză pentru o vreme şi despre priceperea ei în ceea ce el numise „cele o mie de moduri de a iubi”. Dar femeia murise prea tânără, iar pasiunile locotenentului muriseră odată cu ea, iar poveştile pe care le spusese după aceea i se păruseră lui Rance a fi doar visele erotice ale unui nebun. Dar acum începea să se întrebe…

Tocmai atunci, Anisha îşi legăna şoldurile înapoi, apoi din nou înainte, adâncind contactul doar uşor, iar Rance decise că nu trebuia să cunoască decât unul dintre acele mii de moduri – acesta – pentru că era rafinat. Mintea îi era ameţită de parfumul ei bogat, şi era ca şi cum fiecare nerv al său ar fi prins viaţă. Şi când ea îşi lăsă capul să cadă pe spate, expunându-şi lungimea frumoasă şi netedă a gâtului ei, Rance o dezmierdă cu muşcături uşoare, apoi depuse sărutări delicate pe sânii ei.

Spre surprinderea lui, Anisha se întinse brusc, apucând perlele pe care le lăsase libere pe noptieră. Cu un zâmbet uşor răutăcios, ea le înfăşură în jurul gâtului lui, le răsuci de două ori, apoi puse capătul opus în jurul propriului ei gât.

— Am uitat, spuse ea, cu vocea răguşită de dorinţă,

că am promis să port perlele pentru tine.

El râse şi privi în jos la nepotrivire. Şiragul era lung şi făcut să fie purtat în trei sau patru bucle. În această manieră, însă, chiar şi răsucit în jurul amândurora, perlele încă îi mai alunecau pe umeri, doar atingând-o între sâni, acolo unde se răsuceau, şi contrastul sidefului palid şi strălucitor pe pielea ei caldă era o viziune sălbatic de erotică.

Din nou, părea că Rance pierduse noţiunea timpului, în timp ce trupurile lor erau perfect unite într-un ritm lent şi rafinat, gurile şi mâinile lor mişcându-se una peste alta în timp ce îşi împărtăşeau secretele trupurilor lor. Timp de ce părea a fi ore, el o iubi privind-o, vrăjit, până când ea căzu într-o stare senzuală, o transă aproape onirică, zâmbetul ei moale, privirea ei deopotrivă îndepărtată şi totuşi total conectată de a lui.

În timp, fu ca şi cum ea l-ar fi luat cu ea pe un val, ducându-l în largul unei mări de plăceri senzuale, lăsându-l în derivă într-un loc din altă lume, unde el deveni o parte din ea, şi ea o parte din el; un loc de armonie fizică totală, unde trupurile lor şi respiraţia lor erau unite. Camera, scârţâitul slab al patului, chiar şi lumina pâlpâitoare a lămpii nu mai erau o neclaritate, ci un fel de continuum senzual, o parte din fiecare atingere şi suspin al lor.

Doar grija lui pentru ea rămase într-un cotlon al minţii lui, un fir subţire şi firav care îl lega de realitate, la fel cum corpul lui era legat de al ei. Şi, în cele din urmă, un ceas sună în adâncurile casei, făcându-l conştient de faptul că timpul petrecut cu ea, chiar dacă ar fi durat o sută de ani, tot i s-ar fi părut prea scurt.

Anisha simţi şi ea acest lucru şi păru să îşi impună să revină la realitate, la percepţia ei. Acestea erau momente furate şi amândoi ştiau asta. Un timp în afara timpului, şi probabil destinat să nu se mai repete niciodată.

Şi când, în cele din urmă, privirea ei se îndreptă spre a lui şi se ridică în genunchi pentru a începe să se mişte pe el cu adevărat, Rance crezu că va înnebuni pur şi simplu văzând cum se apropia de punctul culminant al plăcerii ei.

În cele din urmă, ea îşi desprinse braţele de la gâtul lui şi se agăţă de tăblia din spatele lui. Din nou şi din nou se ridică, împingându-se la loc pe toată lungimea penisului lui, care era tare şi dur ca marmura acum. Ea îşi dădu capul pe spate, tendoanele subţiri ale gâtului ei întinzându-se. Perlele alunecau înainte şi înapoi în umezeala dintre sânii ei şi, în curând, Anisha era şi ea, de asemenea, alunecoasă şi fierbinte, lipită de el, iar Rance trebui să reziste cu forţa impulsului de a o răsturna pe spate şi de a prelua controlul pentru a o călări din nou cu putere.

În schimb, îşi strecură mâna între ei şi găsi nodul tare al dorinţei ei chiar deasupra mădularului său. Răsuci pernuţa degetului mare în jurul lui, iar Anisha strigă apoi şi începu să geamă.

Frumuseţea dorinţei ei în timp ce îl călărea îl împinse şi pe Rance la limită. El se înfipse înăuntrul ei iar şi iar, până când avură orgasm împreună într-o ploaie meteorică de plăcere cutremurătoare, chiar forţa sa vitală revărsându-se în Anisha. Senzaţii rafinate, inexplicabile, curseră prin el ca fulger topit şi îl lăsară gâfâind după aer. Îl zguduiră până în adâncul sufletului.

Se prăbuşiră împreună pe saltea, încurcaţi în perle, Anisha ajungând să se odihnească pe umărul lui, uşoară şi perfectă.

Încă gâfâind, Rance îşi răsuci capul pentru a o privi, încă incapabil să se gândească la tot ceea ce trăise în seara asta. Aceasta era Anisha. Femeia pe care o admira mai mult decât pe oricare alta de pe pământ. Prietena şi confidenta lui.

Iubita lui.

Şi totuşi, prin toată nevoia cutremurătoare, plăcerea incredibilă şi lumina cutremurătoare, un nou gând începu să-l bântuie pe Rance.

Cum avea să renunţe vreodată la asta?

Putea să renunţe la ea? Şi, dacă nu, ce mai avea el să-i ofere?

Foarte puţin, în realitate.

Nu era acesta chiar motivul pentru care evitase acest

lucru atât de mult timp? Tocmai motivul pentru care se agăţase de prietenia lor, încercând să o ţină la distanţă, atât emoţional, cât şi fizic?

Dar, pentru prima dată, decise să nu se gândească la ceea ce nu era. În timp ce se lupta pentru sănătatea sa mintală şi pentru fiecare gură de aer, Rance îşi jură că în noaptea asta se va gândi doar la ceea ce era. Va savura senzaţia pielii goale a acestei femei perfecte, lipită de pielea lui, şi greutatea capului ei pe umărul lui.

Mai târziu, spusese ea, se vor gândi la vinovăţie. Să se urască acum, în acest dulce şi perfect moment, ar fi dezonorat doar perfecţiunea momentului.

Viitorul… ah, asta era cu totul altceva.

Când respiraţia i se linişti, el desfăcu şiragul lung din jurul gâtului, apoi i-l înapoie.

— Încântător, murmură el, răsucindu-şi capul ca să o muşte de lobul urechii.

Ea râse, mărgelele revărsându-se din mâna ei în timp ce le strângea la piept.

— Mărturisesc, nu eu le-am ales, spuse ea. Dar, dacă aş fi ştiut că le găseşti erotice, le-aş fi purtat în fiecare zi în ultimul an, doar ca să te chinui.

El o mângâie uşor pe obraz.

— Ultimul an a fost destul de chinuitor, mulţumesc, spuse el. Dar de ce nu le-am văzut niciodată?

Anisha se lăsă pe spate, sprijinită de braţul lui, şi privi în bolta de mătase de deasupra. După ce trecură câteva clipe, ea îi povesti despre perle şi despre faptul că şi le pusese de nenumărate ori, doar pentru a le da jos din nou, amintindu-i lui Rance încă o dată cât de precară era poziţia ei, prinsă între două lumi aşa cum era.

— Deci ai făcut asta din nou în seara asta, spuse el încet, privirea lui alunecând pe faţa ei. Să ţi le pui şi apoi să le dai jos? Pe urmă le-ai aruncat pur şi simplu în farfurie?

Ea se rostogoli spre el şi zâmbi.

— Neglijent, nu-i aşa? murmură ea. Şi o prostie, poate, să te îmbraci în schimb cu ceva atât de netradiţional. Într-o bună zi voi trimite după cineva de la

Garrard şi voi scurta şiragul, presupun.

— Colierul şi cerceii cu pietre au fost ai mamei tale, nu-i aşa? murmură el, uitându-se la ea. Iar talismanul din jurul gleznei tale – acea gheară de tigru încrustată în aur – îl recunosc, pentru că Ruthveyn poartă unul la gât. Şi acelea erau ale ei. Toate astea sunt profund tradiţionale.

— Nu tradiţional englezesc, spuse ea, privind în altă parte. Nu în felul în care se aşteaptă oamenii de aici. Dar este foarte greu uneori să…

Ea se opri brusc şi el îi sărută din nou obrazul.

— Ce? murmură el. Continuă.

Ea îi aruncă o privire mâhnită.

— Este doar un şirag de perle.

— Nu este doar un lucru oarecare, spuse el. Este un simbol. Este un simbol… moştenirea ta.

— Da. Exact.

Pentru o clipă, ea îşi prinse buza între dinţi în acel mod în care o făcea atât de des.

— Uneori, Rance, este greu să fii atât de multe lucruri în acelaşi timp, zise ea în cele din urmă. Să fii o bună soţie englezoaică, aşa cum am fost şi eu odată, şi o mamă bună, şi… şi să fii totuşi fidelă propriei fiinţe interioare. Să-ţi păstrezi intactă inima propriului eu şi să recunoşti, chiar şi în interior, diferenţele. Da, este doar un şirag de perle şi, la fel ca propria mea parte englezească esenţială, încerc să îl port bine. Şi totuşi, adesea… nu reuşesc.

Rance nu avea un răspuns bun la această explicaţie; nicio platitudine simplă care să rezolve conflictul ei interior sau care să anuleze răul pe care bănuia că tatăl şi soţul ei i-l provocaseră încet-încet, ori îndoiala pe care ei, fără să vrea, i-o strecuraseră în inimă.

În schimb, o trase bine lângă el, îşi puse buzele pe fruntea ei şi îi spuse adevărul din adâncul inimii lui.

— Nish, nu ai eşuat în nimic, şopti el cu buzele lipite de pielea ei. Niciodată. Şi ţi-ai câştigat dreptul de a fi tu însăţi; ţi l-ai câştigat prin faptul că ai fost o fiică ascultătoare şi o soţie şi mamă exemplare.

În liniştea întunecată a camerei, răspunsul lui păru să

o mulţumească, deşi ştia că, la lumina zilei, probabil că ea l-ar fi admonestat ca fiind prea simplist. Dar în seara asta nu o făcu şi, în schimb, se lipi strâns de el, înfăşurându-i un braţ în jurul taliei şi cuibărindu-şi capul în colţul braţului lui. Stătu aşa mult timp, ascultând-o pur şi simplu cum respira.

Îşi dădu seama că ea putea deveni atât de uşor gardianul inimii şi al sufletului lui. Poate că ea era deja. Poate că el îi încredinţase inima de la prima vedere. Îşi aminti de furia pe care o simţise când îl văzuse pe Jack Coldwater privind-o; frica rece şi crudă că ura din jurul lui ar putea ajunge să o atingă.

Chiar şi acum putea să simtă gustul ei ca o fiere care îl ardea în fundul gâtului. Rance se forţă să închidă ochii şi să alunge mizeria din amintirile sale. Nici măcar în gândurile lui nu trebuiau să păteze acest moment perfect.

În cele din urmă simţi cum ea se relaxează în îmbrăţişarea lui, corpul ei se mulă pe al lui, şi el privi cum fitilul lămpii se stingea încet, până când, în sfârşit, Anisha adormi. Şi deşi el stătea lângă ea, liniştit de sunetul respiraţiei ei uşoare, el abia dacă moţăi. Mintea lui era prinsă în vâltoarea maşinăriilor acelor întrebări de temut. Cum, de ce şi dacă.

Se uită în jos la pletele lungi care i se revărsau pe braţ ca o cascadă de mătase neagră, la sânii mici, perfecţi, presaţi pe coastele lui, şi niciodată răspunsurile nu părură să conteze mai mult.

Şi niciodată adevărul nu i se păruse atât de iluzoriu, atât de departe, atât de puţin la îndemâna lui.

Se gândi din nou la bucata de hârtie pe care i-o dăduse Anäis de Rohan şi simţi acel fugar sentiment de speranţă atingându-l din nou pe aripi, atât de moi şi efemere încât speranţa ar fi putut foarte bine să nu existe deloc. Se temea că cel mai nou Gardian al Fraternitas avea încă naivitatea copilăriei. Şi acest lucru – aproape un deceniu şi jumătate de scandal răscolit – nu, acest lucru nu va fi rezolvat cu bune intenţii şi o bucată de hârtie, oricât de bine intenţionat ar fi fost totul.

Dar chiar dacă ar fi fost exonerat public şi adevăratul

criminal prins – chiar dacă ar înţelege strania lui obsesie pentru Jack Coldwater, el ar fi rămas ceea ce era. Un om călit de anii petrecuţi în închisoare şi pe câmpul de luptă, şi de prea multe zile şi nopţi petrecute cu sibariţi ca Ruthveyn, într-o ceaţă de plăcere indusă de droguri.

Era un mercenar şi un libertin care trăise mai întâi din îndemânarea sa la masa de joc şi mai târziu din inteligenţa şi puterea sabiei sale; nu mai bun, într-adevăr, decât Ringgold şi tribul acela de bătăuşi din jurul lui Quartermaine. Şi cam singurul lucru de care era nevinovat era uciderea lordului Percy Peveril.

Şi totuşi, nu asta, în întregime, era ceea ce îl făcea să se oprească. Nu-i era ruşine de cine era. Supravieţuise unor lucruri ce i-ar fi făcut pe mulţi oameni să… La naiba, numai disperarea i-ar fi distrus pe cei mai mulţi dintre ei. Dar norul de vinovăţie care-i atârna deasupra capului îi întunecase întreaga familie. Îi omorâse ambii părinţi, pe unul rapid, iar pe celălalt încet. O alungase pe sora lui din Londra şi o făcuse să se retragă în Highlands. Îi împinsese pe aşa-zişii săi prieteni atât de adânc în ascunzătoare încât tot ce mai rămăsese pentru a-l susţine fusese puterea Fraternitas.

Şi nimic nu se schimbase. Îi putea număra pe degete pe membrii aristocraţiei care îl credeau nevinovat de înjunghierea lui Percy Peveril.

În ceea ce o privea pe Anisha, era deja destul de periculos plasată. Indienii deveneau rapid, nu doar aliaţii Angliei, ci supuşii ei – practic sclavi, în unele părţi. Căsătoriile anglo-indiene, cândva marginal de acceptabile pentru societate, erau aproape nemaiauzite acum. Prejudecăţile şi avariţia sângerau inima Hindustanului. Anisha avea dreptate să se teamă pentru viitorul copiilor săi. Un văl negru se abătea încet peste India şi chiar şi Lazonby o simţea.

Pentru Ruthveyn, bogăţia, titlul şi utilitatea sa pentru de regină îl ajutaseră să depăşească multe prejudecăţi. Dar Anisha nu avea norocul fratelui ei. În ciuda eleganţei şi a frumuseţii ei, Anisha îşi făcuse puţini prieteni aici. Timpul avea să spună dacă petrecerea din această seară ajutase

sau dăunase în această misiune.

Gândurile lui Rance fură întrerupte brusc când auzi ceasul de la parter bătând ora patru, sunetele triste în întuneric. Aruncând o privire spre draperiile grele, care fuseseră trase pentru noapte, se întrebă cât de mult mai îndrăznea să aştepte înainte de a pleca pe furiş.

Răspunsul era: nu prea mult.

La următoarea lui respiraţie, o bătaie uşoară răsună în uşă. Rance privi în jos, uşor neliniştit, şi o trezi pe Anisha. Ochii ei se deschiseră larg în penumbră şi se răsuci pe un cot.

— Umm?

— Mamă…? se auzi un şuierat grăbit prin gaura cheii. Mamă, te-ai trezit?

— Teddy! Anisha se trezi brusc. Teddy, eşti bine?

Rance era deja în picioare şi îşi lua lucrurile. În timp ce Anisha sărea din pat şi-şi punea pe ea halatul de mătase, el îi depuse un sărut rapid pe buze şi dispăru în garderoba de alături, împingând uşa pe jumătate închisă cu balamale binecuvântat de silenţioase.

— Mamă, nu pot să dorm, zise băiatul prin scândura de lemn. Pot să intru?

Punând un umăr pe tocul uşii şi înclinând o ureche, Rance auzi încuietoarea răsucindu-se, iar uşa de la dormitor scârţâind în timp ce se deschidea.

— Teddy, iubitule, spuse Anisha încet, băieţii mari nu dorm cu mamele. Ştii asta.

— Ştiu, se plânse el. Dar nu pot să dorm. Niciunde.

Auzi un foşnet de mătase, ca şi cum ea ar fi îngenuncheat ca să-l îmbrăţişeze.

— Vino încoace, şoricel, spuse ea cu voce blândă. Acum, dacă e vorba de vaza spartă…

— Nu, zise băiatul.

— Narcisele călcate în picioare?

— Nu chiar.

— Şarpele din chiuveta de la bucătărie?

— Un pic, se văicări el.

— Pentru asta, ai fost deja pedepsit, iubire. Nu mai ai

de ce să-ţi faci griji.

— Ei bine, mi-ar plăcea să-l am înapoi, spuse morocănos băiatul. Dar mai ales vreau doar să vorbesc.

Rance auzi ezitarea de o clipă din vocea ei, dar nu exista nimic altceva pentru ea.

— Desigur, spuse ea. Vino să te aşezi puţin în pat şi spune-mi de ce nu poţi dormi. Apoi te voi duce înapoi în camera ta şi te voi băga în pat.

— În regulă, spuse el.

Prin revărsarea de lumină a lunii care se strecura printre draperiile uşor întredeschise ale garderobei, Rance începu să se îmbrace cu grijă, rugându-se să nu fi lăsat nimic în urmă. O clipă mai târziu, el auzi scârţâitul moale al patului în timp ce se instalau.

Şi-ar fi dorit, în mod ciudat, să-i fi putut vedea împreună. De câte ori, se întrebă el, nu îi privise pe băieţi, cu capetele lor frumoase aplecate spre coafura întunecată şi elegantă a mamei lor, în timp ce se uitau împreună pe o carte sau analizau o sarcină?

De câte ori nu îi auzise pe cei trei râzând împreună… o familie mică, bine închegată… care, cu toate acestea, îl primise în mijlocul lor. Dar băieţii s-ar putea să nu se grăbească să-l primească în patul mamei lor.

Rance încercă să nu se gândească la asta.

— Deci care este problema, scumpule? o auzi pe Anisha murmurând. Tu şi Tommy v-aţi certat din nou?

Urmă o tăcere lungă.

— Nu, dar cred că am nevoie de băieţi mai mari cu care să mă joc, mamă, spuse în cele din urmă Teddy. Cred că poate de aceea intru mereu în necazuri.

— O? făcu ea pe un ton egal. Asta să fie?

— Tom nu ştie să folosească bâta, iar picioarele lui sunt prea scurte, spuse băiatul ca şi cum asta ar explica cumva totul. Iar Chatterjee este mereu ocupat cu unchiul Luc acum. Aşa că m-am gândit că vreau să merg departe, la şcoală. La Eton. Frankie Fitzwater spune că e singurul loc pentru un băiat important.

— Hmm! făcu Anisha. Nu sunt sigură că este o

recomandare prea bună, Teddy. Poate că Eton a fost singura şcoală dispusă să-l primească pe Frankie Fitzwater? Te-ai gândit vreodată la asta?

Băiatul părea să ia asta în considerare.

— S-ar putea, acceptă el în cele din urmă. Domnul Fitzwater este un pic prostuţ. Dar eu vreau să merg undeva. Toată trăncăneala asta din sala de clasă mă adoarme, iar la Eton, acolo ar fi crichet. Nu-i aşa?

— O, da, îndrăznesc să spun că da, răspunse Anisha cu blândeţe. Crichet, dar şi alte jocuri…

În tăcerea grea care urmă, Rance încremeni, temându-se să nu fie auzit. Dacă ar fi putut să vorbească, i-ar fi spus băiatului că bătăuşii de la Eton nu erau cu nimic mai prejos faţă de neplăcerile generate de un frate mai mic, şi că noii lui instructori vor fi la fel de plictisitori, dar mult mai bine înarmaţi – cu tije lungi de nuc care, atunci când erau şfichiuite cu putere pe palmă, înţepau suficient cât să ţină şi mortul să stea drept.

— Dar ştii, Teddy, reluă în cele din urmă Anisha, cu vocea mai mică, acele locuri – acele şcoli englezeşti – mi se par atât de crude. Şi întotdeauna mi s-au părut a fi – ei bine, a fi locuri pentru băieţi ale căror mame nu le vor simţi lipsa…

Auzi patul scârţâind din nou.

— Şi ţie ţi-ar fi dor de mine, mamă? se răzgândi el clar dorindu-şi ambele variante.

— O, Teddy! Vocea ei era înăbuşită, ca şi cum l-ar fi tras lângă ea. Teddy, tu eşti copilul meu. O, da, cu siguranţă mi-ai lipsi mult.

— Dar, mamă, l-ai avea în continuare pe Tom, ţinu băiatul să precizeze. El este cel mic, în plus, plecarea la Eton este ceea ce fac băieţii englezi adevăraţi. Şi nu de asta am venit aici? Ca să pot învăţa să fiu un băiat englez adevărat?

— Da, bineînţeles că da, spuse ea, dar Rance putea auzi angoasa din vocea ei. Totuşi, mulţi băieţi englezi au profesori, să ştii. Iar Tommy – ei bine, atunci şi el va dori să plece, nu-i aşa? Şi chiar pe urmele tale, aş îndrăzni să spun.

— Probabil, spuse Teddy cam îmbufnat. Dar nu-i nimic, mamă. O să am eu grijă de el. Şi tu… ei bine, ai putea să mai faci nişte copii. Vreau să spun… Atunci nu ţi-am lipsi noi deloc.

Preţ de o clipă, Rance nu mai putu respira, degetele lui rămânându-i blocate pe nasturii de la vestă. Cuvintele băiatului, aruncate cu atâta dezinvoltură, atârnau în aerul rece al nopţii. Şi, dintr-odată, fu ca şi cum întreaga viaţă a lui Rance atârna şi ea acolo – suspendată de firul unei întrebări îngrozitoare.

— O, Teddy, mi-ar plăcea asta mai mult decât orice pe pământ! răspunse Anisha aproape fără răsufle. Bineînţeles că vreau mai mulţi copii. Dar nu se poate pur şi simplu…

Se opri, ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceea ce tocmai spusese.

— Dar de ce? vru să ştie Teddy.

Din nou urmă o pauză lungă şi îngrozitoare.

Forţându-se să se mişte, Rance îşi puse haina, imaginându-şi expresia Anishei în timp ce rostea cuvintele. În timp ce se întorcea prin logica ei şi îşi dădea seama de inevitabil.

— Nu contează, Teddy, reuşi ea în cele din urmă, pentru că mai mulţi copii nu v-ar putea înlocui niciodată pe tine şi pe Tom. Voi doi sunteţi de neînlocuit. De unde ţi-a venit o asemenea idee nebunească?

— Janet a zis, răspunse el cu calm. Şi nu este o nebunie. Ea spune asta tot timpul. Chiar ieri a spus-o.

— Ieri?

— Când îţi călca rochia pentru dineu, explică băiatul, i-a spus lui Chatterjee că e timpul să mai faci copii, înainte să fie prea târziu.

— Poftim? spuse Anisha brusc.

— Spun doar ceea ce a zis ea, povesti Teddy. Că aveai de gând să continui să tânjeşti după ceea ce nu puteai avea, până când tot ce aveai s-ar fi ofilit şi ar fi murit. Orice ar însemna asta.

— O… murmură Anisha. O, Doamne!

— Chiar nu ar trebui să aştepţi, mamă, până nu e prea târziu, o sfătui înţelept Teddy. Pur şi simplu suna rău. Ceea ce a spus Janet, vreau să zic, despre ofilire.

Dar firul subţire se rupsese, lăsând să cadă o pală de frig peste Rance. Se răsuci în jurul lui, ca un lucru rece şi mort, apoi se afundă adânc în pieptul lui pentru a se aşeza ca o greutate pe inimă. Cumva, terminã de încheiat nasturii de la vestă şi simţi, spre groaza lui, apăsarea fierbinte a lacrimilor vrând să răzbească la suprafaţă în ochi.

Niciodată nu visase că un băieţel ar putea rosti un adevăr mai nevinovat – sau mai exact.

— Teddy, spuse în cele din urmă Anisha, schimbând în mod clar subiectul, chiar nu ar fi trebuit să fii la parter deloc. Ce făceai?

— Aruncam cu bile pe coridor, răspunse băiatul, ca şi cum ar fi fost evident. Este o cocoaşă mare în lespede unde trece peste canalul de scurgere din bucătărie, şi le face să sară şi să salte peste tot în jur.

Cât putu de silenţios, Rance se întoarse şi închise uşa încetişor.

Deja se simţea ca un intrus aici. Iar Teddy… Doamne, oare copiii şi servitorii puteau să vadă ceea ce Anisha nu putea vedea? Că viaţa ei mergea mai departe şi trecea pe lângă ea. Că ea aştepta ceva ce nu se va întâmpla niciodată. Aşteptând pe cineva… pe cineva care îşi stricase viaţa atât de rău încât nu merita să aştepte după el.

Oare asta făcuse Anisha în ultimul an? Aşteptându-l pe el să îşi pună ordine în viaţă? Cu un profund sentiment de ruşine pentru ceea ce tocmai făcuse – întunecând apele imaculate ale prieteniei lor, oferind speranţe false, riscând o sarcină – el îşi puse cravata în jurul gâtului cu dezgust.

Anisha nu dorea o aventură. Ea voia o viaţă. Şi o merita.

Îşi dădea seama, după tonul moale al vocilor, că mama şi fiul intraseră într-o discuţie – o prelegere, cel mai probabil, despre pericolele de a arunca cu bile acolo unde servitorii trebuiau să păşească. Dulceaţa nopţii dispăruse acum, Rance se îndreptă spre fereastră şi desfăcu în linişte

draperiile larg. Deja putea să vadă o geană din lumina zorilor limpezind acoperişurile din Mayfair.

Mai târziu, îşi spuse că era mânat de urgenţa apropierii răsăritului ca să desfacă încet perdeaua şi să pună un picior afară pe fereastră. Asta, poate, şi simpla provocare masculină de a coborî pe un burlan în întuneric.

Dar chiar şi atunci când picioarele lui atinseră pietrişul de dedesubt şi ieşi prin spatele grădinii lui Ruthveyn cu lavaliera atârnându-i liberă în jurul gâtului, tot nu era sigur.

Probabil că era doar pură laşitate.

Asta, şi groaza teribilă de a înfrunta adevărul pe care se temea că l-ar putea vedea în ochii Anishei.

Capitolul 9

Nebunie curată e dragostea care, după voinţa ta.
Orice ai face, el nu crede că ar fi greşit.

Dezamăgirile, scrisese cândva marele domn Penn, nu se măsoară întotdeauna prin pierderea unor lucruri, ci prin supraevaluarea lor. Lady Anisha Stafford se crezuse vindecată de dezamăgiri, după ce suferise destule. Învăţase de la o vârstă fragedă să îşi tempereze aşteptările, să preţuiască în mod corect ceea ce avea şi să preţuiască cât timp o avea, chiar dacă rămăsese mereu conştientă că bucuria, spre deosebire de dezamăgire, era adesea trecătoare.

Dar domnul Penn, se gândea Anisha în mod sumbru, se căsătorise cu o fetiţă vioaie care avea mai puţin de jumătate din cei cincizeci şi ceva de ani ai lui, care se apucase să-i facă opt copii cam la fel de repede cum alte femei brodau perne. Anishei nu i se părea că ar fi suferit prea multe dezamăgiri în această privinţă.

Cuprinsă de un val brusc de amărăciune, încercă să deschidă scrisoarea pentru a mia oară, dar hârtia devenise de-acum moale.

În spatele ei, Janet scoase un ţâţâit uşor.

— Fruntea sus, doamnă. Vocea ei era tăioasă, de parcă i-ar fi vorbit unui copil. Trebuie să aranjez părul ăsta ciufulit înainte să vină trăsura, altfel veţi întârzia.

Anisha îşi ridică privirea de la scrisoare.

— Poftim?

În oglindă, Janet avea o expresie fermă în privire, cu unul dintre pieptenii de păr ridicat.

— Lady Anisha, zise ea cu o uşoară exasperare în glas. Poţi să continui să citeşti chestia aia până când puii se vor face găini, dar tot nu se va schimba nici măcar un cuvânt din ea.

Buzele Anishei se subţiară.

— Sper, Janet, că nu mi-ai citit corespondenţa.

Janet înfipse un pieptăn în păr.

— Nu e nevoie, doamnă, spuse ea. Asta zace pe măsuţa dumneavoastră de toaletă de patru zile, şi cunosc scrisul lui Lazonby, pentru că arată de parcă maimuţele l-au antrenat la caligrafie. Iar cât priveşte ceea ce este în ea…

Aici, ea se opri pentru a răsuci într-un stil elaborat o coadă de păr în jurul alteia, apoi îşi îmblânzi vocea.

— Cât despre ce este în ea, doamna mea, ei bine, pot ghici la fel de mult, îndrăznesc să spun, după expresia din privirea dumneavoastră.

Anisha împături scrisoarea, o trecu printre degete, apoi o puse uşor jos.

— E atât de evidentă, nu-i aşa?

— Ei bine, vă cunosc, doamna mea, de când am venit în India, acum douăzeci şi ceva de ani, spuse servitoarea, periind calm părul Anishei cu mişcări lungi şi uniforme. Senină ca apa din iaz eraţi, chiar şi când eraţi mică.

— Eram? Nu-mi amintesc.

Anisha se juca, absentă, cu bolul cu agrafe de păr al lui Janet.

— O, eu nu voi uita niciodată. Janet a început să răsucească cu îndemânare părul Anishei într-un coc elegant. Ce domnişoară indiancă potrivită eraţi în mătăsurile strălucitoare, cu spinarea slabă şi dreaptă ca un băţ şi cu manierele atât de calme! Eraţi ca o ducesă

exotică. Nici măcar căpitanul Stafford, Dumnezeu să-l odihnească, şi cei doi năzdrăvani de la etaj nu reuşeau să vă scoată din fire. Dar Lazonby? Acum el vă agită, doamnă, şi întotdeauna a făcut-o. E un semn rău, când un bărbat poate să dea peste cap o femeie fermă.

Anisha se făcu că scotoceşte în bolul cu agrafe, muşcându-şi buza cu putere ca să nu plângă.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, Janet, o avertiză ea când îi trecu impulsul.

— O, Doamne, nu-mi pare rău! răspunse camerista printre acele de păr pe care tocmai şi le vârâse între buze. Sunteţi o văduvă bogată şi frumoasă, cu o familie care vă iubeşte – chiar dacă profită de inima dumneavoastră bună. Şi dacă Lazonby nu vă vrea, doamnă, cineva o va face.

— Janet, serios…!

Dar Janet ignoră tonul ei dezaprobator.

— Nu, doamna mea, de Lazonby mi-e milă, să nu credeţi altceva, continuă ea. Nu am văzut niciodată un tip mai frumos şi mai complicat. O, Doamne!

Înfigând un ac la locul lui, Janet îşi băgă o mână în buzunar şi porni să scotocească.

— Apropo de scrisori, Higgenthorpe mi-a dat asta. Apoi Tom a fugărit veveriţa aia prin seră, iar Silk şi Satin au pornit după ea şi cred că mintea mea a luat-o razna după ei.

— Poşta de dimineaţă?

Anisha surprinse privirea lui Janet în oglindă în timp ce o altă scrisoare îi era întinsă peste umăr.

— Nu, pe asta a adus-o lacheul doamnei Rutledge, spuse Janet. Mă rog să fie o veste bună.

Aşa spera şi Anisha.

Îi povestise lui Janet despre indiscreţia lui Luc. În ciuda acuzaţiei ei fără tragere de inimă cu privire la scrisoarea lui Rance, ştia că Janet era demnă de încredere până la capăt. Iar Anisha avusese nevoie de o a doua pereche de urechi pentru a se apăra de bârfele servitorilor – care nu apăruseră, slavă Domnului!

Rapid, deschise scrisoarea, o parcurse înainte de a o

aşeza cu faţa în jos pe măsuţa de toaletă, uşurată.

Era exact ceea ce Frederica Rutledge îi sugerase Anishei că va fi: un refuz politicos, dar atent voalat, al ofertei lui Luc, în care se spunea că familia se temea că el era prea tânăr şi Lucy prea încăpăţânată pentru a rezulta o căsnicie fericită şi în care se exprima cea mai caldă dorinţă a familiei Rutledge de a-i vedea pe amândoi astăzi.

Se părea că doamna Rutledge reuşise într-adevăr să aplaneze cumva problema cu soţul ei. Lucan fusese salvat, fără niciun efort din partea lui, de la o căsătorie timpurie.

Iar domnişoara Rutledge fusese salvată de Lucan.

În ciuda disperării sale personale, Anisha era recunoscătoare.

— Sunt veşti bune, Janet, spuse ea încet. Lordul Lucan a scăpat din ghearele preotului. A fost într-adevăr norocos.

— Da, şi a învăţat o lecţie, să sperăm, rosti Janet pe un ton sumbru, dar apoi, dintr-odată, expresia ei se lumină. O, apropo de noroc, milady…

— Da?

— Tocmai mă întrebam. Janet se îmbujoră puţin în timp ce Anisha o privea în oglindă. Aş putea să vă deranjez din nou? Cu privire la astrele mele şi la altele.

— Jyotish? Anisha se încruntă. Janet, ce pui la cale?

— Galopul, doamnă. E joia asta. La privirea goală a Anishei, adăugă: La Epsom? Cursa de cai?

— O, Janet, pentru numele lui Dumnezeu. Anisha o privi cu suspiciune. Ştii că nu mă interesează jocurile de noroc.

Dar când pe faţa lui Janet apăru dezamăgirea, Anisha cedă şi se răsuci pe jumătate în scaunul ei de toaletă.

— O, foarte bine, spuse ea nerăbdătoare. Doar dă-mi mâna!

Cu un zâmbet moale, Janet o dădu.

Anisha i-o luă şi îşi răsfiră larg degetele, trasând uşor liniile, în timp ce se străduia să-şi amintească particularităţile menajerei.

— Nişte mâini atât de fine şi lungi, murmură ea, trasând linia inimii lui Janet. Eşti cu ascendent Mithuna, şi

deci guvernată de Mercur. Povesteşte-mi despre această cursă.

— Ei bine, este doar galopul Grand Stand Plate, milady.

La privirea inexpresivă de răspuns a Anishei, ea continuă:

— Se ţine în fiecare an. Fratele meu – cel care se ocupă de lordul Sherrell – spune că Excelenţa Sa va merge şi va paria pentru amândoi. Trebuie doar să ne punem de acord în privinţa calului.

— Şi pe cine veţi alege? întrebă Anisha, cu atenţia fixată pe palmă.

— Jim, fratele meu, spune că Idle Boy sau Gardenia. Dar m-am gândit că poate Sampson al lordului Chesterfield, având în vedere că mi-aţi spus odată că S îmi poartă noroc.

— De obicei, da. Totuşi, Anisha nu îşi ridică privirea spre ea. Dar nu, niciuna dintre acestea. Şi nu uita, Janet, astrele nu sunt niciodată statice, aşa cum nici vieţile noastre nu sunt. Suntem cu toţii, mereu, într-o stare de schimbare constantă şi fluidă.

— Ei bine… spuse Janet gânditoare, nu aş putea şti despre fluide. Dar există întotdeauna calul lordului Exeter – sau unul dintre ei.

— Care e numele lui? întrebă Anisha îndoind uşor degetele lui Janet.

— Hmm! Lăsaţi-mă să mă gândesc care era cel cu S… o, da! E Swordplayer.

— Ah! Anisha strânse pumnul lui Janet şi îi dădu drumul. Ei bine, ai pandantivul cu ciob de rubin pe care ţi l-am dat?

— Da, doamnă. În camera mea. Dar mi-aţi spus să nu-l port tot timpul.

— Într-adevăr, dar trebuie să-l pui acum, zise Anisha, şi să-l porţi restul săptămânii. Apoi spune-i lui Jim să parieze pe Swordplayer.

— Serios, doamnă? Janet părea uimită. Şi vom câştiga, atunci?

Zâmbetul Anishei era strâmb.

— Ei bine, cred că viaţa va intra în ordine în zilele următoare, spuse ea. Asta este tot ce pot să spun. Acum, în niciun caz nu trebuie să-i spui lui Luc că am avut această discuţie, pentru că el va dori să…

Tocmai atunci, se auzi o bătaie la uşă şi Luc însuşi intră în fugă, ţinând o pereche de veste de guler. Chatterjee stătea în spatele lui, iar ochii lui se uitară la Anisha cu o expresie sugestivă.

Luc, se părea, făcea probleme în această dimineaţă.

— Care, Nish? zise el puţin nervos. Nu mă pot hotărî. Nu ştiu de ce.

Anisha îşi întoarse capul pentru ca Janet să poată introduce ultimul pieptăn.

— Nu ştii de ce nu te poţi decide?

— Da, exact, spuse tânărul, cu o buclă blondă aurie ca un porcuşor de Guineea săltând în centrul frunţii. Aproape exact. Adică nu mă pot decide dacă să arăt elegant sau nu. Sau dandy. Sau solemn. Sau ce. Aici întinse pe rând vestele în faţă. Auriul îmi face ochii mai vii, dar negrul pare mai calm. Calm ar putea fi bun, aş îndrăzni să spun.

— Şi vrei ca familia Rutledge să te aprecieze? murmură Anisha. Puteai să te gândeşti la asta acum trei zile şi acum să-ţi faci mai puţine griji pentru vestele tale.

— Ei bine, acum e prea târziu, nu-i aşa? rosti el, vechea amărăciune revenindu-i în glas. Doamne, vrei să mă certi pentru asta la nesfârşit, Nish?

Dar tânărul, îşi dădu Anisha seama, nu avea habar despre ce însemna nesfârşit.

Veşnic, nesfârşit se simţea ca o viaţă trăită, aşteptând aprobarea tatălui tău. Un deceniu petrecut într-o căsnicie aproape fără iubire. Un an irosit în aşteptarea unui sărut – sau măcar în aşteptarea unei priviri furişe de dor fără speranţă.

„Nesfârşit” părea să fie la ce se rezuma viaţa ei.

Anisha simţi cum izvorul de lacrimi ameninţă să se reverse din nou şi fu nevoită să li se împotrivească.

Ceva din privirea ei trebuie să fi înmuiat tonul lui Luc.

— Nish, îmi pare rău, zise el rugător, pentru că ştiu că

am încurcat lucrurile. Dar acum nu doresc decât să-i fac o impresie bună domnului Rutledge. Frankie Fitzwater a spus că Rutledge a fost un tip sportiv la vremea lui, dar nu foarte priceput cu sabia – cel puţin, nu în ceea ce priveşte moda…

Anisha făcu semn cu mâna spre cea neagră.

— Ei bine, dacă se hotărăşte să te străpungă, reuşi ea să rostească, îi va fi mai uşor lui Chatterjee să scoată petele de sânge de pe asta.

Luc gemu şi se aruncă pe patul ei, speriindu-i şi alungându-i pe Silk şi pe Satin.

— Nish, Dumnezeule!

— Daţi-mi alea, îl certă Chatterjee, aproape împiedicându-se de pisici pentru a apuca hainele. Tocmai le-am călcat. Nu puteţi să vă tăvăliţi pe o stofă bună ca un porc.

Anisha se întoarse pe scaunul ei de toaletă şi îi privi pe amândoi cu fermitate.

— Chatterjee, îi vom găsi curând un nou valet lui Lucan, îţi promit, zise ea. Unul care nu va mai pleca de data asta.

— O, da, da, cântă Chatterjee în timp ce dispărea, şi vacile vor sări peste lună!

— Cât despre tine, Luc, poţi să te relaxezi, adăugă ea sec, prezentând scrisoarea între două degete. Oferta ta pentru Lucy Rutledge a fost refuzată politicos.

Luc se ridică brusc în şezut din pat, clipind.

— Refuzată?

Anisha răsuci scrisoarea în semn de dovadă.

Dar pe faţa lui Luc începuse să apară o uşoară roşeaţă.

— Ce, nu sunt destul de bun acum? întrebă el, sărind să o smulgă. Ce naiba vor, atunci? Un duce?

— Nu pot să spun, murmură Anisha. Poate că nu-şi doreşte deloc un soţ. Este oare atât de greu de crezut?

— Sau poate că pur şi simplu nu mă vrea pe mine, zise indignat Luc.

Janet aşează capacul pe bolul cu agrafele de par cu zgomot.

— Nimic nu-i mulţumeşte pe unii oameni, bombăni ea.

— Se pare că nu, spuse Anisha, ridicându-se. Şi adevărul este, Lucan, că Lucy Rutledge este prea tânără ca să ştie ce vrea. La fel ca şi tine.

— Se pare, rosti Lucan cu un pic de amărăciune, că vârsta nu are nimic de-a face cu asta. Bessett pare să se fi hotărât al naibii de greu ce vrea, iar omul are deja treizeci de ani.

— Lucan, ajunge! îl avertiză ea.

Dar flăcăul nu terminase.

— Şi tu, Nish, ştii ce vrei? întrebă el. Şi dacă ştii, de ce nu lupţi pentru asta? Poate că, dacă v-aţi fi sărutat şi v-aţi fi pipăit puţin pe întuneric, nu ai fi fost unde eşti acum.

— O? Anisha se ridică într-un foşnet de satin auriu ca şampania, cu vocea rece. Şi unde, mai exact, ar fi asta, Lucan?

— În drum spre o nuntă în loc de văduvie pe viaţă, spuse el sarcastic. O nuntă care ar fi putut fi a ta în loc de a domnişoarei de Rohan, dacă ţi-ai fi jucat cărţile cu un minimum de bravură.

Anisha simţi că tremura pe dinăuntru de o furie care nu era în întregime îndreptată spre fratele ei.

— Tu, Lucan, nu ştii absolut nimic despre mine sau despre ceea ce îmi doresc, replică ea, rezistând impulsului de a-l pălmui. Nu ştii nimic despre viaţa pe care am trăit-o. Nimic din ceea ce înseamnă să fii soţie sau mamă sau chiar văduvă, dacă tot veni vorba. Eşti doar un prostănac încrezut care nu are bunul-simţ să ştie din ce iad tocmai a scăpat. Şi acum îndrăzneşti să pui la îndoială judecata familiei Rutledge? Sau a mea? Ei bine, să te ia naiba!

Luc încremeni, cu o expresie brusc şocată.

Erau probabil primele înjurături care treceau de buzele Anishei – cu siguranţă, primele îndreptate spre fratele ei. Dar acum, că le rostise, Anisha se simţea ceva mai liberă. Un pic mai puternică. Şi foarte, foarte supărată… pe Luc. Şi pe Rance.

La naiba, se săturase de bărbaţii înfumuraţi.

Dar Lucan încă se holba la ea.

— Nish, te rog să mă ierţi. Îmi pare rău.

Anisha îşi înşfăcă şalul de pe pat.

— Nu, Luc, eşti naiv şi fără bunul-simţ de a-ţi da seama de asta, replică ea. Acum du-te şi ia-ţi haina! Trebuie să mergem la o nuntă.

*

Nunta lordului şi a doamnei Bessett era o petrecere în grădină, într-o casă veche şi masivă din Wellclose Square, un cartier situat mult la est de Mayfair. Mireasa, îmbrăcată într-o rochie îndrăzneaţă de mătase roşie şi albă, strălucea de fericire.

În ceea ce-l priveşte, Geoff părea nespus de încântat. O sărută pe Anäis de Rohan îndelung pe buze, în mijlocul unei ploi dese de flori de măr, în timp ce reverendul Sutherland, radiind de mândrie, îi declară soţ şi soţie.

Şi, în timp ce Anisha privea, zâmbind atunci când trebuia, se gândi la acuzaţia lui Lucan.

Oare fusese prea pasivă? Nu luptase pentru ceea ce-şi dorea?

Anishei i se părea că luptase toată viaţa ei. Dar luptându-se cu ce? Cu tatăl ei? Cu soţul ei? Sau doar cu conformismul şi rolul servil în care o aruncase societatea engleză?

Cu siguranţă că nu era Anäis de Rohan, cea îndrăzneaţă şi elegantă. Nu, senină şi corectă fuseseră cuvintele lui Janet. Şi, retrospectiv, acestea păreau atât de teribil de plictisitoare.

Poate că – poate doar poate – exista ceva între adecvat şi îndrăzneţ? O cale de mijloc pe care cei care înainte erau senini ar putea să o apuce în timp ce căutau ceea ce îşi doreau cu adevărat de la viaţă? Sau poate că Lucan avea dreptate. Poate că era pur şi simplu mai bine să te înarmezi şi să lupţi. Astăzi, cumva, această noţiune i se potrivea.

După aceea, în timp ce mulţimea se îndrepta din grădini înapoi în casă pentru bufetul de nuntă, Geoff o

ajunse din urmă pe Anisha şi o luă de braţ.

— Mulţumesc, îi spuse el. Îţi mulţumesc că ai venit, Nish. Această zi nu ar fi fost la fel de specială fără ca tu să fii aici să sărbătoreşti cu noi.

— A fost marea mea…

Vocea ei se frânse când Rance trecu pe lângă ea, cu faţa inexpresivă.

Geoff se opri şi se întoarse cu faţa la ea.

— Nish?

Ea se forţă să zâmbească.

— Mi-a făcut o mare plăcere, spuse ea, dar cuvintele ieşiră puţin răguşite. Vă mulţumesc că ne-aţi primit.

Geoff aruncă o privire întunecată spre spatele lui Rance în timp ce acesta dispărea în umbrele casei.

— Nish, ce mai e acum? întrebă el. Va trebui să-i cer socoteală dumnealui până la urmă?

Ea îşi strecură mâna pe braţul lui.

— Intră înăuntru, Geoff! reuşi ea. Sunt în regulă. Cu adevărat. Trebuie să fiu cu ochii pe Lucan şi pe domnişoara Rutledge.

Geoff nu răspunse nimic la asta, dar ochii i se întunecară. Încă o privea cu atenţie.

— Nu mă poţi citi, Geoff, zise ea, cu voce scăzută. Nu poţi vedea în lumea mea mai mult decât văd eu în lumea ta. Nu este acesta singurul dar preţios pe care l-am împărtăşit? Care ne-a apropiat? Du-te la frumoasa ta mireasă şi fii fericit.

El o privi printr-o perdea de gene întunecate, cu o privire suspicioasă.

— Dar când vei fi fericită, Anisha? murmură el. Spune-mi asta şi fericirea mea va fi înzecită.

Ea reuşi să râdă.

— Chiar în această dimineaţă, Janet mi-a amintit oarecum cu tact că sunt o văduvă bogată şi frumoasă, cu o familie care mă iubeşte, spuse ea. Am toată fericirea de care am nevoie. Intră înăuntru şi lasă-ne să închinăm cu toţii pentru fericirea ta, pentru că ţi-o dorim din toată inima.

Cu o privire bănuitoare, el îi strânse mâna, dădu scurt

din cap şi trecu mai departe. Anisha lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Mai zăbovi o clipă, până când domnişoara Rutledge intră la braţul tatălui ei, Luc urmând-o la vreo douăzeci de paşi în urmă.

Era o distanţă înţeleaptă, aprecie ea. Domnul Rutledge era un bărbat chipeş, cu aspect atletic, care se purta cu un fel de graţie letală şi nu semăna deloc cu gentilomul de ţară care se pretindea a fi. Ca şi în cazul lui Rance, domnul părea în aparenţă afabil, dar zâmbetul său era mărginit de ceva mai puţin benign decât bunăvoinţă, dacă te uitai cu atenţie.

Anisha se întrebă ce anume îi spusese soţia lui. O versiune temperată a adevărului, poate. Dar fusese suficient pentru a pune o sclipire de oţel în ochii tatălui lui Lucy.

Când toţi ceilalţi intrară înăuntru, domnul Sutherland o luă cu blândeţe pe Anisha de mână şi o făcu să îl ia de braţ.

— Vino, fetiţa mea! rosti el. Mă tem că am rămas în urmă.

Anisha se întinse şi-l sărută uşor pe obraz.

— Te aşteptam.

Preotul râse, şi împreună intrară înăuntru. Anisha înaintă prin încăpere la braţul lui, recunoscătoare pentru compania lui. Ştia că fusese întotdeauna una dintre favoritele lui Sutherland şi, până de curând, îşi petrecuse o bună parte din timp în sălile de lectură ale Societăţii St. James, pe care Sutherland le supraveghea.

Apoi se închină de mai multe ori în sănătatea şi fericirea miresei şi a mirelui, iar în sufragerie fusese pregătit un festin rafinat. Lucan îi umplu farfuria Anishei, apoi o aşeză la o masă goală pentru şase persoane în salon. Aproape imediat, Rance intră cu Frederica Rutledge.

Se uită la Anisha puţin incomod, apoi, neavând altă alternativă, se apropie pentru a pune jos farfuria doamnei Rutledge.

— Lady Anisha, spuse el, ţinând un scaun pentru doamna Rutledge. Putem să vă ţinem companie?

— Desigur, nimic nu mi-ar plăcea mai mult, spuse ea.

El se scuză cu o uşoară plecăciune şi se întoarse în sufragerie.

— Lordul Lazonby este foarte amabil, nu-i aşa? zise doamna Rutledge, privindu-l peste umăr.

Privirea Anishei se desprinse de pe ţinta pe care o pictase în minte între omoplaţii lui Rance.

— Bineînţeles, fu ea de acord.

— Lucy însă a fost mai degrabă intimidată de el, mărturisi doamna Rutledge, coborându-şi vocea. Sper că aţi primit biletul meu din această dimineaţă?

— Da, mulţumesc. Anisha îi aruncă o privire domnului Rutledge, care era aşezat alături de verii miresei. Dar soţul dumneavoastră are o privire cam încordată. Este totul în regulă?

— Nici pe departe. Zâmbetul ei era slab. Deşi nu i-ar strica niciodată ziua specială a Anei, Bentley este extrem de furios. Lucy a supravieţuit furiei lui, dar numai de puţin.

— Mă mir că nu-l învinovăţeşte pe fratele meu, remarcă ea, privirea ei căzând pe şerveţelul de in din poala ei. Ar avea tot dreptul să o facă.

— Bineînţeles că o face, un pic, admise doamna Rutledge. Dar în cea mai mare parte se învinovăţeşte doar pe el însuşi.

— Pe el însuşi? Anisha îşi ridică brusc bărbia. Nu-mi pot imagina de ce, mai ales când el nici măcar nu a fost prezent.

Doamna Rutledge îi aruncă soţului ei o privire afectuoasă, dar uşor exasperată.

— Mă tem că soţul meu s-a bucurat de o tinereţe teribil de prost petrecută, spuse ea. Indiscreţiile lui au fost legendare, iar familia lui aproape că s-a destrămat. Se teme că gemenii îl moştenesc.

Aici, femeia se opri şi oftă.

— Ceea ce, sincer, se întâmplă. Am avut parte de ani de zile de năzdrăvănii neîntrerupte din partea acestei perechi.

Nu pentru prima dată, Anisha îşi permise să-şi lase

privirea să alunece peste ochii remarcabil de frumoşi şi părul negru al Fredericăi Rutledge.

— Cred că v-aţi căsătorit îngrozitor de tânără.

— Da. Obrajii doamnei Rutledge se îmbujorară. Mă tem că am fost una dintre indiscreţiile soţului meu. Ultima.

Uşor, îşi duse degetele la buze.

— Vă rog să mă iertaţi, zise ea. De obicei nu sunt atât de stângace. Vârsta dumneavoastră – sau trecutul soţului dumneavoastră – nu sunt treaba mea.

La asta, doamna Rutledge râse.

— Ei bine, să spunem doar că sunt cu câţiva ani mai în vârstă decât dumneavoastră.

— Nu cu mulţi, remarcă Anisha pe un ton scăzut.

— Nu prea mulţi, poate. Ochii doamnei Rutledge dansară cu bună dispoziţie. În ceea ce o priveşte pe Lucy, l-am lăsat pe tatăl ei să se ocupe de indiscreţia ei.

Inima Anishei tresări speriată.

— Ce-i va face?

— Nimic din ceea ce n-ar merita, spuse doamna Rutledge încrâncenată. Lucy va merge la serviciu.

— La serviciu?

Anisha era îngrozită.

— Într-un anume fel, preciză doamna Rutledge. Ea va fi însoţitoarea unei verişoare îndepărtate, dar dragi, care în prezent este în criză de fonduri. De asemenea, va servi şi ca un fel de guvernantă. Lucy nu va fi maltratată nici măcar o clipă. Izolată, da. Plătită foarte prost, da. Dar totul îi va face bine, îndrăznesc să spun. Dacă Lucy ar fi rămas în oraş – sau chiar în Gloucestershire –, pur şi simplu ar fi făcut năzbâtii până când ar fi fost ruinată cu adevărat.

— O, rosti Anisha, întristată. O, Doamne!

Doamna Rutledge se întinse peste masă şi-şi puse mâna peste cea a Anishei.

— Lucy are nevoie de un scop în viaţa ei, iar asta îi va oferi unul, spuse ea pe un ton liniştitor. Da, Lady Anisha, m-am căsătorit foarte tânără. Mult mai tânără decât este Lucy, pentru că este al doilea Sezon al ei şi tot nu vrea să se aşeze la casa ei. Şi da, căsnicia mea a ieşit strălucit. Dar,

sincer, care erau şansele, când circumstanţele, nu alegerea, ne-au aruncat împreună?

— Nu foarte bune, admise Anisha.

— Nu, nu bune, repetă doamna. Nu-mi voi mai încerca norocul din nou. Şi nici familia mea nu va fi distrusă.

Pentru prima dată, Anisha zări determinarea sumbră, aproape nemiloasă, din ochii Fredericăi Rutledge. Aici era o mamă care îşi păzea puii ca o leoaică, iar această constatare o înălţă pe doamnă cu şase trepte în aprecierea Anishei.

Îşi dădu seama, de asemenea, că reacţiile domnului Rutledge fuseseră probabil temperate de stilul decis al soţiei sale. Poate că ea nu purta pantalonii în familie, dar Anisha se îndoia că el ar fi îndrăznit să-i contrazică dorinţele.

Chiar atunci, Rance se întoarse cu o farfurie pe jumătate plină şi un pahar de vin plin cu ceva mult mai întunecat decât ar trebui să fie vinul. Domnul Sutherland venea pe urmele lui, zâmbind în toate direcţiile şi îşi trase scaunul. Ca întotdeauna, prezenţa lui calmă atenuă tensiunea şi cei patru ciuguliră şi vorbiră politicos despre vreme şi politică până când, în cele din urmă, Frederica Rutledge se scuză pentru a ajuta mireasa, care intenţiona să se schimbe din rochia de nuntă.

Sutherland murmură ceva despre faptul că îşi lăsase cartea de rugăciuni în salon şi dispăru pe urmele doamnei Rutledge. Anisha se uită la Rance de peste masă, având o satisfacţie perversă în privirea sumbră din ochii lui. Şi ridurile din jurul gurii i se adânciseră şi, în ansamblu, astăzi avea un aer obosit, aproape deprimat.

Ea se aştepta ca el să se scuze şi să-l urmeze pe preot afară. Dar, oricât de ticălos ar fi fost, nimeni nu-l numise vreodată pe Rance laş. Îl privi pe Sutherland plecând, apoi îşi puse paharul, acum gol, jos cu un gest hotărât.

— Ai primit scrisoarea mea? murmură el fără să se uite direct la ea.

— Cum aş fi putut să nu o primesc, când lacheul tău mi-a adus-o direct la uşă? vorbi ea pe un ton sumbru. A

adus-o, atenţie, înainte ca mirosul tău să dispară din aşternuturile mele. Nu, Rance, nu s-a pierdut între hol şi salonul meu. Asta ai sperat?

El ridică din umerii largi, de parcă haina elegantă de dimineaţă i se părea prea strâmtă, şi pentru prima dată părea într-adevăr că fusese turnat în ea.

— Nu a fost, poate, cel mai diplomatic lucru pe care l-am scris vreodată, admise el.

— Dar a fost din inimă? întrebă ea cu amărăciune. Asta, să ştii, este singurul lucru care contează.

El o privi din partea cealaltă a mesei, fără vlagă.

Ea lăsă furculiţa jos cu un clinchet ascuţit.

— Cu alte cuvinte, când ai folosit expresia „o greşeală teribilă”, preciză ea, chiar asta ai vrut să spui?

— Anisha. El o privi întunecat. Exact asta a fost. Da. O greşeală.

— Şi când ai spus că ar trebui „să caut în altă parte satisfacţia pentru dorinţele mele romantice”, şopti ea, asta era, într-adevăr, ceea ce doreai?

— Cred că am mai abordat acest subiect, spuse Rance, cu o voce periculos de moale. De fapt, aproape că ne-am tocit limbile tot vorbind despre asta.

— Dar asta a fost înainte să mă duci în pat.

— Ceea ce a fost o greşeală, răspunse el ferm.

— Deci ne-am întors unde eram acum o săptămână, murmură ea. Asta este?

El se uită în altă parte, refuzând să-i susţină privirea.

— Nu ne putem întoarce, spuse el în linişte. De aceea a fost o greşeală atât de diabolică. Am… pătat lucrurile între noi, Nish. Am sugerat ceva care era…

Aici, cuvintele i se gâtuiră şi el scutură din cap.

— Ai sugerat ceva ce nu a fost niciodată intenţia ta? completă ea un pic acru. Deci nu va exista nicio cerere în căsătorie, atunci. După ce te-am ademenit în patul meu, tot nu pot avea nicio aşteptare de a fi următoarea contesă de Lazonby. O, Doamne! Şi deja îmi cususem noua monogramă pe feţele de pernă.

Muşchiul din maxilarul lui tresări periculos.

— Mai am nevoie de un whisky, spuse el, ridicându-se brusc de pe scaun.

— Nu, trebuie să ieşi în grădină cu mine, răspunse ea, aruncând şerveţelul. Ceea ce am să-ţi spun nu poate fi spus aici.

— De ce să te opreşti acum? zise el cu un aer încruntat. Jumătate din încăpere se uită la noi.

Dar el deschise drumul prin casă, aproape că trânti uşa din spate cu palma. Cu o ultimă privire pentru a se asigura că nu o urma nimeni, Anisha porni după paşii lui lungi şi hotărâţi afară în soarele strălucitor, spre adâncurile grădinii domnişoarei de Rohan, până la mărul sub care cu doar câteva minute mai devreme domnea dragostea şi se rostiseră jurăminte veşnice.

Rance se sprijini cu spatele de trunchi, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mai stea o vreme.

— Hai, dă-i drumul, spuse el încet, dând din nou din umeri. Ai spus odată că nu voi face altceva decât să dezamăgesc, Nish. Şi ai avut dreptate. Aşa că dă-i drumul. Dar asta nu va schimba nimic.

Erau exact cuvintele pe care le rostise Janet, dar Anisha nu le lua în seamă nici acum. În schimb, se plimba pe iarbă în faţa lui, încercând să-şi formeze cuvintele, dar furia şi frustrarea îi răpiseră claritatea gândurilor.

— Iată care este problema, spuse în cele din urmă, oprindu-se şi întorcându-se cu faţa la el. Nu ai dreptul să mă tratezi cu superioritate, Rance. Nu ai dreptul să decizi cum îmi trăiesc viaţa, ce fel de riscuri îmi asum cu numele meu sau cu cine mă culc când…

— Nu, interveni el cu răceală. În acest sens, ai, din păcate, dreptate. Dar eu am dreptul să aleg cu cine mă culc, Anisha.

Anisha simţi că tremura brusc în interior.

— Şi tu… Şi nu tu mă alegi pe mine, spuse ea. Asta este?

— Nu, într-adevăr, spuse el încordat. Şi nu sunt răspunzător în faţa ta, Anisha, pentru alegerea mea. Doar dacă nu ai rămas însărcinată.

Anisha simţi cum încremeneşte.

— O? spuse ea, pe un ton mai ascuţit. Şi dacă este aşa, atunci ce se întâmplă?

— Şi atunci ştii ce, spuse el aspru. Şi Dumnezeu să ne ajute pe amândoi. Şi fie ca Dumnezeu să-i ajute pe Tom şi pe Teddy.

— O! făcu ea cu înflăcărare. Ar fi atât de îngrozitor, Rance? Să fii căsătorit cu mine? Să fii tată pentru băieţii mei?

Pentru o clipă, chipul lui îngheţă. Faţa lui se goli de orice expresie.

— Aşa ar fi? se interesă ea. Continuă, Rance. Spune-mi că nu mă vrei. Nici măcar nu-ţi cer să te căsătoreşti cu mine; într-adevăr, presupui extraordinar de multe când crezi că te-aş vrea. Dar spune-mi că nu mă doreşti. Spune-mi-o direct în faţă.

Expresia goală rămase fixată pe chipul lui, ca şi cum ar fi fost sculptat în marmură palidă. Ceva în interiorul lui se schimbase şi, deşi nu se mişca nici măcar o fracţiune, Anisha putea să simtă furia care se rostogolea prin el ca valurile înainte de furtună.

— Oricine se căsătoreşte cu tine, Anisha, se poate considera norocos, spuse el în cele din urmă. Dar nu voi fi eu. Ar fi groaznic? Nu şi pentru unii bărbaţi. Eu însumi nu m-am gândit niciodată la căsătorie. Instituţia mi s-ar potrivi foarte prost.

Spre ruşinea ei, aproape că se năpusti asupra lui.

— O, Doamne, eşti aşa un mincinos!

El o apucă de braţe cu mâinile rigide.

— Anisha, zise el răguşit scuturând-o uşor, există ceva la mine – ceva ce ştii sau ceva ce ai văzut – care să-ţi sugereze că viaţa domestică mi s-ar potrivi? Am rămas vreodată treaz două zile la rând? Sau o săptămână întreagă fidel unei singure femei? Întreabă-te asta, pentru numele lui Dumnezeu, înainte de a te apuca să fabrici ceva în imaginaţia ta.

— Deci nu ai nicio dorinţă de a te limita la o singură femeie, zise ea. Asta este? Haide, spune-o!

— Anisha, taci!

— Nu, nu voi tăcea, rosti ea, încercând să se smucească din strânsoarea lui. Nu voi face lucrurile mai uşoare pentru tine. Şi nici măcar nu e vorba de căsătorie. În asta, da, te flatezi singur. Dar continuă, Rance. Spune-mi, cu o faţă serioasă, că nu ţii la mine…

— Anisha, taci!

— …sau că trupul tău nu tânjeşte după al meu, spuse ea, vorbind peste el. Încearcă doar să o spui. Pentru că vei fi un mincinos dacă o vei face. Am văzut-o în ochii tăi. Am simţit-o în atingerea ta. Chiar şi acum dorinţa străluceşte pe pielea ta ca…

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Nish, dorinţa e doar dorinţă! interveni el. Bărbaţii o simt pentru jumătate din femeile care le ies în cale.

— Dorinţa nu este doar dorinţă pentru noi, Rance, îl avertiză ea. Upanişadele ne învaţă că toată viaţa unui om este scrisă. Tu şi cu mine suntem sortiţi. Şi, în cele mai multe zile, sunt la fel de nefericită ca şi tine.

— Nu-mi vorbi mie de astrele blestemate şi de prostiile vedice, mârâi el. Nu cred în nimic din toate astea.

— O? îl provocă ea. Atunci spune-mi că nu le uiţi pe toate celelalte când sunt în preajma ta. Ştiu adevărul despre asta, *meri jaan.* Câteodată mă disperă.

El o întrerupse, scuturând-o, degetele i se adânciră în braţele ei, pielea din jurul gurii albindu-i-se de furie.

— Doamnă, rosti el apăsat, îmi testezi autocontrolul pe riscul tău.

— Iar tu, Rance, îmi pui sănătatea mintală la încercare! exclamă ea. M-am săturat peste poate să…

Gura lui fu pe a ei într-o clipă.

Cumva, spatele ei era sprijinit de copac, iar Rance o săruta cu o asprime pe care ea nu şi-ar fi putut imagina. Forţa trupului lui o ţinea lipită de copac în timp ce el îşi târa gura peste a ei, zgâriindu-i pielea cu barba lui şi împingându-i capul înspre scoarţa copacului în timp ce se împingea în gura ei.

Aceasta era dorinţa, brută şi dezlănţuită. Periculoasă

în căldura ei. Şi tot la ce se putea gândi – şi, în mod ciudat, chiar exulta la gândul ăsta – era faptul că Rance ardea pentru ea.

Se gândi din nou la Coldwater şi la îndoielile ei. Dar faptul că îl avea pe Rance în patul ei, că el o săruta acum fără nicio reţinere le spulberase complet. Îi spulberase şi orice urmă de prefăcătorie şi îi spulberase şi puţinul din ea însăşi pe care îl ascunsese de el.

Era pierdută pentru el. Era pierdută de mult timp.

Sărutul acela continuă, disperat în căldura lui. El o revendica, o poseda, apăsându-şi fiecare centimetru pe al ei până când respiraţia ei începu să fie gâfâită şi genunchii să îi tremure. Nările lui Rance se umflau de poftă şi de furie, ochii lui albaştri strălucitori erau mari, ca şi cum ar fi provocat-o să se uite în ei.

Ea se uită. Şi îşi dădu seama imediat că îl împinsese prea departe.

Punându-şi mâinile pe umerii lui, ea se opinti, dar era imposibil. Ceva se schimbase între ei; echilibrul puterii, poate, până când el ajunsese să deţină totul şi ea nimic. El îşi mută coapsa, împingând-o cu putere între picioarele ei. Simţea cum mădularul său gros se întărea rapid în apropierea corpului ei.

În cele din urmă, ea îl împinse puternic cu palmele, apoi îl izbi cu putere. Rance îşi desprinse gura de pe a ei şi, în cele din urmă, se îndepărtă, gâfâind sacadat, cu ochii încă sălbatici de ceva aflat între dorinţă şi furie.

— Rance!

Ea trebuie să fi părut îngrozită, pentru că acesta se albi la faţă.

— La naiba, Anisha! spuse el, întorcându-se pe jumătate de la ea. La naiba cu toate astea!

— Te rog frumos să nu mai înjuri, zise ea, dar vocea îi tremura. În plus, eu nu am făcut nimic.

— Nu, nu, eu am făcut. El îşi trecu o mână prin părul ondulat şi prea lung. Pentru numele lui Dumnezeu, Nish, nu vezi? A existat o… o linie în nisip între noi. Şi acum a dispărut. Şi îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să se

întâmple asta.

— Şi mie îmi pare rău, şopti ea, adunându-se. Îmi pare rău că viaţa ta este un dezastru atât de îngrozitor şi că nu ai încredere în mine să iau deciziile corecte pentru mine.

— Nish, nu este…

— Ba da, exclamă ea, îndepărtându-se de copac. Este exact asta, Rance. Nu ai încredere în mine să fac chiar şi cea mai intimă şi personală dintre alegeri – să-mi aleg un iubit. Să te aleg pe tine. Dar iată care este adevărul, dragul meu: dincolo de a te avea în patul meu, nu ştiu ce vreau. Nu de la tine. Nici măcar de la restul vieţii mele. Lăsând astrele la o parte, ştiu doar că vreau ce e mai bun pentru copiii mei.

— Dacă vrei ce e mai bine pentru ei, Anisha, răspunse el, atunci ştii că băieţii ăia au nevoie de un tată.

— Băieţii mei au avut un tată! exclamă ea. Un tată pe care abia dacă îl cunoşteau şi care abia dacă le arunca o privire în treacăt. Dar, de bine sau de rău, a trebuit să-l îngrop, iar acum mi-a rămas mie sarcina de a decide de ce au nevoie băieţii mei – şi până acum, am făcut o treabă mai mult decât potrivită.

La asta, el nu spuse nimic, dar, în schimb, îşi îndesă mâinile în buzunare şi porni aproape orbeşte spre adâncurile grădinii.

— Rance, ştiu, chiar dacă tu nu ştii, că nu te-ai culca niciodată cu mine doar pentru distracţie, spuse ea în spatele lui. Într-un anume fel, ţii la mine, şi asta merge dincolo de aspectul fizic. Dar aş prefera să fiu fiartă în ulei decât să te implor pentru orice. Nu poţi continua să joci acest joc, dragul meu.

— Şi despre ce joc este vorba? răbufni el.

— Acela în care tu nu vrei să mă atingi şi te cerţi cu oricine altcineva care ar putea să o facă, răspunse ea iute. Nu sunt un ornament din sticlă care să fie aşezat pe un raft, Rance. Sunt o femeie în carne şi oase.

— Iar eu nu sunt destul de bun pentru tine – nu aşa cum sunt, prins în acest cerc vicios, bombăni el. Dar să fiu al naibii, Anisha, dacă ştiu pe cineva care este. Am crezut

că Bessett…

Aici, făcu semn cu mâna aproape violent în direcţia casei.

— Am crezut că ar putea să o facă, dar acum totul s-a năruit. Şi Dumnezeu să mă ajute, Nish, dacă nu mă bucur. Sunt bucuros. Deci da, sunt vinovat, poate, de ceea ce mă acuzi.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Rance! rosti ea nerăbdătoare. Nu sunt un porc premiat la târgul din sat. Nu poţi să-mi câştigi dorinţa, nici măcar nu o meriţi. Ori este, ori nu este. Şi trebuie să-mi acorzi dreptul de a alege ce lucruri mă preocupă şi care nu mă preocupă.

— Şi copiii tăi, Anisha? îi reaminti el încet. Cele două lucruri pe care le iubeşti mai mult decât propria ta viaţă? Ai renunţat la tot, Nish, ca să vii aici şi să le dai o viaţă mai bună. Ai vrea acum să-i încarci cu mine şi să renunţi la tot?

— O, fără nicio ezitare. Vocea ei era joasă şi hotărâtă acum. Şi n-aş renunţa la nimic, pentru că ceea ce au nevoie băieţii mei, Rance, este un tată care să fie suficient de puternic pentru a le da un exemplu dar de ceea ce ar trebui să fie un bărbat. Unul care să îi înveţe onoarea şi tăria de caracter în faţa adversităţii. Unul care să le arate cum să se ridice din înfrângere şi nedreptate cu capul sus şi să ştie în inima lor ce sunt. Cunoşti pe cineva mai potrivit pentru a face asta… presupunând că te-aş avea pe tine? Pentru că asta e o mare presupunere, Rance, lasă-mă să-ţi spun. Nu dacă eşti potrivit. Poţi fi destinul meu şi eşti înzestrat dincolo de cele mai sălbatice fantezii ale mele între aşternuturi. Dar nimic din toate astea nu este suficient pentru mine.

La această remarcă, Rance aruncă o privire peste umărul stâng şi, în sfârşit, privirea lui o întâlni pe a ei, mâhnită şi plină de regrete. O parte din luptă dispăruse din el, iar acei ochi albaştri ai lui nu mai străluceau. O emoţie care se asemăna poate vag cu umorul îi apăruse sub forma unui zâmbet în colţul gurii, iar umerii îi cedară în cele din urmă, încovoindu-se uşor de o oboseală evidentă.

— Aşadar, vrei doar să te foloseşti de mine, murmură

el.

Ea făcu un pas mai aproape.

— Acum două nopţi am dorit să te folosesc mai degrabă cu disperare, admise ea, lăsându-şi vocea să coboare sugestiv. În ceea ce priveşte nopţile viitoare… ei bine, nu pot spune.

Ea îşi ridică puţin bărbia într-un gest uşor arogant.

— Va depinde, îndrăznesc să spun, de alegerea ta: dacă vei redeveni prietenul meu sau dacă vei fi un căpcăun pus pe urmele mele de către arogantul meu frate.

Trecu o clipă lungă în timp ce stăteau împreună acolo pe iarbă. Deasupra lor, un pescăruş se rotea ca şi cum ar fi căutat marea, cu strigătele lui puţin jalnice. Briza se simţea dinspre râu, atât de aspră încât răzbătea prin iarbă ca o mână nevăzută şi îi răscolea fustele Anishei. Îl putea vedea pe Rance analizând ceva în gând, deşi nu-şi putea da seama ce.

În cele din urmă, el îşi întinse mâna.

Ea o luă, fiind ciudat de liniştită de senzaţia de duritate şi familiaritate a acesteia.

— Pace, atunci, spuse el. Asta e tot ce pot spune deocamdată.

— Pace, spuse ea, scuturând-o, apoi eliberând-o.

El se legănă înainte şi înapoi pe călcâie şi se uită peste umăr spre casă.

— Voi face tot ce pot, Nish, pentru a ne satisface ambele dorinţe, spuse el, mijindu-şi ochii din cauza soarelui. Voi încerca să nu fiu condescendent cu tine şi nici să nu-ţi pun la îndoială alegerile. Vei avea întotdeauna prietenia mea. Te voi găsi întotdeauna frumoasă. Dezirabilă. Genele lui imposibil de întunecate se plecară, ochii lui închizându-se pentru doar o clipă. Dar o *affaire de coeur* deschisă, între noi, o, Nish! Nu se poate.

Simţindu-se goală pe dinăuntru şi golită de sentimente, Anisha ridică din umeri.

— Foarte bine, spuse ea. Cum doreşti. Dar vei ţine minte, sper, ceea ce ţi-am spus.

— Îmi voi aminti, zise el, aprobând din cap.

— Bine, atunci, spuse ea cu răceală. Să ne întoarcem înăuntru?

— Da, rosti el încet. Şi acum am nevoie cu disperare de acel whisky – sau de patru, cinci, poate.

Ea se întoarse din grădină la braţul lui. Nu vorbiră, ci se despărţiră chiar la intrarea în casă, Rance aşezându-şi mâna peste mâna ei, care se afla pe braţul lui. Apoi o dezmierdă de două ori şi o lăsă să se topească în mulţime.

Şi astfel se întoarseră de unde începuseră.

Anisha îl privi cum se îndepărta, ştiind că nimic nu se stabilise între ei cu adevărat; că era încă îndrăgostită de Rance Welham şi că, probabil, va fi mereu îndrăgostită. Mai rău, peste două zile urma să se ducă la teatru cu Royden Napier.

Iar Rance, din păcate, nu-i dăduse niciun motiv să nu se ducă.

Capitolul 10

O arătare a unui efect ceresc într-un actor pământean.

Aplauzele răsunară din loji şi duduiră din boxa Operei Regale când Compt de Nevers îl îndepărtă pe Valentine de pe scenă, încheind actul al treilea din *Les Huguenots.* Anisha, uluită, se alătură şi ea ovaţiilor, aplaudând cu răsuflarea tăiată în timp ce cortina se închidea.

Alături de ea, Royden Napier se lăsă pe spate în scaun. Reuşind în sfârşit să se relaxeze, el îşi lăsă privirea să hoinărească prin teatru, observând decorul opulent, ornamentele aurite şi etajele de loji fine atât de elegant drapate, toate centrate nu doar în jurul scenei imposibil de adânci, ci şi în jurul extraordinarului candelabru care îţi tăia respiraţia la prima vedere.

Dar frumuseţea era acum contrabalansată de sunetele discordante ale scaunelor care erau mutate şi de

discuţiile exuberante, în timp ce, peste tot, susţinătorii teatrului ieşeau din lojele lor în căutare de gustări şi răcoritoare. Se întoarse pentru a-i zâmbi însoţitoarei sale.

— Ţi-a plăcut?

Napier se aplecă aşa de aproape de ea încât îi putea simţi săpunul de bărbierit.

— Mărturisesc că l-am văzut pe Massol într-o formă mai bună.

Anisha era conştientă că ochii îi străluceau.

— Mi s-a părut că a fost uimitor, spuse ea. Asta mă zugrăveşte ca pe o provincială teribilă?

Privirea lui Napier o cercetă, arătând puţine emoţii.

— Dacă da, atunci una plăcută, spuse el. Vrei ceva de băut?

— Mulţumesc, nu.

Chiar atunci, însă, Anisha simţi căldura privirii cuiva asupra lor. Ea cercetă teatrul cu privirea. Un domn îmbrăcat elegant, care zăbovea în loja din dreapta scenei, îşi ridicase un binoclu de operă la ochi.

Anisha îi întoarse privirea, cu o sprânceană ridicată.

Domnul coborî binoclul şi îşi întoarse imperturbabil atenţia spre bărbatul de lângă el, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Şi poate că nu se întâmplase. Devenise prea precaută, se temea ea. Îi zâmbi din nou lui Napier, care se ridica.

— Cred că o să fac puţină mişcare, spuse el, dacă te simţi confortabil aici fără fratele tău…

— Desigur, răspunse ea.

Lucan, bineînţeles, îi abandonase între primul şi al doilea act pentru a se alătura unei cete de tineri gălăgioşi care se agitau prin sală. Era mai bine aşa, considera Anisha, pentru că dispoziţia lui prea crudă nu se domolise de la nuntă încoace. Cu toate acestea, îşi îndeplinise datoria de a o escorta aici şi, în cele din urmă, se va întoarce pentru a o duce din nou acasă.

Dar mai erau încă două acte de jucat. Regândind noţiunea de răcoritoare, Anisha se întoarse să îl cheme pe

Napier. Înainte de a putea vorbi însă, uşa lojii lor se deschise şi un domn cu umeri largi şi părul rar apăru în uşă.

Napier făcu ochii mari.

— Sir Wilfred, spuse el puţin rigid, făcând un pas înapoi. Ce surpriză!

— Ei bine, dacă nu este Roughshod Roy Napier! Bărbatul zâmbi jovial şi intră complet înăuntru pentru a-l bate pe Napier pe spate. La naiba, am crezut că eşti tu! Să revendici loja familiei, nu-i aşa?

Cu un zâmbet subţire, Napier îi făcu cunoştinţă Anishei cu Sir Wilfred Leeton. La început, numele îi fu doar vag familiar. Anisha făcu o uşoară reverenţă, iar Sir Wilfred se plecă elegant peste mâna ei.

— Lady Anisha, repetă el. O plăcere.

— Asemenea, murmură ea, căutând în memorie chiar în timp ce îi zâmbea.

Şi, deodată, îşi aminti. Domnul Leeton. Dar salonul lui de jocuri de noroc sau orice ar fi fost, nu mai exista. Iar el devenise bogatul Sir Wilfred. Era, de asemenea, un prieten – sau cel puţin o cunoştinţă – a lui Napier. Ce ciudat!

— Sunteţi în domeniul teatrului, Sir Wilfred, nu-i aşa? reuşi Anisha să rostească.

Napier o privi cu precauţie.

— Vă cunoaşteţi?

Anisha simţi că se îmbujorează.

— Nu, dar avem un prieten comun, răspunse ea. Lady Madeleine MacLachlan. Trebuie să o însoţesc la petrecerea anuală în aer liber a lui Lady Leeton.

Sir Wilfred încă zâmbea cordial.

— Orice cunoştinţă a lui Lady Madeleine este binevenită, declară el. Şi o doamnă drăguţă şi fermecătoare adăugată rândurilor noastre nu poate fi niciodată un lucru rău.

— Ce amabil sunteţi! zise ea.

— Anul acesta, mi s-a spus, vor fi tot felul de ornamente feminine de vânzare. El se aplecă şi vorbi pe un ton conspirativ. Batiste de dantelă şi altele asemenea, precum şi ghicitoarea noastră ţigancă!

Anisha încercă să nu râdă.

— O ghicitoare? murmură ea. Ce amuzant!

— Aşadar, aţi venit la Covent Garden în recunoaştere, nu-i aşa, Sir Wilfred? spuse Napier, schimbând subiectul. Presupun că trebuie să fii cu un pas înaintea concurenţei prin orice mijloace posibile.

— Într-adevăr, afacerile în teatru sunt un sport sângeros în zilele noastre, replică Sir Wilfred. Meyerbeer îşi aduce noua operă de la Paris peste câteva săptămâni, iar eu am venit să descopăr dacă zarurile au fost aruncate.

— Nu ştiam că sunteţi interesat de operă, vorbi Napier, pe un ton rece.

— Nu, dar m-ar interesa foarte mult marjele de profit, chicoti Sir Wilfred. A, dar eu sunt vulgar. Îmi cer scuze, Lady Anisha. Napier, voiai să ieşi?

— Foarte scurt, da.

Anisha avea cea mai ciudată impresie că Napier nu era deosebit de încântat să-l vadă pe Sir Wilfred. Poate că ar fi preferat ca prietenia lor să rămână un secret – dacă într-adevăr era o prietenie. Cu siguranţă că răposatul Nick Napier îl cunoscuse pe om. Numele lui Sir Wilfred apăruse în dosarul de crimă al lui Rance.

— Poate că Sir Wilfred ar putea să-mi ţină companie până te întorci? spuse Anisha, apoi îşi dori pe dată să nu o fi făcut. Dacă, adică, Lady Leeton nu vă aşteaptă, desigur?

Napier se uita puţin ciudat, privirea lui era întunecată şi de nepătruns.

— Nu, nu, Hannah nu poate suporta opera. Sir Wilfred ridică din umeri. Ea are interesele ei, iar eu le am pe ale mele. Napier, du-te şi vezi-ţi de treaba ta. Rareori am ocazia să stau alături de o asemenea frumuseţe şi să bârfesc despre lumea bună.

Cu ceea ce părea a fi o gravă reticenţă, Napier se înclină din nou în faţa ei şi plecă. Anisha se întrebă în treacăt ce-l frământa. Poate că îi era teamă de ceea ce ar putea afla ea.

Dar nu se cădea, îşi dădu seama Anisha, să se lanseze în întrebările pe care ardea de nerăbdare să i le pună

acestui bărbat. Nu încă. Aceasta era o ocazie nesperată de a cultiva o prietenie cu Sir Wilfred.

Se aşezară pe scaunele cele mai apropiate de margine, iar Sir Wilfred se lăsă pe spate în scaunul mic, părând foarte liniştit. Nu era, presupunea Anisha, deosebit de surprinzător. Teatrul era imperiul lui, lumea jocurilor de noroc fiind lăsată în seama unor oameni mai puţin împovăraţi de morală. Oameni ca Ned Quartermaine.

Anisha îşi desfăcu evantaiul şi începu să-l fluture leneş, forţând un zâmbet binevoitor. Avea senzaţia clară că Leeton era un tip căruia i-ar face plăcere să vorbească despre el însuşi.

— Trebuie să-mi spuneţi, Sir Wilfred, cum aţi ajuns să lucraţi în domeniul teatrului, vorbi ea, şi despre prietenia dumneavoastră cu Lady Madeleine. Sunt oarecum nouă în Londra.

Sir Wilfred zâmbi ca un lup.

— O, am ajuns la teatru la fel ca orice bun om de afaceri, aş îndrăzni să spun.

— Şi cum funcţionează asta?

— Am văzut o ocazie şi am profitat de ea.

Anisha râse uşor.

— De fapt, spuse el mai serios, a fost întotdeauna visul meu. Am crescut în preajma scenei, vedeţi dumneavoastră, pentru că mama mea, nu mi-e ruşine să spun, a păşit cândva pe scenă. Şi apoi, printr-un miracol rar, The Athenian din Soho a fost scos la vânzare şi am reuşit să-l cumpăr.

— O, Doamne! murmură ea. The Athenian este cunoscut în toată lumea. Ce lovitură trebuie să fi fost asta!

El chicoti.

— Chiar a fost!

La insistenţele suplimentare ale Anishei, el vorbi despre primele sale achiziţii şi despre cum, în urma relaxării legilor privind teatrele, îl angajase pe MacLachlan pentru a începe să construiască altele noi în toată Anglia. În total, explică el, deţinea acum o duzină. Fu nevoie de foarte puţină insistenţă pentru a auzi cum regina îl înnobilase pe

Sir Wilfred pentru operele sale de caritate, după ce acesta se implicase în administraţia locală. Se vorbise chiar, admise el uşor jenat, despre faptul că ar urma să fie ridicat la rangul de guvernator sau chiar să candideze pentru Camera Comunelor.

Cu toate acestea, Sir Wilfred spuse că nu punea mare preţ pe astea, considerându-le prostii.

— Sunt doar un om de afaceri, Lady Anisha, spuse el puţin iritat. Iar discuţiile – ei bine, mă tem că o mare parte din ele sunt opera lui Hannah. Ea îşi doreşte asta şi este decisă să se impună.

— A, dar mulţi bărbaţi importanţi au fost împinşi din umbră de o femeie, zise Anisha râzând, de obicei de soţii.

Totuşi, se părea că Sir Wilfred Leeton era o adevărată forţă a naturii.

El făcu o remarcă despre trecutul ei doar o singură dată, când ea menţionă numele răposatului ei soţ.

— A, da, familia Stafford din Dorset, rosti el înţelegător. Am cunoscut unul sau doi dintre ei în tinereţe. O familie veche şi frumoasă.

— Da, fu ea de acord. Deşi mărturisesc că nu am păstrat legătura cu ei atât de bine pe cât ar fi trebuit.

Într-adevăr, cu excepţia faptului că le trimisese vestea morţii soţului ei, Anisha nu rămăsese deloc în legătură cu ei. Căsătoria căpitanului Stafford cu o Rajput cu sânge amestecat îl trimisese pe tatăl acestuia de timpuriu în mormânt, iar soacra Anishei încă nu renunţase la amărăciunea ei.

Nu, nu-şi doreau să audă de nora lor, nici măcar să-şi vadă nepoţii, în ciuda buclelor blonde şi a ochilor lor albaştri. Dar ea nu îi spuse nimic din toate acestea lui Sir Wilfred care, deşi puţin pompos, părea destul de amabil.

El o bătu binevoitor pe mână.

— Sobraon, aţi spus, murmură el. Sunteţi văduvă de ceva vreme, atunci. Şi totuşi nu v-am văzut niciodată în oraş, Lady Anisha. Veniţi la petrecerea în aer liber şi lăsaţi-mă să vă prezint câţiva domni potriviţi.

— Cât de amabil sunteţi! Anisha oferi un zâmbet

fierbinte şi mişcă evantaiul mai iute. Dar domnul Napier nu este potrivit?

Sir Wilfred deschise gura şi apoi o închise din nou.

— Desigur, foarte potrivit, zise el în cele din urmă. Vă rog să mă scuzaţi. Este un viclean, bătrânul Royden. Se cuvin felicitări?

Anisha îşi dădu capul pe spate şi râse, gândindu-se la Rance în timp ce făcea asta.

— Nu, într-adevăr, Sir Wilfred, spuse ea. Nu fac decât să vă tachinez. Apropo, aţi spus că am putea bârfi.

Sir Wilfred se adună.

— Desigur, da. Da, bineînţeles.

Ea îi aruncă o privire şireată.

— Pot să vă întreb atunci de cât timp îl cunoaşteţi pe prietenul nostru comun?

— Pe cine, pe Napier? El îşi umflă obrajii, apoi pufăi aerul. Nu sunt foarte sigur. După cum am spus, sunt implicat în administraţia locală. L-am cunoscut puţin pe tatăl său, dar acela e mort de mult.

— Înţeleg, murmură ea. Domnul Napier pare un om cu un caracter bun.

Sir Wilfred zâmbi şi ridică dintr-un umăr.

— O, este vanitos şi încăpăţânat, ca majoritatea bărbaţilor, admise el. Dar este un tip decent, da.

Nu avea de gând să se lase condus, îşi dădu seama Anisha. Indiferent de motiv, el nu voia să vorbească despre Napier. Era foarte bine, pentru că, atunci când aruncă o privire în jos, Anisha văzu că publicul reintra în sală. Chiar atunci, auzi un scârţâit uşor al uşii lor deschizându-se, exact când surprinse din nou sclipirea binoclului din dreapta ei.

Îşi înclină capul într-acolo când Napier se aşeză în linişte pe scaunul său.

— Puteţi să-mi spuneţi, Sir Wilfred, a cui este loja de vizavi? murmură ea, aşezându-şi uşor mâna pe mâneca hainei lui. Nu, nu, nu vă uitaţi chiar direct, vă rog! Un domn de acolo mă tot studiază prin binoclu.

— Înseamnă că are gusturi bune. Sir Wilfred aruncă o

privire surâzătoare dincolo de umărul ei, iar Napier îi urmă exemplul. Doamne, asta e loja ducelui de Gravenel.

— Iar Gravenel este uriaşul care se apleacă să iasă pe uşă, adăugă liniştit Napier. Dimensiunile lui îl fac inconfundabil.

— Şi bărbatul elegant cu binoclu? întrebă Anisha.

— Vărul mai mare al ducelui, spuse Napier încordat. Nu vrei să-l cunoşti, draga mea.

— Vărul lui ilegitim, care este şi cumnatul lui, adăugă Sir Wilfred. Celor cu sânge albastru din Anglia le place să păstreze banii în familie, nu-i aşa, Royden? Într-adevăr, uneori strâng rândurile destul de nemilos dacă apare vreun străin.

Dar Napier nu răspunse la această întrebare. În schimb, maxilarul lui părea să se încordeze, lăsându-i Anishei impresia că în remarcă fusese inclusă şi o mică împunsătură. Se întrebă din nou despre trecutul lui Napier şi despre legătura lui cu defunctul lord Hepplewood.

— Şi domnul înalt şi elegant aşezat lângă vărul ducelui? insistă ea, fără să-l scape pe Napier din ochi. Cu părul argintiu? Este respectabil?

Sir Wilfred clătină din cap, încruntat.

— Mi se pare vag familiar.

— E prietenul lui special, murmură Napier. Şi amândoi sunt dubioşi în ciuda eleganţei lor, dacă vrei părerea mea. Dar, pe de altă parte, Gravenel nu a fost niciodată deosebit de exigent în alegerea prietenilor. Ah, uite. Dirijorul s-a întors şi orchestra se pregăteşte.

Imediat, Sir Wilfred se ridică în picioare.

— Şi acesta ar fi semnalul meu.

După ce se aplecă din nou peste mâna Anishei, el părăsi loja la fel de repede cum venise. Când uşa se închise în urma lui, Anisha îi aruncă o privire lui Napier.

— Pare că nu te-ai prea bucurat de această vizită.

Napier se îmbujoră uşor.

— Îmi place destul de mult Sir Wilfred, zise el. Dar el încă îşi imaginează că este un fel de Don Juan, în ciuda faptului că îi scârţâie corsetul şi că părul lui a ieşit demult

din scenă.

— Înţeleg. Anisha tăcu, cumpănindu-şi următoarele cuvinte. Dar Sir Wilfred nu a fost întotdeauna Sir Wilfred, nu-i aşa? Şi nu a fost întotdeauna un asemenea model de corectitudine?

Napier se răsuci pe scaun, cu privire tăioasă.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu Edward Quartermaine, răspunse ea. La clubul Quartermaine.

— Ned Quartermaine? spuse el uluit. Cu siguranţă, glumeşti?

— Nu e nimic de glumit, replică Anisha. L-am chemat pentru a-i pune întrebări legitime, după ce am citit dosarele de la tine. Sir Wilfred figura destul de proeminent în ele, dacă îţi aminteşti.

— Îmi amintesc, spuse Napier iritat. Serios, trebuie să discutăm despre Lazonby acum?

Anisha îl privi cu o oarecare surprindere.

— Doamne, nu eu am adus vorba de el, spuse ea. Într-adevăr, nu i-am menţionat niciodată numele şi nici nu l-am invitat pe Sir Wilfred înăuntru.

Postura lui Napier se relaxă, şi el afişă un zâmbet, o combinaţie de iritare şi umor.

— Deci nu ai făcut-o, admise el în cele din urmă. Îmi cer scuze. Acestea fiind spuse, ar trebui să te avertizez…

Dar comentariile sale fură oprite când cortina se ridică în mod dramatic, iar Valentine reapăru pe scenă.

*

În King’s Arms, Lazonby stătea tolănit la o masă rudimentară, cu picioarele încălţate în cizme întinse, în timp ce păzea restul de bere din halbă, care devenise mult prea caldă. Oricum, o dădu pe gât, cu gustul de metal pe limbă, în timp ce amurgul se aşternea dincolo de fereastra largă.

În jurul lui, Hackney devenise tăcu. Magazinele se închiseseră, iar zgomotul şi zăngănitul căruţelor şi al cailor dispăruseră. La urma urmei, aceasta nu era Londra, ci un

sat de oameni care munceau. Chiar şi Min cea veselă şi ochii ei frumoşi şi albaştri îl părăsise; se dusese acasă, la mama ei, strângând florinul ei proaspăt bătut pe un şnur din mătase roşie.

Spălătoreasă doamnei Ashton, după cum se întâmpla, nu se dovedise deosebit de utilă; servitorii din căsuţa albă nu erau o gaşcă prea vorbăreaţă. Min aflase prea puţine lucruri, în afară de faptul că doamna Ashton îşi petrecea o mare parte din timp ca voluntar la o şcoală de caritate din Bethnal Green. În ceea ce-l priveşte pe Coldwater, acesta era rar acasă – şi când era, nu-şi lăsa niciodată rufele la spălat.

Dar reuşise să confirme că cei doi proveneau din Boston, unde se zvonea că familia avusese ceva interese într-o afacere cu ziare. În Hackney, doamna Ashton era considerată o femeie chipeşă, politicoasă, care se ţinea la distanţă şi respingea toţi admiratorii – oricum, puţinii care puteau exista într-un asemenea loc.

În josul aleii, în amurgul tot mai adânc, Lazonby încă mai putea distinge bolta de trandafiri de deasupra porţii grădinii căsuţei, care acum înflorise într-o cascadă de flori mici şi albe. La parter, o lumânare ardea la o fereastră din faţă, dar deasupra era întuneric. Dacă Coldwater aprinsese o lampă la intrarea în casă, aceasta fusese de atunci stinsă.

Probabil că nu avusese nevoie să o aprindă. Soarele era încă sus când Lazonby îl urmase până aici – cu ce scop, nu-şi putea imagina acum. Poate pentru că era singurul indiciu pe care îl avea la dispoziţie, iar el devenea din ce în ce mai disperat.

Sau poate pentru că, dacă nu ar fi venit aici, ar fi rămas acasă, consolat doar de Madame la Fee şi de lingura lui de absint care, în vâltoarea orei verzi, părea străpunsă de chipul Satanei. Probabil că toţi trei – el, zâna şi bătrânul Scratch – şi-ar fi ţinut companie până când ochii i s-ar fi dat peste cap şi ar fi venit coşmarurile.

Pentru că, dacă nu ar fi făcut nimic, ar fi avut timp să se gândească la Anisha.

Dintr-un impuls, se ridică brusc de pe scaunul

scârţâitor, trânti un pumn de monede pe bar şi se îndreptă spre uşă, cizmele de călărie bubuind pe podeaua aspră şi scorojită în timp ce mergea. Odată ce ajunse în stradă, privi în sus şi în jos, apoi porni direct spre căsuţă, nesigur de ceea ce intenţiona să facă chiar şi când împinse poarta din faţă şi bătu la uşă.

O rază tremurândă de lumină de lumânare apăru pe lespedea de la intrare.

— Da? spuse cârâit o slujnică cu scufie cu moţ.

— Doresc să îl văd pe domnul Coldwater, rosti el, nu lipsit de politeţe. Este acasă?

Ea clipi o dată, încet, cu ochii ei palizi şi reumatici în întuneric, iar el îşi dădu seama că era oarbă sau ceva aproape de asta.

— Domnul Coldwater a ieşit, zise ea cu o voce rutinată şi obosită. Doriţi să o vedeţi pe stăpână?

Lazonby o studie pe bătrână, dar ea nu emana nici suspiciune, nici rea-voinţă.

— Mulţumesc, spuse el, prezentându-i una dintre vechile sale cărţi de vizită, pe care uneori găsea prudent să le poarte cu el.

Bătrâna frecă nesigură pergamentul între degete.

— Welham, rosti el cu blândeţe. Numele este Welham.

Bătrâna aprobă din cap, îi oferi un scaun, pe care el îl refuză, apoi străbătu micul hol şi dispăru în întuneric, lăsându-şi lumânarea în urmă. În adâncurile casei, Lazonby putea auzi sunetele unui pianoforte. Ascultând cu o ureche, privi în jur, ţinându-şi încă pălăria, pe care slujnica nu se oferise să i-o ia.

Casa părea ordonată şi mobilată cu gust. O masă cu blat din lemn era aşezată la un perete, flancată de o pereche de scaune Chippendale, pe care se afla o vază impunătoare cu gladiole cu gât rubiniu. Aşadar, nu era sărăcie aici. Astfel de flori proveneau din seră atât de devreme în sezon.

Această presupunere era confirmată şi de un peisaj frumos atârnat deasupra mesei; un tablou cu un copil care învârtea un cerc pe o pajişte verde pe care o mică plăcuţă

de alamă o identifica drept Boston Common.

Dintr-odată, sunetele sonatei se opriră. Câteva clipe mai târziu apăru o femeie, fusta ei largă, cu volane, abia dacă putea trece prin uşa îngustă. La fel ca atunci când o zărise prin fereastră, părul doamnei era o masă în cascadă de bucle castanii perfect aranjate. Vârsta ei era greu de judecat; treizeci de ani, cel mult, iar în seara asta avea gura curbată într-un mic zâmbet întrebător.

— Domnul… Welham, nu-i aşa? Vocea ei era profundă şi ciudat de senzuală. Cu ce vă pot fi de folos?

Când ea se apropie, el îşi dădu seama cât de zveltă era. Asemănarea dintre ea şi fratele ei era evidentă, căci avea aceiaşi ochi ageri şi iuţi.

— De fapt, doamnă, îi căutam pe domnul Coldwater.

El îi susţinu privirea la fel de ferm, încercând să-i simtă intenţiile, dar fără succes.

— Unul dintre ospătarii de la King’s Arms mi-a spus că a venit pe aici acum o oră sau două.

— Aşa a făcut. Expresia ei nu se schimbă şi nu emană nicio emoţie. Apoi John a luat o îmbucătură din cină, a luat o carte pe care o dorea şi a plecat din nou.

Lazonby se îndoia. Supraveghea uşa de două ore.

— A, rosti el uniform. Mă întreb cum de am putut să-l ratez?

— Dacă nu l-aţi văzut trecând pe lângă Arms, spuse ea rece, atunci probabil că a ieşit prin spate, spre Bethnal Green Road. Cred că face adesea aşa, dacă vrea să prindă diligenţa.

— Diligenţa?

— O căruţă mare şi greoaie, plină până la refuz. Un colţ al gurii ei se ridică sardonic. Vă daţi seama, domnule Welham, că fratele meu nu locuieşte aici?

— Nu, nu, nu ştiam, minţi el. Cineva de la *Chronicle* m-a îndrumat aici.

— Nu mă pot gândi de ce. Ea se uită din nou la cartea lui de vizită. Jack are camere lângă Fleet Street.

— Vă rog să mă scuzaţi, interveni Lazonby, întinzându-i mâna. Nu am fost prezentaţi cum se cuvine. Nu

vă ştiu numele.

Din nou, îndoiala se schiţă aproape imperceptibil pe faţa ei.

— Nu? spuse ea uşor, luându-i mâna. Eu sunt doamna Ashton.

— Încântat! exclamă el, agăţându-se de mâna ei poate o clipă mai mult decât ar fi trebuit.

Totuşi, chiar şi aşa de aproape, doamna era ca o apă liniştită şi adâncă pentru el. Poate că, la fel ca şi fratele ei, era ceea ce Fraternitas numea un Insondabil – o persoană care, din motive nu prea bine înţelese, era de necitit.

Brusc, ea îşi retrase mâna din strânsoarea lui şi trecu pe lângă el, privind peste umăr în timp ce mergea, lăsându-i lui Lazonby sentimentul cel mai ciudat că îl tachina cumva.

— Aşadar, aş putea să-i transmit fratelui meu un mesaj? Ea se prefăcea că rearanjează gladiolele. În general, vine o dată sau de două ori pe săptămână.

— Mulţumesc, nu. El o urmă, simţindu-i mirosul curat şi chiar familiar, unul pe care nu-l putea identifica. Îl voi găsi pe domnul Coldwater în oraş.

Din nou, ea îi aruncă o privire ciudată, aproape înflăcărată, peste umăr, o mână ţinând o tulpină uşor ridicată în aranjament.

— Da, spuse ea încet. Îndrăznesc să spun că aşa va fi.

Ochii ei erau de un albastru verzui şi complet îndepărtaţi acum. Şi totuşi, ceva părea să vibreze brusc în aerul din jurul lor – un fel de tensiune care nu era chiar sexuală, dar totuşi ciudat de evocatoare. Şi sub toate acestea se ascundea un sentiment de provocare, ca o mână de cărţi jucată atât de strâns, încât se întreba dacă următoarea carte va cădea vreodată.

Sau dacă mai exista măcar un joc.

Dar exista. O putea simţi. Niciodată nu se înşelase în privinţa acestor lucruri.

El mai făcu un pas rapid şi îi prinse mâna, oprindu-i-o în timp ce ea ridica o tulpină imposibil de lungă din vază.

Ea nu tresări, ci doar se uită la mâinile lor unite.

— Aceste flori sunt remarcabil de frumoase, spuse el încet. Şi costisitoare.

— Unele lucruri merită preţul, răspunse ea, ridicând privirea spre el. La urma urmei, sunt atât de frumoase, cu petalele lor palide şi gingaşe. Şi gâtul, atât de profund roşu. Ca sângele vărsat, mă gândesc adesea. Dar lucrurile gingaşe pot fi atât de fragile, nu-i aşa?

El îi eliberă mâna, ceva bolnav şi nesigur străbătându-l.

— Vă referiţi la ceva, doamnă Ashton? reuşi el să rostească.

— Nu, desigur, răspunse ea cu uşurinţă.

Dar acea lejeritate, îşi dădea seama acum, era un fel de înşelăciune. Dar de ce fel? Probabil că rămăsese tăcut prea mult timp.

— Cred, domnule Welham, adăugă ea încet, că ar fi mai bine să plecaţi. Fratele meu nu este aici şi nici nu există posibilitatea să se întoarcă.

Lăsându-i mâna, Lazonby făcu un pas înapoi şi simţi cum detaşarea lui obişnuită se instalează din nou peste el.

— Atunci vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă, spuse el, întorcându-se spre uşă pentru a o deschide, şi vă urez o seară bună.

Dar, în ultima clipă, chiar în momentul în care păşea în răcoarea nopţii, doamna Ashton vorbi din nou.

— Florile, domnule Welham, spuse ea brusc. *Gladiolus undulates.* Cunoaşteţi numele comun?

El ridică o sprânceană.

— Doar gladiole, cred?

— Din latinescul gladius, spuse ea, răsucind tulpina între degete, care înseamnă sabie. Ca în gladiator. Iar floarea – ei bine, este adesea numită pur şi simplu crin-sabie.

Cumva, el reuşi unul dintre zâmbetele lui curtenitoare.

— Dar asta sună aproape letal, doamnă Ashton.

— Da. Ea nu îi întoarse zâmbetul. Aşa este.

Cu o ultimă plecăciune a capului, Lazonby îşi puse

pălăria şi o lăsă în picioare în holul elegant, luminată de lumânări. Se îndepărtă, cu sunetul greu al cizmelor sale pe lespezile şerpuitoare. Nu închisese uşa în urma lui, ci o lăsase pentru ca ea să o prindă în timp ce se închidea.

Cu toate acestea, doamna Ashton nu se deranjă, ci pur şi simplu rămase privind ţintă după el. Şi, de la uşa ei şi până la poarta care scârţâia pe balamalele vechi, de fier, Lazonby simţi acei ochi reci ca nişte pumnale de gheaţă în spatele lui.

Simţea cum frustrarea şi furia începuseră să se adune în el în timp ce poarta zdrăngăni în urma lui, dar le înăbuşi fără milă. Pentru Dumnezeu, femeia aceea juca un afurisit de joc şi el ştia asta.

Îi venea să o sugrume aşa cum ar fi vrut să-l sugrume şi pe fratele ei. Dar toată furia lui nu-i adusese decât necazuri peste necazuri.

Era timpul, poate, să se întoarcă acasă la absintul său, până la urmă. Dar mai era un ultim lucru pe care voia să-l facă.

La Arms, el îşi recuperă calul şi se întoarse la Londra tăind prin inima oraşului, apoi merse pe jos pe o stradă întunecată care se desprindea din Shoe Lane în labirintul de magazine şi case din spatele biroului *Chronicle.* Clădirea îi era familiară acum, iar micul apartament din colţul de la etajul doi era întunecat, aşa cum era aproape întotdeauna.

Lazonby ajunsese la concluzia că Coldwater îşi ţinea un fel de amantă – sau că el însuşi era întreţinut de cineva. Îi veneau în minte unul sau doi domni bogaţi, cu vederi liberale, de acest gen. Dar, indiferent unde se ascundea Coldwater, Lazonby îl văzuse intrând sau ieşind din apartament doar în trei ocazii. O dată văzuse o femeie plecând cu un coş de răchită la braţ – doamna Ashton, cea cu sabia, se gândea acum, deşi noaptea fusese întunecată şi faţa ei la fel.

Dar în seara asta nu era nimeni acolo. Asta se potrivea foarte bine scopului său.

Lazonby se uită pentru ultima oară în sus şi în jos la burlanul ales de el, apoi îl smuci tare, aşa de control. Nici

metalul, nici întăriturile nu cedară.

Ei bine... Se părea că era timpul să facă cunoştinţă mai îndeaproape cu vechiul său prieten Jack. Lazonby îşi puse un picior pe zid, apucă ţeava mult deasupra capului şi se trase în sus fără probleme.

Capitolul 11

Promite-mi, lună, strălucirea ta şi a stelelor tale!

În dimineaţa de după seara cu Royden Napier, Anisha se trezi cuprinsă de un nou sentiment de urgenţă, sentiment căreia nu-i găsi vreo legătură cu nimic tangibil. Reacţionă apelând la logică, petrecând o oră cu *jyotish*-ul ei şi în special cu al lui Rance, analizând metodic hărţile astrelor. Sentimentul nu se atenuă, ci se întări. La fel ca toţi gardienii, Rance era Mesha Lagna, sau cu ascendentul în Berbec, şi predispus la graba şi încăpăţânarea care puteau aduce cu sine un ghinion extrem. Iar acum urma o mare schimbare şi potenţialul a ceva groaznic.

Mânată de nelinişte şi de o nerăbdare pe care reuşea din ce în ce mai greu să o stăpânească, Anisha se îmbrăcă în vechile ei haine de doliu şi chemă trăsura nemarcată a fratelui ei. Era foarte sigură că venise vremea să ia lucrurile în propriile mâini.

— Probabil că nu mă voi întoarce până la cină, îi zise ea lui Janet în timp ce-şi prindea pălăria, aşa că spune-i lordului Lucan să ia cina la White. A, şi o să am nevoie de mantia mea neagră de călătorie.

— Dar, doamna mea, vremea este de rău augur, rosti Janet, care deja i-o pregătea.

Anisha se duse la fereastră, ridică cu zgomot oblonul şi îşi scoase capul afară, pentru a vedea mai bine cerul.

— Aiurea! spuse ea cu asprime. Sunt câţiva nori pufoşi. Nimic mai mult.

— Da, ei bine, simt o umezeală în oase, o avertiză

servitoarea dispărând în debara.

— Senzaţia asta se numeşte „Anglia”, strigă Anisha în urma ei, coborând cu grijă oblonul, şi nu se poate face nimic în privinţa asta.

— Hm! făcu Janet, dar sunetul fu înăbuşit.

Iar până când Anisha termină de pus cerceii lungi şi de dat cu un pic de pudră pe nas, servitoarea era deja lângă uşă, cu o geantă în mână.

— Lenjerie curată, spuse ea dându-i-o Anishei. Pentru orice eventualitate.

Anisha încercă să se încrunte, dar nu a reuşi.

— Doamne, Janet, mergem în Buckhurst Hill, nu în fundul Yorkshire-ului! zise ea. Nu poate fi la mai mult de două ore distanţă.

Dar, văzând buzele strânse ale lui Janet, Anisha luă geanta oricum şi deschise uşa.

Şi o făcu la ţanc, pentru că Chatterjee se clătină în prag, cu un pumn pregătit să bată şi arătând de parcă era pe cale să explodeze.

— Doamna mea! Janet! O, *māp kōrbēn!*

Dădu buzna ca un ciclon, vorbind într-o învălmăşeală nebună de engleză şi bengaleză, din care Anisha nu prea reuşi să înţeleagă mare lucru.

— Chatterjee, ce s-a întâmplat?

Lăsându-şi jos geanta, Anisha încercă să-l apuce de cot.

— O, doamna mea! strigă el trecând în grabă pe lângă şi îndreptându-se spre pat. Janet! Priviţi! Chestia aia… Chestia aia care stă în picioare a câştigat!

— Doamne, Chatt! Menajera luă geanta. Arăţi de parcă te-ar fi pocnit apoplexia.

— Da, da, minunat, nu-i aşa? Cu ochi sălbatici, Chatterjee desfăcu un ziar pe cuvertură. Am totul aici! Chiar aici!

— Bine, bine, bine, zise Janet. Mie mi se pare că ar fi Times.

— Da! spuse el fluturându-şi mâna deasupra lui. Da, da, da, da! Aşa că, Janet… suntem bogaţi!

— Vai! exclamă Janet cu falsă încântare. Atunci, o să-mi dau preavizul, nu-i aşa?

— Da, da, poate că şi eu! Chatterjee le zâmbi amândurora. Şi toate astea datorită farfuriei tale care stă în picioare!

— Poftim? Janet încremeni. Chatt... Grand Stand Plate? Asta vrei să spui...?

Faţa lui se lumină şi mai tare.

— Da, asta! Lord Exeter! L-a întrecut pe Swordplayer cu o... Se opri pentru a se uita în ziar...cu o lungime! A câştigat, Janet! Noi am câştigat!

Janet scăpă geanta din mână. Aceasta căzu pe o parte, lenjeria Anishei revărsându-se pe podea. Dar nimeni nu îi dădu atenţie, pentru că Janet îl apucase de mâini pe de obicei sobrul Chatterjee şi dansa cu el prin cameră.

— Am câştigat, doamnă! strigă ea. Am câştigat! Am câştigat! Suntem bogaţi!

— Şi acum, trebuie să-mi înlocuiesc atât camerista, cât şi mâna dreaptă? o tachină Anisha, ridicând ziarul pentru a citi. Doamne, Janet! Cât a pariat fratele tău pe acest cal?

Janet se opri din dans şi înghiţi cu vinovăţie un nod.

— Păi... tot ce aveam noi şi cea mai mare parte din ce avea Chatt.

— Janet! Lipind ziarul de trup, Anisha făcu ochii mari. Şi tu, Chatterjee! Tu ştii cât e de riscant! Ce-a fost în capul tău?

Chatterjee se înclină, o parte din demnitate revenindu-i.

— Nu pot explica perfect în cuvinte, doamnă, răspunse el. Pur şi simplu, am simţit... că aşa e destinat, presupun. Iar Janet purta colierul cu rubin. Şi a spus că stelele erau perfect aliniate.

— O, Doamne! rosti Anisha închizând ochii şi trimiţând în gând o rugăciune la ceruri.

Lăsând la o parte stelele şi rugăciunile, cei doi reveniră treptat pe pământ. Iar după ce Anisha făcu un pic de aritmetică pe spatele unei vechi facturi de la modistă, se

decise în mod colectiv că nici Chatterjee şi nici Janet nu erau chiar atât de bogaţi până la urmă.

— Dar amândoi veţi avea o stare materială destul de confortabilă, îi asigură Anisha.

— Ooo, chiar călduroasă, într-adevăr! spuse Janet.

— De-a dreptul prăjită? se aventură Chatterjee.

— Prăjit nu e un cuvânt, Chat, zise Janet. Cel puţin, nu un cuvânt care să aibă legătură cu astrologia.

Râseră cu toţii, iar Anisha îşi lăsă, în sfârşit, temerile deoparte. Oricâte griji şi-ar fi făcut pentru ei şi oricât de prost se simţea că o încurajase pe Janet într-o aventură atât de precară, adevărul era că totul se dovedise a fi bine. Mai mult decât bine, de fapt.

Îi lăsă gândindu-se la viitorul slujbei lor, sperând că nu o vor părăsi, pentru că ajunsese să depindă cu disperare de amândoi. Janet şi Chatterjee fuseseră alături de ea dintotdeauna. O văzuseră cum ajunsese în siguranţă la vârsta adultă, îi fuseseră alături în căsnicie şi veniseră cu ea în această lume nouă şi ciudată. Făceau parte din familie mai mult decât majoritatea rudelor ei de sânge.

Dar Anisha ştia că ceea ce era predestinat avea să se întâmple. Şi Dumnezeu ştia că cei doi meritau un pic de noroc. După ce îşi alungă egoismul, Anisha continuă să se gândească la planurile ei.

După ce se uită la băieţi, care se aflau în sala de clasă, şi îi aruncă domnului Jeffers, profesorul lor, o privire înţelegătoare, se rugă în gând ca acesta să nu fi pariat pe Swordplayer şi apoi coborî la parter Acolo, scotoci prin biroul din salon după notiţele pe care le luase din biroul lui Napier şi le îndesă în geanta pe care i-o dăduse Janet.

La ora zece şi jumătate, era pe Ebury Street. După ce îşi coborî voalul cu bobiţe negre, coborî din trăsură şi sună la uşă. Un lacheu cu ochii somnoroşi şi cu puf ca de piersică pe bărbie deschise.

— Doresc să-l văd pe Lazonby, anunţă ea trecând pe lângă el.

La început, el clipi şi se răsuci încet, ca şi cum nu pricepuse porunca.

— Îmi pare rău, doamnă, începu el, dar domnia sa…

— Emmit, nu-i aşa? interveni Anisha trăgându-şi mănuşile. Emmit, nu te osteni să-mi spui că nu e înăuntru, fiindcă ştiu foarte bine că încă e în pat şi îi este rău de nu mai poate. Mă duc la el.

Astea fiind spuse, îl lăsă cu gura căscată, ridicându-şi vălul în timp ce se îndepărta. Nu avea rost să-i insulte pe servitorii lui Rance luându-i de proşti.

— Doamnă! strigă băiatul după ea, urmând-o pe scări. Aşteptaţi! Vă rog!

— Mă tem că nu pot, rosti ea cu nonşalanţă. Pentru că, dacă o fac, o să-ţi zică să-mi spui să plec, nu crezi? Şi va trebui să o faci. Iar eu nu voi pleca, desigur. Aşa că vei da greş. Iar atunci, ne vom întoarce amândoi de unde am plecat, dacă nu chiar mai rău. Aşa că nu ar fi mai bine dacă te-aş scuti de necazuri?

— Într-adevăr, doamnă, spuse el pornind nefericit pe urmele ei, dar ce va…

— O să-i zic că am trecut pe lângă tine şi, crede-mă, nu va avea nicio dificultate în a crede. Anisha îi făcu semn peste umăr să-şi vadă de treabă şi coti pe palier. Acum, te rog să te duci repede jos şi să aduci apa de spălat a domniei sale. Adu multe vase cu apă foarte fierbinte. Crede-mă, îţi va mulţumi pentru asta.

Tânărul ezită pe palier.

— Dar, doamnă, vă rog, strigă el către ea. Nu cred că o va face! Să-mi mulţumească, adică. Zău, trebuie să aşteptaţi…

Ecoul strident al vocii lui în golul scărilor o opri. Anisha se răsuci pe treaptă şi îl privi de sus. Un gând înfiorător îi răsări în minte, iar sângele păru să i se oprească brusc.

— Ce-i? a reuşit ea să spună. Nu e… nu e singur?

Faţa servitorului se colorase de furie.

— Nu, rosti el. Adică, da. Cred că da. Domnia sa nu aduce… adică nu ar aduce niciodată…

Anisha simţi un fel de uşurare nebună gonind prin ea.

— Mulţumesc, Emmit, spuse ea cu amabilitate. Îţi apreciez grija. Dar sunt obişnuită cu temperamentul lui

Lazonby… şi cu limbajul lui înfiorător. Acum, te rog, du-te şi adu apa aia. O, şi trimite-l pe valetul domniei sale. Lazonby are o întâlnire urgentă de care a uitat.

— Da, doamnă. Spre surprinderea ei, flăcăul se întoarse şi se repezi în jos pe scări, strigând: Horsham! Horsham! Horsham!

După ce scăpă de el, Anisha se apucă să caute dormitorul lui Rance. Aproape sigur, era la etaj. Casa nu era deosebit de mare, jar camerele stăpânului probabil că dădeau spre stradă, deoarece casa nu avea o grădină în adevăratul sens al cuvântului.

Bănuiala ei se dovedi corectă. Deschise uşa de la capătul coridorului şi văzu un mic salon cu un birou, o canapea din piele şi o bibliotecă mare înnegrită de vreme. În această încăpere era o a doua uşă, care, cu siguranţă, dădea spre dormitorul lui, căci chiar şi aici, în acest bastion ordonat al masculinităţii, parfumul lemnos al coloniei şi săpunul de lămâie al lui Rance se simţeau slab în aer.

Ignorând amintirile stârnite de mirosuri, Anisha îşi puse pe un scaun şalul şi geanta, apoi scoase acele din afurisita de pălărie şi o aşeză cu grijă pe birou. După ce bătu în uşa interioară, întrebă dacă putea intra. După cum se aşteptase, nu primi niciun răspuns.

Împinse uşa şi intră de-a dreptul.

Camera era învăluită în întuneric, dar, pe măsură ce ochii i se adaptară, Anisha reuşi să vadă un pat mare în centru şi trei ferestre umbrite, cu vedere spre Ebury Street. Aici, mirosul depăşea cu mult parfumul de colonie şi săpun. Esenţa masculină a lui Rance se simţea în aer, o aromă aproape senzuală, ca mirosul intim al pălăriei lui date jos de pe cap sau al hainei lui acoperindu-i călduroasă umerii – o constatare care nu făcu decât să-i amintească cât de des făcuse Rance asta în primele ei luni petrecute în Anglia.

Cât de des, se întrebă ea în timp ce-i studia trupul umbrit şi adormit, străbătuse el grăbit casa şi o găsise ghemuită în sera luminată de soare, cu dinţii clănţănind, înfăşurată până la gât în şalul ei cu model paisley? Şi întotdeauna râsese de ea, ochii lui albaştri dansând chiar şi

atunci când îşi dezbrăca propria haină şi o punea cu blândeţe în jurul ei.

O dată sau de două ori, se întorsese în hol după pălărie şi i-o pusese pe cap, râzând şi mai tare la această privelişte. Iar ea râsese cu el. Şi dintr-odată, viaţa în Anglia nu mai păruse atât de sumbră.

Dar cel mai adesea o împinsese pur şi simplu în micul salon şi îi făcuse un foc, deşi casa era plină de servitori care ar fi putut face acelaşi lucru. Dar Rance ştiuse instinctiv că nu avea să le ceară, că îi repugna să fie străina care nu se putea obişnui cu obiceiurile Angliei. După aceea, uneori petrecuseră puţin timp cu un joc de pichet şi un pahar de vin. O dată, făcuseră un puzzle cu băieţii. Rance venise şi plecase întotdeauna ca un membru al familiei, căci asta îşi dorise Raju.

Asta îşi dorise ea.

Şi bănuia că în acele momente dulci-amare începuse să se îndrăgostească de el. Sau poate că începuse în ziua când veniseră pe drumul spre casă de la Docklands. Poate că fusese dragoste la prima vedere.

Încă privind fix în întuneric, simţi cum ochii încep să o usture.

„O, ce prostie!”

De ce să se gândească la aceste lucruri acum, în timp ce privea în adâncurile dormitorului lui, frământată de urgenţa călătoriei lor? Oare era atât de proastă, încât simpla mireasmă a unui bărbat să îi tulbure simţurile? Iritată, Anisha se îndreptă spre ferestre şi începu să tragă draperiile grele, inelele patinând strident pe tije. Oricât de evocator ar fi fost mirosul lui Rance, era un semn sigur că încăperea fusese închisă prea mult timp şi, după cum îşi amintea de pe vremea când locuise cu fraţii ei, un indiciu probabil al unei nopţi lungi şi grele cu sticla în mână. Iar în asta nu era nimic care să-i înlăcrimeze ochii, întorcându-se de la fereastră, privi în jur şi văzu o cameră în dezordine totală. Hainele erau aruncate încoace şi încolo, o cutie de tutun căzuse de pe masa de scris, iar lavaliera lui fusese pusă pe oglinda înaltă şi lăsată să atârne pe centru.

Făcu un pas, iar o rază a soarelui de dimineaţă căzu pe patul lui Rance. El mârâi şi se răsuci pentru a se feri de lumină, trăgând cearşaful după el.

Ei bine, era un fel de a spune. De fapt, cearşaful era înfăşurat în jurul taliei sale. Restul corpului – atât cât putea vedea ea – era gol. Un picior lung şi musculos era descoperit, dezvăluind firicelele de păr negru de pe gamba parcă sculptată în marmură de Carrara.

Cât despre părul de pe cap însă, acum arăta de parcă şobolanii îşi făcuseră cuib în el.

Se apropie de pat cu grijă, deşi nerăbdătoare. Două sticle goale zăceau pe noptieră, împreună cu un pahar cu picior, care conţinea drojdia a ceva ce părea puternic alcoolizat şi lipicios. Anisha îl luă şi inspiră adânc. Nasul ei antrenat de practica ayurvedică detectă cu uşurinţă anasonul şi feniculul. Şi încă ceva. Ceva cunoscut, dar care nu-i venea în minte.

Lăsă cu zgomot puternic paharul jos şi luă o sticlă.

„Absint.”

Rara băutură era distilată dintr-o formă de artemisia similară cu nagadamni, o plantă ayurvedică cu proprietăţi magice. Europenii cunoşteau planta ca pelin şi era considerată otrăvitoare. Iar victima sa chiar părea să fie otrăvită.

— Rance? şopti ea punându-şi o mână pe umărul lui gol.

El se zvârcoli aproape febril, murmurând ceva ce ea nu reuşi să desluşească. Ea îl lovi uşurel cu palma, rostindu-i încet numele. El se agită din nou, de data aceasta întorcându-se spre ea. Anisha văzu că ochii lui erau puţin deschişi, dar sticloşi şi distanţi, iar faţa parcă îi era schimonosită de durere. Puse mâna pe obrazul lui, barba neagră mijită peste noapte înţepând-o. Nu părea să aibă febră, în schimb era rece ca moartea.

— Nu, nu, răspunse el ferindu-se de atingerea ei, apoi mormăi ceva în franceză.

— Ce-ai zis? Ea îi mângâie uşurel obrazul. Haide, poţi să te trezeşti?

— *Non.*

Dintr-odată, ochii lui se deschiseră larg, dar fără să se concentreze, cu pupilele ca nişte jumătăţi de penny. Îi apucă braţul cu violenţă.

— *C'est toi!* răcni acuzator. La sirène…

— Rance, sunt Anish…

— Toată blestemata de noapte… Dintr-o smucitură, o trase pe pieptul său musculos şi lat cu o asemenea forţă, încât picioarele ei părăsiră podeaua. La naiba, opreşte-te! Opreşte-te! Mă auzi?

Ea încercă să se ridice, dar braţul îi era ţinut cu forţă.

— Rance, trezeşte-te! îi porunci ea.

El nu făcu decât să-şi întețească strânsoarea, trăgând-o în sus pe pieptul lui cu o forţă inumană. Inima Anishei îşi accelera bătăile, ceva asemănător cu frica iscându-se în ea. Ajunseseră faţă în faţă, iar sânii ei erau striviţi de pieptul lui, atât de aproape, încât respiraţia lui îi răscolea părul.

— Rance, trezeşte-te! spuse ea cu asprime. Ai băut prea mult.

Drept răspuns, el îi trase capul în jos şi o sărută, mâna lui înfigându-se aproape brutal în părul ei. Anisha oftă şi încercă să se ridice de pe el. Era imposibil. Nu era o simplă mângâiere, ci un sărut al pasiunii neînfrânate, o revendicare brută, dură, care nu îi lăsa altă alegere decât să se predea. Deschizându-şi gura pe a ei, el o invadă, împingându-şi limba adânc, cu mişcări lungi şi sinuoase care o făcură să tremure.

Înghiţindu-şi un ţipăt, ea îşi puse mâinile pe umerii lui ca şi cum ar fi vrut să se îndepărteze. Totuşi, nu o făcu. Braţul lui Rance o cuprinse cu totul, strângându-i fustele în timp ce mâna lui îi mângâie şoldul stâng, îndemnând-o spre el. Se retrase din gura ei pentru o clipă, apoi se împinse din nou, fiecare pătrundere fiind mai senzuală decât precedenta, în vreme ce barba lui nerasă îi zgâria faţa.

Anisha îşi aminti vag de servitori. Trebuiau să vină. Încercă să se răsucească, să se ridice. Nu avea niciun rost. Braţul lui era ca fierul, iar puterea lui era ca a unui nebun.

El se mişcă, iar într-o clipită, ea se pomeni aruncată pe spate, Rance venind pe jumătate deasupra ei.

Apucându-i ambele încheieturi, le împinse cu forţa în moliciunea pernei, imobilizând-o cu greutatea corpului său. Dovada excitaţiei lui era dură şi inconfundabilă acum. Privirile lor se intersectară fugitiv. Ochii lui erau sălbatici.

— *La sirène,* mârâi el gâfâind. N-o să mă mai chinui!

Anisha făcu eforturi să respire.

— Nu e nicio sirenă! strigă ea lovindu-l cu pumnii în umeri. Nu te chinuie nimeni! Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Deodată se auziră paşi care intrau în cameră.

— Doamne Dumnezeule, sir! lătră o voce gravă. Eliberaţi-o pe femeia aceea! Emmit, înşfacă-l!

Se auzi zgomotul greu al unei găleţi trântite pe podea, iar într-o clipită, greutatea fu smulsă de pe ea. Rance fu tras de un domn cu umerii largi, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, ajutat de lacheul cu faţa cenuşie.

— La naiba, Horsham! cârâi băiatul. A luat-o razna.

Dar bărbatul pe nume Horsham nu se lăsă descurajat.

— Domnule, trebuie să vă treziţi! strigă el trăgându-l spre pernă. Aşa nu se poate!

— Nu, la naiba! se răsti Rance căzând pe spate în pat, cu ochii închişi, ducându-şi podul palmelor la tâmple.

Cu o smucitură exersată, Horsham azvârli cearşaful, acoperindu-l până la piept.

— Are un fel de coşmar. Anisha se ridicase repede, ca să-şi descâlcească fustele. Să fi fost drogat?

— Şi-a făcut-o singur mai degrabă. Horsham îl zgâlţâi cu putere pe Rance. Domnule, haideţi acum! Deschideţi ochii!

Anisha se ridică de pe pat. Emmit se dădu cu deferenţă îndărăt, aproape împiedicându-se de găleţile de aramă pe care le cărase sus. Horsham aruncă o privire sumbră peste saltea.

— Îmi cer scuze, doamnă, spuse el, dar acesta nu este un loc potrivit pentru dumneavoastră. Aţi putea aştepta în birou? Emmit, ajută-mă să-l ridic!

Anisha îşi dădu seama că era certată.

— Lazonby are o întâlnire la care trebuie să se ducă şi ştiam că va refuza, zise ea puţin în defensivă. Este bolnav? Trebuie să chemăm un doctor? Pare că şi-a ieşit serios din minţi.

— Nu... blestemaţii... de doctori, se auzi o şoaptă firavă.

Anisha se uită în jos şi văzu pleoapele lui Rance fluturând.

— Este foarte în regulă, doamnă, sau va fi, spuse Horsham cu fermitate. A avut o noapte proastă. Are adesea. Acum, dacă aţi fi atât de amabilă să vă retrageţi, îl vom băga în baie şi îi vom turna puţină apă pe cap. Asta şi nişte cafea tare îl înviorează de obicei.

Cu faţa înfierbântată, Anisha intră în birou, dar nu închise uşa. Horsham nu-i mai aruncă nicio privire.

Între cei doi servitori, Rance fu mai mult sau mai puţin luat pe sus, mârâind pe parcurs.

— Diavole, zboară... zboară departe... mormăi, dar restul afuriseniei sale se stinse.

Cel puţin se trezea.

Oftând uşurată, se prăbuşi pe canapeaua din piele. Tânărul lacheu se întoarse să ia găleţile, toată faţa fiindu-i îmbujorată. O clipă mai târziu, se auzi un zăngănit puternic de aramă pe porţelan şi sunetul inconfundabil al turnării apei pe cineva.

— La naiba! Rance începu să tuşească. Lua-te-ar toţi dracii!

— N-aveţi decât să blestemaţi absintul, domnule, replică Horsham cu fermitate, şi este în întregime vina dumneavoastră. Emmit. Du-te şi adu restul apei de baie!

— Horsham, eşti concediat, urlă Rance părând să-şi fi venit în fire. Oricum, de ce naiba te-am angajat? Doamne, Dumnezeule atotputernic, cineva mi-a înfipt un piron de cale ferată în craniu.

— Mă tem că v-aţi făcut-o cu mâna dumneavoastră, domnule, răspunse calm servitorul. Şi chiar nu ar trebui să mă concediaţi.

Se auzi un răspuns neinteligibil.

— Pentru că, fiind militar, sunt cel mai priceput la arme de foc. Această declaraţie fu urmată de o altă cascadă de apă. Şi fiindcă aţi… brutalizat-o pe Lady Anisha Stafford, îndrăznesc să spun că fratele ei o să vă provoace la duel.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Poftim? se răsti el în cele din urmă.

Urmă o lungă conversaţie cu voce joasă. Anisha se aplecă în faţă, încercând să audă.

— Doamne, îl auzi pe Rance murmurând. Unde?

— În biroul dumneavoastră, domnule. Cuvintele erau seci. Doreşte să vă vadă. Dar, din câte înţeleg, nu în pielea goală, aşa cum se pare că aveaţi de gând să vă prezentaţi.

Rance gemu, dar Anisha nu îşi dădu seama dacă de ruşine sau de durere.

Tocmai atunci intră un alt lacheu, care aduse cafea. Următoarele douăzeci de minute trecură într-o relativă linişte. Rance încetă să mai înjure. Horsham continuă să murmure. Uşa care dădea spre coridor se deschise din nou şi mai mulţi servitori care aduceau găleţi cu apă aburindă trecură în trombă.

În tot acest timp, Anisha stătu învârtindu-şi degetele şi blestemându-şi propria nerăbdare. Cu câteva minute în urmă, Rance clar nu fusese treaz şi nici el însuşi. Şi, cu toate că nu fusese îngrozitor de speriată, cu siguranţă le dăduse bătăi de cap servitorilor lui, fapt pe care îl regreta profund.

Şi îi făcuse să se îndoiască de bunul ei simţ. Poate chiar şi de decenţa ei. Da, era o veche prietenă şi văduvă de câţiva ani. Dar societatea engleză era mult mai rigidă decât şi-ar fi dorit ea. Nu ar fi trebuit să vină aici, nu în felul acesta. Dar acum era prea târziu şi era mai sigură ca niciodată că nu aveau timp de pierdut.

Şezu nerăbdătoare până când, în cele din urmă, îl auzi pe Rance răstindu-se din nou la mult solicitatul Horsham, de data aceasta declarând printre dârele de spumă că putea al naibii de bine să se radă singur!

La scurt timp după aceea, Horsham fu din nou blestemat şi concediat şi i se ordonă să plece. De data aceasta, plecă, aruncându-i o ultimă privire cenzurată în timp ce traversa biroul, apoi trânti uşa în urma lui. Cinci minute mai târziu, Rance apăru în prag, dezbrăcat de la brâu în sus, cu un braţ lung sprijinit pe tocul uşii, iar cu celălalt strângând faldurile unui prosop alb care nu ascundea aproape nimic. Părea hămesit, cu o expresie sumbră. Cu toate acestea, barba aspră dispăruse, iar el părea mai mult sau mai puţin treaz.

Ea îl privi cu calm, întrebându-se ce i-ar putea spune o doamnă bine crescută unui bărbat care tocmai o brutalizase. Dar Rance vorbi primul.

— Ei bine, Nish, zise el cu voce răguşită, se pare că îţi datorez nişte scuze monumentale.

— Ai avut o noapte dificilă, din câte am înţeles?

Cu ochii mâhniţi, el îşi lăsă jos braţul şi îşi trecu mâna prin buclele umede.

— Da.

— Eşti… te simţi bine acum? întrebă ea. Putem trece la ceva mai urgent?

O aţinti cu privirea.

— Mai urgent decât faptul că am încercat să… ce? Să te violez?

— M-ai sărutat. Rămase perfect nemişcată pe canapeaua de piele. Destul de hotărât, da. Dar sunt în regulă.

Un zâmbet amar îi arcui gura.

— Da, ei bine, dacă vreodată un tip te sărută altfel, atunci nu este un bărbat demn de acest nume.

— Mulţumesc, presupun. Îşi coborî privirea. Dar tu nu ştiai pe cine săruţi. Erai… halucinai, cred.

— Da, poate. Şi îmi amintesc câte ceva… Am visat toată noaptea. Lucruri îngrozitoare, chinuitoare. Unele dintre ele erau…

Cuvintele se poticniră, iar Rance clătină neîncrezător din cap. Buclele lui dese şi negre începuseră să prindă uşor viaţă în timp ce se uscau.

— Ei bine, sunt perfect în regulă, spuse ea. Iar Horsham are dreptate. Ar trebui să renunţi la absint. Mi s-a spus că este un obicei josnic. Acum, putem să încheiem această discuţie?

El îşi lăsă braţul să cadă.

— Deocamdată, da, zise el cu o voce obosită. Dar hai să trecem la un subiect conex. Nish, ai provocat agitaţie venind aici. Dar nu-ţi pasă, nu-i aşa? Eşti prea al naibii de încăpăţânată ca să vezi riscul…

— Mulţumesc, interveni ea pe un ton rigid, dar am fost deja mustrată temeinic de valetul tău.

El îşi sprijini umărul de uşă şi o privi cu ochii grei, injectaţi.

— Ne-ai târî direct la vedere, nu-i aşa? spuse el.

— Pe noi? Există noi? întrebă ea tăios.

El clătină din cap.

— În ciuda a ceea ce ţi-am spus zilele trecute în grădină, ai de gând să… să împingi lucrurile până la punctul de a-ţi face un rău ireparabil. Iar eu… ei bine, sunt doar un bărbat, Nish, cu dorinţe de bărbat. Mi-e pe jumătate teamă că te voi lăsa.

— Ai zis că nu vrei să-ţi declari în mod deschis afecţiunea pentru mine. Dorindu-şi ca vocea să i se calmeze, trase adânc aer în piept şi îşi împreună mâinile. Iar asta este alegerea ta. Nu te pot obliga să faci nimic. Nu te pot obliga să-ţi declari sentimentele pentru mine. Poate… Spre ruşinea ei, vocea îi tremură. Poate că nu ai niciunul.

— Nish! Traversă camera pentru a se aşeza într-un genunchi, cu mâna lui liberă cuprinzându-i obrazul. O, Anisha, iubito. E nedrept.

— Este? Ea reuşi să ridice uşor din umeri. În orice caz, nu te pot obliga. Dar am terminat cu încercarea de a mă încadra într-o gândire convenţională, Rance. Şi nu mă poţi constrânge să schimb ceea ce simt sau să mă comport aşa cum crezi tu că ar trebui.

— Nu, spuse el sec, ridicându-se. Se pare că nu.

— Suntem iubiţi… sau am fost, rosti ea ridicându-şi

bărbia pentru a-l privi. Pentru că aşa ai vrut tu, Rance. Numi vei pune doar mie asta în cârcă.

El trase aer în piept.

— Da, ai dreptate, spuse el încet.

Anisha se ridică sprintenă şi îşi trecu mâinile peste fuste, pentru a le aranja.

— Atunci, am în continuare prietenia ta? întrebă ea cu blândeţe. Mă mai consideri frumoasă? Dezirabilă? Pentru că acestea sunt lucrurile pe care mi le-ai promis în acea zi în grădină. Şi acestea sunt singurele lucruri cu care pot – sau măcar aş încerca – să te atrag.

El o şocă apoi prinzându-i bărbia între degetul mare şi arătător şi coborându-şi buzele pe ale ei. Ea nu tremură şi nici nu se îndepărtă, pentru că era un sărut de o blândeţe rafinată. Pentru o clipă care păru infinită, buzele lui zăboviră mulate cu căldură pe ale ei, până când Anisha trebui să închidă ochii şi aproape că îşi muşcă limba pentru a se abţine să nu-i ceară mai mult.

— Doamne, Anisha! şopti el mult timp mai târziu. Da. Tu eşti toate aceste lucruri pentru mine. Şi chiar mai mult, în moduri la care nu îndrăznesc să mă gândesc.

— Dar…?

— Dar ţi-ai asumat responsabilitatea de a declara unilateral că suntem intimi. Ochii lui deveniră puţin duri. De a face ca tot ce era între noi să fie public. Servitorii mei nu sunt în niciun caz neştiutori. Dar să vii singură la mine acasă, în toiul zilei, iubito, înseamnă să cauţi oprobriul…

— Opreşte-te! Ea îi puse un deget pe buze. Am venit cu o trăsură închisă, nemarcată, cu voalul coborât. Am avut o pălărie pe cap, pentru numele lui Dumnezeu… toate astea pentru a te linişti pe tine, nu pe mine. Nu face din asta ceva mai rău decât este.

El îi susţinu privirea vreme îndelungată, cu oboseală şi îngrijorare pe chip.

— Da, bine, spuse el. În fine, ce cauţi aici? Trebuie să mă duc undeva, nu-i aşa?

— Da, rosti ea cu fermitate. Într-un sat numit Buckhurst Hill.

Ochii lui se lărgiră.

— Pentru ce, mă rog?

— Pentru a-l vedea pe domnul al cărui nume domnişoara de Rohan, scuze, Lady Bessett, ţi l-a dat. Şi vin şi eu. Am adus trăsura de voiaj a lui Raju, întrucât ai insistat să fie ceva închis. Acum, grăbeşte-te să te îmbraci.

Privirea lui căpătă o expresie de profundă reticenţă.

— Nu mă duc nicăieri cu vechitura aia greoaie, spuse el. În plus, valetul meu m-a abandonat.

Anisha îşi ridică ochii spre cer, îl apucă de braţ şi îl împinse înapoi în groapa cu lei.

— Hei! exclamă el.

— Nu, uite cum stă treaba, Rance, zise ea cu ceva mai puţină blândeţe. Suntem presaţi de timp, iar tu trebuie să te îmbraci. Şi nu ai nevoie de ajutorul lui Horsham.

— Serios? Gura lui se strâmbă. Şi de unde ştii asta?

Ea îi aruncă o privire lipsită de umor.

— Eşti soldat, zise ea, nu un dandy nevolnic căruia îi pasă cum îi este înnodată lavaliera. Nu începe să te prefaci că-ţi pasă cum arăţi.

— Au! Un zâmbet i se lăţi pe buze. Ţinteşti direct spre inimă, nu-i aşa?

— O, dă-mi prosopul, spuse ea repede. Unde-ţi ţii cămăşile şi izmenele?

— Serios, Nish? Îşi ridică ambele sprâncene. Crezi că e potrivit?

— Nu-mi mai pasă de mult, rosti ea smulgând prosopul.

Cumva, reuşi să nu se holbeze la trupul lui slab, cu muşchi întinşi, sau la bărbăţia care zăcea pe jumătate întărită în cuibul de bucle de deasupra coapselor. În schimb, trecu pe lângă el, pentru a arunca prosopul umed în baie, unde ateriză grămadă lângă cadă. Apoi, ducându-se la un dulap înalt de lângă ferestre, trase un sertar şi începu să scotocească prin el.

— Ei bine, voi găsi eu lucrurile de care ai nevoie, dacă eşti atât de răsfăţat, încât să…

— Nish. Mâna lui mare se aşează peste cea mică şi

întunecată a ei, oprindu-se pe un teanc de batiste. Încetează cu toate astea. Nu e niciun motiv să te grăbeşti şi…

Ceva din interiorul ei se frânse atunci, iar ea se răsuci spre el.

— Dar există toate motivele! strigă ea aruncându-şi mâinile în sus. Rance, nu vezi? Ceva… ceva negru atârnă deasupra ta, distrugându-ţi viaţa. M-am săturat de el. Trebuie să facem ceva. Şi Anäis crede că acest om ar putea fi în stare să…

— O, da, atotştiutoarea Anäis şi mereu populara putere! interveni Rance aruncându-şi mâinile în sus. Anisha, jumătate din viaţa mea a fost construită pe putere. Şi m-am săturat puternic de ea. Nimeni din afara familiei Fraternitas nu mă va ajuta, şi ştii asta. Aşa că singura alegere care mi-a mai rămas este să-l bat pe Jack Coldwater până scot de la el adevărul despre această afacere.

— Nu ştii asta! ţipă ea apucându-l de braţ. Nu mai spune asta! Asta nu te duce nicăieri. Şi lasă-l în pace pe Jack Coldwater, m-ai auzit? El nu te poate ajuta. Iar obsesia ta pentru el este… este pur şi simplu nenaturală.

Rance încremeni.

— Nenaturală? Vocea îi devenise o şoaptă. Anisha, n-ai vrea să clarifici asta?

Ea nu răspunse, în schimb smulse o pereche de izmene din cufăr.

— Pune-ţi astea pe tine, rosti ea aruncându-le spre el.

— Nu! El le prinse din zbor şi se îndreptă spre ea. Nu, Anisha, nu cred că o voi face. Nu până nu rezolvăm această problemă. Te referi, să înţeleg, la acea după-amiază de la Societatea St. James? Când l-ai găsit pe Jack împreună cu mine în sala de lectură?

— Da. Vocea devenindu-i o şoaptă, Anisha îşi dădu seama că lacrimile îi izvorâseră din ochi. Da, exact asta este.

— Şi ce anume ai crezut că se întâmplă? se răsti el.

Ea îl privi acuzator.

— Eraţi… voi doi eraţi… Se opri şi clătină din cap. Nu ştiu ce eraţi. Dar, din ziua aceea, Rance, obsesia ta pentru el s-a agravat şi trebuie să înceteze. Nu pentru mine. Pentru tine.

Rance îşi puse izmenele.

— N-am de gând să stau aici în fundul gol în timp ce ne certăm ca nişte ţaţe, spuse el trăgându-le aproape cu sălbăticie. Trage naibii clopoţelul ăsta nenorocit, din moment ce te simţi atât de ca acasă aici. Spune-i lui Emmit să-mi aducă la scară cabrioleta.

— Deci nu mai avem nevoie de o trăsură închisă? replică Anisha.

— Ceea ce ne trebuie este să ne grăbim şi să ne întoarcem înainte de lăsarea întunericului, răspunse el, deschizând cu o smucitură uşile unui masiv dulap de mahon. Ziua trece!

— Şi a cui este vina?

— A mea, strigă el smulgând o cămaşă nouă şi aruncând-o pe pat. Gata, Nish, eşti mulţumită? Fiecare părticică din asta e din vina mea. La naiba, toate relele lumii sunt probabil din vina mea.

— Ce-ţi mai place să exagerezi! răbufni ea. Nu mai mult de jumătate, în cel mai bun caz.

*

O oră mai târziu, cu maxilarele încleştate, Rance privi cum periferia Londrei trecea în zbor pe lângă trăsura sa. Anisha stătea ţeapănă pe scaunul de lângă el, cu umerii rigizi ca nişte scânduri, cu voalul coborât şi umbrela ridicată. Nimeni nu ar fi putut să o identifice şi oricum, îşi aminti el, nu ar fi fost vreo problemă dacă o văduvă respectabilă îşi petrecea după-amiaza singură cu un domn, bucurându-se de peisaj.

Nu dacă domnul însuşi era respectabil.

Dar îşi petrecuseră mult timp împreună în ultima vreme. Prea mult. Rance alungă gândul şi încercă să ignore durerea surdă care încă persista la baza craniului său. Cel

puţin capul îi era limpede acum. Ziua însă devenise înceţoşată, iar aerul era periculos de liniştit. Rance aruncă o privire spre cer şi nu îi plăcu ce văzu.

— O să plouă.

— Şi ce-i cu asta? spuse ea.

— Poate că ar fi trebuit să păstrăm trăsura lui Ruthveyn, murmură el.

Cu un gest nerăbdător, Anisha se întinse şi îşi închise umbrela.

— Ai vrut să ajungi mai repede, zise ea tăios. Mergi mai departe. Accept riscul de a ne întoarce la Londra pe o ploaie torenţială.

— Nici nu se pune problema, se răsti el. S-ar putea să te îmbolnăveşti.

Ea se întoarse spre el cu o expresie dulce şi batjocoritoare.

— Chiar trebuie să ne certăm înainte de vreme? întrebă ea. Avem multe certuri mai pertinente de purtat. Să aleg eu una?

— Dacă sunt o companie atât de enervantă, mă mir că ai insistat să vii cu mine, bombăni el.

— O, nu am venit cu tine, răspunse ea. Te-am obligat să pleci. Crede-mă, Rance, este o diferenţă uriaşă.

El îi aruncă pe furiş o privire întunecată, dar îşi simţi buzele arcuindu-se în mod revelator. Dicţionarul după Anisha, nu-i aşa? spuse el dorindu-şi din suflet să poată rămâne supărat pe ea.

Dacă ar fi putut, poate că ar fi reuşit să alunge sentimentul de nenorocire iminentă care începuse să-l bântuie. Acel sentiment negru şi îngrozitor care îl urmărea ca un câine de vânătoare şi îl trezea din somn. Acea constatare sumbră care îl sâcâia în toiul cinei, îi oprea mâna pe paharul de whisky şi se manifesta vag în fundul minţii sale în fiecare moment de veghe.

Nu despre iminenta lui nenorocire. Ci a ei.

Anisha avea să ajungă cu el, dacă nu era foarte, foarte atent.

Ea, Tom şi Teddy urmau să fie împovăraţi cu el şi

reputaţia lui josnică pentru tot restul vieţii lor. Şi, indiferent de ceea ce spunea ea, chiar conta. Conta foarte mult. Nenorocirea numelui lui avea să devină o nenorocire pentru familia ei. Îşi sacrificase casa, ţara şi viaţa pentru a clădi una mai bună pentru băieţii ei, doar ca să arunce totul din nou la gunoi, şi pentru ce? Pentru el?

Era o nebunie.

Consternat, se uită în jur şi îşi dădu seama că intraseră în Hackney; nu exista o cale mai scurtă spre Buckhurst Hill. Trebuiau să treacă direct pe lângă casa lui Coldwater. Cum traficul scăzuse acum, îşi îmboldi caii să alerge mai repede. Dar nu putea să facă acel loc să devină invizibil.

În timp ce King’s Arms trecu în zbor pe lângă ei, îşi înclină capul spre casa mare şi albă de dincolo.

— Casa lui Coldwater, spuse el. Sau a surorii lui, mai bine zis. L-am urmărit până aici de vreo două ori.

Anisha se răsuci pentru a se uita la el.

— Ce drăguţă! rosti ea pe un ton neutru. Familia trebuie să fie prosperă.

— Da, bani din ziare americane, rosti el. Ei sunt din Boston.

— O!

Tăcerea se lăsă grea.

— Am fost acolo aseară, spuse el în cele din urmă. Am cunoscut-o pe soră. Am bătut la uşă şi am pretins că-l caut pe Jack. De fapt, nu ştiu ce speram să aflu.

— Cum este ea?

— Este… ciudată. Rance încercă să exprime impresia în cuvinte. Sarcastică precum Jack, dar mai subtilă. Orice ar pune el la cale, ea face parte integrantă din asta.

Nu ştiu ce altceva să spună; femeia era ca Jack. Îi zăpăcea simţurile de obicei ascuţite într-un mod pe care nu-l putea înţelege prea bine.

— Şi asta a fost tot? insistă Anisha. Ai plecat pur şi simplu?

— Nu chiar, îi aruncă o privire şovăielnică. Am intrat prin efracţie în apartamentul lui Coldwater şi am dat o raită.

Dar nu am găsit nimic. Locul abia dacă părea locuit.

Ochii ei sclipiră dezaprobatori.

— Hmm!

Liniştea se aşternu din nou între ei, iar în curând, Hackney dispăru în depărtare. După un timp, ajunseră la o porţiune cu ici-colo câte o fermă, câmpuri verzi şi goale care se întindeau de o parte şi de alta şi fără trafic în ambele direcţii.

Rance îşi analiză cu atenţie următoarele cuvinte.

— Ai vrut să ştii despre Jack, spuse el în cele din urmă. Despre ziua aceea din sala de lectură.

— Nu. Anisha nu se uită la el. Nu vreau.

El rezistă impulsului de a pocni biciul peste capetele cailor săi, întrucât nimic din toate acestea nu era din vina lor.

— Permite-mi să reformulez, zise el cu voce crispată. Ţi-ai format o idee greşită, una pe care insist să ţi-o schimb.

Faţa Anishei îşi pierdu o mare parte din culoare, iar privirea i se concentra asupra drumului.

— Aş prefera să păstrezi pentru tine gândurile despre domnul Coldwater.

— Nu, rosti el. Nu o voi face. Vezi tu, asta înseamnă cuvântul „insist”. Insişti să mă însoţeşti la Essex. La rândul meu, insist să mă asculţi, din moment ce eşti, prin propria alegere, publicul meu captiv.

Anisha se înroşi de furie şi îşi încleştă mai tare mâinile pe marginea scaunului.

— Deci ai o obsesie ciudată pentru Coldwater, spuse ea. Nu te judec. Chiar şi scripturile străvechi sunt vagi în această privinţă. Într-adevăr, Kāmashastra spune că bărbaţii pot…

— Anisha, taci din gură! i-o reteză el brusc.

Ea tăcu aruncându-i o privire piezişă. Apoi, spre groaza lui, Rance nu ştiu ce să spună.

— Nish, eu nu…

Profită de pretextul de a-şi mâna caii în jurul unei gropi deosebit de adânci. Dar nu suficient de adâncă pentru a-i oferi prea mult timp.

— Nu-l doresc sexual pe Jack Coldwater, adăugă el în cele din urmă. Îl detest pe nenorocitul ăla mic. Am încercat să-l bat până la moarte în numeroase ocazii, dar întotdeauna cineva m-a oprit.

— Da, dar ce descrii tu este pasiune, zise Anisha cu răceală.

— Pasiune? Eşti nebună…?

Ea ridică un umăr firav sub ţesătura neagră a rochiei ei.

— Pasiunea este un sentiment care ia multe forme. Pasiunea e înşelătoare, se poate transforma în cu totul altceva înainte ca persoana să fie pe deplin conştientă.

El se răsuci şi o privi fix.

— Da, şi chiar acum pasiunea pe care o simt pentru tine se transformă într-o dorinţă arzătoare de a te pune pe genunchi şi a-ţi trage câteva la fund.

Ea îi zâmbi strâmb.

— Şi astfel se dovedeşte ce am spus.

Rance îşi întoarse privirea la drum şi simţi cum scrâşneşte din dinţi.

— Încercam să-l sugrum pe Coldwater, atât, se răsti el. A zis ceva despre Geoff… despre faptul că am făcut un om cândva cumsecade să se lase păcălit de minciunile mele, iar acum vrea să ne distrugă pe amândoi. A spus că ştie că Geoff are un secret. Ceva ce vrea să facă public… Şi poţi ghici ce anume.

— O! Mâna Anishei se duse la inima ei. Nu!

Rance clipi, deşi soarele nu-i intra în ochi.

— Nish, începusem să am impresia că toţi cei pe care îi iubeam urmau să plătească pentru păcatele mele, se răsti el. Mama şi tata au murit amândoi. Sutherland a dispărut. Bătrânul Sir Greville şi-a pierdut jumătate din afaceri în urma apelurilor mele, iar Ruthveyn s-a folosit de toate căile diplomatice pe care le-a avut vreodată pentru a ajunge la regină doar pentru…

— Raju a vrut s-o facă, interveni ea. Era de datoria lui.

— Totuşi, când l-am văzut pe Geoff suferind… ei bine, am cedat. L-am atacat pe Jack, care stătea pe canapea,

cred, iar chestia aia afurisită de porţelan – Aristotel sau oricine o fi fost tipul – a căzut şi s-a spart în o sută de bucăţi, şi tot ce gândeam era că acum Ruthveyn o să mă omoare. Că i-am spart blestemata de sculptură şi că o să fie furios, şi că totul era din vina lui Jack, ceea ce mi-a dat două motive să îl sugrum, apoi am pus mâna pe el şi… şi…

Anisha puse o mână pe braţul lui.

— Respiră! rosti ea. Adânc.

— Nish, respiraţia nu este soluţia oricărui afurisit de lucru! se răsti el. Încerc doar să-ţi spun cum a fost. L-am izbit de perete şi l-am apucat cu mâinile de gât, iar apoi, tu şi Ruthveyn aţi dat buzna. Şi asta e tot ce a fost.

Anisha îi aruncă o privire ciudată.

— Raju a crezut că îl forţezi să facă ceva mai intim, zise ea calm. La fel am crezut şi eu, sinceră să fiu. Aşa… aşa a părut. Un bărbat care ia o pradă de război. Jack era îngrozit. A fugit pe lângă mine orbit de panică.

— O decizie înţeleaptă, spuse Rance.

Ea ezită o clipă.

— Dar, Rance, Coldwater nu se temuse niciodată de tine până atunci, sublinie ea încet. Nu mai fugise niciodată de tine… nici măcar atunci când ar fi trebuit să o facă.

Rance doar clătină din cap şi îşi strânse buzele într-o linie subţire. Cuvintele ei îi creau o oarecare stare de rău, pentru că era ceva adevăr în ce spunea.

Fusese soldat aproape o treime din viaţa sa, văzuse violenţă peste violenţă, văzuse oameni violând şi jefuind fără reţinere. Dar niciodată nu făcuse aşa ceva, nici măcar nu simţise tentaţia. Şi totuşi, ceea ce simţise în acea zi în birou îl speriase. Voise fugitiv să-i dea o lecţie lui Jack Coldwater, o lecţie care avea puţin de-a face cu insultele lui Jack şi totul cu dominaţia şi puterea brută.

Voise ca Jack să plătească preţul suprem.

Dar de ce acel preţ?

De ce să nu-l ucidă pur şi simplu? Cu asta, ar fi putut scăpa. Crima ar fi fost comisă sub acoperişul Societăţii St. James, înconjurat de frăţie – la naiba, ar fi putut să-l îngroape pe ticălos în capela lor secretă, subterană, şi

nimeni nu ar fi ştiut.

Era înfiorător să realizeze cât de aproape de adevăr era Anisha.

Dar nu ar fi recunoscut niciodată.

— Îmi ceri să explic motivaţiile lui Jack Coldwater, răspunse el evitând subiectul ca pe o altă groapă din drum, ceva ce nu am fost niciodată în stare să fac. Nu acesta este motivul pentru care mergem în Essex?

Anisha îi aruncă o scurtă privire evaluatoare.

— Nu, mergem ca să-l vedem pe acest domn Kemble care a avut cândva legături cu lumea interlopă, rosti ea. Mergem să vedem dacă ne poate spune ceea ce Ned Quartermaine nu a putut – numele persoanei care a vrut cu disperare să te trimită la spânzurătoare cu atâţia ani în urmă. Şi acea persoană cu siguranţă nu este Coldwater. Nu poate avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

*

Casa domnului George Jacob Kemble era un elegant conac georgian situat la nord-vest de sat, ascuns într-un colţ de pădure care îl înconjura ca o îmbrăţişare plină de verdeaţă. Era cea mai frumoasă casă pe care Anisha o văzuse vreodată – odată ce o găsiseră, căci se afla la capătul unui drum pentru trăsuri de aproape un kilometru şi fusese nevoie să ceară indicaţii suplimentare la un han, la o cârciumă şi la un grajd de vaci, unde un fermier laconic nu făcuse decât să se sprijine pe furca lui şi să arate cu degetul spre o deschizătură în gardul viu.

După aceea, totul fu un pic prea uşor. La capătul aleii, un lacheu coborâse în grabă treptele din faţă pentru a lua caii lui Rance cu mult înainte ca aceştia să fi oprit. În capul scării, un al doilea bărbat, un fel de majordom, le luă cărţile de vizită şi întinse un braţ, făcându-le semn să coboare pe coridorul de marmură lustruită care despărţea casa opulentă din faţă în spate.

— Pe aici, *s'il vous plaît,* spuse el. Domnul Kemble este în grădina de trandafiri.

Anisha ezită.

— Nu doriţi să ne anunţaţi mai întâi?

— Nu este nevoie, doamnă. Majordomul zâmbi aproape cu condescendenţă. Domnul Kemble vă aştepta.

Rance şi Anisha schimbară priviri curioase, apoi îl urmară pe bărbat până la un set de trei uşi duble franţuzeşti care se deschideau spre o terasă. Aici, un al doilea rând de trepte de vreo treizeci de picioare lăţime coborau într-o grădină formală şi luxuriantă.

În spate, de-a lungul peretelui casei, Anisha putea vedea un bărbat cu o haină închisă la culoare în vârful unei scări înguste, tăind un trandafir căţărător care aproape că depăşise zidul. Un bărbat mai înalt, cu părul argintiu, culegea cu grijă butaşii şi îi arunca într-un coş de răchita.

— Domnul Kemble e acolo sus, doamnă, spuse el arătând spre scară.

Bărbatul observase deja sosirea lor şi coborâse, după care domnul înalt îl răsuci pentru a-i peria haina cu mişcări scurte şi nerăbdătoare.

— …niciodată nu te gândeşti, George, la efortul de care e nevoie… Fragmente de vorbe tăioase purtate de vânt. Cinci sute de cusături… doar în mâneca aia!

Dar bărbatul brunet trecu pe lângă el, privind-o fix pe Anisha în timp ce ieşea din grădină şi intra pe cărarea de piatră. Ea îi surprinse privirea, iar el zâmbi aproape ca un prădător.

— Doamne Dumnezeule! murmură ea. Bărbatul de la teatru?

Rance se uită în jos la ea.

— Care bărbat?

Dar era prea târziu. Domnul Kemble plutise ca un spectru spre ei.

— Lady Anisha Stafford! murmură el, înclinându-se graţios peste mâna ei. Ce plăcere neaşteptată!

— Dar majordomul dumneavoastră… rosti Anisha, a spus că ne aşteptaţi.

— Lazonby, interveni Rance, întinzându-i mâna. La dispoziţia dumneavoastră, domnule.

Domnul Kemble îl măsură de sus până jos, buzele i se schimonosiră uşor.

— Ei bine, în sfârşit ne întâlnim, murmură el. Sau poate ar trebui să spun, în sfârşit suntem prezentaţi?

Rance se încruntă.

— Ne-am cunoscut, domnule?

Kemble făcu un gest dispreţuitor cu mâna.

— O, obişnuiam să te văd prin oraş, spuse el, înainte să te spânzure.

Tocmai atunci bărbatul mai înalt îşi drese glasul.

— George, serios.

Domnul Kemble îl îndemnă să înainteze şi îl prezentă ca fiind prietenul său, Maurice Giroux. Anisha îl recunoscu ca fiind cel de-al doilea bărbat aşezat în loja ducelui de Gravenel de la Opera Regală.

Giroux se înclină peste mâna ei.

— Ar trebui să pun ceainicul pe foc, spuse el cu un accent poate puţin continental. George, du-i în orangerie. Este un loc privat.

— O idee minunată, murmură Kemble, făcându-le semn să meargă de-a lungul zidului grădinii.

Anisha îi urmă, luându-i măsura. Era un bărbat zvelt, uşor – şi unul înstărit, se pare, căci ţinuta lui părea scumpă şi clasică à la mode. Mişcându-se cu o graţie mătăsoasă, ca de pisică, îi conduse prin grădină, remarcând politicos diverse caracteristici ale acesteia, gesticulând uşor încoace şi încolo.

Zambile. Spânz. Păducel. Un trio de crini asiatici rari al căror nume Anisha nu-l putea pronunţa. Totul era luxuriant şi încântător, dar, în loc să se concentreze asupra lor, Anisha se trezi întrebându-se de udaya lagna a domnului Kemble. Era un semn de apă, aproape sigur. Karkaţa – Rac – cel mai probabil, pentru că, dacă nu cumva nu greşise în estimarea ei, domnul Kemble avea un gust rafinat şi un fler pentru dramatism.

Era, de asemenea, binişor trecut de tinereţe, căci, deşi pielea lui avea puţine riduri, tâmplele îi erau generos atinse de nea, iar în jurul lui se simţea un aer de *ennui.*

La câţiva metri mai departe, zidul grădinii o cotea la stânga şi devenea un zid de fructe însorit, cu şiruri de peri şi pruni. În centru, o căsuţă de sticlă ieşea în afară, legată de conac printr-o pergolă lungă, acoperită cu viţă-de-vie. Aici, gazda lor deschise uşa către o încăpere plină de ghivece cu citrice şi arbuşti înfloriţi, în centrul căreia se afla o fântână arteziană, înconjurată de un sortiment de mobilier din ratan dispus pe un cerc de dale.

Cu greutatea mâinii lui Rance la baza spatelui ei, Anisha pătrunse în verdeaţa luxuriantă, simţindu-se instantaneu ca acasă în căldura umedă şi delicioasă.

— Ce minunat! murmură ea.

Domnul Kemble le oferi micuţa canapea de răchită. De îndată ce se instalară, el se aşeză la rândul lui şi-şi îndreptă întreaga atenţie către ea.

— Deci acum trebuie să-mi spui, Lady Anisha, zise el, cu un gest uşor, cum ai găsit Les Huguenots? A fost tot ceea ce ai sperat că va fi?

— Mi s-a părut minunat. Şi dumitale?

Domnul Kemble îşi trase nasul.

— Ei bine, văzusem premiera la Paris cu vreo doisprezece ani în urmă, dar Maurice este un mare prieten al doamnei Dorus-Gras... care, sincer, nu are ce căuta în rolul lui Marguerite, spuse el, coborându-şi vocea. Doamne, biata Julie are patruzeci de ani precis... şi lucrează la o a doua bărbie!

— O, făcu Anisha. Nu cred că puteam vedea asta de pe scaunul meu.

— În ceea ce mă priveşte, continuă Kemble, ridicând o sprânceană, eram mai interesat să trec pe la loja ta.

— Ştiai cine sunt?

— Draga mea fată, ştiu cine este toată lumea.

El făcu o pauză pentru a smulge un ghimpe mic şi verde din mâneca hainei sale.

— În plus, Anäis sugerase că voi doi aţi putea fi pe acolo – ceea ce m-a intrigat foarte mult, lucru din păcate rar în zilele noastre. Dar, tocmai când începusem să contemplu plăcerea companiei dumneavoastră, înveselit

cum eram de plecarea iminentă a celui-pe-care-probabil-nu-trebuie-să-l-menţionez... Aici, făcu obraznic cu ochiul. Tocmai atunci a apărut bufonul ăla de Sir Wilfred.

— Sir Wilfred? interveni. Sir Wilfred Leeton?

— O, chiar el, milord, spuse Kemble, cam prea vesel. Cred că aveţi o cunoştinţă trecătoare cu acest domn?

Dar Rance nu se uita la Kemble. Se întorsese pentru a se uita urât la Anisha.

— Nu-mi place cum sună asta, spuse el încruntat. Ce ai pus la cale, mai exact?

Anisha ridică mâinile, cu palmele întinse.

— Am fost doar la teatru.

— Cu cel-pe-care-probabil-nu-trebuie-să-l-menţionez, adăugă Kemble, aplecându-se conspirativ.

Grimasa lui Rance se lăţi.

— Ştiu, domnule, în compania cui a fost la teatru, răbufni el. Ceea ce nu înţeleg este cum a ajuns Leeton să fie implicat în asta. Şi voi spune din nou: Nu-mi place cum sună.

— Cerule, domnul meu! Domnul Kemble îşi împreună vârfurile degetelor. Sir Wilfred este un stâlp al comunităţii noastre. Cu siguranţă nu vă îndoiţi de buna lui reputaţie.

După o clipă, Rance se lăsa pe spate pe canapea, umerii săi largi relaxându-se.

— Nu am nimic cu el, răspunse apoi. Dar ştiu exact ce este el.

Kemble râse, iar Anisha nu era sigură de ce. În plus, expresia lui Rance nu se domolise în întregime.

— Ce trebuia, mă rog, să fac?

Ea puse o mână pe mâneca lui şi îi simţi muşchii flexându-se dedesubt.

— Să-l alung? Napier îl cunoştea şi el...

— Oops! ciripi Kemble. Uite numele acela care nu trebuia pomenit.

Rance îi aruncă lui Kemble o privire urâtă.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule, mai exact?

Kemble părea acum de-a dreptul răutăcios.

— Dar nimic, absolut nimic! Apoi el luă un ton mai

serios. Dar voi doi n-aţi venit până aici doar pentru a bârfi, cred.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Înţelegeţi, atunci, de ce ne aflăm aici? spuse în cele din urmă Rance, pe un ton uşor reticent.

— O, da. Kemble îşi desfăcu mâinile într-un gest expansiv. Iar eu nu sunt decât o unealtă fericită a Ministerului de Interne.

— Şi de ce anume? vru Rance să ştie, bănuitor.

Kemble făcu mişcare vagă.

— Ei bine, dacă trebuie să mărturisesc, m-am ataşat puţin de domnul de Vendenheim de-a lungul anilor, spuse el. În plus, când vine vorba de afacerile mele, Ministerul de Interne se uită în altă parte atât de mult timp, încât au deja gâtul strâmb.

— Royden Napier lucrează pentru Ministerul de Interne, preciză Rance.

— Nu în jumătatea ta, replică Kemble.

— Nu am nici măcar o fărâmă, bombăni Rance, darămite jumătate, Kemble.

— O, cu siguranţă nu trebuie să-ţi explic amploarea influenţei Fraternitas, chicoti el. E ca şi cum l-ai avea în mână pe Napier… sau, mai bine zis, în lesă.

Anisha făcu ochii mari. Fraternitas? Dincolo de frăţie, ea nu auzise niciodată numele aruncat la întâmplare. Rance, însă, nu tresări.

— Pentru că tatăl lui Lady Bessett este vicontele de Vendenheim?

— Da, Lord Lazonby, spuse sardonic domnul Kemble. Se numeşte politică – jocul regilor, şi încă unul la care şi eu sunt foarte priceput. Aşadar, jucăm?

Anisha se aplecă cu atenţie în faţă.

— Avem nevoie doar de informaţii…

— Pentru care eu sunt un adevărat izvor, spuse Kemble, întinzându-şi mâinile.

— Bine, atunci, zise Rance cu încrâncenare. Spune-ne care a fost rolul tău în lumea interlopă din Londra.

Kemble se retrase, cu vârfurile degetelor apăsate pe

piept.

— Dar lumea interlopă este o formulare atât de josnică, spuse el. Te face să te gândeşti la… ei bine, la troli. Sau la râme. Mai degrabă m-aş referi la ea ca la un fel de sistem economic terţiar – mita politică, bineînţeles, fiind pe locul doi.

— Bine, spuse Rance apăsat. Şi rolul tău?

Domnul Kemble îşi admiră pentru o clipă propria manichiură.

— Ei bine, obişnuiam să câştig destul de bine din… hai să-i spunem brokeraj de fineţuri ale vieţii, spuse el în cele din urmă. Artă, bijuterii, antichităţi. Genul ăsta de lucruri.

— Aveai un magazin?

— Uneori, spuse el modest.

— Ai fost hoţ?

— Lazonby! îl certă Anisha.

— O, Doamne, nu! Domnul Kemble îşi puse o mână peste inimă. Nimic atât de josnic! Am fost tăinuitor.

— Tăinuitor?

Anisha se întoarse spre Rance.

— Un receptor, spuse el liniştit. De bunuri furate.

— Nu toate erau furate, îi lămuri Kemble. Unele au fost predate de bunăvoie. Domnii tineri disperaţi erau stocul meu de marfă.

— Prin „disperaţi” te referi la jucători? zise Rance încet.

— Ei bine, eram în relaţii bune cu managerii fiecărui stabiliment de jocuri din oraş şi cu câteva dintre cluburile mai bune, spuse el. Jucătorii care se îndatorau veneau la mine şi, de multe ori, eu mă duceam la ei. Vedeţi, era uneori… ei bine, să spunem că era prudent ca un om de afaceri isteţ să îşi ceară datoria cât timp jucătorul în cauză se afla încă în cadrul instituţiei sale, mai ales dacă tipul în cauză nu era chiar un gentleman şi nu avea un nume de protejat.

— Vrei să spui că aveau pierderi prea mari şi că se temeau că datoriile ar fi greu de recuperat, spuse Rance.

— Văd că înţelegeţi perfect.

Kemble radia de parcă ar fi descoperit un copil-minune.

— Oameni disperaţi, într-adevăr, spuse Rance. Iar oamenii disperaţi pot fi periculoşi.

Zâmbetul lui Kemble deveni uşor maliţios.

— O, nu mi-am făcut niciodată prea multe griji, spuse el. Am o înţelegere fină a modului în care să... o, hai să spunem, să motivez oamenii. Aşa că un stabiliment m-ar putea chema pentru a ajuta la eliberarea individului de acul de cravată de smarald sau de lanţul de ceas sau de tabachera lui încastrată în aur. În culmea unei asemenea emoţii, era mai bine să apelezi la cineva imparţial.

Rance îl privi fără expresie.

— Şi acela ai fi tu.

— Ei bine, nu sunt nimic dacă nu sunt cinstit, spuse Kemble.

Ca şi cum ar fi fost trimis de Dumnezeu, un fulger îngrozitor sfâşie aerul, urmat de un tunet sinistru.

— La naiba! murmură Rance, uitându-se în sus.

— O, ce bine! bătu Kemble din palme. O să plouă pe trandafirii mei. Şi priviţi! Iată ceaiul.

Domnul Giroux nu reapăruse, dar trimisese un servitor cu tava. Kemble îl expedie imediat şi începu să toarne singur, ceea ce Anisha considera puţin ciudat.

— Acesta este Shui Xian, Lady Anisha, din munţii Wuyi, zise Kemble, turnând un jet roşu-sângeriu.

Ceaiul se învârtejea în interiorul unui bol Imari atât de străveziu încât îţi puteai zări degetele prin el.

— Şi de cea mai bună calitate, continuă el, pentru că a fost prăjit, apoi învechit zece ani. Îl veţi găsi destul de diferit de assam sau de darjeeling.

— Zece ani...? spuse ea în timp ce el îi oferea bolul delicat.

— Da, şi vă sfătuiesc cu tărie să nu urmaţi obiceiul englezesc de a-i altera gustul, spuse el, fluturând mâna peste lapte şi zahăr, dar poftim, dacă trebuie! Eu pur şi simplu mă spăl pe mâini ca Pilat.

— O, nu, nici nu m-aş gândi la asta, murmură ea.

În timp ce el continua să toarne, Anisha se uită în sus şi văzu că cerul se întuneca ameninţător. O răcoare se aşezase acum peste seră şi, odată cu ea, un vag sentiment de nelinişte. Mai rău, simţea apăsarea timpului şi căldura coapsei lui Rance de-a lungul coapsei ei. Ambele erau tulburătoare. Janet avusese dreptate; dacă mai zăboveau multă vreme sau dacă se dezlănţuia furtuna, ea şi Rance nu aveau să ajungă acasă în seara asta.

Încercă să conducă conversaţia mai departe.

— Domnule Kemble, cu siguranţă sună ca şi cum ai fi cunoscut îndeaproape saloanele de joc, spuse ea. Şi, din cauza acelor saloane, lordul Lazonby a fost acuzat pe nedrept de o crimă odioasă, aşa că…

— Deci, trecând direct la subiect, vreţi să ştiţi cine l-a înjunghiat pe bătrânul Percy? spuse el, punând vasul jos cu o bufnitură.

Anisha şi Rance schimbară o privire între ei.

— Doamne, aveţi vreo idee? întrebă ea.

Kemble se relaxă în scaun.

— Draga mea copilă, totul în lume este motivat de unul dintre cele două lucruri, spuse el, desfăcându-şi degetele în evantai, la fel ca un magician care se pregăteşte să scoată o eşarfă din mâneca hainei. Nu trebuie decât să desluşeşti care pentru a şti cine.

Anisha scutură uşor din cap, încercând să şi-l limpezească.

— Şi acele lucruri ar fi…?

— În primul rând, banii, care echivalează cu puterea, spuse el, şi în al doilea rând, acel vechi deliciu, actul sexual.

— Doamne, omule! Rance aruncă o privire protectoare către Anisha. Domnii nu vorbesc despre…

— Bani, da, ştiu.

Kemble avu îndrăzneala de a le face din nou cu ochiul.

— Dar s-a sugerat că sunt doar pe jumătate gentleman. Cealaltă jumătate fiind… ei bine, franceză.

Anisha puse o mână pe mâneca lui Rance pentru a-l

stăpâni.

— Dar această crimă, spuse ea strident, şi falsa condamnare a lui Lazonby – nu poate fi făcută fără complicitate. Nu-i aşa?

— Ei bine, morţii nu spun poveşti, zise Kemble, luându-şi ceaiul cu un deget elegant şi îndoit, dar mă întreb dacă cineva s-a uitat vreodată cu atenţie la bătrânul Nick Napier? Iată un tip care a trăit bine – un pic prea bine, dacă mă întrebaţi pe mine.

— În sfârşit, ceva cu care putem fi de acord, mârâi Rance.

Anisha îl ignoră.

— Am avut impresia că existau ceva bani în familie, meditä ea, amintindu-şi de loja de teatru a lui Napier şi de comentariile ciudate ale lui Sir Wilfred Leeton.

— Nimic din care bătrânul Nick să fi avut parte, zise Kemble. A fost renegat pentru că s-a căsătorit sub nivelul lui. Napier era numele soţiei sale.

— Dar englezii iau uneori numele soţiilor lor, replică Anisha.

— Doar pentru bani, draga mea! o lămuri înţelept Kemble. Iar răposata doamnă Napier nu descindea din nimic altceva decât dintr-un lung şir de funcţionari ai guvernului. Cu toate acestea, domnul Napier s-a descurcat foarte bine – în Eaton Square, nu mai puţin, într-o casă achiziţionată imediat după naşterea lui Royden.

— Da, spuse Rance gânditor, şi n-a cumpărat-o cu un salariu de la guvern, nu-i aşa?

— O, îmi imaginez că nu. Kemble sorbi delicat din ceaiul său. Şi acum ne dăm seama că Royden întreţine o prietenie cu Sir Wilfred Leeton, genul de om care ar fi trebuit să fie blestemul existenţei tatălui său.

— Dar Leeton este onorabil acum, spuse Rance. Iar procurorul l-a obligat să depună mărturie la procesul meu – nu că ar fi avut prea multe de spus.

— Nu, pun pariu că nu a avut, zise Kemble. Până când Leeton a terminat de spus varianta lui, judecătorul probabil că a crezut că el conducea un spital de caritate din casa

aceea de pe strada Berwick şi că pur şi simplu v-a găsit pe tine şi pe bietul Peveril ascunşi în cămara lui cu un pachet de cărţi în mână.

— Ei bine, nici măcar nu era un stabiliment al jocurilor de noroc, nu-i aşa?

Anisha aruncă o privire la Rance.

— O, Doamne, nu! trâmbiţă Kemble. A fost întotdeauna atât de delicat. Domnii aruncau cărţile de vizită pe o tipsie de argint ca şi cum ar fi mers în vizită la ducesa de Devonshire. Iar Leeton nu se atingea niciodată de bani; dacă cineva era dator casei, era „invitat” să îi lase într-o farfurioară pe măsuţă sau alte prostii de genul acesta. Sincer, proprietarii veterani ai stabilimentelor râdeau de el.

— O, Doamne! murmură Anisha.

— Cu toate acestea, era nevoie de nervi de oţel pentru a juca la Leeton, adăugă Kemble aproape cu admiraţie. Doar cu cărţi, iar jocul era de o profunzime diabolică. Dar, în ciuda faţadei de gentileţe a lui Leeton, fiecare salon de jocuri de noroc din oraş plătea pe cineva, chiar dacă era vorba doar de câţiva şilingi pentru poliţistul local.

— Da, ai dreptate în privinţa asta, admise Rance cu părere de rău.

— Aşadar, ne-am întors la sex şi la bani, continuă Kemble, pentru că pot să vă asigur că ele conduc fiecare respiraţie a omenirii, deşi pot arăta altceva – răzbunare şi gelozie, cel mai adesea.

— Bine, atunci, răbufni Rance. Care s-a aplicat în cazul lordului Percy Peveril?

— O, cerule, banii! spuse Kemble, cutremurându-se. Nimeni nu voia să se culce cu Percy. L-ai privit vreodată cu atenţie pe individ?

— Nu în lumina asta, răspunse Rance.

— Ei bine, avea un gol curios între dinţi, Percy, spuse Kemble lejer. Mai rău, râdea pe nas. Ba chiar, l-am văzut odată cum a scuipat o tărie de colecţie pe jumătate de masă de ruletă.

— N-am observat nimic din toate astea, spuse Rance

dispreţuitor. Dar cum rămâne cu Sir Arthur Colburne, care şi-a făcut singur felul.

Aici, domnul Kemble ezită.

— Coincidenţă cred, răspunse el în cele din urmă. Într-adevăr, înainte ca sărmanul Percy să se ridice la nivelul domnişoarei Colburne – o chestiune în care aţi fost folosit, Lord Lazonby, în caz că nu ştiaţi – se zvonea pe scară largă că Arthur va încerca fie să se căsătorească el însuşi cu cineva cu bani, fie să fugă de creditorii săi, plecând în Franţa sau poate la sora sa din Canada.

— Canada? spuse Anisha.

— Ei bine, ar fi putut fi Connecticut.

Kemble făcu un gest dispreţuitor.

— În orice caz, domnişoara Colburne a fost îngrozită, iar bătrânul Percy a devenit rapid cel mai mic dintre cele trei rele – primul fiind o mamă vitregă, al doilea fiind o viaţă de sărăcie cruntă în Pawcatuck sau Manitoba sau într-o zonă retrasă şi la fel de greu de pronunţat. Dar, în cel mai rău caz, cineva îl voia plecat, nu mort. Poate că era vanitos, fără curaj şi venal, dar Artie era inofensiv şi toată lumea ştia asta.

Anisha se aplecă în faţă.

— Deci cine a făcut bani, domnule Kemble, manevrând ca Rance să fie acuzat de crimă?

Kemble se întinse şi o bătu uşor pe mână.

— Întrebarea mai bună, dragă fată, este: cine a încetat să mai piardă bani? Iar răspunsul este: fiecare salon de jocuri de noroc şi fiecare gaură de iad de la Westminster la Wapping. Tovarăşul tău aici de faţă le sugea sângele ca un borcan de lipitori. Încet-încet, dar mortal dacă durează suficient de mult.

— Dar m-am uitat atent la fiecare dintre acei oameni, protestă Rance, lăsându-şi ceaiul jos cu zgomot. Cei mai mulţi au murit, da, sau au dispărut. Dar eu nu sunt un prost, domnule Kemble.

Kemble doar ridică din umeri.

— Te-ai uitat la fiecare dintre ei, nu-i aşa? Dar v-aţi uitat la toţi?

Cu ochii măriţi, Anisha scoase din poşetă nişte foi de hârtie. În partea de sus se aflau biletele de datorie împăturite.

— Le-am furat, spuse ea, de la Royden Napier.

— O, bravo! Kemble se lumină plin de speranţă. Ce avem aici?

— Poate că Sir Wilfred Leeton nu a vrut să-şi plătească datoria faţă de Rance? sugeră ea, în timp ce ochii lui Kemble parcurgeau biletele. Poate că l-a ucis pe Peveril?

— Pentru suma asta? murmură Kemble. Mă îndoiesc. Bătrânul Will ar fi putut strânge de două ori mai mult vânzându-şi grajdurile.

Anisha nu crezuse că suma era atât de neînsemnată.

— Lady Madeleine MacLachlan mă duce luni la petrecerea în aer liber a familiei Leeton, murmură ea. Crezi că ar şti ceva?

— Ar fi mai bine să o întrebaţi pe soţie, spuse Kemble, cu degetul mângâind uşor cercul desenat cu creionul. Este o bârfitoare îngrozitoare.

— Am văzut şi eu acea însemnare, spuse ea, puţin agitată.

— Ce crezi că înseamnă?

Kemble puse hârtiile la loc şi dădu dosarul la o parte.

— O, nu e nevoie să ghicesc, copilă! spuse el. Este o referire la sindicatul Calul Negru. Nick Napier se întreba, vezi tu, dacă Leeton era membru. Şi presupunând că a făcut cercetările necesare, ar fi aflat că nu, nu era. Era mult prea tânăr şi, deşi casa lui era periculoasă ca un cuib de vipere, era vorba atât de Leeton care se plimba printre nobili, cât şi de a face bani. Iar în lumea jocurilor de noroc serioase, acest sentiment nu avea nicio influenţă.

— Sindicatul Calul Negru? Rance se îndreptă în scaunul său. Ce naiba e asta?

Kemble flutură uşor din mână.

— O, gândeşte-te la el ca la un fel de breaslă londoneză, spuse el. Mai degrabă ca Asociaţia Negustorilor de Peşte, dar pentru stabilimente de jocuri de noroc – doar vechii profesionişti, atenţie. Era ceva la care puteai să

aspiri. Luau cina de două ori pe lună într-o sală privată de la Calul Negru, în Cripplegate. Era o gaşcă dubioasă, dar am cunoscut câţiva dintre ei.

— Cu ce se ocupau, mai exact? întrebă Anisha.

Kemble ridică din umeri.

— O, îşi păzeau spatele unul altuia, închiriau bătăuşi, ţineau o listă cu conţopiştii şi măsluitorii care trebuiau să fie supravegheaţi – şi, în rare ocazii, îşi acopereau reciproc pierderile dintr-un fond de ajutor comun.

— Doamne, cum ar fi… o asigurare împotriva incendiilor? spuse Rance. N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— În mod straniu, nu-şi prea făceau reclamă, spuse Kemble răutăcios. Cu siguranţă, nu ţie. Cel mai probabil, al tău a fost primul nume de pe lista lor.

— Dar eu…

Anisha se opri. Cei doi bărbaţi se întoarseră să o privească.

— Da? murmură Kemble. Ce este, draga mea?

Anisha îi aruncă lui Rance o privire furişă.

— Doar că i le-am arătat lui Edward Quartermaine, spuse ea încet. Conduce unul dintre cele mai profitabile stabilimente de joc din Londra. Dar a spus că el crede că acele cuvinte nu au nicio valoare.

— Quartermaine…?

Rance se întoarse să se holbeze din nou la ea.

Kemble doar se umflă de râs.

— O, pun pariu că aşa a făcut! Tânărul Ned a fost mereu şiret. Dar are dreptate, într-un anume fel. Un bârlog de hoţi se întoarce repede asupra lui însuşi, iar gaşca Calului Negru s-a stins, unii fugind pe continent, aşa cum fac ticăloşii, iar alţii mergând mai departe, la acea mare masă de jos din cer. Ei bine, toţi, cu excepţia celui care a avut ideea de la început.

— Şi cine ar fi acela? întrebă Rance.

— O, acela ar fi un anume domn Alfred Hedge, care în prezent îşi curăţă plămânii în aerul salubru al mării la Brighton, după o viaţă de risipă londoneză, spuse domnul Kemble. L-aţi putea numi primul gardian al acelei bresle

vesele. Dar Ned Quartermaine? Cred că el îi spune doar tati.

Capitolul 12

Sunt furtuni mai mari decât se pomenesc în *calendare.*

O jumătate de oră mai târziu, atât cerul, cât şi starea lor de spirit nu făcuseră decât să se întunece şi mai tare.

— Dumnezeule mare! spuse Rance cu încrâncenare, în timp ce se îndepărtau de poarta domnului Kemble. Îţi aminteşti că ai spus cândva că te simţi de parcă ai fost băgată într-un butoi, iar capacul, bătut în cuie?

— Aşa te simţi, bătrâne? Prin vălul ei negru, Anisha îi aruncă o privire curioasă. Quartermaine ne-a creat multe probleme.

Rance clătină din cap.

— Ştiu că individului îi lipseşte mila creştinească, dar nu l-aş fi crezut mincinos, zise el făcându-şi caii să cotească pe drumul principal. Apoi maxilarul i se încordă şi îi aruncă o privire plină de reproş. Şi nici nu te-aş fi crezut atât de proastă, încât să te întorci acolo singură.

Anisha îşi stăpâni furia, în vreme ce caii se opintiră din greu pentru a-i trage peste nişte gropi adânci aflate în curbă – ştia că era exact genul de pământ moale care se putea transforma în noroi într-o clipă, acoperind roţile. Se prinse cu putere de partea laterală a trăsurii, în timp ce se hurducăiau peste hârtoape, Rance ridicând copertina înainte de a porni din nou la drum. Dar nu ar fi fost îndeajuns să-i protejeze dacă se dezlănţuia furtuna.

Rance încă aştepta ca ea să spună ceva.

— Nu m-am dus singură, răspunse ea în cele din urmă. Poftim, eşti mulţumit?

El închise ochii o clipă, pe când treceau pe lângă un grajd pentru vaci.

— Te rog, Nish! Sper că nu te-ai dus cu Napier.

— Chiar mă crezi atât de proastă? răbufni ea. L-am pus pe domnul Ringgold să-l trimită pe Quartermaine vizavi, la bibliotecă, deşi nu a fost prea încântat de asta. I-am oferit un ceai, i-am arătat notiţele, apoi am stat pur şi simplu acolo, în timp ce el mă minţea în faţă şi îmi ţinea predici ca unui copil – o tendinţă pe care aş menţiona că o aveţi amândoi.

Rance plesni din bici, iar caii grăbiră pasul.

— Îmi pare rău, Nish, spuse el după o jumătate de kilometru. Îmi pare rău că m-am supărat. Îmi pare rău că te-am târât până aici. Nu vrei decât să mă ajuţi, ştiu, şi nu sunt sigur că o merit. Şi acum, la naiba cu totul, ne aşteaptă o baie zdravănă.

Într-adevăr, nu prea mai existau speranţe că furtuna îi va ocoli.

— Poate că ar fi trebuit să rămânem cu domnul Kemble şi cu monsieur Giroux? zise ea. Ne-au propus asta.

— Poate, recunoscu el. Dar mi s-a părut… nechibzuit. Ne-a ajutat, da. Dar îl cunosc pe tip. Poate că oferă informaţii Ministerului de Interne – sau nouă – după cum îi convine, dar nu este loial decât sieşi.

Anisha îşi puse o mână pe pălărie, pentru a nu-i fi luată de o bruscă pală de vânt biciuitoare.

— Ai simţit ceva în neregulă la el? întrebă ea cu voce joasă.

Rance încuviinţă scurt din cap:

— Tipul poate fi citit ca o carte deschisă, răspunse el. Sub tot farmecul acela exagerat, e complet nemilos. Uneori, pare aproape… eteric. Dar nu este. E periculos şi amoral ca o pisică vagaboandă.

— Dar a fost necinstit?

— Nu. Rance îşi întoarse privirea de la drum, în ochi citindu-i-se recunoaşterea acestui fapt. Nu astăzi, în orice caz, şi trebuie să recunosc asta, Nish. Nu a spus decât adevărul, cel cunoscut de el. Sunt sigur de asta. Totuşi, nu ne-a zis tot ce ar fi putut să ne spună.

— Ei bine, nu l-aş vrea ca duşman, rosti Anisha chiar

în momentul în care un fulger se aprinse în depărtare.

Bubuitura gravă a tunetului urmă la scurt timp după aceea, rostogolindu-se în jurul lor ca un monstruos butoi pe cer. Dar caii îşi continuară drumul cu paşi repezi, gardurile vii zburând pe lângă ei. Se cufundară într-o tăcere neplăcută, Anisha meditând la tot ce le spusese domnul Kemble.

Interesant era că bărbatul nu pusese nici măcar o clipă la îndoială nevinovăţia lui Rance. În schimb, fără să fie îndemnat, propusese teoria Anishei, că existase o conspiraţie împotriva lui Rance. Totuşi, părea ciudat ca în astfel de circumstanţe să-i înscenezi unui om o crimă. Preţ de o secundă, Anisha îşi dori să se întoarcă la conac şi să-l întrebe pe Kemble de ce ar avea sens aşa ceva.

Londra avea sute de străduţe întunecate, iar un fluviu adânc şi mortal curgea prin mijlocul ei. Dacă o bandă de huligani voia să scape de cineva, de ce să nu-i dea cu ceva în cap şi să nu-l arunce de pe podul Waterloo? De ce să se ostenească a ucide pe altcineva şi facă în aşa fel încât vina sa cadă pe cel vizat?

Era inexplicabil de frustrată şi din pricina lui Edward Quartermaine, deşi nu ar fi putut spune de ce. Bărbatul nu se prezentase niciodată altfel decât ca un ticălos. Iar în cele din urmă, Rance avea să se răzbune. Data viitoare când se întâlneau, poate că el avea să-i tragă individului un pumn în faţă, pentru că Rance nu avea răbdarea de a provoca un om la duel, aşa cum trebuia să facă un gentleman.

Dar era posibil ca asta să nu se întâmple prea curând. Cu prima ocazie, Rance avea să plece la Brighton şi să nu se întoarcă până nu va stoarce ultima picătură de informaţie de la tatăl lui Quartermaine.

Acum însă, el îşi făcea mai multe griji pentru ea decât pentru Quartermaine sau pentru tatăl lui. Supărarea ei făcu loc afecţiunii, aşa că îşi strecură mâna pe sub cotul lui şi o puse pe braţul lui.

După o clipă de ezitare, el îşi lipi mai tare braţul de corp, apăsându-i mâna pe coaste.

— La naiba! spuse el. Vezi cât de negru e cerul spre

sud? Acolo e Londra potopită de un torent... şi alţi nori negri vin din spate.

— Întoarce la hanul acela, rosti ea cu o voce fermă. Cel cu meri, la care am întrebat pe unde s-o luăm.

— Nish... începu el.

— Rance, n-am de gând să călătoresc treizeci de kilometri pe o ploaie torenţială, ca să salvez ceea ce-ţi imaginezi că este reputaţia mea, zise ea chiar în momentul în care ploaia începu să răpăie pe trăsură. Tu poţi să faci ce vrei. Dar pe mine mă vei lăsa în curtea hanului. Cât de departe este?

— La cinci kilometri, mormăi el. Sper că nu-ţi voi lipsi.

Dar Anisha îşi dădu seama că ea câştigase.

Şi ştiu, chiar dacă el nu ştia, că Rance nu o va abandona niciodată.

Când ajunseră la vechiul han, ploaia cădea cu putere. Cu pantalonii uzi până la genunchi, Rance îşi struni caii prin poarta pentru trăsuri şi îi opri în faţa hanului. Răpăitul de pe trăsură încetă, dar dincolo de ea era asurzitor încă, ploaia fiind atât de puternică, încât abia se puteau distinge coroanele noduroşilor pomi fructiferi din curte, pe care îi văzuse mai devreme.

Un tânăr rândaş se repezi dinspre grajd. Cizmele masive stropind prin băltoace în timp ce se apropia, deşi acestea nu prea erau definite; curtea fiind acum un iaz puţin adânc care se prelingea pe sub poartă.

Cu ploaia şiroindu-i de pe pălărie, Rance sări jos şi îi aruncă flăcăului doi şilingi.

— Ia-ţi geanta, Nish! strigă el peste vacarm, şi petrece-ţi braţele pe după gâtul meu.

Anisha scoase un mic ţipăt când el băgă o mână pe sub genunchii ei şi o scoase din trăsură, însă Rance ştia că pantofii şi tivurile ei nu se potriveau cu apa de pe jos. Strângându-i la piept trupul uşor şi blestemându-se că o scosese afară pe o asemenea vreme mizerabilă, Rance se duse la uşa laterală de lângă poarta pentru trăsuri.

După ce o deschise cu umărul şi intră, se pomeni într-o încăpere goală a tavernei, care mirosea a câini uzi şi a

bere acră şi în care trosnea un foc într-o vatră, într-o încercare zadarnică de a alunga mucegaiul. Se uită în jur şi decise că vor trebui a se mulţumi cu asta.

— Du-te şi stai lângă foc! murmură el punând-o uşurel pe picioare, şi ţine-ţi voalul coborât.

De-a lungul unui coridor scurt, o pereche de ferestre arcuite dădeau spre ceea ce era strada principală a satului. Un bărbat chel şi cu faţa pătată îşi ridică privirea de la tejghea şi îşi închise registrul cu coperţi îmbrăcate în pânză.

— Aveţi două camere? întrebă Rance scuturându-şi apa de pe pălărie. Tocmai ne întorceam la Londra, dar soţia mea s-a îmbolnăvit. Şi acum, drumurile…

— O, sunt îngrozitoare! spuse el aruncând o privire curioasă către Anisha şi voalul ei.

— Are o migrenă, zise Rance ducându-şi un deget la buze. O cameră întunecată şi liniştită ar fi cel mai bine.

Pe faţa bărbatului apăru o expresie compătimitoare.

— Răposata mea mamă, binecuvântată fie ea, era exact la fel, murmură el. Cel mai bine ar fi să vă cazez în spate.

Câteva clipe mai târziu, Rance o conduse pe Anisha într-un mic salon care, după cum îl informă cu mândrie hangiul, făcea legătura între cele două dormitoare. Cele mai bune intenţii ale sale fiind deja zădărnicite, Rance suspină, apoi comandă apă caldă, două găleţi cu cărbune şi o cină devreme. Hangiul încuviinţă din cap şi plecă.

— O, slavă Domnului! rosti Anisha scoţându-şi deja acele din pălărie.

O puse deoparte, apoi îşi strânse din nou pe lângă corp mantaua neagră de călătorie. Rance ştia că era îngheţată şi avu nevoie de toată voinţa pentru a se abţine să nu se ducă la ea şi să nu o cuprindă în braţe. În schimb, se duse la fereastră şi se prefăcu interesat de grajdul aflat dedesubt.

— Ai ceva uscat în geanta aia? întrebă el plin de speranţă.

— Presupun că destule. Janet este remarcabil de eficientă.

El îşi puse o mână sus pe cadrul ferestrei şi privi în semiîntuneric.

— Atunci, după ce vine apa caldă, schimbă-te, spuse el privind picăturile de ploaie coborând grăbite pe geam, şi atârnă-ţi hainele ude aici. În curând, o să-ţi fac un foc bun.

O jumătate de oră mai târziu, focul strălucea în şemineu şi o cină rece era aşezată pe o măsuţă pliantă pe care el şi hangiul o trăseseră lângă foc, aşezând-o între o veche bancă de stejar înnegrită de vreme şi singurul scaun.

La câteva minute după ce uşa se închise, Anisha se uită pe furiş în salonaş.

— Gata, sunt spălată şi uscată! declară ea. Ooo, ce miroase aşa?

Rance se întorsese la fereastră, ca şi cum păstrarea distanţei ar fi putut ajuta.

— Clapon fript umplut cu ceapă, mi s-a spus, rosti el zâmbind. A rămas de la prânz şi încă e un pic cald.

Auzind asta, ea intră cu totul în cameră. Spre neliniştea lui însă, purta neglijeul de mătase verde cu care era atât de dureros de familiarizat, iar pe dedesubt, o cămaşă de noapte la fel de brodată.

Ca să înrăutăţească lucrurile, părul ei negru şi des era lăsat liber, strălucind ca satinul când se mişca.

Se opri lângă foc şi se întinse.

— Tu întotdeauna faci cele mai bune focuri, spuse ea închizând ochii pentru o clipă.

Cu un şold ridicat pe pervazul lat al ferestrei, Rance încremeni pe dinăuntru. Adesea i se întâmpla asta în prezenţa ei. Adesea apăreau acele momente liniştite, neaşteptate, când se pomenea uimit la vederea întoarcerii feţei ei sau a felului în care îşi ridica braţele. Momente în care trebuia să se oţelească, pentru a nu fi copleşit de dorinţă. Şi chiar în clipa aceea – când ea arăta atât de micuţă şi de frumoasă, cu chipul strălucind în lumina focului, mătasea verde şi părul negru licărind de o căldură care venea atât din interior, cât şi din exterior – ştiu clar care avea să fie rezultatul a toate acestea.

Putea să stea la fereastră până când îngheţa iadul,

dar, în cele din urmă, avea să facă dragoste cu Anisha.

Nu avea rost să se amăgească sau să-şi spună că intenţiile sale erau bune. Nu erau. Fie dintr-un nou sentiment de speranţă, fie că vechea disperare îl înnebunise pur şi simplu, Rance ştia ce avea de gând să facă şi nu ar fi contat prea mult dacă hangiul ar fi închis-o pe ea în pod şi pe el în pivniţă. Petrecerea nopţii sub acelaşi acoperiş era o tentaţie mult prea mare, mai ales pentru un bărbat care nu se pricepuse niciodată să-şi nege propriile pofte.

Şi, Dumnezeule, o dorea din tot sufletul!

Când, în sfârşit, ea plecă de lângă foc şi se apropie de el, Rance o apucă de talie şi privi cum ochii ei sclipiră de surprindere când o trase între picioarele lui.

— Nu are rost să mă prefac că voi face ceea ce trebuie, nu-i aşa? murmură el cuprinzându-i faţa în palmă. Iar tu nu vei spune nu, nu-i aşa, Nish? Nu mă vei pălmui, aşa cum merit.

Ea se aplecă spre el, părul alunecându-i pe umăr într-o perdea mătăsoasă.

— Dar ce înseamnă ceea ce trebuie? şopti ea. Spune-mi.

Rămase nemişcată între coapsele lui, forţându-l să facă prima mişcare.

El o făcu. Prinzându-i perdeaua de păr, o înfăşură de două ori în jurul mâinii sale, trăgându-i încet faţa spre a lui. Când buzele lor se întâlniră, o sărută la început lent, apăsându-şi gura pe a ei, apoi degustând-o cu blândeţe, cercetându-i adâncurile dulci-picante cu limba, până când ea cedă, lipindu-se mai tare de el, împingându-şi moliciunea pântecelui între coapsele lui.

Cu un geamăt slab, el îşi lăsă mâna să alunece în jos, pentru a-i cuprinde în palmă fundul, apoi îşi adânci sărutul. Îi simţi dorinţa amplificându-se şi o ridică complet, apăsând-o pe erecţia lui tot mai dură. Anisha îi răspunse aşezându-şi un genunchi pe pervazul ferestrei, lângă şoldul lui, ridicându-şi mătasea verde şi încălecându-l.Relaxându-se când simţi răceala geamului de care se lipi, el o lăsă să-l

urmeze în adâncitura ferestrei, sărutând-o până când ea rămase fără suflare.

Cu mătăsurile strânse pe coapse, ea îşi împinse fierbinţeala feminină spre el, invitându-l făţiş. Mirosul de săpun, de căldură şi de femeie îi inundă simţurile. Tentaţia puse stăpânire pe el. Cu mişcări pe cât de stângace, pe atât de disperate, îşi strecură mâna printre ele şi începu să-şi descheie nasturii pantalonilor. Dădu la o parte cu nerăbdare ţesătura de lână, până când mădularul lui împunse materialul izmenelor, apăsând buclele fine dintre picioarele ei.

Cu un sunet moale al dorinţei, Anisha prinse cu degetul mare ţesătura subţire şi o trase cu stângăcie în jos. Poate că asta fu ceea ce risipi în cele din urmă ceaţa dorinţei. El o apucă de mână şi i-o îndepărtă cu blândeţe.

— Aşteaptă! şopti el.

— Nu, murmură ea cu buzele lipite de ale lui.

Dar, aflându-se la fereastră, amurgul tot mai adânc avea să ofere în curând o imagine destul de şocantă pentru oricine era jos. El o sărută încercând să-şi revină din pragul nebuniei, trecându-şi buzele peste ochii ei, de-a lungul curbei obrazului ei şi, în cele din urmă, pe gât.

Cu un sunet plin de frustrare, Anisha se îndepărtă de el, aterizând în picioare.

El o privi cu ochi amuzaţi.

— Asta, bătrânico, ca să vezi ce gust are medicamentul tău, spuse el.

— Al meu? rosti ea, privindu-l neîncrezătoare.

Zâmbetul lui fu plin de tristeţe.

— Da, tu mă poţi chinui pur şi simplu intrând într-o cameră.

În lumina cenuşie, obrajii ei se înroşiră.

— O ascunzi destul de bine.

— Aşa cum ar trebui să facă un gentleman.

Cu pantalonii încă descheiaţi, Rance se întoarse să tragă obloanele.

— Un gentleman ar putea să termine ce a început, spuse ea tăios.

El trase obloanele peste geamuri şi le închise, adâncind întunericul din încăpere.

— Da, stai jos şi mănâncă ceva, zise el întorcându-se către ea. Va fi suficient timp mai târziu pentru a-ţi distruge viaţa.

Ea oftă, apoi îl surprinse îngenunchind.

— Atunci, las-mă să-ţi scot cizmele, spuse ea. Sunt ude.

— Pot să mi le scot singur, zise el. Cred.

— Pune naibii picioarele aici! spuse ea pocnind din degete. Gata, eşti mulţumit? M-ai făcut să folosesc un limbaj vulgar. Totuşi, nu-mi place să mă culc cu un bădăran în cizme ude.

— Dar un bădăran în cizme uscate ar fi în regulă?

Ea îi aruncă o privire ironică.

— Vom vedea, răspunse ea. Îl voi pune la încercare şi voi vedea dacă mă poate satisface.

— Vrăjitoareo! rosti el, săltând-o de pe podea şi sărutând-o din nou, de data aceasta fără nicio urmă de reţinere.

Iar când termină, Anisha nu mai râse, ci doar îl privi ameţită de dorinţă şi cu genunchii tremurându-i uşurel.

— Acum, du-te şi stai jos lângă foc, spuse el cu mai multă blândeţe, întorcând-o spre masă. Umple-ne farfuriile şi toarnă vinul. Mă ocup eu de cizme.

Aruncându-i o privire întunecată peste umăr în timp ce pleca, Anisha făcu ce i se ceruse, ducându-se la măsuţă şi descoperind vasele. Rance reuşi să-şi scoată cizmele ude şi le aşeză lângă şemineu. Urmară vesta, apoi pantalonii şi ciorapii, pe care îi agăţă de o pereche de cârlige care probabil că tocmai în acest scop fuseseră înfipte în poliţa de lemn groasă.

Rămas în cămaşă şi izmene, se aşeză pe scaunul din faţa băncii pe care şedea ea.

— Aşadar, bădăranul meu va lua masa în izmene, îl tachină Anisha punându-i pe farfurie o felie groasă de pâine.

— Mă tem că Horsham nu a fost la fel de prevăzător

ca Janet, spuse el, ridicându-şi paharul în semn de salut simulat. Sau poate că a nutrit speranţa secretă că voi face pneumonie şi voi muri în tăcere într-un şanţ de pe marginea drumului.

— Vai, în cinstea bietului Horsham! Anisha atinse buza paharului ei de al lui, iar sticla scoase un sunet ascuţit, răsunător. Căci e pe cale să fie dezamăgit. Dacă anii petrecuţi în Legiunea Străină Franceza şi faptul că ai fost aruncat de două ori în închisoare nu te-au omorât, mă îndoiesc că umezeala din Essex o va face.

El râse şi începu să mănânce, urmărind-o în tăcere.

Ca de obicei, Anisha nu mâncă mult. Fiind devreme, o cină potrivită nu era pregătită, dar se descurcară foarte bine cu claponul cald şi vinul surprinzător de bun. Efectele secundare ale absintului trecuseră, Rance era suficient de înfometat – şi încă suficient de soldat – pentru ca acest lucru să nu mai conteze aproape deloc, dar, pe parcursul mesei lor aproape lipsite de orice conversaţie, se întrebă dacă nu cumva ar trebui să comande ceva special pentru ea.

— Totuşi, lăsând la o parte toate glumele despre bietul Horsham, spuse ea în cele din urmă, curmându-i şirul gândurilor, dai impresia că eşti invincibil.

El termină de mestecat.

— Invincibil, ai?

Ea îşi sprijini bărbia în palme şi îl studie.

— Nu că nu mi-aş face griji pentru tine, rosti ea gânditoare. Îmi fac, Rance, tot timpul. Dar, dintre toţi, tu eşti cel care mi-a părut întotdeauna foarte solid şi indestructibil.

— Ah, Nish! spuse el. Nimeni nu este.

Dar el ştia că ea vorbea despre Fraternitas, în primul rând despre Geoff şi fratele ei mai mare. De foarte mulţi ani, ei trei erau aproape inseparabili.

Şi totuşi, Anisha fusese cât pe ce să-l despartă de Geoff, fiindcă aproape că se luaseră la bătaie. Probabil că, până la urmă, avea să-l despartă de Ruthveyn, deşi nimic din toate acestea nu era din vina ei. Totuşi, probabil că

fratele ei avea să ştie adevărul când se va întoarce din India, că prietenul lui cel mai bun încălcase ceea ce era, practic, un jurământ de sânge. Poate că ar fi tolerat relaţia dacă numele lui Rance ar fi fost curăţat, dar nu fusese.

Geoff, cel puţin, era fericit acum.

Rance îşi puse paharul pe masă.

— L-am provocat, ştii, zise el privind fix blatul plin de zgârieturi al mesei. Ca un mucos fără minte. L-am incitat.

Anisha îşi ridică privirea de la furculiţa plină de mazăre.

— Poftim?

— Pe Geoff. Îşi ridică ochii, dar se pomeni incapabil să-i susţină privirea. În seara aceea, la templu, seara în care trebuia să o iniţiem pe domnişoara de Rohan, l-am provocat să te curteze. A spus că, dacă eu nu am curajul să o fac, o va face el. Asta ţi se pare că mă face… invincibil? Pentru că am fost laş. I-am spus…

— Ce? îl îndemnă ea cu voce joasă.

El clătină din cap.

— Nish, i-am zis că eşti ca o soră pentru mine, rosti el după câteva clipe. Iar asta nu este adevărat. Nu a fost niciodată. Dar m-am gândit… M-am gândit, Nish, că Geoff va avea grija de tine şi de băieţi aşa cum meritaţi. Că el va fi mai gentleman decât aş putea să fiu eu vreodată şi că Ruthveyn va fi fericit. Dar nu meritai să fii legată de Geoff. Pentru că ai avut dreptate. Nu simţea nicio pasiune pentru tine.

Ea se uită la el o vreme.

— Dar tu, Rance? Simţi o pasiune pentru mine? întrebă ea în cele din urmă.

— O, da! şopti el cu o voce ciudat de frântă.

„O pasiune imensă.”

Genul de pasiune care – era din ce în ce mai sigur – nu pierea niciodată.

Dar nu făcu nicio mişcare spre ea şi nici ea nu părea să se aştepte la asta. Doar furtuna dezlănţuită dincolo de ferestre curma tăcerea.

— Ei bine, spuse ea în cele din urmă, am sentimentul

că ne vom lămuri destul de curând în această privinţă.

— Da? El o studie posomorât. Cum aşa?

Anisha îşi ridică paharul şi învârti vinul din el.

— Mă simt ca şi cum domnul Kemble ne-a îndrumat spre apă după o lungă rătăcire prin deşert, răspunse ea în cele din urmă, cu o voce gânditoare. N-o să mă crezi, desigur, dar văd cum se apropie un fel de… să-i zicem finalitate.

— Finalitate?

Privirea ei deveni visătoare.

— Stelele tale, rosti ea. O mare schimbare se apropie. Şi, odată cu ea, un pericol nu tocmai neglijabil.

— Anisha, spuse el pe un ton care conţinea o avertizare.

Ea ridică din umeri şi puse paharul jos.

— Acesta este un moment de mare risc şi de mare oportunitate, zise ea cu o voce mai sigură. Jyotish ne arată calea, Rance, iar în privinţa asta, stelele sunt clare. Nu trebuie să acţionezi cu graba ta obişnuită. Promite-mi… Vocea ei se curmă, contrazicându-i calmul. Promite-mi, Rance, că vei face cu grijă fiecare pas pe această cale. Că nu te vei lăsa cuprins de furie sau de nerăbdare în timp ce vei finaliza aceste lucruri pe care domnul Kemble le-a pus în mişcare.

El îi simţi neliniştea.

— Anisha, iubito, zise el întinzându-şi braţele. Vino încoace!

Ea se ridică şi ocoli vechea masă. Rance se răsuci într-o parte pe scaun, sprijinindu-se de ceea ce putea fi considerat un braţ al acestuia. Anisha se aşeză, iar el, deşi convins că nu făcea bine, o trase la pieptul său.

— Promit, spuse el sărutând-o pe creştet, că voi face cu grijă fiecare pas.

Ea îşi puse capul pe umărul lui.

— Mulţumesc, rosti Anisha încet.

El îşi lipi din nou buzele de părul ei şi îşi puse mâna deasupra inimii ei, ca în noaptea în care făcuseră dragoste. Să o ţină în braţe era deconcertant de bine, aducându-i un

fel de bucurie tăcută, care îl atrăgea într-un fel pe care nu reuşea să-l descrie. Şi mai era şi acel dor, de jumătate care căuta un întreg pur şi perfect, care îl atrăsese solitar şi stoic pe orbita ei, începând cu ziua în care dăduse buzna în acea cabană mică pentru a flirta şi a o tachina şi pentru a o duce acasă la fratele ei.

Dar asta se întâmplase înainte de a înţelege pe deplin riscul, înainte de a-şi da seama cu ascuţimea unei lame proaspăt făurite că existau unele femei cu care un bărbat nu îndrăznea să flirteze.

Sau, în cazul lui, o femeie.

Trase adânc aer în piept şi îl expiră.

— Spune-mi, Anisha, rosti el încet, despre… chestia aia… treaba aia hindusă despre care tu şi Ruthveyn vă certaţi uneori. Karma, nu-i aşa?

Ea îţi înălţă capul şi îl privi o clipă ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă vorbea serios. Tunetul răsună iarăşi din depărtare, iar ploaia lovi brusc ferestrele, ca un pumn de alice. Dispreţuind tentaţia pe care picioarele ei goale o puteau reprezenta pentru el, Anisha se ridică în şezut, le încrucişă absentă şi le băgă sub ea.

— Karma este un concept destul de comun, răspunse ea în cele din urmă. Există asemănări cu pasajul din Galateni care spune…

— Da, „nu vă amăgiţi, căci Dumnezeu nu se lasă batjocorit”? cită el. Îmi amintesc că i-ai zis asta fratelui tău la un moment dat, în toiul unei dispute.

— Da, fiindcă explică mai departe: „Cel ce seamănă în trupul său însuşi, din trup va secera stricăciune; iar cel ce seamănă în Duhul, din Duh va secera viaţă veşnică” Upanişadele, vechile scripturi vedice, conţin un pasaj foarte asemănător.

— Aşadar, karma este calea spre viaţa veşnică? murmură el. Credeam că e vorba de ceva despre faptele rele care te urmăresc pentru totdeauna.

— Într-un fel, e şi una, şi alta. Preţ de o clipă, păru a face eforturi să găsească cuvintele. În lumea mamei mele, karma este credinţa că faptele cuiva determină cine devine

în viaţa următoare. Ar trebui să ne străduim să facem bine – să fim buni – nu doar în faptele noastre, ci şi în gânduri. Şi, în acest fel, de la o viaţă la alta, se trece la un plan de existenţă din ce în ce mai înalt, Samsara, până când se ajunge la moksha, la a fi una cu Dumnezeu, şi la sfârşitul ciclului renaşterii.

Rance mormăi în semn că a priceput.

— Aşadar, voi fi captiv în această spirală muritoare pentru toată eternitatea.

Ea puse o mână peste a lui.

— Nu este aşa, spuse ea. Nimeni nu e captiv decât din proprie alegere sau rea-voinţă. Chiar şi cea mai malefică persoană se poate schimba, se poate strădui să urmeze dharma – calea dreptăţii – şi poate găsi harul prin devotament. Şi, Rance, tu eşti atât de departe de a fi rău. Se opri şi clătină din cap. De ce purtăm această discuţie ciudată? Are vreo legătură cu ce a spus domnul Kemble despre Sir Arthur şi Lord Percy?

Rance ridică din umeri, un umăr frecându-se de spătarul scaunului.

— Bănuiesc că nu pot scăpa de sentimentul că am cauzat cumva moartea lui Percy.

— Şi pentru că Percy a murit, nu meriţi să ai parte de fericire? sugeră ea. Asta-i o prostie.

— Dar nu era un tip rău. Ochii lui o priviră posomorâţi. Şi recunoaşte, Anisha, că am fost un trişor. Sutherland a zis întotdeauna – şi pe bună dreptate – că nu am ce căuta la o masă de joc. Am avut un avantaj faţă de acei oameni, faţă de mulţi dintre ei. Pentru că le simţeam foarte adesea emoţiile – frica, bucuria, ba chiar şi tendinţa de a-şi asuma riscuri…

— Ceea ce nu e acelaşi lucru cu a le vedea cărţile, Rance.

— E pe-aproape, spuse el. Mai ales după ce joci cu un tip o vreme, aşa cum am făcut eu cu Percy. Dar mi-a fost atât de… frică.

— Cum adică frică?

— Frică să nu ajung ca mama, cred, recunoscu el cu

voce joasă. Frică să nu înnebunesc.

Privirea Anishei deveni gânditoare.

— Când Raju era tânăr, îmi amintesc că tata a avertizat-o la un moment dat pe mama că, în lipsa unei voinţe puternice, un Dar puternic poate înnebuni o persoană, rosti ea. Cred că de aceea tata a fost atât de dur cu el – ca să-i întărească voinţa. Ca să-l protejeze.

— Dar, când eşti tânăr, de unde ştii dacă eşti suficient de puternic? Sau că soarta nu te va îngenunchea? Deschise îndurerat o palmă. Eu am considerat că e mai bine să nu mă gândesc la asta. Să neg pur şi simplu orice dar pe care îl posedam – chiar şi faţă de mine însumi.

— Şi erai atât de tânăr, murmură Anisha.

El încuviinţă din cap.

— Dar ceea ce nu am realizat atunci a fost că orice abilitate aş fi avut – să-i zicem Dar sau doar instinct – nu era nici pe departe ca a ei şi nici nu avea să fie vreodată, şopti el. A ei a mistuit-o încet de durere. Dar plecarea mea la închisoare… ah, aceea a fost durerea care i-a curmat zilele.

— Da, Raju a spus… Compătimirea apăru pe chipul ei, iar Anisha întinse o mână pentru a-i ascunde o buclă după ureche. A spus că Lady Lazonby a murit de propria mână.

Rance îşi simţi pumnul încleştându-i-se involuntar.

— Asta nu e ceva ce ştie multă lume, zise el. Dar da, ea era deprimată, iar eu am fost ultima picătură. Cât despre mine… ei bine, i-am înşelat pe acei bărbaţi. L-am înşelat pe Percy. Nu l-am ucis, dar de ce nu pot scăpa de sentimentul că am făcut-o şi că ceea ce mi se întâmplă acum este karma?

Anisha nu răspunse, în schimb rămase gânditoare o vreme, cu o mână pe a lui, căldura fiind ciudat de reconfortantă. După câteva clipe, se desprinse alene de el şi se ridică pentru a mai turna vin. După ce îi puse un pahar în mâini, se îndreptă spre fereastra îngustă care dădea spre livadă.

Afară, apa încă făcea clăbuci în jgheaburi şi răpăia pe geamuri. Furtuna era feroce acum, fulgerele spărgând cerul

în timp ce se apropiau tot mai mult. În tăcere, el o privi pe Anisha cum stătea acolo, suplă şi frumoasă în lumina focului, şi se întrebă la ce se gândea.

Cel mai probabil, îşi dorea să nu fi venit în această călătorie îngrozitoare, îşi imagina că ar fi putut fi scutită de chinul de a-l asculta pe el cum se văita. La naiba, el nu se plângea niciodată. Întotdeauna îşi suportase păcatele şi durerea în tăcere. Şi totuşi, întotdeauna Anisha avusese ceva care îl ispitise să îşi dezlege limba şi inima.

Se gândi că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Nu puteai să menţii o prietenie atât de strânsă cum aveau ei fără să fii atras în cele din urmă în cea mai profundă dintre intimităţi, intimitate care avea puţin de-a face cu dormitorul şi avea totul cu sufletul.

Era uşor să ajungi în pat cu o femeie. Era greu să mărturiseşti incertitudinile sâcâitoare şi adevărurile dure care îl bântuiau pe un bărbat la ceasurile târzii din noapte, când somnul nu venea, iar circumstanţele îl obligau să se uite înapoi la ceea ce făcuse cu viaţa lui.

Însă cu Anisha, nu era greu.

Iar acesta, presupunea el, era cel mai grăitor adevăr dintre toate.

Îşi termină vinul încet, în timp ce privirea ei încă scruta cerul ca şi cum ar fi văzut dincolo de furtuna dezlănţuită. Poate că aşa era. El învăţase să nu se îndoiască de ea. După ce goli paharul, Anisha îl puse pe pervazul ferestrei. Deodată, se auzi deodată un zgomot înspăimântător, sfredelitor: crrrraaac! buuum! Zgomotos ca o bubuitură de tun, lumină încăperea, învăluind-o pe Anisha într-o strălucire fantomatică ce lumină şi livada până în depărtare.

— Pleacă de la geam, iubito, spuse el întinzând mâna spre ea.

Dar ea păru că nu îl auzise. În schimb, Anisha puse uşurel mâna pe unul dintre romburile de plumb, ca şi cum ar fi putut să ajungă prin geam la ceva aflat în depărtare.

— Nish? rosti el. Ce s-a întâmplat?

Preţ de o clipă, crezu că nu avea să-i răspundă.

— Mă gândeam la mama, răspunse ea în cele din urmă, cu o voce ciudat de plată. O furtună purificatoare la căderea nopţii era lucrul preferat de ea. Mereu spunea că era pământul care se purifica pentru a respira din nou liber.

El zâmbi.

— Von Althausen zice că doar eliberează ozon, orice ar fi asta, rosti el.

— O, fratele tău savant nu va explica asta cu eprubete şi cărţi! spuse Anisha cu certitudine în glas. Asta are de-a face cu mişcarea cerului. Sincronizarea sa, luciditatea pe care o aduce furtuna, formaţiunile de stele care o precipită, iar toate acestea luate împreună au o semnificaţie pentru tine, Rance. Claritatea pe care o cauţi se apropie. Sunt din ce în ce mai sigură de asta.

Ca şi cum ar fi vrut asta, fiecare fir de păr de pe gâtul lui se ridică.

— Şi la ce-mi va folosi claritatea dacă eşti ucisă de un fulger? zise el sărind de pe scaun.

Traversă camera din trei paşi, smulgând-o pe Anisha de lângă fereastră şi trântind-o pe podea. Un fulger despică cerul de parcă ar fi fost mâna lui Dumnezeu, urmat un zgomot îngrozitor, o bubuitură care se reverberă până la grinzi. De dincolo de fereastră se auzi un sunet puternic, de copac despicat. Tunetul se rostogoli pe deasupra parcă la infinit, până când, în sfârşit, liniştea se instală din nou, întreruptă doar de răpăitul ploii pe geamuri.

— Dumnezeule mare! Întins pe podea peste ea, pentru o clipă nu se putu mişca. La naiba, a fost cât pe ce! spuse el dându-se la o parte. Nish, eşti în regulă?

— Da. Anisha se ridică într-un cot. Te-a lovit?

— Nu, dar a fost cât pe ce, zise el. Cred că a fost preluat de burlan şi a ajuns în mărul de lângă, după cum s-a auzit.

— Mulţumesc, rosti ea.

El îi cuprinse faţa în palme, dar văzu că, în ciuda spaimei, ea avea privirea aceea vagă în ochi, cea pe care Ruthveyn o avea adesea când apărarea îi era scăzută şi oboseală începea să-i ştirbească controlul. O parte din ea

încă era în ceruri, meditând la ceea ce avea să vină. Nu avea nimic de-a face cu Darul, nu aşa cum îl ştia Rance. Era vorba de misticul din ea, acea parte din mama lor despre care vorbeau atât de rar.

Încă zguduit, se ridică în picioare şi o ajută şi pe ea să se scoale de pe podea.

— Nu te-am rănit, nu-i aşa?

— Nu, nu, spuse ea. Dar aveam mâna pe rama de plumb, nu-i aşa? Metalul… Ce prostie! Dar mă gândeam la mama. La ce m-ar sfătui dacă ar fi aici.

Rance încă era zdruncinat. Lovitura fusese mult prea aproape pentru se simţi pe deplin bine. Nu o zise, în schimb îi sărută uşurel nasul, apoi o trase spre bancă. Însă Anisha nu se aşează, ci începu să se plimbe înainte şi înapoi pe lângă masă.

— Rance, uite ce m-ar sfătui mama, rosti ea în cele din urmă. Dacă tu crezi cu adevărat că ai greşit faţă de Percy, atunci aşa este. Inima cunoaşte voinţa minţii, oricât de subtilă sau aproape neintenţionată ar fi. Astfel că trebuie să începi să-ţi cauţi dharma. Trebuie să-ţi anulezi faptele rele cu unele bune.

El se gândi că ea vorbea despre ceva anume. Se ridică şi se duse lângă şemineu, unde se afla ea.

— Pot încerca, răspunse el. Continuă.

Ea se opri şi puse o mână pe poliţă.

— Cred că trebuie să-i răzbuni moartea pentru a îndrepta lucrurile, spuse ea. Trebuie şi-l găseşti pe cel care l-a ucis – nu doar pentru tine, ci pentru toţi cei a căror viaţă a fost afectată de acest rău. Dar trebuie să cauţi dreptatea. Nu o răzbunare sângeroasă.

El o privi cu neîncredere.

— Deci ar trebui să… ce, Nish? întrebă el. Să rezist tentaţiei de a-l sugruma pe individ şi, în schimb, să-l duc la judecător, pentru un proces corect? Asta e mult mai mult decât am primit eu vreodată.

— Dar, vezi tu, asta este *dharma,* spuse ea. Calea unei vieţi drepte nu e cea mai uşoară şi nici măcar cea din vreo carte religioasă mucegăită. Este calea în conformitate

cu legile universale – uneori, chiar şi cu legile omului –, lucrurile care aduc fericire şi pace în lumea muritorilor.

El întinse mâna şi îşi strecură degetele în părul ei.

— Nish, rosti el încet, am trăit atât de greu atât de mult timp, încât n-aş recunoaşte o cale dreaptă nici dacă s-ar repezi şi m-ar muşca de fund.

— Ba da. Ai şti. Cu un zâmbet stins, Anisha îşi puse obrazul pe umărul lui şi îşi aşeză o mână deasupra inimii lui. Ai recunoaşte-o aici. O să afli ceva important când vei merge la Brighton. Este prima etapă a drumului tău.

El râse.

— Mă trimiţi la Brighton, nu-i aşa?

— Amândoi ştim că plănuieşti să te duci încă de când am plecat de la domnul Kemble. În vocea ei nu era nicio acuzaţie. Iar acum, soarta e cu tine. Acolo, vei găsi un om, pe domnul Hedge. Vei afla adevărul, sau ceva pe-aproape. Iar apoi vei face un lucru onorabil. Sunt sigură de asta.

— Ai o mare încredere în mine, zise el cu ezitare în glas.

Ea îşi înălţă capul, se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Acum, ochii ei erau mai degrabă somnoroşi decât distanţi şi părea că îşi revenise cu totul.

— Am încredere, spuse ea încet. Te vei duce şi vei face ce trebuie. Apoi, se îndepărtă puţin de el, privirea devenindu-i aproape seducătoare. Dar, din câte îmi amintesc, ai afirmat că, în seara asta, vei face ceva ce nu trebuie. Sper că nu intenţionezi să-ţi încalci promisiunea.

El râse amintindu-şi cuvintele pe care i le spusese. Deşi trecuse puţin mai mult de o oră, momentul părea să se fi petrecut cu o veşnicie în urmă. Dar, dintr-odată, cu palma caldă a Anishei apăsată atât de dulce pe pieptul lui şi cu inima lui poate puţin uşurată, nu mai părea nici pe departe atât de greşit. De fapt, avea foarte mult sens. Reuşi să-i zâmbească.

— Da, ei bine, destul cu răscumpărarea păcatelor, rosti el. Poate că sunt păcătos, dar niciodată mincinos.

Cu prea puţin efort, o luă din nou în braţe pe Anisha, aşa cum făcuse pentru a o scoate din trăsură, dar, de data

aceasta, pentru a duce pe lângă masă. Ea râse şi îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

Uşa micului ei dormitor era întredeschisă, pentru a lăsa căldura focului să pătrundă. O lampă ardea slab lângă pat, care era deja făcut. Făcându-şi loc cu coatele, Rance o aşeză pe marginea saltelei imposibil de înalte. Pentru o clipă, ochii căprui ai Anishei îi reţinură pe ai lui, iar lui i se păru mai fericită decât o văzuse vreodată.

Şi el era cel care făcuse asta.

El adusese cumva acea lumină în ochii ei.

Aşa că, pe toţi dracii, avea să o păstreze acolo. O sărută pe vârful nasului şi făcu un pas îndărăt.

— Ei bine, Nish, o să facem ceea ce nu trebuie, spuse el întorcându-şi cămaşa pe dos în timp ce şi-o trăgea peste cap.

Ea scoase un mic sunet apreciativ, ochii ei încălzindu-se în lumina lămpii, în vreme ce privirea îi aluneca pe el până la pantalonii care acum îi atârnau lejer de şolduri şi puţin mai jos, pentru că penisul lui care se întărea era inconfundabil acum.

— Rance, murmură ea cu privirea aţintită acolo, nu te întrebi dacă nu cumva a face ceea ce trebuie nu este mult supraestimat?

El scoase un puternic hohot de râs.

— Da, ei bine, iubito, ţine minte că, dacă într-o zi bătrânul Ruthveyn va smulge de pe perete acel jezail fioros al lui şi mă va împuşca mortal pentru asta, să fac lucrul greşit a meritat din punctul meu de vedere.

Privirea Anishei nu se ridică.

— Serios, eşti magnific, zise ea cu voce răguşită. Îmi amintesc că mă întrebam cu multe luni în urmă… Ei bine, *meri jaan*, să spunem doar că la tine nimic nu este mai prejos de fanteziile unei doamne. Şi, în plus, eşti şi frumos.

El azvârli cămaşa într-o parte, fiind sigur că ochii ei se tulburaseră dintr-un motiv anume – poate că era doar pofta feminină. În tinereţe, da, fusese chipeş. Când venise pentru prima dată la Londra, la doar 18 ani, singur şi în căutarea aventurii, se ciocnise de ea în nenumărate forme. La

început, doamnele din lumea bună pur şi simplu îşi făcuseră cu ochiul în spatele evantaielor. Dar, în cele din urmă, mai multe dintre ele îi vârâseră cu neruşinare un deget sub bărbie şi îi spuseseră că e drăguţ, pe un ton care era invitaţie pură.

Iar Rance acceptase. În cazul multora dintre ele.

Dar nu mai era un băiat drăguţ. Acum, era doar un bărbat dur, cu un nume pătat, care dusese o viaţă urâtă şi fusese marcat de ea şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, apoi îl redusese, după cum se gândea adesea, la esenţa pură a unei fiinţe omeneşti, tendoane şi oase. Muşchi şi hotărâre sumbră. Nu era nimic mai mult de-atât.

Dar se părea că asta voia Anisha. Ochii ei străluceau de o călduri pe care nici cea mai pricepută dintre curtezane nu ar fi putut s-o mimeze. Iar când ea îi făcu semn cu degetul, ultima rămăşiţă din ceea ce ar fi putut să fie o bună intenţie dispăru cu totul.

El se apropie, iar degetele ei mici şi îndemânatice se duseră imediat la şnurul de la izmenele lui, desfăcând nodul. Într-o clipă, îi coborâră pe picioare, căzând pe scândurile vechi. Apoi, el îi prinse mâna, o trase în sus şi îi desfăcu şnururile brodate cu auriu ale neglijeului. Trecându-şi mâinile peste umerii ei delicaţi, i-l dădu jos. Acesta se prelinse pe spatele ei şi se alătură cămăşii şi izmenelor lui pe podea.

Rance o sărută din nou, fierbinte şi apăsat, strângându-i în pumni în cămaşa de noapte în timp ce limba o împingea şi o înconjura pe a ei. Întrerupse sărutul doar cât să tragă mătasea verde peste capul ei. La vederea şi la mirosul trupului ei, mădularul lui zvâcni, atingând carnea moale a pântecului ei.

O împinse puţin mai departe şi încercă să se îmbete cu imaginea ei, în vreme ce ea stătea oarecum timidă în faţa lui. Dar ştia că nu va fi niciodată aşa, că alături de Anisha nu va fi niciodată sătul. În ultimul an infernal, devenise un puţ de nevoi care dădea pe dinafară, umplându-se veşnic.

Doamne, era atât de mică şi perfectă, ca o mică

bijuterie rafinată în frumuseţea ei întunecată! Ochii lui alunecară în jos de pe faţa ei, trecând peste sânii ei mici şi rotunzi, întâlnind licărirea dulce a şoldurilor ei şi locul moale pe care penisul lui tocmai îl tachinase. Neputându-se opri, Rance îşi lăsă mâna să coboare acolo, degetele lui late întinzându-se peste pântecul ei, şi se gândi la miracolele care fuseseră.

La miracolele care încă puteau fi.

Anisha îi spusese lui Teddy că, mai mult decât orice altceva pe pământ, îşi dorea şi alţi copii.

Gândul îi stârni un sentiment protector şi dorinţă. Iar senzaţia de vinovăţie care, de obicei, apărea în urma dorinţei lui pentru ea era… ei bine, încă era acolo.

Dar dorinţa şi visul o înăbuşiseră; dorinţa pe care o simţea pentru ea începuse să elibereze în el o avalanşă de posibilităţi – sentimentul că anumite lucruri erau menite să se întâmple şi că era de datoria lui să le facă să se întâmple. Să îndure tot ce trebuia să îndure şi să se asigure că ea nu va avea niciun regret.

O trase spre el şi o ţinu acolo, îngropându-şi faţa în gâtul ei.

— Te iubesc, Nish, şopti el. Întotdeauna te-am iubit. Spune-mi că ştii asta.

— Ştiu, spuse ea simplu. Am aşteptat să ştii şi tu.

El râse aspru şi îşi apăsă buzele în locul cald de sub urechea ei unde îi bătea pulsul.

— Întotdeauna, am ştiut, zise el. Aproape din momentul în care te-am văzut pe corabia aceea, atât de mică şi de pierdută şi totuşi atât de plină de curaj…

Ea îl întrerupse cu un ghiont uşurel în coaste.

— Au! rosti el ciugulindu-i gâtul. Ce-i?

— Vorbeşti de parcă aş fi o pisică vagaboandă, declară ea.

El râse şi o împinse pe pat, lăsându-se spre ea.

— O, nu eşti o pisică vagaboandă, spuse el târându-se ca un prădător peste ea. Mi-e tare teamă că eşti a mea – cel puţin în seara asta. Iar după aceea, ei bine, Dumnezeu să te ajute!

Sprijinită pe coate, Anisha îl privi prin părul mătăsos şi dezordonat.

— Hmm! făcu ea.

Însă el se gândi că nu era nemulţumită. Sprijinindu-se deasupra ei, îi dădu la o parte părul de pe faţă, apoi îşi înclină capul şi o sărută, de data aceasta încet. Cu ochii deschişi la propriu şi la figurat, dădu ocol limbii ei cu a lui, apoi o mângâie unduitor înainte şi înapoi. Voia ca ea să ştie. O revendica – atât cât îndrăznea – şi tânjea ca Anisha să fie îndurerată de dorinţă la fel de mult ca el.

Se împinse din nou în ea, cu o mână cuprinzându-i sânul în căldura palmei sale, cu degetul mare mângâindu-i şi tachinându-i sfârcul până când acesta deveni un mugur tare şi dulce de dorinţă, până când, în cele din urmă, ea se arcui sub el cu un strigăt slab. Sângele începu să gonească în venele lui, fierbinte şi nerăbdător, iar Rance ştiu că nu ar fi avut puterea să se abţină nici dacă ar fi vrut.

Dar nu voia. Nu mai dorea să facă ce trebuia.

Ciupi foarte uşurel mugurul roz cu degetele, iar un fior o străbătu. Sărutând-o de-a lungul obrazului, Race se opri suficient de mult pentru a-i şopti dulce la ureche – doar cât să o tachineze –, apoi îşi lăsă gura să-i apuce sânul, liniştindu-i sfârcul cu limba.

O supse încet, trăgând de dorinţa ei ca de un fir auriu al sariului, bucurându-se de suspinele şi gâfâielile ei. Ea îşi arcui din nou şoldurile şi îi şopti numele, cu degetele înfipte în părul de la tâmplele lui. Ca răspuns, Rance o sărută de-a lungul pântecului, până la buric, apoi îşi trecu uşor limba tot mai jos, ca să tachineze smocul de bucle întunecate dintre coapsele ei.

Capul Anishei se lăsă şi mai tare în perne.

— O! rosti ea încet.

El trase în piept parfumul ei şi simţi dorinţa crudă tremurând sub pielea lui. Ea era îndeajuns pentru a-l înnebuni şi pe cel mai zdravăn dintre bărbaţi. Dorinţa îl străbătea acum, pulsând în ritmul bătăilor sângelui său. Băgându-şi o mână sub şoldul ei, o atinse din nou, de data aceasta mai intim. Răspunsul ei fu un sunet dulce şi firav.

Limba lui, care se adâncea neîncetat, o făcu să tremure. Mâna ei se încleştă în părul lui, iar un picior delicat alunecă neliniştit pe cearşaf, talismanul cu gheare de tigru de pe gleznă frecându-se rece de pielea ei.

Din nou şi din nou, Rance îşi băgă limba adânc prin carnea ei mătăsoasă, până când îi auzi unghiile zdrenţuind aşternutul.

— Ah! strigă ea.

Cu blândeţe, el băgă un deget, apoi altul în căldura catifelată. Cu o mână răsucind lenjeria de pat, Anisha îl imploră, jură că era prea mult. Prea intens. Dar gâfâielile ei erau deja slabe şi ritmate. El o mângâie din nou, ademenind-o uşor cu mici mişcări ale limbii, în timp ce ea scâncea.

În cele din urmă, ea strigă sub el, cutremurându-se la eliberare, frumoasă dincolo de cuvinte.

Sărutând-o uşurel pe pielea fină din interiorul coapsei, Rance se retrase până la urmă şi îşi mută greutatea pentru a-şi odihni capul pe pântecul ei, încolăcindu-se protector în jurul ei.

Mâna Anishei trecea fără vlagă prin părul lui.

— O! făcu ea suspinând îndelung. A fost... total înrobitor.

— Ah! Rance îşi trecu vârful limbii pe marginea buricului ei, apoi îi cuprinse şoldurile cu un braţ. Eşti sclava mea acum, iubito?

Ea înghiţi un nod.

— Poate, spuse ea. Ai putea s-o faci din nou? Ca să fiu perfect sigură?

El râse şi îşi trecu buzele peste pântecul ei.

— A fost ceva nou? murmură el.

Vocea ei tremură.

— Nu întru totul, zise ea. Însă doar am văzut-o.

— Ai văzut-o?

— În desene şi sculpturi, rosti ea puţin în defensivă. Iar Kāmashastra te învaţă că este o modalitate permisă de a trăi extazul cu omul pe care îl iubeşti.

El râse încetişor şi îi mângâie pântecul.

— Chiar extaz a fost, recunoscu el. Dar, Nish, tu… ai fost căsătorită…

— Da, vreme îndelungată, răspunse ea cu blândeţe, cu un englez lipsit de imaginaţie şi mai ales de dorinţa de a-mi face pe plac. Dar asta s-a terminat. Noi doi însă… Mâna ei se încleştă un pic mai tare în părul lui. Nu s-a terminat, *meri jaan.* Te-am avertizat, nu-i aşa, că intenţionez să te pun la încercare?

Mădularul lui pulsa deja şi era tare ca bătrânul stâlp de stejar al patului. Îşi înălţă capul pentru a se uita la ea, iar Anisha se răsuci pe un cot, sânii fermi legănându-se ispititor.

— Vrei să-ţi arăt o altă plăcere oarecum interzisă din Kāmashastra? sugeră ea cu vocea coborâtă seducător.

El îşi lăsă privirea să rătăcească pe goliciunea ei.

— Sunt elevul tău dornic să înveţe.

Cu chipul îmbujorându-i-se dulce, Anisha îl îndemnă să se dea jos de pe ea şi să se întindă pe spate, apoi se aşeză pe picioarele lui, cu genunchii de o parte şi de alta.

— Immm! făcu ea trecându-şi mâinile peste muşchii coapselor lui. Tare ca marmura… ah, văd că peste tot!

Privind-o, el râse puţin neliniştit.

— Nish, eşti pusă pe fapte rele.

Spre şocul lui, mâna ei se aşeză cu măiestrie şi cu fermitate în jurul bazei mădularului său rigid.

— Da, ceva pervers, confirmă ea. Ceva ce o doamnă nu ar trebui să facă – sau cel puţin aşa spun învăţăturile.

— Atunci, nu o face, o sfătui el, îndoindu-şi degetul pentru a o trage în sus.

Un obraznic zâmbet pieziş ridică un colţ al gurii ei.

— *Meri jaan,* nu ţi se pare că regulile sportului din pat sunt scrise de bărbaţi care doresc să-şi imagineze că doamnele-soţii sunt plictisitor de perfecte? Ceea ce, dacă mă gândesc la asta, ar putea explica înclinaţia lor de a-şi lua amante.

— Niciun bărbat adevărat, spuse el cu fermitate, nu ar putea dori vreodată pe altcineva decât pe tine.

Cu toate acestea, ea îi cuprinse mădularul în palmă şi

i-l frecă în sus şi în jos. El nu îşi putu reprima un geamăt de plăcere, iar când cealaltă mână coborî mai jos, pentru a-l mângâia în cel mai erotic mod, simţi cum testiculele i se umflă de plăcere în palma ei.

— Nish… rosti el pe un ton care conţinea un avertisment.

Dar nu era vreun sfânt, iar ea… ei bine, era pur şi simplu încăpăţânată. Oricât de lin putea curge o apă printr-o vale, era totuşi o forţă a naturii, la fel ca Anisha. Aşa că se predă, închise ochii când simţi că moliciunea părului ei îi mângâia pântecul în timp ce ea se aplecă spre el. Uşurel, limba ei îi mângâie mădularul.

— O, vulpiţo! gemu el.

Ea râse din nou, râsul ei uşurel, muzical.

— Asta se numeşte auparishtaka, spuse ea chiar înainte ca limba ei să treacă peste capul umflat al mădularului său.

— O, nu aşa… aş numi-o eu, gâfâi printre dinţi la următoarea mângâiere prelungă.

— Kāmashastra ne învaţă că aceasta este o abilitate stăpânită cel mai bine de eunuci, zise cu vocea ei uşoară şi plină de tachinare, sau de prostituate.

— Nish…! mârâi el.

Dar era prea târziu. Strângându-l cu palma la bază, Anisha îl înghiţi adânc în căldura ei. Rance simţi cum fiecare muşchi din pântec i se încordează în timp ce capul sensibil al penisului său mângâia cerul gurii ei. Apoi nu mai putu decât să geamă.

Gesturile ei de-acum nu erau tocmai măiestre, poate că erau chiar stângace, dar abia dacă mai conta. Câteva momente lungi, el se pierdu într-un caleidoscop al plăcerii – căldura ei feminină pe genunchii lui, sfârcurile ei tachinându-i coapsele în vreme ce se apleca, alunecarea mătăsoasă a cărnii lui umflate printre buzele ei şi căldura palmei ei masând greutatea crescândă a excitării lui –, până când plăcerea aproape că atinse apogeul şi ştiu că avea să se termine.

Deschizând brusc ochii, îi imobiliză mâna cu a lui.

— Anisha, rosti el cu glas răguşit, opreşte-te!

În sfârşit, ea îl ascultă, aşezându-se supusă şi legănându-se pe genunchii lui. El se ridică repede în şezut şi o cuprinse în braţe.

— Nish, murmură el, îngropându-şi faţa în scobitura gâtului ei. O, iubito! E periculos de profund, şi nu mă refer la propriu. Ştii asta, da?

Ea îşi înfipse degetele în părul lui.

— Da, spuse ea. Dar aşa a fost întotdeauna. Şi tu ştii asta.

— Da, ştiu asta, zise el.

Apoi o sărută din nou, palmele lui cuprinzându-i faţa, părul ei mătăsos căzând peste mâinile lui şi revărsându-se pe umerii ei.

— Întinde-te, rosti el când sărutul se sfârşi.

Anisha se conformă, întinzându-şi trupul zvelt pe aşternut şi aşezându-şi capul pe pernă. Trăgându-se deasupra ei, Rance îi desfăcu larg picioarele cu un genunchi, luptându-se cu dorinţa de a intra rapid. O sărută îndelung, mirosurile lor amestecate tachinându-i nările, degetele îngropate în mătasea cernită a părului, mădularul lui pulsând în cuibul de bucle al Anishei.

O gustă temeinic, împingându-se în gura ei şi încolăcindu-şi limba în jurul limbii ei. Anisha îi răspunse din plin la intimitate, corpul ei deja fiind agitat şi ridicându-se sub al lui, unghiile ei înfigându-i-se în carnea feselor lui.

Când el se retrase, respiraţia ei era deja sacadată, iar ochii îi erau sticloşi de dorinţă. Aşezându-se pe călcâie, Rance îşi îngădui plăcerea de a-şi lăsa privirea să se plimbe pe corpul ei mic, dar feminin.

— Rance, şopti ea. Acum!

Sânii ei mici se ridicau şi coborau odată cu respiraţia ei, areolele erau de un trandafiriu întunecat pe pielea ei de culoarea mierii, iar sfârcurile deveniseră năsturei dulci şi ispititori. Simţi căldura care se rostogolea de pe ea în valuri şi se miră că el era cel care avea o asemenea putere asupra unei creaturi atât de feerice şi minunate.

Şi totuşi nu o pătrunse. Închise ochii preţ de o clipă,

dorindu-şi să fie tare. Voia să ţină timpul în loc, să preţuiască acel moment de dorinţă pură ca şi cum ar fi fost ultimul, deoarece ştia că Anisha putea foarte bine să-şi vină în fire a doua zi.

— Rance! Ochii lui se deschiseră şi văzură cum mâinile ei i se mişcau neobosite pe sâni. Te rog!

Drept răspuns, el se aplecă spre ea şi îşi apropie gura de sfârcul ei, prinzându-i vârful roz între dinţi. Ea gâfâi când simţi uşoara ciupitură, iar unghiile ei trecură uşurel pe spinarea lui. El o supse iar şi iar, trecând de la un sân la celălalt, sărutând-o uşor ca un fulg pe piept şi mai puţin delicat acolo unde conta.

Ei i se tăie răsuflarea, iar şoldurile încercară să se ridice.

— Acum! spuse ea.

El îşi înălţă capul şi îi văzu mâna stângă ridicată pe pernă şi capul afundat în moliciunea acesteia, ca şi cum extazul era deja aproape.

— Anisha, şopti el. Eşti atât de frumoasă!

Anisha începu să se teamă că-şi va pierde minţile. Oare voia să o chinuie toată noaptea? În cele din urmă, simţi căldura mâinii lui cuprinzându-i faţa.

— Mă vrei înăuntru, iubito? Vocea lui Rance era groasă şi aspră. Eşti dispusă să rişti?

— Da, şopti ea. Orice. Doar…

Un baraj al abţinerii păru să se spargă atunci în interiorul lui. Puţin cam brutal, el îi desfăcu picioarele şi mai mult, intrând în ea dintr-o singură mişcare adâncă şi triumfătoare, mădularul lui lung şi gros lărgind-o imposibil de mult.

— O! mârâi el. Nish! Dumnezeule… mare!

Îşi ridică privirea şi îi văzu faţa încordată întoarsă într-o parte şi buclele negre revărsându-i-se pe gât, şi realiză vag că părul îi crescuse prea mult. Dar gândul îi fugi la fel de repede cum venise, şoldurile ei ridicându-se involuntar spre ale lui.

El se retrase, tendoanele încordate zărindu-i-se pe gât, şi se împinse din nou în ea. Şi din nou. Iar şi iar, intră

tot mai adânc, forţându-se în ea într-un mod care ar fi trebuit să fie imposibil. O poseda în toate sensurile carnale ale cuvântului. Unindu-şi trupul cu al ei într-un ritm crud, necontrolat, care o făcu să tremure sub greutatea lui şi să-şi dorească mai mult.

Cu forţa lui neobosită, Rance îşi puse o mână mare pe saltea, chiar deasupra umărului ei, şi o băgă pe cealaltă sub şoldurile ei, cuprinzându-i fesele în timp ce o ridica pentru a-l primi mai bine. Sunetul trupurilor lor calde, uşor alunecoase era aproape primitiv de erotic pe fundalul ploii care cădea, în vreme ce carnea se ridica pentru a întâlni carnea, iar nevoia oarbă îi trăgea tot mai adânc în acel abis senzual pe care numai îndrăgostiţii îl cunosc.

Respiraţia lui Rance era sacadată acum.

— Anisha, iubito, murmură el. O, vrăjitoareo! *Ma sirène.*

Penetrările lui era acum puternice şi adânci. Anisha simţea respiraţia şi nevoia lui – esenţa lui pură şi senzuală – învârtejindu-se în jurul ei. Chemând-o. Agăţându-se de umerii laţi, se străduia să se ridice spre el, să-l ia adânc în ea. Să devină una cu el. Să se contopească el în mod inexpugnabil.

Deodată, mâinile lui le apucară pe ale ei, ţintuindu-le pe pat în timp ce greutatea lui o împinse în jos, în moliciunea patului. Anisha îşi ridică picioarele, petrecându-le pe după talia lui. Scâncea uşurel acum, nevoia de el fiind ca o durere fizică, sângele ei pulsând în acelaşi timp cu al lui.

Şi în acel moment perfect, cu dorinţa ei încordată ca o coardă de sitar, se contopiră cu o grabă orbitoare, care întrecu fulgerul şi îi făcu efemer să devină un singur suflet.

Capitolul 13

Adevăr a grăit, aşa este.
Roata s-a învârtit complet, sunt aici.

În dimineaţa următoare, Rance se trezi nu o dată, ci de două ori, a doua oară când o rază de soare strălucitoare intră pe fereastra dormitorului Anishei. Lipit de ea, se răsuci şi ridică un braţ pentru a bloca lumina, capul căzându-i înapoi pe pernă lângă al ei.

Alături de el, Anisha scoase un sunet dulce, lipindu-şi din nou fundul de şoldul lui, iar o senzaţie ciudată, caldă, începu să-l cuprindă începând de la degetele de la picioare şi urcând plăcut în sus, apoi răspândindu-se şi crescând ca o floare care se desface.

Trecu un moment lung până când îşi dădu seama ce era acel sentiment.

„Fericire.”

Cea pură, nealterată, nu veselia falsă şi trecătoare care putea fi cumpărată cu coniac sau mai rău. Aici, la începutul unei noi zile, cu furtuna trecută şi căldura Anishei lângă el, se simţea fericit şi minunat de normal. Aproape liniştit, sabia care-i atârna deasupra capului uitată fiind pentru scurt timp.

Doar lucrurile neplăcute pe care le avea de făcut stricau seninătatea noii dimineţi. Dar, vreme de poate o jumătate de oră, reuşi să stea perfect nemişcat şi să o savureze, nedorind să rupă vraja nici chiar atunci când curtea grajdului începu să freamăte de activitate, iar scările vechiului han porniră să scârţâie sub picioarele servitorilor.

Dar cât timp poate cineva să rămână captiv într-o fantezie?

Micul han rustic din mijlocul pustietăţii nu era viaţa reală. Poate ca era de preferat să nu se gândească la asta, dar în curând aveau să se întoarcă la Londra, la treburile care îl aşteptau, una dintre ele fiind, fără îndoială, o călătorie neplăcută până la Brighton. Să revină la vechea lui viaţă, cu Jack Coldwater urmărindu-i fiecare pas, amintindu-i permanent de promisiunile pe care le încălcase şi de răul pe care îl puteau face zvonurile.

Şi la Tom şi Teddy, care aveau nevoie de mama lor, dar şi de un tată bun.

Era el acela? Era suficient de bun?

Trebuia să fie. El trebuia să fie. Se răsuci pe spate pentru a o strânge pe Anisha la piept, sigur că nu o va mai putea lăsa niciodată să plece la altcineva. Nu acum. Nu după asta. După toate probabilităţile, nu ar fi putut s-o facă niciodată.

Îşi dădu brusc seama că era norocos că Geoff o refuzase şi îl scutise de sarcina îngrozitoare de a distruge două prietenii dragi, în loc de una singură. Fiindcă acum realiză că ar fi putut să facă asta. Pentru că, în cele din urmă, nu ar fi avut de ales. Deoarece ea era Anisha, iar ei erau sortiţi unul altuia. Pentru că era din ce în ce mai sigur, poate în mod egoist, că nu putea trăi fără ea.

Îşi îngropă faţa în părul ei, trase adânc în plămâni parfumul ei rar şi se întrebă dacă se va sătura vreodată de ea. Cât putea dura o dorinţă ca a lui?

„Pentru totdeauna.” Ştia că acesta era răspunsul. Pentru totdeauna, ar fi simţit că o parte din el a fost smulsă, dacă nu ar mai fi făcut dragoste cu ea niciodată.

Ea se trezi şi se răsuci în braţele lui, pentru a-i zâmbi.

— Imm, făcu ea întinzându-se ca o pisică leneşă. Arăţi ca un pirat răutăcios, *meri jaan,* cu barba ta aspră şi buclele prea lungi. Şi totuşi, eşti mai chipeş dimineaţa decât noaptea.

Întorcându-i zâmbetul visător, Rance îşi lipi buzele de tâmpla ei.

— Ce înseamnă asta, Nish? întrebă el cu blândeţe. *Meri jaan*?

Ea se uită galeş în ochii lui.

— Înseamnă „viaţa mea”, spuse ea trecându-şi degetele prin părul lui. Adică „tu eşti viaţa mea”. Iubirea mea. Asta înseamnă de fapt. Iubirea mea.

El se trase în sus pe pat şi se sprijini pe un cot ca să o privească.

— Şi chiar asta vrei să spui, Nish? întrebă el trecându-şi uşurel degetul mare peste obrazul ei. Eşti sigură?

Ea îi susţinu privirea fără să clipească.

— Ştii bine că da, rosti ea. Aşa cum tu mă iubeşti

dintotdeauna, şi eu te iubesc dintotdeauna. Tu eşti *meri jaan,* Rance. Tu eşti viaţa mea. Întotdeauna ai fost.

— Iar viaţa mea… încă este plină de probleme, recunoscu el. Şi dacă nu le voi rezolva niciodată?

Ea ridică un umăr firav pe pernă.

— Atunci, voi fi alături de tine, spuse ea. Dar o vei face, Rance. Vei merge mâine la Brighton, nu-i aşa?

— Da, zise el. Avem un contact din Fraternitas acolo. În timp ce tu dormeai, i-am scris un mesaj lui Belkadi şi l-am dus la grajduri. Trebuiau să-l trimită în zori, cu un călăreţ rapid. Belkadi se va duce să-l scoată la lumină pe acest Hedge.

Ea făcu ochii mari.

— Crezi că timpul este esenţial?

— S-ar putea să fie. Rance îşi întinse din nou mâna pe pântecul ei. Nu putem şti cu siguranţă. Iar tu eşti lucrul care pentru mine contează cel mai mult din toată lumea, Nish. Aproape că mi-aş dori să nu fie aşa. Aproape că mi-aş dori…

Ea îl întrerupse cu un sunet mustrător, punându-i un deget pe buze.

— Nu acum, îi porunci ea. Nu astăzi, când soarele e frumos şi avem câteva ore de petrecut împreună.

— Da, ai dreptate. Îşi trecu o mână prin păr. Dar va trebui să îi scriu lui Adrian în curând. Nish, va trebui să-i spun… ceva.

— Spune-i că mă iubeşti şi că vei avea grijă de mine, pentru că asta e tot ce trebuie să afle, zise ea încolăcindu-şi braţul în jurul taliei lui şi aşezându-şi capul pe coapsa lui. Dar nu astăzi. Ziua de azi – sau o parte din ziua de azi – ne aparţine. Şi cred că ar trebui să ne folosim timpul cu înţelepciune. *Meri jaan,* cred că ar trebui să faci din nou dragoste cu mine.

El râse şi simţi cum fericirea iese din nou încet-încet la suprafaţă, de data aceasta puţin mai jos de inimă. Aşa că o răsuci pe spate şi o încălecă încet, în timp ce gura lui o lua pe a ei. De data aceasta a fost o iubire de o blândeţe rafinată, fără grabă sau nevoie crudă între ei, ci doar unirea

a două trupuri şi a două suflete. Anisha se ridică spre el la fel de natural ca vântul, iar el o atrase din nou ca marea. Şi, de data aceasta, când îşi găsiră fericirea, se întâmplă într-un moment de bucurie liniştită şi cutremurătoare, cu o tentă de speranţă că va urma ceva mai mult.

Dar speranţa şi fericirea sunt lucruri fragile atunci când viaţa unui om este plină de incertitudini, iar perfecţiunea se află foarte aproape, dar nu poate fi atinsă.

Ieşiră din curtea hanului chiar în momentul în care doi rândaşi se iviră cu topoare mari în mână, cu lamele lor proaspăt ascuţite strălucind în soare, în timp ce se îndreptau spre mărul lovit de fulger, o mare parte din el fiind acum sprijinită precar de zidul hanului.

Anisha se răsuci pe jumătate în vreme ce treceau prin poarta pentru trăsuri.

— Nu-l pot salva, spuse ea cu tristeţe. A fost despicat în două.

Cu un pocnet din bici, Rance îşi întoarse caii pe drumul satului, temându-se să se uite îndărăt. De fapt, se temea că toporul şi copacul erau metafore pentru adevărul vieţii sale.

Că fusese despicat în două şi era de nesalvat.

Şi că toporul era menit să cadă.

*

Anisha ajunse singură acasă la începutul după-amiezii, după ce insistase ca Rance să o lase pe alee şi să se grăbească să plece. A doua zi, avea de luat un tren, iar ea spera din ce în ce mai mult că ei ar putea avea o viaţă împreună.

Cu toate acestea, chiar înainte de a fi scos cheia, auzi o mare zarvă care părea să vină din spatele casei. Strecurându-se înăuntru, îşi dădu jos pălăria şi şalul. Hărmălaia răsuna dinspre seră.

Traversând grăbită casa, ieşi în spate şi îl găsi pe Lucan întins pe şezlongul ei, cu pisicile îngrămădite deasupra lui şi cu Milo cocoţat pe spătarul curbat de ratan.

Părea o scenă liniştită, până când pasărea o văzu pe Anisha.

— Au! spuse papagalul uriaş, ridicându-şi aripile mari şi verzi. Drăguţă, drăguţă! Drăguţă, drăguţă!

— Doamne Dumnezeule, n-ar putea cineva să-l jumulească pe acest drăcuşor şi să-l pună la frigare?

Lucan se răsuci anevoie pe un cot, apăsându-şi pe frunte ceea ce Anisha recunoscu ca fiind gheaţă pe care Chatterjee o împachetase în gutapercă.

— Ah, bine! Cei răi n-au parte de odihnă, rosti Anisha în timp ce Milo veni în zbor pe umărul ei, cu un foşnet slab.

Dar Silk şi Satin, deranjaţi din lâncezeala lor, săriseră pe lespedea de piatră, privind cu dispreţ în spate.

Privirea lui Luc se îngustă.

— Unde ai fost, totuşi?

— Nu mai contează asta. Anisha se apropie privindu-l pe Luc cu dezaprobare. Văd că iar te doare capul de dimineaţă. Scuză-mă dacă nu te compătimesc prea tare.

— Pawk! zise Milo păşind pe umărul ei pentru a o trage de cercelul care se legăna. Drăguţă, drăguţă!

— Offf! făcu Luc prăbuşindu-se înapoi pe şezlong.

Dar un al doilea ţipăt îl făcu pe Milo să-şi ia zborul, iar pe Anisha să se îndrepte spre grădină.

— O, cerule, şi-a rupt Tom un alt os?

— Nu, ai o musafiră, reuşi Luc să spună. Presupun că fac năzbâtii împreună.

Dar hărmălaia se auzi din nou, de data aceasta sub forma unor hohote de râs. Anisha încremeni cu o mână pe uşa grădinii.

— O musafiră?

— Ştrengăriţa lui Bessett, murmură el cu ochii închişi acum. Chatterjee a lăsat-o să intre.

— Lady Bessett? Anisha se întoarse încet. Dar, când am intrat, s-a auzit ca şi cum s-ar fi comis o crimă sângeroasă.

— S-ar putea să se fi comis. Se răsuci pe o parte cu un alt mârâit de durere. Ultima dată când m-am uitat, ea îl interpreta pe regele Edward, iar băieţii erau slugile lui

Mortimer care o închideau în castelul Berkeley.

— Ooo! făcu Anisha tresărind. Asta nu s-a terminat bine.

— Nici asta nu se va termina bine, îndrăznesc să spun. Luc flutură o mână moale în direcţia generală a uşii. Mai bine, am merge să o salvăm, nu? Şi te avertizez că băieţii au săbii.

Ieşind pe uşa din peretele de sticlă al serei, Anisha se avântă în verdele strălucitor al grădinii. Situată în spate, acum în umbră adâncă, pergola fusese înfăşurată de vreo cinci sau şase ori cu o funie ale cărei capete atârnau acum uitate.

Tom şi Teddy stăteau cu spatele la ea, cu mâinile în şold, privind cerul.

— Hai! Hai! îl auzi pe Tom strigând. Fă-o!

— Acum! ţipă Teddy.

Privirea Anishei o urmări pe a lor în sus.

— Doamne! strigă ea intrând în acţiune. Domnişoară de Rohan, serios! Nu trebuie să faci asta!

Dar picioarele nu o purtau suficient de repede. Cocoţată în vârful pergolei, Lady Bessett îşi ridică braţele – sau ceva ce păreau a fi braţe – şi sări într-o învălmăşeală de muselină albastră şi de jupoane, aterizând cu un zgomot de lemn spart, pe un petic de narcise aflat dincolo.

— Uraaa!

Tom şi Teddy aplaudau şi ţopăiau, cu braţele fluturând nebuneşte.

— Cel puţin zece metri! strigă Teddy.

Anisha trecu în fugă pe lângă ei şi îngenunche în narcisele de lângă ea.

— Fata mea dragă! strigă ea. O, spune ceva!

Lady Bessett se ridică stângace pe coate, iar Anisha îşi dădu seama că avea legate pe ele un fel de coşuleţe.

— Am reuşit? întrebă ea, privindu-l pe Teddy printr-o claie de păr negru.

— O, da! exclamă băiatul. A fost un zbor ca lumea, zău că a fost!

Anisha se prăbuşi cu fundul în flori.

— Doamne, voi trei m-aţi speriat de moarte! ţipă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Lady Bessett, ce sunt acele lucruri înfricoşătoare de pe braţele dumitale?

— Coşărci, interveni Tom cu mândrie. Teddy şi cu mine le-am găsit în boxa de lângă grajd. Brogden a zis că le putem lua.

— Eu şi Teddy, rosti Anisha din reflex, inima ei încetinind. Şi ce sunt, mă rog, coşărcile?

— Coşuri pentru cereale, spuse Tom. Făcute din ramuri de salcie.

— Şi de castan, adăugă Teddy. Le-am tăiat o parte din pereţi. Ne-am gândit că am putea zbura.

— Aţi crezut că aţi putea zbura? Anisha se simţi brusc ameţită. Şi aţi folosit un fierăstrău?

— Şi nişte hamuri vechi, adăugă vesel Tom.

Anisha se forţă să inspire adânc şi să expire încet. Uneori, nu era pe deplin sigură că prana ei era la înălţimea provocării de a fi mamă.

Cu braţele întinse ciudat spre exterior, Lady Bessett se ridicase în picioare clătinându-se.

— Gata, Teddy, dezleagă-mă, spuse ea scuturându-se neadecvat pentru o lady, ca să-şi aranjeze fustele. Trebuie să vorbesc cu mama ta.

Anisha încă se încrunta la Teddy, deşi era ciudat, având în vedere că Lady Bessett era implicată.

— Ei bine, suntem cu toţii norocoşi că nimeni nu şi-a pierdut un deget sau mai rău, rosti ea reuşind să se ridice în picioare. Iar musafira noastră putea să moară.

Lady Bessett îi aruncă o privire şovăielnică Anishei.

— Erau hotărâţi să încerce asta, spuse ea în şoaptă. M-am gândit că mai bine o fac eu decât ei, ştii?

— Da, ei bine… ce să zic? reuşi Anisha să îngaime. Dar, Lady Bessett, eşti o femeie măritată acum.

Lady Bessett zâmbi.

— O, Bessett ştie cum sunt! spuse ea.

Anisha făcu ochi mari cu totul deliberat şi îşi puse o mână pe pântec.

— Nu asta am vrut să zic! rosti ea ceva mai înfierbântată. Eşti căsătorită!

Îmbujorarea lui Lady Bessett se stinse în timp ce ultima surcică de salcie căzu.

— O! murmură ea. O, cerule! Am înţeles ce vrei să spui. Se răsuci pentru a se uita la băieţi. Ei bine, a fost o adevărată distracţie, nu-i aşa, băieţi? Dar ar fi bine să i le duceţi înapoi lui Brogden, nu? Ca să fie păstrate în siguranţă.

După ce îşi culeseră săbiile de lemn, băieţii trecură mohorâţi prin poarta din spate, îndreptându-se spre casa de oaspeţi. Doamnele porniră braţ la braţ pe aleea din grădină. În ciuda spaimei, Anisha era foarte bucuroasă să o vadă.

În seră, Luc încă zăcea suferind.

— Ieşi! rosti Anisha, iar el se ridică clătinându-se. Du-te sus şi bagă-te în pat!

După ce făcu o plecăciune şi sărută zgâriind cu barba nerasă mâna lui Lady Bessett, Luc plecă ascunzând la spate săculeţul de gutapercă. Cel puţin, avea bunul-simţ de a se ruşina de starea lui.

Anisha sună pentru a li se aduce ceai, iar cele două femei se aşezară pe scaunele adânci din ratan, printre ferigi şi palmieri. Scena îi aminti de ciudata lor vizită la domnul Kemble, iar speranţa i se trezi din nou. Deschise gura ca să-i povestească totul lui Lady Bessett, dar musafira ei vorbi prima.

— Îmi pare foarte rău că te-am speriat, spuse ea chiar în momentul în care Milo veni din nou pe umărul Anishei şi îşi reluă lupta cu cercelul. Doamne Sfinte! Mare e papagalul ăsta!

— De fapt, este un peruş asiatic, zise Anisha. L-am găsit în grădina mea aflată pe malul răului Hooghly. Nu era mai mare decât o ceaşcă de ceai.

Lady Bessett se trase puţin îndărăt.

— Vorbeşte?

— Drăguţă, drăguţă! declară Milo. Ajutor, ajutor, ajutor! Prizonier britanic! Daţi-mi drumul!

— O, Doamne! Lady Bessett îşi duse degetele la gură, ochii dansându-i. Nu-l necăjesc pisicile?

— O, nu o mai fac! rosti Anisha. Dar hai să vorbim despre tine. Cum ţi se pare viaţa de soţie, draga mea?

Lady Bessett zâmbi fără nicio ruşine.

— Oho, mi se pare foarte plăcută, într-adevăr, spuse ea pe un ton scăzut. De fapt, cred că este mult subapreciată, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Îndrăznesc să spun că da, rosti Anisha cu un hohot de râs. Atunci, felicitări! Ai ales bine.

Zâmbetul lărgindu-i-se, Lady Bessett se aplecă conspirativ spre ea.

— Dar tu? întrebă ea. L-ai adus pe superbul Lord Lazonby la picioarele tale?

Preţ de o clipă, Anisha făcu un efort pentru a-şi găsi cuvintele.

— Nu sunt sigură că aşa ceva este posibil, răspunse ea în cele din urmă. Mi-e teamă că nu prea se supune unei lese.

Lady Bessett râse când auzi asta, şi o făcu într-o manieră foarte puţin feminină. Pentru o clipă, Anisha se întrebă cum se înţelegea cu Lady Madeleine MacLachlan, care era graţia şi eleganţa personificate. Dar nu stătu mult să se întrebe. Se părea că totul era în regulă.

— Mama m-a rugat să merg cu voi două la petrecerea de luni a lui Lady Leeton, zise Lady Bessett când fu adus ceaiul. Dar doresc să petrec ceva timp cu părinţii mei înainte ca ei să plece din nou.

— Aşa că te-a rugat să-i spui „mama”, rosti Anisha, care niciodată nu fusese invitată să i se adreseze soacrei sale în vreun fel – nici măcar cu „doamna Stafford” Trebuie să te consideri norocoasă că ai parte de o asemenea primire.

— Oh, aşa e! spuse Lady Bessett cu seriozitate. Cred că Bessett nutreşte o oarecare speranţă că se va dovedi o influenţă civilizatoare asupra mea. Şi încep să sper şi eu asta, cu toată sinceritatea. Se opri pentru a-şi prinde buza între dinţi. Micul tău gest de adineauri, din grădină, oh, asta

m-a făcut să realizez rapid că viaţa mea s-a schimbat.

— Într-adevăr, s-a schimbat, confirmă Anisha dându-i o ceaşcă de ceai. Îmi pare rău că nu poţi veni cu noi la petrecere.

— Am reuşit să mă întâlnesc cu Hannah Leeton, mărturisi Lady Bessett. Ieri, eu şi mama am mers cu ea pe Regent Street, ca să alegem culorile fanioanelor pentru chioşc. Apoi, umerii îi căzură puţin. Tema este galben şi alb. Am încercat să mă prefac că-mi pasă, dar mă tem că nu am prea multe virtuţi feminine.

Anisha lăsă ceaiul jos şi întinse mâna pentru a o mângâia pe femeia mai tânără.

— Ai toate virtuţile feminine de care soţul tău are nevoie, rosti ea, altfel nu s-ar fi căsătorit cu tine atât de repede. El este un excelent judecător al caracterului.

Lady Bessett îşi ridică puţin ochii umezi.

— Şi el are o părere foarte bună despre tine! spuse ea. Şi tu ai fost tare drăguţă cu mine…

Dintr-odată, Anisha avu sentimentul îngrozitor că tânăra doamnă avea să îşi ceară în sfârşit scuze pentru că îi furase logodnicul.

— Ei bine, destul cu asta! zise ea în grabă. Pot să îţi cumpăr ceva de la tarabe, luni? Vreau să iau un nou şal de dantelă şi alte câteva fleacuri pentru Janet. S-ar putea să mă părăsească în curând, pentru a începe o nouă viaţă.

Lady Bessett îşi lăsă brusc ceaşca jos.

— Oh! Tocmai de aceea am venit.

Anisha simţi cum i se încreţeşte fruntea.

— În legătură cu Janet…?

— Nu, nu, în legătură cu servitoarea familiei Leeton. Mama fetei s-a îmbolnăvit şi au trimis-o ieri la Chester, cu trăsura poştei. Văzând privirea nedumerită a Anishei, adăugă: Servitoarea care este o ţigancă ghicitoare.

— A, da! Ca să strângă fonduri pentru organizaţia caritabilă.

— Într-adevăr, face acest lucru de ani de zile – Hannah a pregătit pentru ea un cort roşu şi toate celelalte. Oamenii au ajuns să se bazeze pe asta. Lady Bessett îşi

frecă puţin mâinile. Hannah aproape că plângea. Şi apoi, Madeleine a spus…

— Da? o îmboldi Anisha, sentimentul ciudat căpătând alt motiv.

Lady Bessett îşi muşcă din nou buza.

— S-ar putea să nu-ţi placă asta, continuă ea, dar Madeleine – adică mama – i-a zis că poate te-ai lăsa convinsă să faci tu asta… să citeşti în palme, vreau să spun. Nu în globul de cristal.

— Dumnezeule mare! Anisha îşi puse jos ceaşca de ceai cu un zgomot strident. Doar nu a făcut asta?

Lady Bessett tresări.

— Geoff trebuie să-i fi spus că studiezi chiromanţia, răspunse ea. Cred sincer că, chiar şi după atâţia ani de străduanie pentru a-l creşte, ea nu prea înţelege Darul. Ştie, bineînţeles, că nu este un truc de salon, dar nu prea poate înţelege…

Anisha ridică o mână.

— Eu nu am niciun fel de Dar, interveni ea rapid. Mama era priceută în anumite arte şi, da, ea şi mătuşa mea m-au învăţat multe. Dar hasta samudrika shastra se bazează pe ştiinţă şi, în mod ideal, este folosită împreună cu joytish. Niciuna dintre ele nu este un lucru banal. Şi făcute cum trebuie, durează ore întregi.

— Ştiu, se tângui Lady Bessett. Dar faţa lui Hannah s-a luminat. Şi n-am ştiut ce să-i spun mamei. Aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să vin eu însămi, ca să nu-ţi zică mâine. Se opri şi suspină adânc. Ai putea să-i spui că te doare capul, o sfătui ea. Dar poate că ai putea să te prefaci?

Anisha oftă.

— Nu cred că ar fi etic, rosti ea aproape pentru sine.

Totuşi, era pentru o cauză nobilă. În plus, întotdeauna existau câteva lucruri de bază pe care le puteai spune cu sinceritate unei persoane, fără prea multă analiză. Doar un mic amănunt – genul de lucru pe care îl făcuse în grădină, în acea după-amiază, pentru Lady Bessett.

Dar gândul o lăsă puţin fără suflare. Adevărul

îngrozitor era că Anisha nu mai studiase palma nimănui în mod serios din acea zi înfricoşătoare, cu atâtea luni în urmă, când se uitase la palma lui Grace. Grace nu fusese atunci cumnata Anishei, ci guvernanta lui Tom şi Teddy şi, după cum corect bănuise, amanta lui Raju. Dar Grace fusese şi prietena dragă a Anishei. Şi avusese un necaz cumplit.

Cu Grace, Anisha fusese foarte meticuloasă, începând prin a-i face în detaliu harta astrelor. Apoi, într-o zi, dăduse peste Grace în sala de clasă, în timp ce Luc îi ducea pe băieţi la crichet. Anisha sunase să li se aducă ceai şi o silise pe Grace să îi arate palmele. Grace, mereu binevoitoare, o făcuse.

Totul începuse destul de nevinovat. Anisha fusese curioasă în legătură cu perspectivele de căsătorie şi copii, sperând ca ambele să li se întâmple lui Grace şi fratelui ei. Dar, în ciuda intenţiilor ei bune, se întâmplase un lucru ciudat şi oribil. Anisha avusese o viziune, aproape o experienţă extracorporală. Era ca şi cum sângele i se scursese din extremităţi, iar mintea i se dusese în alt loc. Văzuse cu o claritate oribilă şi înfiorătoare pericolul cu care se confrunta Grace.

Şi totuşi, aşa cum se întâmpla de multe ori, fusese un fel de claritate simbolică, o claritate pe care se străduise din răsputeri să o interpreteze.

Mama ei nu s-ar fi frământat. Mama ei nu se temea de transe şi de meditaţia profundă, şi nici chiar de viziuni. Le cunoscuse valoarea, interpretările şi ştia a le folosi ca instrumente, cu mare pricepere şi calm.

Anisha nu fusese calmă. Pusese îngrozită. Şi când îşi revenise din orice o fi fost, constatase că încă ţinea în mână palma lui Grace, pe masa din sala de clasă. Păruse că trecuseră doar câteva clipe, dar fusese… numai Dumnezeu ştia cât de mult timp. Dar ceaiul se răcise şi nici ea, nici Grace nu simţiseră trecerea vremii.

Şi apoi, Anisha făcuse cel mai rău lucru dintre toate. Interpretând greşit semnele, aproape că o trimisese pe Grace la moarte.

Ulterior, după ce Raju şi domnul Napier o salvaseră pe Grace şi rezolvaseră totul, Anisha îşi dăduse repede seama că nu avea să fie niciodată ce fusese mama ei, o rishilca talentată. Mama ei pierise, iar Anisha era aici, lăsată ca un nepriceput ucenic de bucătar cu prea multe cuţite ascuţite în bucătărie şi cu prea puţine cunoştinţe reale. Studiase suficient de mult pentru a deveni periculoasă.

— N-ai de gând s-o faci, nu-i aşa? îi curmă gândurile vocea doamnei Bessett.

Anisha îşi ridică ochii spre privirea serioasă a musafirei sale şi se gândi la tot ce mama lui Geoff făcuse pentru ea şi la tot ce fusese dispusă să facă. Să o accepte cu căldură în familia MacLachlan, ca mireasă a lui Geoff. Să o ajute să-şi croiască un drum în lumea bună. Ultimul lucru făcându-l şi acum, în ciuda faptului că fiul ei se căsătorise cu altcineva.

Îşi coborî mâinile în poală şi îşi strânse fustele în pumni.

— Cum aş putea s-o dezamăgesc pe Lady Madeleine? zise ea în cele din urmă. Să dau un mic sfat nu are ce strica, îndrăznesc să spun. Dar nu pot trage nicio concluzie reală. S-ar putea să nu fie exactă.

Dar avertismentul fu trecut cu vederea, Lady Bessett sărind deja în picioare şi grăbindu-se să traverseze camera pentru a o îmbrăţişa.

— O, Anisha, mulţumesc! strigă ea.

— Cu plăcere, spuse Anisha cuprinsă într-un vârtej de muselină albastră.

*

Ca punct terminus al căii ferate London, Brighton & South Coast Railway, gara Brighton era un templu larg şi înalt al modernităţii, cu toate facilităţile imaginabile. La un ceas care se apropia cu paşi repezi de căderea nopţii, lămpile cu gaz fuseseră aprinse, umplând spaţiul încăpător cu o strălucire fantomatică, în timp ce ultimul tren de la London Bridge intra cu zgomot de metal şi o pâclă de fum.

Rance coborî pe peron, în vreme ce pasagerii şi hamalii se agitau grăbiţi ca spuma valurilor pe lângă coloanele de fontă, treceau pe lângă el, apoi se ramificau în râuri şi râuleţe care se scurgeau spre ieşiri, vânzători şi ghişee. Cu geanta în mână, Rance se mişca mai calculat, cercetând cu privirea mulţimea din faţă.

În timp ce mergea, locomotiva de la peronul opus scoase un fluierat strident şi aruncă fum negru spre cer. Drept răspuns, câţiva oameni de afaceri în costume negre începură să-şi arunce ziarele şi să se îndrepte spre peron, cu intenţia de a se urca în ultimul tren spre Londra. În faţă, dănţuind spre ieşire, o ceată de copii îşi urmau dădaca, aceasta din urmă făcându-i semn unui hamal să le ducă cuferele, cel mai probabil la poalele dealului, la una dintre numeroasele pensiuni care se înşirau pe malul mării.

Nevăzând pe nimeni cunoscut, Rance se îndreptă spre un mare portal marcat „Trafalgar Street”. După ce merse pe sub o colonadă elegantă, ieşi pe o stradă largă, plină de trăsuri, delimitată pe o parte de un zid masiv, trecând printre doi vânzători de ziare care ţipau.

— Earid! Luaţi ’Earid de-aici! strigă primul.

Al doilea, mai isteţ, îl acoperi cu:

— Goeletă scufundată în largul Coastei de Fildeş! Brighton Gazette! Declaraţiile supravieţuitorilor!

Tocmai atunci, o şaretă cu un cal gri porni cu zgomot de la bordură, iar peste umărul primului flăcău, îl văzu pe Samir Belkadi descrucişându-şi braţele şi desprinzându-se de un stâlp de iluminat scânteietor. Cu pasul său lung şi sigur, tânărul se năpusti printre căruţe şi trăsuri, pentru a-i ieşi în întâmpinare pe stradă şi a îndesa o foaie de hârtie în palma lui Rance.

— L-ai găsit pe Blevins? întrebă Rance cu voce joasă.

— Oui, acasă, răspunse Belkadi. Bunul doctor cunoştea toate hotelurile şi mai ales toate pensiunile. Nu ne-a trebuit decât o zi de căutări ca să-l găsim pe domnul Hedge.

Rance despături hârtia. Era o adresă de pe George Street.

— O casă de oaspeţi pentru invalizi, zise Belkadi. Căpitani de vas la pensie şi alţii asemenea. Condusă de o femeie pe nume Ford. Strada se află chiar după Royal York, nu departe de-aici. Ţi-am rezervat un apartament şi o cină pe măsură.

Rance clătină din cap.

— Nu am chef de mâncare, spuse el. Mai bine, m-aş duce direct la acel tip.

— Nu. Belkadi puse o mână pe mâneca lui, pentru a-l reţine. Blevins o cunoaşte pe proprietăreasă şi s-a interesat. Hedge este bătrân, aproape pe moarte şi are nevoie de mult laudanum pentru a dormi noaptea. Nu-ţi va fi de niciun folos până dimineaţă – dacă îţi va fi şi-atunci.

După ce îşi scoase ceasul de buzunar, pentru a-i arunca o ultimă privire plină de speranţă, Rance suspină.

— Da, ai dreptate, Sam, rosti el. Acum, grăbeşte-te! Ăsta e ultimul tren.

— Nu ai nevoie de mine?

Rance reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— Ca să mă descurc cu un bătrân dependent de laudanum? spuse el. Doamne, sper că nu!

Cu o străfulgerare a dinţilor săi de un alb strălucitor, Belkadi făcu o plecăciune scurtă şi dispăru în intrarea mare a gării.

După ce găsi hotelul fără prea mari dificultăţi, Rance îşi comandă o friptură de vită în sânge şi o sticlă cu cel mai bun vin al lor, apoi se duse imediat la culcare, în speranţa de a grăbi sosirea zilei. Poate că motivul care îl împingea tot mai repede înainte era noaptea extraordinară petrecută în braţele Anishei sau speranţa nou descoperită, dar nu putea scăpa de sentimentul că timpul era esenţial. Iar acum, acest Hedge era pe patul de moarte.

Se trezi în zori, după ce dormise puţin, îşi petrecu dimineaţa plimbându-se pe lunga promenadă care se întindea între King’s Road şi malul mării. Briza care bătea dinspre Canalul Mânecii era tăioasă, cerul, o reflectare a albastrului-cenuşiu al apei de dedesubt şi plin de strigătul pescăruşilor care se roteau. Rance trase adânc în piept

aerul de mare – încă i se părea mirosul libertăţii, căci marea era ceva ce unui englez îi lipsea amarnic atunci când era captiv în întunericul unei închisori sau în nisipul şi căldura deşertului.

Îmbrăcat într-un costum negru din cea mai fină lână, cu pălăria înaltă de castor şi bastonul cu mâner de aramă, părea să fie un aristocrat bogat şi respectabil, astfel că aici, spre deosebire de unele părţi ale Londrei, majoritatea domnilor îşi înclinau pălăriile şi îi dădeau bună dimineaţa, în timp ce majoritatea doamnelor îl priveau îndelung şi galeş când treceau pe lângă el.

Dar nimic din toate astea nu era suficient pentru a-i distrage atenţia de la presiunea timpului, iar nerăbdarea începuse să-l chinuie pe Rance când îşi scoase ceasul de buzunar, poate pentru a treia oară în tot atâtea ore, doar pentru a auzi clopotele de la St. Nicholas bătând ora zece. Era o oră cât se poate de respectabilă. Răsucindu-se pe călcâie, se întoarse, trecu pe lângă hotelul său şi intră în labirintul de străzi aflate la est de acesta.

Adresa fu uşor de găsit, casa de oaspeţi era mare şi avea bovindouri cu geamuri în jurul cărora vopseaua începuse să se cojească, poate din cauza apropierii de mare sau, mai probabil, din cauza neglijenţei. De asemenea, treptele erau nemăturate.

Sună şi fu condus înăuntru de o servitoare cu haine cenuşii, căreia părea să nu-i pese cine era.

— Primim vizitatori numai de la douăşpe până la trei, domnule, spuse fata. Întoarceţi-vă atunci, când toţi locatarii vor fi îmbrăcaţi şi în salon.

Scrâşnind din dinţi din cauza nerăbdării, Rance încuviinţă scurt din cap şi coborî scările. Presupunea că întârzierea era de înţeles. Casa era în mod evident un loc de afaceri, una dintre acele locuinţe josnice, jalnice, aflate la un pas de azilul de bătrâni şi rezervate pentru ultimele zile ale celor neputincioşi şi muribunzi, cei care nu aveau o familie care să-i ia, însă aveau destui bani pentru a fi primiţi. Sincer fie zis, nu-i invidia nici pe ei, nici pe doamna Ford.

Puţin după ora douăsprezece, fata îi deschise din nou uşa, de data aceasta cu nasul pudrat şi o privire întrebătoare.

— Domnul Alfred Hedge? îi aminti el.

— Ah, da! A fost dus în grădină pentru după-amiaza asta, zise ea. Dar un alt domn a venit să-l vadă înaintea dumneavoastră. Aţi putea aştepta în salonul din spate?

Rance acceptă cu reticenţă şi îi înmână fetei bastonul său.

Trecu prin casă şi văzu vreo zece bătrâni în sălile de recepţie din faţă, cei mai mulţi moţăind pe scaune, dar erau şi doi tipi care stăteau la o tablă de şah, iar de un altul era se ocupa grijulie o doamnă rotundă îmbrăcată în negru, fără îndoială proprietara.

Salonul din spate era încăpere sărăcăcioasă, cu tapiţerie şi draperii de creton şi cu vedere spre o grădină mare şi neîngrijită. Prin norul firicelelor de praf care dansau în soarele dimineţii, Rance văzu un bărbat palid, cu nasul în formă de cârlig, prăbuşit într-un fel de scaun cu rotile şi având o pătură aşezată pe genunchi. Pe o bancă de piatră aflată alături stătea un tip cu părul alb, cu guler de cleric şi haină neagră. Acesta din urmă era aplecat în faţă şi ţinea lejer în mâini o carte neagră.

Cu toate că Rance era prea departe de oricare dintre ei ca să perceapă vreun soi de intenţie, scopul preotului era clar. Judecând după gesturi, conversaţia lor deveni din ce în ce mai aprinsă, până când, în cele din urmă, bătrânul îşi ridică pumnul în aer şi îl scutură în semn de ameninţare evidentă.

Preotul sări imediat în picioare şi porni cu paşi mari pe aleea din grădină, intrând şi trântind uşa în urma lui. Rance aşteptă un minut întreg înainte de a decide că servitoarea nu intenţiona să apară din nou, apoi o luă pe după colţ şi intră în grădină. Observă că cerul se întunecase brusc, poate ca o prevestire.

Bărbatul ignoră sau poate că nu auzi, apropierea lui.

— Alfred Hedge? rosti el oprindu-se alături.

Bătrânul îşi înălţă capul, pentru a se uita în sus.

Profilul îi era aspru, ochii, mici şi pătrunzători ca ai unei ciori, dar încă i se puteau vedea nuanţe aurii în păr şi frumuseţe pe chipul său – poate, sursa frumuseţii blonde a lui Ned Quartermaine.

— Alfred Hedge? întrebă el.

— Cine vrea să ştie? spuse bătrânul cu dispreţ. Dacă eşti vreun alt predicator plictisitor care vrea să facă bine, poţi să pleci pe urmele celuilalt.

— Cred că pot afirma cu certitudine că aceste adjective nu au fost niciodată valabile în cazul meu, zise Rance. Dar ai putea să-l întrebi pe fiul dumitale. Sunt o cunoştinţă a lui Quartermaine.

Auzind asta, bătrânul râse şuierător.

— Micul Ned, nu-i aşa? chicoti el. Mă mir că ticălosul şi-a amintit unde se află tatăl lui drag.

— O, şi-a amintit! blufă Rance. Iar cu o motivaţie corespunzătoare, a fost nerăbdător să-mi spună.

Pentru o clipă, bătrânul nu ştiu ce să zică.

— Ei bine, transmite-i băiatului salutările mele, cârâi el. Cele mai bune urări, adică să putrezească în iad. Probabil că îl costă vreo doi şilingi ca să mă ţină într-un asemenea lux.

Rance mai aruncă o privire spre cer, apoi se aşeză neinvitat.

— Îndrăznesc să-ţi întorc aceleaşi salutări amabile, rosti el punându-şi pălăria alături. Numele meu este Welham. Bănuiesc că îţi aprinde un beculeţ sau două.

În cele din urmă, văzu o reacţie clară, bătrânul tresărind ca şi cum ar fi fost lovit. Dar, ca orice jucător înrăit, îşi reveni repede.

— Rance Welham, nu-i aşa? rânji el. Aşadar, încă trăieşti, trişor parvenit?

— O, sunt foarte viu! Rance îşi întinse un braţ pe spătarul băncii. Şi foarte dornic să simt gustul răzbunării, întrucât am fost informat cu certitudine că este mai bună când e servită rece, iar a mea va fi de-a dreptul îngheţată.

Bătrânul chicoti, apoi îşi trecu o mână pe sub nas.

— Ei bine, dacă asta urmăreşti, ai venit în locul

nepotrivit, zise el. Nu pot face nimic pentru tine, Welham. Şi dacă decizi să-mi tragi un glonţ pentru asta, aş putea spune că mi-ai face o favoare.

Rance îl privi cu un calm imperturbabil. Aşteptase acest moment aproape jumătate din viaţă.

— Uciderea ar fi mult prea miloasă, domnule, rosti el cu răceală, în plus, sunt complet neînarmat, şi asta în mod deliberat, căci am venit aici având certitudinea că mă vei ispiti să fac asta.

De data aceasta, Hedge nu mai râse.

— Pleacă! se răsti el. Sunt un om bătrân. N-am nimic să-ţi spun.

— N-ai? Rance îl privi calm. Hedge, poate crezi că simt o oarecare compătimire pentru tine, fiindcă eşti bătrân, bolnav şi neputincios. Dar pot să te asigur că nu este cazul. Sunt la fel de crud şi insensibil precum am fost descris.

— Ai fost întotdeauna un ticălos fără inimă, replică bătrânul, aşezându-se mai bine în scaunul său. Aşa că dă-i drumul. Fă ce pofteşti. Nu dau doi bani pe judecata ta.

— Nu-mi voi pierde timpul cu asta, zise Rance. Povesteşte-mi despre sindicatul Black Horse.

Hedge îşi îngustă un ochi, dar respiraţia îi deveni sacadată.

— Ăsta-i un basm, şuieră el. Cine ţi-a spus o asemenea poveste?

— Vărul ducelui de Gravenel, spuse Rance. George Kemble. Mi se pare că ai făcut cândva afaceri cu el.

— Ha! făcu el, dar Rance văzu cum un fior de teamă îl străbătu. Şi de ce mi-ar păsa mie ce are de zis acel mic Lucifer ticălos şi iute de picior? Ce poate să-mi facă acum?

Rance îşi răsuci pălăria apucând-o de bor, cântărindu-şi cu grijă următoarele cuvinte şi sperând că evaluarea lui Kemble fusese corectă.

— N-aş putea zice, dar pare un tip foarte crud, spuse el cu nepăsare. Am auzit că odată i-a smuls cu un cleşte ruginit unghiile unui tip.

Bătrânul ridică din umeri.

— Nu în acest deceniu, căci Kemble a devenit cinstit, rosti el. Trebuia s-o facă, nu-i aşa, odată ce sora lui s-a căsătorit?

— Şi cum rămâne cu micul Ned? întrebă Rance silindu-se să zâmbească dur. E în stare să smulgă unghiile? Sau să-l facă bucăţi cu totul pe dragul lui tată?

— Nu mi-e frică de Ned, bombăni bătrânul. Dar ce-mi pasă mie? Cred că pot să-ţi spun ceea ce vrei să ştii. Nu mă deranjează deloc. Nimic nu poate fi dovedit. Nu acum.

— Excelent. Rance se relaxa pe bancă şi se pregăti să joace cea mai mare cacealma a sa. Începe cu începutul, bine? Cu sindicatul. Vreau nume.

Hedge păru să se îmbătoşeze de mândrie.

— Eram unsprezece şi eram şi nişte tipi al naibii de întreprinzători, spuse el. Dar toţi au murit sau au dispărut acum. Şi nu era vorba doar de jocuri de noroc – aveam bordeluri, iar lui Billy Boyton i s-a promis odată că va primi nişte opiu bun de la Herat. Mă întreb ce-ar fi crezut băieţii din Londra despre asta, nu? Dintr-odată, faţa i se întunecă. Dar corabia s-a scufundat.

— O lovitură binemeritată, într-adevăr, rosti sec Rance. Acum, care dintre cei unsprezece a ordonat să mi se însceneze uciderea lui Peveril? Sau aţi fost toţi?

Bătrânul începu să culeagă aproape absent scamele de pe pătură.

— Domnule, îţi pierzi timpul, spuse Rance. Mai bine te-ar preocupa ce ar putea face Ned dacă mă minţi.

— Ned nu are curajul să facă nimic. Bătrânul îşi arcui buza. Cea mai bună parte din băiatul ăla mi-a curs pe picior când i-am tras-o mamei lui.

— Se pare că s-a descurcat destul de bine. Rance ridică o mână şi o flutură spre casă şi grădină. Iar dumneata, domnule, eşti falit sau pe-aproape, altfel nu ai trăi din mila fiului.

El ridică jalnic din umeri.

— Şi ce-i cu asta?

— Şi dacă te-ar lăsa baltă? ameninţă Rance. Să-ţi spun ceva. În cele din urmă, dacă vei trăi suficient de mult,

vei ajunge să trăieşti din pomana parohiei…

Bătrânul scoase un sunet încordat, de parcă se sufoca.

— …presupunând, desigur, că nu-ţi vei sfârşi zilele la închisoarea Coldbath Fields, culegând câlţi de pe frumosul… mijloc de locomoţie.

Rance se opri pentru a face semn cu mâna către scaunul cu rotile.

Hedge începu să gâfâie serios. Cu o mână pătată, tremurândă, scoase o batistă murdară de sânge şi începu să tuşească violent în ea.

— Du-te dracului, Welham! se răsti el.

Ignorând remarca, Rance se aplecă spre faţa lui Hedge şi îşi sprijini coatele pe genunchi.

— După cum probabil îţi aminteşti, sunt un jucător de cărţi periculos de bun, zise el foarte încet. Iar fiul dumitale deţine un salon de jocuri de noroc. Aceste două fapte s-au întâlnit din întâmplare, iar domnul Quartermaine a ajuns să-mi datoreze… ei bine, să spunem că este vorba de o sumă de bani aproape tragică.

— Bine. Cu respiraţia întretăiată, Hedge îşi îndesă batista în buzunar. Sper că te va plăti.

— O, am ajuns la o înţelegere foarte echitabilă, rosti Rance. Pentru că suntem prieteni de un anumit soi, mi-a propus să-mi ofere ceea ce vreau, răzbunare, sub forma unor documente pe care le-a păstrat după ce a plecat din slujba dumitale. Vezi dumneata, domnul Kemble mi-a explicat de unde a căpătat Ned incredibila lui pricepere cu cifrele. Şi Ned… ei bine, a pus totul pe hârtie…

Mâinile bătrânului se încleştară pe braţele scaunului.

— Eşti un trişor mincinos, şuieră el. Ned a provocat un incendiu şi m-a jefuit. Toată casa a ars.

Rance afişă o expresie compătimitoare.

— Mă tem că ultima afirmaţie nu este chiar adevărată, murmură el. Fiul dumitale a avut remarcabila prevedere de a păstra câteva lucruri pentru eventualitatea că, într-o zi, ar putea avea nevoie de ele.

Bătrânul încercă o cacealma – fanfaronadă din belşug,

dar nimic în mână, duhoarea fricii ieşind din el ca dintr-un hoit sub un soare fierbinte.

— L-am pus să-şi câştige traiul, da, spuse el. Nicio lege nu interzice asta.

— Dar există legi împotriva jocurilor de noroc, zise Rance. Şi împotriva şantajului. Şi a prostituţiei. Şi a crimei. Şi a înscenării unei crime oamenilor nevinovaţi…

— O, nu, nu eu am făcut asta! explodă Hedge, dar cuvintele părură să-l sugrume. Dacă dorinţele… dacă dorinţele mele ar fi fost ascultate… tu ai fi fost… ai fi fost… ai fi fost…

— Aş fi fost ce? se răsti Rance.

— Ai fi fost… ai fi fost… înjunghiat. Rosti cu greu cuvintele, iar pielea îi deveni cenuşie. Ai fi fost lăsat pe o alee… să mori… în propriul sânge.

— Mulţumesc pentru candoarea dumitale, replică Rance printre tusete. Cu toate astea, Ned m-a asigurat că sunt destule ca să fii condamnat pentru ceva. Dacă trebuie, este dispus să te vândă pentru a-şi menţine clubul în funcţiune, deci îndrăznesc să spun că l-ai învăţat ceva până la urmă.

Ochii lui Hedge păreau să-i iasă din orbite. Era clar că nu se simţea bine.

Fără a-i păsa, Rance puse o mână pe braţul lui Hedge şi se aplecă şi mai aproape.

— Şi dacă eu nu pot să-ţi dezleg limba, Hedge, cu siguranţă închisoarea o va face, continuă el. Nu-mi rămâne decât să aştept momentul potrivit. Spânzuratul Nick Napier este în mormânt şi nimeni de la Poliţia Metropolitană nu te va ajuta acum. În plus, nu ai bani ca să-i mituieşti. Aşadar, cine mi-a înscenat crima?

Hedge şuiera rău acum, iar ochii îi zburau un pic nebuneşte prin grădină, de parcă fantomele trecutului său se furişau să îl bântuie. Apoi, faţa lui începu să se strâmbe, ca a unui om care se scufundă în sine, şi scoase un mic scâncet, aproape un mieunat.

Cerul era tot mai întunecat, iar vântul se înteţea a vijelie. Rance strânse mai tare braţul bătrânului şi, deodată,

un fior ciudat îl străbătu. Simţi atingerea răului ca pe un lucru tangibil, iar o undă de gheaţă îi coborî pe şira spinării şi un val de „luptă sau fugi” i se înălţă în stomac.

Dar nu era vorba de Hedge. Era ceva mult mai cumplit. Simţi broboane de sudoare apărându-i pe frunte şi, în mod ciudat, se gândi la Anisha.

Anisha, pe care o iubea mai mult decât viaţa însăşi.

Anisha, care era posibil să fie deja însărcinată cu copilul său.

Ochii bărbatului se stingeau, lumina strălucitoare ca a păsărilor dispăruse. Rance se ridică în picioare şi apucă braţul scaunului, smucindu-l cu putere chiar în momentul în care vântul deschise poarta grădinii, iar balamalele ţipară.

— La naiba, eşti deja la jumătatea drumului spre Sfântul Petru, Hedge, zise el aplecându-se spre bătrân. Cine mi-a înscenat crima? Cine mi-a întins cursa?

Hedge bâjbâia din nou după batistă şi chiar şi Rance îşi dădea seama că era terminat.

— A venit la noi… a spus că are nevoie… de bani, rosti el, cuvintele gâlgâindu-i în fundul gâtului. Că omoară… omoară doi iepuri… cu… o lovitură…

— Cine…? Rance îl apucă de guler. Vorbeşte, la naiba!

— Avea nevoie de bani… pentru a finanţa… Dar deja spumă roz îi apăru la colţul gurii, iar capul i se lăsă într-o parte. Frig, mormăi el. Mi-e… frig.

În spatele lui Rance, uşa din dosul casei se trânti.

— Domnule Hedge? se auzi o voce ascuţită, de matroană. Hai înăuntru, iubitule, că începe furtuna!

Dintr-odată, sentimentul îl cuprinse din nou pe Rance, ca o fantomă care păşea pe mormântul său. Iar de data asta era o senzaţie bolnăvicioasă, atotcuprinzătoare, ca şi cum în venele lui ar fi curs apă îngheţată.

Dintr-o smucitură, eliberă braţul lui Hedge, dar senzaţia nu dispăru complet.

„Doi iepuri cu un singur glonţ.”

Şi, deodată, ştiu.

Capitolul 14

Nu, dacă o palmă unsuroasă nu e un pronostic fructuos.

Atunci nici eu nu ştiu ce este.

Vântul se ridica uşor, fluturând uşa cortului Anishei, care fusese dată înapoi şi legată cu panglici galbene stridente care acum ameninţau să se desfacă. Roşu şi galben, după Hannah Leeton, erau culorile preferate de ghicitoarele ţigănci, şi chiar şi faţa de masă la care lucra Anisha era cu dungi în aceleaşi nuanţe strălucitoare.

Privind-o pe cea mai recentă clientă a ei, Anisha zâmbi şi închise uşor pumnul tinerei doamne, cu o ultimă strângere liniştitoare.

— A fost o plăcere să te cunosc, Jane, spuse ea. Şi da, draga mea. Cred că vei găsi dragostea în curând. Foarte curând, într-adevăr.

O chicoteală generală străbătu gaşca de fete care stătea în picioare în spatele scaunului lui Jane.

— Dar se va întâmpla Sezonul acesta? se rugă o blondă micuţă, cu pălăriuţă. Serios, doamnă, trebuie să fie! Altfel, Frederick va pleca în marele său tur al Italiei!

— Sau poate o să se întâmple, în schimb, o mare lună de miere? zise o alta, înghiontind-o pe prima.

— Soarta nu ştie ce trebuie, le avertiză Anisha. Nu poate fi modificată după cum ne place nouă.

— Vezi, Maud? Jane, ultima din gaşcă căreia i se citise, aruncă o privire din ochii de căprioară peste umăr. Nu mă deochea! În plus, tu nu vrei să mă căsătoresc decât pentru ca mama să te lase să debutezi următoarea.

Chiar atunci, gazda lor, Hannah Leeton, apăru în deschiderea cortului, făcându-i cu mâna Anishei. Anisha se uită la ea şi continuă:

— Ei bine, dragele mele, a fost o onoare pentru marea şi misterioasa Karishma să vă studieze palmele. Ridicându-se, îşi împreună mâinile şi făcu o plecăciune.

— Namaste.

— Doamne, o ghicitoare hindusă anul ăsta! o auzi pe blondă şoptind în timp ce ieşeau din cort. Cum poate să o facă fără globul de cristal?

Hannah Leeton intră în cort, aruncând o privire îngăduitoare după ele.

— O, mare şi misterioasă Karishma, meriţi un pahar de limonadă, declară ea. Haide, coada ta a dispărut în sfârşit şi cortul cu băuturi răcoritoare te cheamă.

Anisha râse.

— Mulţumesc, mor de sete.

Cu repeziciune desfăcu sariul în nuanţe strălucitoare în care se înfăşurase şi îşi dădu jos turbanul cu bijuterii şi pene, niciunul dintre acestea nefiind nici pe departe realist. Totuşi, cel mai bine era să joace rolul ei până la capăt, decisese ea. Iar Lady Leeton chicotise de încântare la vederea ei.

Afară, în lumina strălucitoare a soarelui, buna doamnă o luă pe Anisha la braţ, apoi se încruntă spre cer.

— Vine ploaia dinspre Canalul Mânecii, proclamă ea. Sper că nu îmi va strica restul după-amiezii.

— Nu va îndrăzni, o asigură Anisha în timp ce porneau pe peluza masivă. Nu când e vorba de o cauză atât de nobilă.

În timp ce treceau printre standurile acum goale care constituiseră bazarul, violoniştii începură o melodie veselă în chioşcul de la capătul opus. Picnicul şi dansul deja începuseră, iar mulţimea se îndrepta încet în acea direcţie.

Lady Leeton îi aruncă Anishei un zâmbet cald.

— Îţi sunt profund îndatorată, Lady Anisha, pentru că mi-ai salvat petrecerea, zise ea. Îmi dau seama, bineînţeles, că treaba asta cu ghicitul viitorului ţi se pare ridicolă şi plină de clişee, ceea ce nu face decât să sublinieze bunătatea dumitale. Mai ales având în vedere că abia ne-am cunoscut.

— A fost plăcerea mea, zise Anisha, fustele ei agăţându-se uşor de iarba tunsă scurt tăiată, în timp ce se plimbau. Şi chiar îl cunosc pe Sir Wilfred. Într-adevăr, a fost

foarte amabil.

— Chiar aşa? Vocea doamnei Leeton avea o tentă curioasă. Ei bine, draga mea, dacă voi putea vreodată să-ţi întorc favoarea, trebuie doar să ne anunţi.

Anisha se gândi la asta, încetinindu-şi puţin pasul. Ea chiar salvase situaţia, într-o oarecare măsură.

Bazarul şi muzica distraseră mulţimea, da. Dar, pe durata întregii după-amiezi, coada în faţa cortului Anishei fusese neîntreruptă, ceea ce îi obligase pe lacheii doamnei Leeton să mute două dintre tarabe şi să golească borcanul pentru donaţii de trei ori.

Lady Leeton îşi înclină capul. Era o femeie elegantă, brunetă care, în mod evident, fusese o frumuseţe la vremea ei.

— Spune-mi, draga mea, de ce nu te-ai recăsătorit? întrebă ea cercetător. Acum, că cel mai mare dintre copii ei este rezolvat, poate că Madeleine ar trebui să-şi îndrepte atenţia spre tine?

Privirea Anishei era concentrată asupra cortului de răcoritoare aflat la distanţă.

— În unele zile îmi place mai degrabă văduvia, răspunse ea vag.

Hannah Leeton râse.

— La fel şi mie, zise ea. De fapt, mi-a plăcut mai degrabă prea mult – nu că nu mi-ar fi lipsit soţul meu. Mi-a fost dor de el. Era un om bun, care mă adora şi m-a lăsat bogată. Uneori, acum, când privesc în urmă, mă gândesc… ah, dar nu contează. Poveştile vechi sunt foarte plictisitoare.

Anisha se opri brusc pe iarbă şi puse o mână peste a ei.

— Nu sunt de acord, zise ea. Mi-ar plăcea să aud povestea ta. Văduvia poate fi atât de dificilă, dar, într-un mod ciudat şi eliberatoare.

Hannah părea vag stânjenită.

— Şi probabil că ai auzit că am fost destul de excentrică la vremea mea, zise ea. Ai fost mai înţeleaptă decât mine, draga mea. Eram într-un grup de ticăloşi, şi

uitându-mă în urmă mă întreb dacă nu cumva durerea – şi un pic de indignare – nu m-au împins la asta.

— Indignare? murmură Anisha.

Pentru o clipă, Hannah Leeton îşi ţuguie buzele.

— M-am căsătorit cu primul meu soţ pentru banii lui, zise ea în cele din urmă, şi asta nu era un secret pentru nimeni – nici măcar pentru el. Era mult mai în vârstă şi un om de afaceri bogat şi respectat, iar eu eram doar fiica unui farmacist din Cheapside. Destui au crezut că mă ridicasem deasupra statutului meu. După ce Isaac a murit, ei bine, mi-am luat un pic avânt – am putea spune cu generozitate că era o revoltă juvenilă, pentru că aveam doar 25 de ani.

Cu blândeţe, Anisha schimbă subiectul.

— Am auzit, Lady Leeton, că, în acele zile, dumneavoastră şi Sir Wilfred aţi făcut cunoştinţă cu cel mai bun prieten al fratelui meu, sugeră uşor Anisha. Domnul Welham, care acum este lordul Lazonby. Vă amintiţi de el?

Ochii lui Hannah Leeton se luminară.

— Doamne, Rance Welham! spuse ea. Într-adevăr, ne-am cunoscut în treacăt. Mi-a părut rău pentru el când a izbucnit acel scandal. Juca adesea cărţi cu iubitul meu de atunci – nişte jucători diabolici, amândoi.

— Fostul vostru iubit? întrebă Anisha.

Din nou, doamna se îmbujoră.

— Sir Arthur Colburne, preciză ea. O, n-ai crede privindu-mă acum, draga mea, dar în acele zile eram foarte căutată – la fel ca şi el.

— Sunt sigură că eraţi o frumuseţe, răspunse Anisha. Încă sunteţi.

La asta, Lady Leeton râse.

— Nu trebuie să fii amabilă, zise ea, nu cu răutate.

Anisha îşi cântări cu atenţie următoarele cuvinte.

— Lady Leeton, mă aflu într-o poziţie jenantă, spuse ea. M-aţi întrebat dacă aţi putea face ceva pentru mine. Şi există. M-aţi putea ajuta să înţeleg mai bine ce s-a întâmplat cu atâţia ani în urmă.

— Într-adevăr? Gazda ei ridică ambele sprâncene. Pot să întreb de ce?

Anisha simţi că se îmbujorează.

— Dacă îmi permiteţi să vorbesc în perfectă confidenţialitate?

— Cu siguranţă, răspunse Lady Leeton, dar încă părea suspicioasă.

Anisha vorbi din nou.

— Am motive să cred că Lazonby ar putea să-mi ceară mâna, spuse ea. Deşi aş putea să mă înşel. Totuşi, Madeleine vorbeşte foarte bine despre dumneavoastră şi aş vrea foarte mult să ştiu dacă sunteţi de părere...

— Da?

Curiozitatea se citea pe chipul lui Lady Leeton.

— Ei bine, este adevărat că...

Anisha se opri şi îşi muşcă buza.

— O, continuă, draga mea! râse Lady Leeton. Probabil că e adevărat, dacă este un zvon care are legătură cu grupul nostru scandalos.

— Ştiu că moartea lor a fost tragică, spuse Anisha, dar mă tot întreb dacă este adevărat că Lord Percy Peveril era un prost, iar Sir Arthur un vânător de averi?

— O, bietul Percy era un idiot.

Dintr-odată, ochii doamnei se întristară.

— Iar Arthur avea găuri acolo unde ar fi trebuit să fie buzunarele lui. Cu toate acestea, nu puteai să nu te îndrăgosteşti de ticălos. Nici măcar atunci când ştiai foarte bine ce urmărea. Era, la urma urmei, atât de... ei bine, hai să-i spunem fermecător.

— Am auzit asta, spuse Anisha, amintindu-şi eufemismul politicos al lui Madeleine. Şi deci erai destul de ataşată de el?

Doamna râse iar, dar era un râs combinat cu ceva mai întunecat.

— Vai de mine! Arthur şi cu mine nu am mai fost subiect de bârfă de foarte, foarte mult timp, spuse ea. Dar a fost un tip de treabă, Arthur. Doar slab, Lady Anisha. Majoritatea bărbaţilor sunt, să ştii. Dar nu şi hotărâtul Lord Lazonby, cred. S-a dovedit a fi făcut dintr-un material mai tare decât ar fi putut bănui oricare dintre noi.

— Cred că aveţi dreptate, spuse Anisha, aruncând o privire mâhnită către gazda ei. Lady Leeton, pot să vă pun o întrebare oribilă?

De data aceasta, ea ezită.

— Puteţi, fu ea de acord, dar s-ar putea să nu răspund.

Anisha îşi făcu curaj.

— S-ar putea ca Sir Arthur să-l fi ucis pe Percy într-o ceartă? sugeră ea, apoi să se fi sinucis din remuşcare? Poate că Percy a vrut să... nu ştiu, să anuleze logodna cu fiica lui Arthur?

Doamna clătină din cap.

— Nu cred că Arthur era în stare de asta, draga mea, spuse ea. Dar ai putea să-l întrebi pe Wilfred. El şi Arthur erau apropiaţi. Doamne, Arthur ne-a făcut cunoştinţă! Nu, cred că Arthur nu ar fi putut să le facă aşa ceva fetelor sale.

— Fetele lui?

— Elinor şi Elizabeth, spuse Lady Leeton. Arthur era un ticălos chipeş, dar niciodată nu şi-a neglijat fetele. Credeţi-mă, ştiu asta mai bine decât oricine.

Anisha nu putu să nu observe amărăciunea din vocea ei.

— Vorbeşti parcă în cunoştinţă de cauză, murmură ea.

Lady Leeton îi aruncă o altă privire ciudată.

— Adevărul este, Lady Anisha, că eram dispusă să-l scot eu însămi pe Arthur din Infern, spuse ea. Într-un moment oarecum sentimental, am lăsat să se înţeleagă că ne-am putea căsători – da, chiar şi ştiind că era doar un ticălos chipeş, cu nimic altceva decât îndemânare în... dar nu mai contează asta. Am fost puţin îndrăgostită, chiar dacă am ascuns-o bine.

— Înţeleg, murmură Anisha iarăşi. Auzisem, ştiţi, că Sir Arthur intenţiona să se salveze de la ruina financiară fugind în Franţa. Sau în America, poate?

— Da, dar asta mi-ar fi frânt inima, spuse ea, iar fetele, sincer, au refuzat să plece. Aşa că i-am propus lui Arthur. Mi s-a părut o soluţie bună. Dar fiicele lui erau şi mai îngrozite de această perspectivă.

— Îngrozite? De ce?

Doamna Leeton zâmbi puţin chinuit.

— O, eu nu eram din clasa scumpei şi sfintei lor mame, răspunse ea. Mai rău, răposatul meu soţ era evreu. Banii şi bunătatea lui erau lipsite de sens pentru ei. Şi da, o astfel de ingratitudine şi îngâmfare m-au indignat destul de mult. Totuşi, nu ar fi trebuit să mă surprindă.

— Dar asta este monstruos, spuse Anisha, întrebându-se brusc dacă Lady Leeton era la fel de furioasă precum părea.

— Cred că ştii, draga mea, că aşa funcţionează lumea, răspunse ea. Un gentleman va privi în altă parte dacă femeia este suficient de frumoasă sau suficient de bogată, iar eu eram amândouă. Dar pentru fiicele acelea arogante – mai ales pentru Elinor – nu conta. Nu le plăcea deloc. Aşa că Elinor a făcut o alegere – una grea – şi l-a tachinat pe Percy până când bietul prostănac a început să saliveze. Iar Arthur s-a sinucis, îndrăznesc să spun, fără nici un alt motiv decât că era beat şi afundat în disperare.

— Dar asta e tragic! spuse Anisha. Cât de trist pentru tine – şi pentru fiicele lui prostuţe, de asemenea.

Lady Leeton ridică din umeri.

— Eram deja obişnuită cu durerea şi cu prejudecăţile, spuse ea simplu. Şi aveam umărul lui Wilfred pe care să plâng. Pe atunci eram prieteni vechi şi amândoi îl iubeam pe Arthur. Dar fetele acelea… o, au suferit.

— Doamne! murmură Anisha. Ce s-a întâmplat cu ele?

— Au primit ceea ce au meritat, spuse Lady Leeton. Au fost trimise în America, sărace ca doi şoareci de biserică. Apoi Elinor a murit de tifos.

— Şi cealaltă fată? întrebă Anisha. Era mai tânără?

— Prea tânără ca să debuteze în societate, spuse Lady Leeton. Dar nu prea a contat, pentru că până şi Arthur spune că nu va fi niciodată o frumuseţe profitabilă precum cea mai mare. Am întâlnit-o doar o singură dată. Era o fată slabă, cu bucle roşii şi strălucitoare şi cu o încăpăţânare pe care nu o puteam suporta.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Din nou, Lady Leeton ridică din umeri.

— Nu am habar, spuse ea. O, ia uite! Uite-l pe Wilfred cu Lady Madeleine. Poate că el ne poate spune?

Anisha şi-ar fi dorit mai degrabă să nu fi adus subiectul în discuţie, dar Sir Wilfred îşi întorsese atenţia de la Lady Madeleine şi se uita la ele întrebător.

— Ce să vă spun, draga mea? întrebă el în timp ce se apropiau.

— Lady Anisha şi cu mine bârfim, mărturisi ea lejer. Într-adevăr, tocmai am descoperit că lordul Ruthveyn este un mare prieten al acelui tânăr pe care l-am cunoscut cândva – Rance Welham, care a avut toate acele probleme?

— Într-adevăr?

Sir Wilfred zâmbi binevoitor.

— O, este un prieten drag al fiului meu, ciripi Lady Madeleine. Şi mie îmi place foarte mult de el.

— Da, întotdeauna mi s-a părut un tip grozav, spuse Sir Wilfred, ridicând din sprâncene. Dar un om periculos cu care să stai la masă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Într-adevăr, dar nu despre asta vorbeam, zise soţia sa. Toată treaba asta m-a făcut să le menţionez pe fetele lui Arthur. Şi mă întrebam, Wilfred, ce s-a întâmplat cu ea, cu cea mai tânără? Cea cu expresia încăpăţânată.

Privirea lui Sir Wilfred deveni distantă.

— Hmm, ei bine, zise el. Am făcut schimb de scrisori cu sora lui Arthur o dată sau de două ori – au luat-o la ei. După aceea, nu am mai ţinut pasul. Ar fi trebuit să o fac, presupun.

Tocmai atunci se apropie o femeie în negru, cu un set de chei de alamă atârnând de un lanţ la brâu. Era urmată de trei femei drăguţe, în haine aproape la fel de terne ca şi ale ei, pe care Anisha le văzuse pe toate stând pe la marginea petrecerii în aer liber. Două dintre ele, de fapt, fuseseră în cortul ei pentru a li se citi în palmă. Cea de-a treia, însă – de departe cea mai tânără – nu o făcuse.

— Vă rog, doamnă, sunteţi aşteptată pe platformă peste un sfert de oră, vorbi prima dintre ele. Vom decerna premiile pentru cea mai bună fată şi altele asemenea.

— O, da! Prezentările şcolii noastre de caritate.

Cu mâinile strânse, destul de mândră, ea le zâmbi tuturor.

— Lady Madeleine, Lady Anisha, permiteţi-mi să v-o prezint pe matroana şcolii noastre, doamna Day, şi pe minunatele noastre voluntare. Aceasta este doamna Drummond, care ne ajută cu ţinuta. Şi doamna Howe, care supraveghează lucrările de cusut. Şi în cele din urmă, doamna Ashton, care ne ajută cu gramatica. Nu mă pot gândi ce ne-am face fără ele.

Fiecare dintre doamne făcu pe rând o reverenţă, în timp ce Lady Madeleine se agita între ele. Anisha stătu mai retrasă, cu un ochi pe Sir Wilfred, pentru că, brusc, îi venise o idee.

În cele din urmă, cele patru doamne se îndepărtară.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Lady Leeton. Wilfred, aş vrea ca tu să te ocupi de demontarea tarabelor odată ce va începe ceaiul de după-amiază. Totul se duce cu căruţele înapoi la grajduri. Acum, ai grijă să-i supraveghezi pe Potter şi pe lachei şi nu-i lăsa să zăbovească.

Sir Wilfred salută cu supunere.

— Da, doamnă! zise el cu făţărnicie. La ordinele dumneavoastră. Cel puţin donaţiile aproape că s-au dublat faţă de cele de anul trecut, cea mai mare parte s-a obţinut de la cortul ghicitoarei.

Privirea doamnei Leeton se abătu spre Anisha, iar ea sări impulsiv în faţă, dându-i o mică îmbrăţişare.

— O, draga mea, cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată! declară ea. I-ai uimit de-a dreptul pe toţi. Ce fler ai!

— Mulţumesc, murmură Anisha.

— O, Anisha are foarte multe talente. Lady Madeleine o prinse pe Anisha de braţ aproape protector. Nu încetez niciodată să fiu uimită. Ea înţelege mişcările astrelor mai bine decât jumătate din Societatea Regală de Astronomie şi este o expertă în ierburi şi medicină botanică.

— Chiar aşa? exclamă Lady Leeton. Ştii, Lady Anisha, subiectul ierburilor îl fascina cu totul pe tatăl meu. În

calitate de farmacist, a adunat o colecţie faimoasă de... O, Doamne, cum se numesc, Wilfred?

Leeton zâmbi obosit.

— Farmacopee, draga mea.

— Da, asta! zise ea radios. Tata avea câteva care datau din secolul al XV-lea. Trebuie să intri şi să vezi vechiturile mucegăite. Poate că poţi face ceva cu ele, căci Dumnezeu ştie că eu nu pot...

Brusc, privirea ei se schimbă.

— O, uite! Iată-l pe domnul Hundley, care nu a făcut încă o donaţie anul acesta. Iertaţi-mă, doamnelor.

Leeton o privi plecând cu un zâmbet vag.

— Hannah este necruţătoare, spuse el gânditor. Bietul Hundley se va întoarce în Mayfair în izmene când va termina ea.

Lady Madeleine se întoarse spre o doamnă într-o rochie verde care se interesa de un şal de dantelă pe care îl cumpărase. Anisha profită de ocazie.

— Mă întreb, Sir Wilfred, dacă am putea face un tur al tarabelor? întrebă ea încet. E ceva... ei bine, ceva puţin ciudat în legătură cu care aş fi vrut să mă sfătuieşti.

Leeton făcu o faţă înţelegătoare şi îi oferi braţul.

— M-am gândit toată ziua, draga mea, că ceva te-a tulburat.

— Da, deşi am fost reticentă să discut cu cineva despre asta, spuse ea. Dar îmi amintesc de sfatul tău amabil de la Opera Regală. Problema se referă la doi domni, vezi tu, ale căror caractere le cunoşti.

— Ei bine, judecata mea a fost adesea remarcată de prietenii mei, spuse el puţin pompos. Cu ce te pot ajuta?

Anisha se prefăcu stânjenită şi porniră la drum, braţul ei odihnindu-se uşor pe al lui.

— Cred, Sir Wilfred, că sunt curtată, mărturisi ea, când se îndepărtară de mulţime.

— O, cerule! El zâmbi în jos la ea. Asta te deranjează?

— Nu, doar că nu mă pot hotărî pe cine ar trebui să favorizez, spuse ea. Primul domn, după cum ai putea ghici, este prietenul nostru comun.

— Aha! Leeton o bătu pe mână. Ştiam eu că bătrânul Royden era îndrăgostit!

— Dar al doilea domn… spuse ea, plecându-şi genele şi strângându-le din buze pentru o clipă. Pe al doilea îl cunoşti la fel de bine. Este prietenul fratelui meu, contele de Lazonby.

Ea simţi cea mai slabă ezitare în paşii lui Leeton.

— Ah, răspunse el. Lazonby, nu-i aşa? Măi, măi, măi. Un tip chipeş, cu siguranţă. Şi bogat precum Cresus acum.

Anisha aruncă o privire peste umăr, ca şi cum ar fi fost vigilentă.

— Dar caracterul lui, domnule, spuse ea. Mi s-a spus, dacă mă iertaţi, că l-aţi cunoscut bine cândva?

Fu rândul lui Leeton să se îmbujoreze slab.

— În mod obişnuit, lui Hannah nu-i place să vorbesc despre trecut, mormăi el. Dar ea a început, nu-i aşa? Înainte să ne căsătorim, vezi tu, m-am aşezat la casa mea şi am încetat cu… activităţile mele mai puţin salubre.

— Ce drăguţ din partea ta!

— Ei bine, afacerea aceea josnică cu Sir Percy a atras prea mult atenţia poliţiei, iar atunci mi-am ales drumul în afacerile cu teatru.

El ridică din umeri.

— De fapt, mă angajasem deja să cumpăr The Athenian. Dar, în zilele mele mai sălbatice, l-am cunoscut pe Lazonby, un tânăr pungaş şi elegant.

— O, poate fi foarte fermecător, fu de acord Anisha. Şi trebuie să vă spun că, oricât de ataşată aş fi de domnul Napier, cred că înclin spre Lazonby. Dar poate că sunt naivă? Vă imaginaţi, Sir Wilfred, că a făcut ceva rău? Au fost cele mai înspăimântătoare poveşti în *Chronicle* în ultimul an.

— O, numai prostii, bănuiesc, spuse Sir Wilfred. Există un tânăr în echipa lor care are o agendă liberală pe care o urmăreşte. A încercat o dată sau de două ori să dea buzna peste mine. Dar l-am luat de urechi şi l-am trimis din nou la plimbare, îţi spun.

— Deci Lazonby nu a ucis pe nimeni?

Aici, Sir Wilfred ezită.

— Am crezut că nu la momentul respectiv, răspunse el, şi am spus puţinul pe care îl ştiam în boxa martorilor. Totuşi am fost şocat că s-a ajuns la un proces. M-am gândit că va fugi – să se dea la fund la Paris sau aşa ceva, după ce a primit mesajul meu.

— Mesajul tău?

— Într-adevăr, spuse Sir Wilfred. De îndată ce poliţia m-a chemat, am văzut în ce direcţie bate vântul.

— Din cauza certei sale cu lordul Percy?

— A fost mai mult o harţă, răspunse el, pentru că e nevoie de doi pentru a se certa. Lazonby era un jucător înrăit, asta nu se poate contesta. Şi, în ciuda vârstei sale fragede, se pricepea de minune la asta. Dar nu l-am văzut niciodată să-şi piardă cumpătul la masă. În orice caz, lua viaţa prea uşor.

— Dar lordul Percy l-a numit trişor.

— Aşa a făcut, într-un acces de furie, fu de acord Sir Wilfred. Dar Percy era gelos pe Lazonby. A fost o mică problemă cu o femeie care îl dorea pe Lazonby… A, dar nu ar trebui să vorbesc despre astfel de lucruri cu tine.

— O, ştiu că lordul Lazonby era un pic afemeiat, îl asigură ea. Fratele meu m-a avertizat. Nu-l voi avea dacă nu-l pot îngenunchea.

— Ei bine, mult noroc cu asta, spuse Sir Wilfred cu îndoială. În orice caz, nu era prima dată când cineva îl numea pe Rance Welham trişor. Dacă i-ar fi omorât pe toţi, am fi putut pune cadavrele cap la cap în jurul Pieţei Trafalgar.

Anisha se opri pe iarbă la o oarecare distanţă de podiumul fanfarei.

— Sir Wilfred, m-ai liniştit mult, spuse ea. Şi eu mă întrebam, de asemenea…

— Da? spuse el cu solicitudine.

Anisha îşi cântări cuvintele, întrebându-se cât de departe să îl preseze. Se întreba, de asemenea, dacă aflase tot adevărul de la Lady Leeton.

— Ce este, draga mea? spuse Sir Wilfred cu blândeţe.

Eşti încă îngrijorată?

— Puţin. Anisha îşi feri ochii pentru o clipă. Mă întrebam, Sir Wilfred, dacă aţi auzit vreodată de un lucru numit sindicatul Black Horse?

Pentru o clipă, el rămase tăcut. În cele din urmă spuse:

— Dacă aş fi auzit, nu aş fi recunoscut, draga mea. Mă înţelegi? Şi trebuie să te întreb de unde ai auzit tu vorbindu-se despre aşa ceva.

Anisha îşi muşcă buza.

— Lady Bessett mi-a dat numele unui tip – un contact al tatălui ei în poliţie. Acum este la pensie, dar a fost implicat cândva, am aflat, în lumea interlopă.

Sir Wilfred se uită încruntat la ea.

— Voi, doamnelor, aţi apelat la un astfel de individ? rosti el pe un ton dezaprobator. Serios, draga mea. Mă tem că voi două vă implicaţi în chestiuni urâte – poate chiar periculoase. Mi-aş dori să nu o faceţi.

— O, Lady Bessett nu m-a însoţit, insistă Anisha. Dar aveam nişte documente să i le arăt.

— Ce fel de documente?

Sir Wilfred era încă încruntat.

Dintr-un impuls, Anisha scoase din reticul biletele de datorii.

— Le-am găsit ascunse într-o carte în salonul lui Lazonby când eu şi fratele meu am fost acolo la cină, spuse ea, neştiind cum altfel să explice posesia lor. Eram curioasă, vedeţi, în legătură cu aceste semne făcute cu creionul.

Sir Wilfred le luă şi un zâmbet ciudat îi trecu pe faţă.

— Doamne, spuse el. Credeam că poliţia încă le mai are. Totul pare că a fost acum o veşnicie. Deci încă îi datorez lui Lazonby 900 de lire sterline, nu?

Anisha râse.

— Sunt destul de sigură că a uitat, spuse ea. Dar m-am gândit, poate, că marcajele ar putea însemna ceva. Aşa că i le-am arătat domnului Kemble.

— Domnul Kemble? Te urmărea la teatru, spuse Sir

Wilfred.

— Şi acum ştim de ce.

Anisha ridică din umeri.

— Dar nu prea contează, pentru că domnul Kemble a spus că biletele nu aveau nicio valoare. Dar a menţionat chestia asta – sindicatul Black Horse – deşi nu era sigur cine făcea parte din el.

— Amintirile se estompează, spuse Sir Wilfred cu simpatie. A, bine. Chiar ar trebui să-mi achit datoria faţă de Lazonby.

— Sunt sigură că nu este necesar. Apoi, ca să rămână la minciuna ei, ea a adăugat brusc: Pentru că nu aş vrea să ştie că am discutat despre asta sau că am luat astea.

— Într-adevăr, nu poate ieşi nimic bun din a răscoli răni vechi, draga mea, fu el de acord. De fapt, cel mai bine ar fi să mă laşi să le distrug acum.

Anisha oftă prelung.

— O, ar fi bine să le pun înapoi de unde le-am luat data viitoare când voi avea ocazia, spuse ea, punându-le bine. Femeile insistă să fie cele mai problematice creaturi de pe pământ, nu-i aşa?

Leeton râse şi ei îşi reluară plimbarea liniştită.

— O, sunt un bărbat fericit în căsnicie cu un motiv, draga mea, spuse el. Nu voi spune nimic care să mă incrimineze!

Dăduseră ocol podiumului pe care stătea fanfara. Madeleine era încă alături de doamna în verde, iar Lady Bessett li se alăturase. Toate privirile erau îndreptate spre tribună, unde Lady Leeton atrăgea atenţia tuturor.

Următoarele minute trecură cu acordarea diferitelor premii de sfârşit de semestru elevilor şcolii de caritate. O sumedenie de tinere domnişoare cu feţe proaspete păşiră pe podium pentru a face o reverenţă în faţa lui Hannah Leeton, care se simţea în mod clar în elementul ei, jucând rolul unei lady generoase, în timp ce înmâna premii pentru cusături, aritmetică, comportament, caligrafie şi o mulţime de alte materii.

Când totul se termină şi fetele aplaudară din plin,

Anisha se întoarse spre tovarăşele ei, consternată să realizeze că nu-şi primise limonada.

— Ei bine, misterioasa Karishma trebuie să se întoarcă la îndatoririle ei, declară ea.

— E vorba de marea şi misterioasa Karishma, spuse Lady Madeleine. Să nu te subestimezi niciodată. Stai, nu ai luat nicio răcoritoare. Să-ţi trimit ceva?

— O, mulţumesc! declară Anisha. Ceva lichid.

Întoarsă în cortul strident al lui Lady Leeton, abia îşi înfăşurase sariul pe ea când o umbră apăru în deschiderea cortului.

— Lady Anisha? Una dintre voluntarele şcolii băgă capul în cort. Veneam încoace, iar Lady Madeleine a dorit să vă trimită o limonadă.

— O, vă mulţumesc! Anisha zâmbi şi îi făcu semn să intre. Doamna Drummond, nu-i aşa? Sunteţi la fel de amabilă cum sugera palma dumneavoastră.

— Doamne, nu e mare lucru!

Doamna intră cu un zâmbet şi puse paharul jos, dar celelalte două voluntare rămaseră afară.

Anisha dădu din cap spre clapele cortului.

— Văd că marea şi misterioasa Karishma mai are o victimă printre voi, spuse ea amuzată. Nu ar vrea să intre şi să i se citească în palmă?

Doamna Drummond zâmbi răutăcios.

— O, doamnă Ashton! strigă ea peste umăr. Aţi fost văzută. Trebuie să intraţi şi să plătiţi şilingul către marea şi misterioasa Karishma, altfel poate arunca un blestem asupra dumneavoastră.

Izbucnind în râs, cea de-a treia doamnă – doamna Howe – o trase pe doamna Ashton în cort.

— Haide, Beth, declară ea. Miriam şi cu mine am făcut-o deja. Trebuie să ţi se citească în palmă.

Tânăra doamnă ezită.

— Aş fi fericită, desigur, să donez, zise ea modest.

— O, nu ne vom mulţumi cu atât! o tachină doamna Howe. Scoate mâna!

Doamna Drummond continuă şi ea să o tachineze şi,

în curând, doamna Ashton se aşeză vizavi de Anisha, dar postura ei era rigidă. Anisha se simţea foarte nefericită şi mai mult decât răspunzătoare pentru disconfortul doamnei.

Doamna Ashton era o femeie zveltă şi drăguţă, dar nu chiar elegantă, căci îşi lăsase umerii în jos ca şi cum ar fi să mai scadă din înălţimea ei – un obicei supărător, deoarece limita pranayama şi aducea boli, credea cu tărie Anisha. Complet încadrată de buclele masive de păr castaniu des, faţa ei, de asemenea, era vag familiară – cineva de la biserică, poate, se gândi Anisha. Dar ochii ei erau de un verde ca apa îngheţată a iazului şi la fel de primitori.

Anisha puse deoparte turbanul ei caraghios, brusc neliniştită.

— *Namaste*, doamnă Ashton, spuse ea, făcând o plecăciune.

— Doriţi o audienţă? Sau aceasta va fi o lectură privată?

Doamna Ashton o surprinse.

— Privată, spuse ea, cu o voce ciudat de tăioasă.

Cu feţele căzute de dezamăgire, doamnele mai în vârstă aprobară din cap şi ieşiră din cort.

Anisha i se alătură şi se aşeză, dar doamna Ashton părea în continuare clar deranjată. Timp de o clipă lungă, Anisha o studie de cealaltă parte a mesei, găsindu-se inexplicabil de tulburată. Nu avea să-i placă ceea ce vedea; ştia acest lucru fără să fi desfăcut măcar palma femeii.

Doamna Ashton, bănuia ea, ştia asta.

Anisha suspină.

— Nu trebuie să facem asta, să ştii, spuse ea în linişte. Putem pur şi simplu să stăm aici în linişte până când prietenele tale vor fi convinse că te-ai predat cu graţie.

O emoţie întunecată, trecătoare, apăru pe faţa femeii, iar ea îşi întinse mâna dreaptă, cu palma în sus.

— Nicio persoană sensibilă nu se teme de prostii, spuse ea cu aroganţă. Dă-i drumul, misterioasă Karishma. Ce vezi acolo? Şase copii şi o căsnicie strălucită? Sau bogăţii dincolo de cele mai nebuneşti vise ale mele?

Anisha se predă în faţa inevitabilul.

— Oricare dintre cele două, îndrăznesc să spun, este posibil, spuse ea, apropiindu-şi mâna.

Şi totuşi ştia că, pentru această femeie, niciuna dintre ele nu era probabilă.

O vreme amână adevărul, limitându-se să traseze liniile vieţii şi ale inimii, împreună cu numeroasele lor obstacole, apoi trecându-şi metodic degetul mare peste Venus cea dură, Luna cea aspră, Soarele prea mare, întrebându-se în acelaşi timp cu privire la toată tristeţea.

După un timp, scuturǎ din cap.

— Aceasta nu este mâna ta dominantă.

Femeia şovăi.

— Ce vrei să spui?

— Care este mâna pe care o foloseşti cel mai des? întrebă Anisha.

— Ambele, zise femeia. Sunt ambidextră. Ce-i cu asta?

— Poţi să scrii cu ambele mâini? se interesă Anisha. Să coşi cu ambele mâini? Când păşeşti, care picior merge primul? O parte a naturii noastre, vezi tu, trebuie să o conducă întotdeauna pe cealaltă.

Doamna Ashton clipi pur şi simplu la ea.

— Păşesc cu piciorul care este cel mai bine poziţionat, spuse ea. Da, ştiu să scriu şi să cos cu ambele mâini. Un pic mai bine, poate, cu cea stângă.

Anisha acceptă acest lucru dând din cap.

— Dă-mi şi stânga, atunci, fii bună.

Se aşteptase ca femeia să refuze, dar nu se întâmplă aşa.

— Cu plăcere, rosti spus doamna Ashton, punând mâna stângă alături de cea dreaptă. Nu am nimic de ascuns.

Dar Anisha se temea foarte mult că avea. Din nou, inspectă cu atenţie mâna deschisă. Niciodată nu mai văzuse o serie atât de conflictuală de dâmburi şi linii; asemenea inconsecvenţe emoţionale şi o asemenea dualitate a firii.

În cele din urmă, ea se aşează înapoi pe scaunul ei.

— Eşti născută în Gemeni, nu-i aşa? spuse ea încet. La începutul lunii iunie?

Doamna Ashton trase aer în piept.

— Da.

Anisha aprobă din cap.

— Şi, ca mulţi dintre cei de felul tău, eşti cu dublă natură, continuă ea. Naturi care sunt adesea în conflict. Eşti divizată, sinele tău cel mai bun fiind dominat de sinele tău cel mai slab. Într-adevăr, doamnă, mă tem că ai putea fi condusă la distrugere dacă nu ai grijă.

Doamna Ashton rânji şi îşi retrase mâinile.

— Ce aiureală!

— Cred că ştii că nu este aşa, insistă uşor Anisha. Într-adevăr, cred că este chiar motivul pentru care ţi-ai trimis prietenele de aici. Deşi o ascunzi extrem de bine, în mare parte din viaţă eşti confuză şi plină de îndoieli. Dar refuzi să recunoşti această nesiguranţă, chiar şi faţă de sinele tău interior. Simt că eşti o femeie profund nefericită, doamnă Ashton, cu toată bunătatea şi munca dumitale de voluntară.

Femeia o surprinse întinzând din nou ambele mâini.

— Arată-mi cum decizi astfel de prostii, o provocă ea.

Anisha o făcu, trasând liniile şi arătând cele care erau pipernicite, dâmburile care erau mai mult sau mai puţin decât optime şi semnele de conflict gravate atât de adânc în ambele mâini.

— Şi poate cel mai important, explică ea, dâmbul care este Soarele este disproporţionat de mare. Acesta dezvăluie devotamentul tău… pasiunea ta, dacă vrei.

— Şi devotamentul a devenit un lucru rău? spuse doamna Ashton răutăcioasă.

— Atunci când eşti devotat unui lucru care este distructiv, da, spuse Anisha. Ai curajul convingerilor tale, doamnă Ashton, şi acestea te mănâncă de vie. Iar acest ketu este prea dezvoltat. Acest lucru se numeşte, în engleză, „coada dragonului”, iar în Mithuna rashi – în ascendenţă cu Gemeni –, dezvoltat aşa cum este al dumitale, este foarte nesănătos.

Femeia slobozi un râs tăios.

— Nesănătos în ce sens?

— Nu ai libertate de spirit, spuse Anisha. Ai, de asemenea, o capacitate remarcabilă de a-ţi refuza plăcerea. În plus, mintea ta a fost uneori bolnavă, iar tu ştii asta.

— Cum îndrăzneşti?! Femeia se dădu înapoi. Sugerezi că sunt nebună?

— Nu, nu.

Anisha îşi lăsă umerii să cadă; era aşa cum se aşteptase. Prea greu de explicat. Prea greu, chiar şi pentru ea să înţeleagă pe deplin. Cum putea cineva să devină atât de chinuit şi nefericit?

— Nu eşti nebună, spuse ea în cele din urmă. Departe de asta. Dar ai lăsat ca furia, determinarea şi negarea bucuriei să te împingă dincolo de gândirea raţională. Şi dacă vei continua aşa cum eşti acum, doamnă Ashton, ţi-ai putea pierde cu totul busola morală. Asta este ceea ce îţi doreşti?

— Cred că eşti nebună.

Femeia tremura de furie acum. Anisha stătea calmă.

— Toată lumea se poate schimba, doamnă Ashton, spuse ea liniştită. Să îţi spun cum? Pentru tine, se poate face concentrându-ne pe linia inimii şi…

— Nu, ar trebui mai curând să îţi spun ceva, interveni aceasta, ridicându-se în picioare într-un foşnet de muselină şi jupoane. Du-te dracului!

Anisha simţea acum un sentiment rece de fatalism.

— Din experienţa mea, de multe ori ne creăm propriul iad pe acest pământ, răspunse ea. Iată la ce se reduce totul, doamnă Ashton. Trebuie să alegi o mână. Nu-i aşa? Sau stânga? Trebuie să alegi o parte. Întunericul? Sau lumina? Nu poţi continua să suferi aşa cum eşti, jumătate din tine tânjind după bunătatea eului tău mai bun şi jumătate din tine prinsă în propria amărăciune. Te avertizez din preocupare sinceră şi nimic mai mult.

— Singurul lucru pe care îl aleg este să plec de aici.

Doamna Ashton desfăcuse deja clapele cortului.

— Ştiu foarte bine despre ce este vorba. În ceea ce priveşte avertismentele sumbre, permiteţi-mi să vă împărtăşesc unul – un adagiu bun, creştin, de asemenea, nu nişte baliverne hinduse pe jumătate născocite într-un nor de fum şi ierburi.

— Fă-o, rogu-te! rosti Anisha în mod egal. Încerc să-mi păstrez mintea deschisă.

— Bine, atunci, spuse ea peste umăr în timp ce trecea pe lângă prietenele ei speriate. Dacă te culci cu câini, te trezeşti cu purici! Acum pune asta în narghileaua ta şi fumeaz-o, Lady Anisha Stafford.

Cu gura căscată, doamna Drummond făcu un pas înapoi în interiorul clapetelor. Doamna Howe îşi pusese o mână peste gură. Timp de o clipă lungă, se uitară pur şi simplu după colega lor, care se îndepărta, cu capul drept, cu mâinile încleştate şi cu fustele fluturând pe iarbă într-un ritm care se accelera rapid.

— Dumnezeule! zise în cele din urmă doamna Howe. Ce a apucat-o pe Beth?

Anisha îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe cea a doamnei Howe.

— Deduc, spuse ea încet, că doamna nu dorea să i se citească norocul până la urmă.

*

Rance stătea tolănit pe bancheta bine capitonată din compartimentul de la clasa întâi, ţinând în mână ziarul necitit pe care îl cumpărase în timp ce se plimba nelinişti prin gara Brighton. Privirea îi era concentrată, în schimb, asupra peisajului rural verde şi deluros din Surrey, dincolo de ploaia care stropea totul, dar mintea lui – cel puţin jumătate din ea – era încă în grădina înmugurită a doamnei Ford.

La acest gând, mâna lui dreaptă se strânse involuntar pe tapiţeria bogată, ca şi cum ar fi putut, chiar şi acum, să îi smulgă adevărul lui Alfred Hedge. Dar ştia că obţinuse tot ce avea să obţină vreodată de la acel nenorocit venal. Iar

Hedge se va îndrepta spre marea lui recompensă, încă ţinându-şi secretele – dacă nu astăzi, atunci foarte curând, într-adevăr. Nu avea să existe răzbunare pe acest pământ, iar în privinţa asta, Rance nu se putea abţine să nu se simtă înşelat.

Cu toate acestea, îi promisese Anishei că va căuta dreptate, nu răzbunare, şi ea era cea care se afla prima în gândurile sale. Anisha, şi senzaţiile ciudate – certitudinea ciudată – care chiar şi acum păreau să-l lege de ea. Chiar şi în timp ce se grăbea să se întoarcă la Londra, după ce plecase atât de grăbit încât nu se oprise să îşi adune lucrurile, nu putea să înlăture sentimentul de urgenţă, aproape de panică, ce îl împingea înapoi la ea.

Tocmai atunci, însă, trenul se scutură, zgomotul clac-dac-dac-clac încetinind brusc într-un scrâşnet de frâne. Aruncat aproape de pe scaun, Rance se agăţă de uşă până când tărăgănarea trenului se opri. Panica crescând, el se ridică în picioare şi-şi suci gâtul pentru a privi în josul şinelor.

Arcada înaltă de cărămidă a tunelului Merstham se uita la el dinspre aflorimentul său calcaros, dar Rance nu putea vedea cu adevărat intrarea neagră de dedesubt care înghiţea şinele.

De undeva din adâncurile vagonului din spatele lui, auzi o uşă scârţâind şi, într-o clipă, un conductor trecu târşâind prin ceaţă, paşii lui scârţâind în pietrişul de dedesubt.

O clipă mai târziu se întoarse din nou, cu umerii căzuţi.

Rance deschise uşa şi se uită în jos la el.

— Ce naiba ne reţine? întrebă Rance.

Conductorul clipi la el prin ceaţă.

— Vaci, spuse el.

— Vaci? întrebă Rance. Cum naiba au ajuns vacile pe acest pasaj îngust?

— Dracu ştie, zise conductorul, oarecum impertinent. Dar vaci sunt, şi trebuie să le convingem să coboare înapoi pe linie, pentru că nu prea pot să treacă acum, nu-i aşa?

— Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, omule! exclamă Rance. Du-te şi convinge-le! Nu putem sta pur şi simplu aici.

— Ei bine, trebuie să-mi pun cizmele, nu-i aşa? spuse bărbatul.

— O, un conductor la modă! spuse Rance, deschizând uşa mai larg. Dumnezeu să ne salveze! Mă ocup eu de vacile alea nenorocite.

— O, domnule, spuse conductorul, ridicând o mână. N-aş face asta!

Dar era prea târziu. Rance sări pe pietriş şi intră direct într-o grămadă de bălegar cald, care-l împroşcă până sus.

— La naiba! scrâşni el.

Conductorul chiţăi şi sări înapoi, dar nu destul de repede.

— Fir-ar să fie! spuse el, scotocind în buzunarul său masiv. Încă o blestemată zi de luni!

Rance ridică privirea de la cizmele sale murdare şi îl văzu pe bietul conductor ştergându-şi bălegarul de pe obraz.

— Luni?

El se uită acuzator la Rance.

— Întotdeauna într-o zi de luni se întâmplă ceva anapoda! bombăni el, ştergându-şi mâneca hainei. Şină desprinsă lunea trecută. Căderi de pietre acum două săptămâni. Lunea trecută, o femeie aproape că a născut în gara Brighton! Şi, dacă tu crezi că gunoiul de grajd este mizerie, ei bine, în orice caz, se pare că nu ar trebui să mă deranjez să mă ridic din pat.

Rance stătea îngheţat, nemişcat pe marginea pietruită a căii ferate.

Omul avea dreptate. În toată ceaţa speranţei zădărnicite şi a pasiunii îndelung negate, Rance pierduse noţiunea zilelor. Dar asta era luni.

Şi, deodată, impulsul din spatele sentimentului său îngrozitor de urgenţă deveni clar. Doamne! Era luni. Trebuia să se întoarcă la Londra. Şi trebuia să o facă acum.

— Haide, rosti el, trăgându-l pe conductor de braţ.

Mutăm vacile alea şi, pentru Dumnezeu, o facem în clipa asta, fără să ne pese de cizmele alea blestemate.

*

Anisha fu nespus de uşurată când, în sfârşit, lacheii lui Lady Leeton veniră să dea jos cortul ţipător şi să tragă mobilierul. De-a lungul promenadei de pe peluză, tarabele erau şi ele demontate, iar ce mai rămăsese din oaspeţii familiei Leeton se mutaseră din nou în cortul cu gustări şi răcoritoare pentru ceaiul de după-amiază.

— Iată şi ultimul, declară Sir Wilfred, adunând stâlpii.

Se întoarse către tânărul servitor care încărca.

— Mulţumesc, spuse ea în timp ce acesta îngrămădea scaunele pe o roabă. Tot grajdul tău e plin de corturi şi lemne?

— Doar partea de est, spuse Sir Wilfred încruntat. Chiar şi podiumul pentru fanfară se desface. Hannah a vândut jumătate din grajdul meu de curse ca să facă loc pentru tot.

Anisha zâmbi.

— După cum spui, este hotărâtă.

El râse şi, în timp ce servitorul împingea căruciorul, Anisha îşi duse o mână la ochi, căci, spre deosebire de sudul cenuşiu, cerul din nord era încă strălucitor de soare. Departe, dincolo de peluze, o putea vedea pe Lady Leeton mergând spre grajduri alături de majordomul ei şi gesticulând spre diverse corturi şi grajduri, ca şi cum ar fi vrut să spună care ar trebui să fie dat jos mai întâi.

— Iartă-mă, spuse Leeton cu mâhnire, dar mai bine o ajung din urmă pe Hannah şi îmi fac treaba.

Anisha se simţi brusc recunoscătoare pentru cele câteva momente de linişte. Aruncând o privire peste umăr, cumpăni să se întoarcă la Madeleine şi Lady Bessett în cortul cu gustări, dar eficienta doamnă Day prezida ceaiul, iar Anisha nu dorea să se confrunte din nou cu doamna Ashton.

Nu avu mult timp să se gândească la asta, pentru că

Sir Wilfred îi făcuse un semn din cap soţiei sale, se întoarse şi se grăbea pe cărare spre ea, acum pufăind şi roşu la faţă.

— Hannah doreşte să te ducă în salonul ei, pentru a vedea colecţia de ierburi a tatălui ei, spuse el când se opri lângă ea. Vrei să-i acorzi zece minute, apoi să ne întâlnim în casă? Trebuie să-l ajut pe Potter să dirijeze descărcarea.

— Da, bineînţeles, spuse Anisha. Ce drăguţ!

Leeton aruncă o privire peste umăr spre casă.

— Cel mai bine ar fi să ocolim prin spate spre grădina de legume, spuse el. Casa este încuiată şi tot personalul este aici.

După ce îşi luă reticulul, Anisha se plimbă pe o cărare umbroasă care şerpuia pe lângă zidul grădinii, sperând că nu o va vedea nimeni. După-amiaza lungă petrecută în căldura cortului, înghesuită de prea mulţi oameni şi înconjurată de prea multă gălăgie, o secătuise.

Apoi fu destul de uşor să-şi croiască drum prin zonele formale care flancau casa şi pe sub arcada de piatră care dădea în spate. Aici grădinile împrejmuite de ziduri continuau, mai joase acum, cu o secţiune dedicată culturilor de rădăcinoase, care abia începeau să înflorească, următoarea era cea a legumelor, iar ultima şi cea mai mică, cea ierburilor aromatice.

Lângă peretele cu ierburi aromatice, cineva lăsase un morman de unelte de grădină acoperite de noroi, dar Anisha fu distrasă de la această mică neplăcere de lungul şir dublu de pomi fructiferi care se îndepărtau de casă, la capătul căruia se afla o structură de piatră scufundată care părea aproape îmbrăţişată de pământ şi care era încununată de o cupolă – poate că era vorba de o lăptărie sau de o gheţărie. Această perspectivă bucolică era completată de un piţigoi cocoţat în cel mai apropiat copac care ciripea ca şi cum s-ar fi bucurat să aibă un vizitator.

Alungând imaginea doamnei Ashton şi a indignării sale, Anisha rămase perfect nemişcată, trăgând pentru o vreme aer în piept încet şi adânc, dorind să alunge frustrările zilei. Pentru câteva clipe, pierdu noţiunea timpului, conştientă doar de iarba moale de sub picioarele

ei, de cântecul păsărilor care se revărsa asupra ei şi de mirosul pământului bogat şi proaspăt răscolit. Conştientă doar de forţa perfectă şi eternă a lui Dumnezeu care genera o asemenea dulceaţă verde de plante din pământ.

Dar gândurile despre puterea eternă o purtară din nou cu gândul la Rance; la fericirea deplină care părea aproape la îndemâna ei. În momente ca acesta, era o bucurie liniştită să se oprească şi să-şi amintească de noaptea de pasiune pe care o petrecuseră împreună şi de promisiunea încă neîmplinită.

El o iubea. Întotdeauna o iubise. Iar ea o ştia; o ştia în acel mod în care numai două suflete legate şi predestinate puteau şti. Mai mult decât atât, erau în sfârşit pe punctul de a accepta această soartă. Aproape că nu-i plăcea că trebuia să vină aici. Cât de dulce ar fi fost să fi zăbovit, singură cu amintirile ei, în seninătatea propriei grădini.

După un timp, totuşi, simţindu-se ceva mai liniştită, expiră încet, deschise ochii şi reveni în grădina de ierburi. Metodic, începu să examineze alegerile lui Lady Leeton, mergând şir după şir. Precum cele din majoritatea grădinilor englezeşti, nu erau deosebit de incitante, nici măcar utile. Şi nici nu erau la fel de îngrijite ca grădinile publice aspectuoase ale familiei Leeton, decise Anisha, aplecându-se să alunge un gândac de pe o frunză de măghiran dulce.

Chiar atunci, piţigoiul rămase sinistru de tăcut.

Anisha încremeni cu mâna întinsă. Se simţi o briză ciudată – cel mai mic sunet, ca şi cum pasărea ar fi zburat prea aproape de tâmpla ei. O lumină albă şi spartă îi trecu prin cap, apoi dispăru, efemeră ca şi sunetul. Întinse o mână spre întuneric şi simţi cum pământul moale se ridică în întâmpinarea ei.

*

Anisha se trezi şi constată că plutеşte. Plutind pe o placă de gheaţă care era rece sub corpul ei, cu sunet de apă care răsuna în jurul ei.

O peşteră? O peşteră rece. Durerea rece ca gheaţa îi pătrunsese până în măduvă.

Fragmente de memorie îi apărură în minte, rotindu-se în jurul ei ca un stol de cinteze speriate. Se întinse în gând după una. Aceasta zbură şi se pierdu. Gemu şi conştiinţa ei se topi în gheaţă.

Când se trezi din nou, auzi un zgomot de lemn zgâriind pe piatră. Simţea un fior rece ca moartea sub obraz şi în palme, iar în gură simţea un gust de sânge.

Deschise un ochi şi văzu o ceaţă de beţe.

Nu, nu beţe. Picioare de lemn. O duzină, se pare. Dar imaginea se limpezi, apoi deveni trei. Un scaun. Şi cu el, două picioare mari, bine încălţate. Anisha deschise celălalt ochi şi-şi trecu limba peste dinţi, simţind gustul sângelui.

— Ţţ, ţţ, spuse o voce blândă de sus. Ne trezim, carevasăzică?

Ea încercă să vorbească, dar nu reuşi. Sunetul îngrozitor al metalului lovindu-se de piatră îi suna în minte. O lopată de grădină se izbi de podea în faţa ei, cu spatele mânjit de sânge.

— Ar fi fost mai uşor pentru amândoi, poate, continuă vocea, dacă nu te-ai fi trezit niciodată.

Ea se strădui să se ridice şi nu reuşi. Realitatea revenea şi, odată cu ea, o spaimă teribilă. Fusese lovită. Vocea blândă nu era blândă. Ştia vag că trebuia să fugă, dar membrele ei nu o ajutau.

Mai bine se prefăcea că e ameţită şi îşi aduna minţile în vremea asta.

Închise pleoapele pe jumătate şi privi printre gene. Îşi dădu seama că nu era întinsă pe gheaţă, ci pe o podea de gresie albă. Începea să-şi dea seama unde era. Mica lăptărie de dincolo de copaci. Acolo trebuia să fie. În aer se simţea mirosul umed şi acru de lapte vechi. Şi gâlgâitul apei. Un izvor, poate.

— Lazonby nu putea să lase lucrurile în pace, nu-i aşa?

Cuvintele melancolice răsunară prin incinta de piatră.

— Doamne Dumnezeule, îşi avea libertatea. Ce naiba

vrea?

Pe mine, se gândi ea vag. Mă vrea pe mine.

El voise să fie îndeajuns de bun; voia să recupereze onoarea familiei sale. Cu siguranţă că un asemenea devotament nu putuse duce doar la asta. Anisha trase adânc aer în piept, lent, sacadat, şi jură că nu va permite aşa ceva.

Cumva, se rostogoli uşor pe o parte şi se uită în ochii albaştri şi sumbri ai lui Sir Wilfred Leeton.

— Tu… l-ai ucis… pe lordul Percy, şopti ea.

El stătea pe un scaun de muls cu trei picioare, cu coatele pe genunchi şi mâinile atârnând în timp ce se apleca implorator asupra trupului ei. Doar lopata însângerată de la picioarele lui îi confirma natura vicioasă.

— N-am vrut, spuse el, văicărindu-se puţin cam nazal. Dar trebuia să scap de Arthur. Nu puteam să-l omor cu adevărat – eram prieteni într-un fel, dar trebuia să plece. Ce puteam face?

— Arthur? Anisha se strădui să înţeleagă despre ce era vorba. Ce… ce…?

Sir Wilfred a oftat, trecându-şi ambele mâini prin ceea ce mai rămăsese din părul său.

— O, altfel ea nu mi-ar fi aruncat nicio privire, spuse el. Toţi banii ăia, numai buni de cules – şi fetele lui Arthur cu nasul pe sus din pricina originii! Tu, dintre toţi oamenii, vei aprecia cât de prostesc este acest lucru. Aurul evreiesc, aurul nababilor – toate acestea zornăie la fel în buzunarul cuiva, nu-i aşa? Deşi e obositor pentru un tip care joacă rolul de soţ iubitor pentru o pescăreasă.

Cumva, ea se ridică pe un cot.

— Tu… îl urai, şopti ea.

Ochii albaştri ai lui Sir Wilfred se măriră într-o expresie nevinovată.

— Pe Arthur? Nu! Am vrut doar ca el să fugă în Franţa. Mi-a spus că plănuia să… a promis, serios.

— Nu, R… R…

Anisha capitulă şi-şi lăsă capul să cadă înapoi pe podea.

— Ah, pe Lazonby? Nu, nu.

Dintr-odată, vocea îi deveni melancolică.

— O, putea să te scoată din minţi să vezi doamnele oftând după el ca nişte căţele în călduri, spuse el. Şi e adevărat, în acel moment nu-mi puteam permite să plătesc cele 900 de lire sterline pe care i le datoram. Dar băieţii de la Black Horse au fost cei care au vrut să scape de Lazonby.

Vag, Anisha îşi dădea seama că trebuia să-l facă să vorbească.

— De ce…? reuşi ea, scuipând sânge.

Leeton ridică din umeri.

— Îl bănuiau că trişează, dar nu-şi dădeau seama cum, răspunse el. Îi îngrijora. Aşa că mi-au oferit ce aveam mare nevoie – finanţare pentru The Athenian. Şi, în schimb, mă asiguram că Lazonby nu-i mai deranjează.

Anisha încercă să-şi adune puterile şi îşi puse ambele mâini pe podeaua îngheţată.

— Pentru asta… ai ucide? rosti ea răguşit.

— Doar pe Percy! replică el, ca şi cum ar fi fost cumva logic. Vreau să spun, cine ar fi ştiut că Arthur va fi laş? Şi cine ar fi visat că Lazonby se va ridica să lupte? Chiar l-am avertizat, i-am spus să fugă, prostul naibii!

Sir Wilfred privi în jos, aproape cu milă, şi clătină din cap.

— Şi acum va trebui să te las să pleci, Lady Anisha, oricât de mult mă doare.

La început, ea crezu că îl cuprinseseră remuşcările. Dar apoi el ridică mâna, gesticulând cu un dezgust evident spre ceva dincolo de vederea ei, spre sunetul apei care bolborosea.

Apoi îşi linse buzele nesigur.

— Toată lumea se va întreba, desigur, de ce te-ai rătăcit singură până aici, dar nimeni nu va pune la îndoială tragismul acestui lucru, spuse el, cuvintele lui venind din ce în ce mai repede.

— O podea udă. Un picior pus greşit – şi mult prea aproape de cutia cu arcuri. Recunosc că nu a fost cel mai bun plan al meu, dar mi-ai dat atât de puţin timp, draga

mea. Acele hârtii – Doamne Dumnezeule! – dacă îţi permit să le păstrezi… dacă Lazonby le-ar găsi vreodată… ar putea declanşa o avalanşă. Iar blestematul de George Kemble, acel individ rău şi băgăcios, îmi va desluşi micul meu şiretlic cât ai zice peşte sau îi va spune lui Lazonby cum să o facă.

Era prea târziu, ar fi vrut ea să spună. Eşti terminat, câine laş.

Poate că asta ar salva-o.

— Ei… le-au văzut, murmură ea, luptându-se cu dorinţa de a închide ochii şi de a dormi. Ei ştiu.

— Nu, ei nu ştiu. Vocea lui căpătase un accent ciudat. Ei nu au cum – nu încă – altfel nu ai fi aici.

Anisha închise ochii şi încercă să-şi amintească cine ştia ce. Dar nu văzu decât o viziune a lui Durga, zeiţa războinică cu multe braţe, purtând săbiile, tunetul şi puternica ei răzbunare. Leeton omorâse pentru bani. Îl lăsase pe Rance să fie trimis la spânzurătoare pentru asta ca un criminal de rând. Şi-o imagină pe Durga ridicându-şi fulgerul şi îndreptându-l direct spre chipul lui Leeton. Imaginea îi dădu curaj şi o sete teribilă de răzbunare.

Lopata. Mânerul lopeţii, îşi dădu ea seama, era la îndemâna ei, dacă ar fi avut puterea să-l mânuiască. Răsuflă încet şi încercă să blocheze durerea.

— O persoană se poate îneca, Lady Anisha, într-un sfert de litru de apă, murmură Sir Wilfred, atunci când este în incapacitate. Sau ţinută sub apă. Ştiai asta?

— Da… şopti ea, rostogolindu-se puţin mai aproape.

„Şi un necredincios poate muri de o mie de ori.”

— Înţelegi de ce mi-aş fi dorit să nu te fi trezit niciodată? Nu am nimic împotriva ta – şi nici măcar împotriva rasei tale! Doamne, înţeleg de ce Lazonby te doreşte. Chiar şi acum, trebuie să recunosc, eşti o bucăţică tentantă.

El plescăi din buze şi apoi îşi trecu o mână peste faţă.

— Dar nu sunt, bineînţeles, depravat. Totuşi, de ce a trebuit să scoţi la iveală acele vechi bilete cu datorii, draga mea? Şi să pui întrebări atât de josnice?

Anisha se răsuci ca şi cum ar fi avut dureri, încolăcindu-şi mâna mai aproape de lopată.

— Cum, cum ai putut? tuşi ea. Prietenii tăi…

— Dar sunt doar nişte ticăloşi chipeşi, amândoi!

Vocea lui era rugătoare – aproape rugătoare – acum.

— Mi-am spus: Will, bătrâne, joacă bine şi vei ucide doi iepuri dintr-o lovitură! Arthur va fugi, şi Lazonby imediat după el. Sindicatul va fi fericit. Iar fetele plângăcioase ale lui Arthur se pot îneca cu mândria lor nenorocită.

Şi, în acel moment, totul se schimbă. Ca şi cum ar fi condusă de Dumnezeu, Anisha apucă lopata şi imediat uşa se deschise în forţă.

Leeton sări de pe scaun, împiedicându-se pe jumătate de mânerul lopeţii. Într-un val de muselină cenuşie, doamna Ashton sări de pe scara scurtă, iar faţa ei era o mască de furie sălbatică.

— Ticălosule! şuieră ea.

Cu un ţipăt hidos, Leeton se trase înapoi.

Anisha îşi dădu seama că femeia ţinea un pistol de buzunar, încleştat în ambele mâini.

— Tu! Tot timpul, tu ai fost!

Doamna Ashton tremura aproape incontrolabil, dar coatele îi erau ferm fixate, degetul era pe trăgaci.

— Şi tu…! scuipă ea, aruncând o privire în jos, către Anisha. Ieşi afară. Asta nu te mai priveşte.

Ţinând în continuare lopata în mână, Anisha încercă să se ridice, dar nu reuşi. Se clătină cu stângăcie, sucindu-şi glezna. Cumva, reuşi să se tragă înapoi, până la marginea jgheabului de ciment.

Doamna Ashton dădu din cap spre Leeton.

— Jos! îi ordonă ea. Îngenunchează, Wilfred Leeton, şi roagă-te la Dumnezeu, dacă ai unul, pentru că sunt pe cale să-ţi ofer moartea de laş pe care o meriţi.

Ochii lui Leeton erau mari ca nişte farfurii.

— Cine…? răcni, trăgându-se înapoi la perete. Cine eşti tu?

Ea înaintă doi paşi spre el şi Anisha nu se îndoi nicio clipă de intenţia femeii. Ochii ei deveniseră însângeraţi de

furie. Panicată, Anisha se uită în jur. Camera era făcută complet din piatră; podelele, pereţii, treptele. Gheţărie din ciment Portland. O tejghea de marmură care se întindea pe un perete. Orice împuşcătură ar fi ricoşat sălbatic. Oricare dintre ei ar putea muri, inclusiv doamna Ashton.

Grăbită, încercă să se ridice, dar glezna îi cedă şi scăpă lopata cu zgomot. Doamna Ashton se întoarse brusc.

— Ieşi afară sau stai jos! o avertiză ea, cu arma tremurând. Sau, aşa să-mi ajute Dumnezeu, o să te împuşc şi pe tine. Acum tu, Leeton, în genunchi!

Anisha se trase la perete. Chiar atunci, o umbră trecu pe lângă uşă, o mişcare atât de slabă, încât ar fi putut foarte bine să fie în imaginaţia ei.

— Ce vrei? Leeton căzuse în genunchi şi începuse să bolborosească. Ce, pentru numele lui Dumnezeu? Nici măcar nu te cunosc.

Doamna Ashton îndreptă pistolul direct spre vârful cheliei lui Leeton.

— O, ne-am întâlnit o dată, spuse ea cu o voce rece ca moartea. Mă plimbam în parc, ţinându-l de mână pe tatăl meu.

— Eu… nu-mi amintesc, cârâi el. Îmi pare rău. Vrei bani? Am o cutie cu bani în casă.

— Da, pentru tine totul se reduce la bani, rânji ea. Nu, Leeton, nu-ţi vei cumpăra ieşirea de aici. Eu sunt Elizabeth Colburne – şi tot ce vreau este sângele tău vărsat pe podeaua asta. Şi nu voi pleca până când nu voi vedea cum se scurge fiecare picătură din cadavrul tău.

Umbra se întoarse, de data aceasta umplând uşa.

Elizabeth Colburne aruncă o privire spre scări, apoi panica i se aşternu pe faţă.

Calm, Rance se ghemui şi întinse mâna, cu faţa senină, cu fiecare mişcare lină.

— Dă-mi pistolul, domnişoară Colburne! spuse el liniştit. Nu vrei asta.

Furia îi scăpără acesteia în ochi.

— Ieşi afară, Lazonby! scuipă ea. Asta nu te priveşte acum.

Rance avea o mână sprijinită aproape cu dezinvoltură pe tocul uşii, iar cealaltă era încă întinsă, în timp ce se ghemuia acolo în cizmele sale înalte şi negre.

— Ba mă priveşte, spuse el. Întotdeauna m-a privit. Şi chiar dacă nu m-ar fi privit, am fost totuşi târât în povestea asta. Dar Wilfred, aici de faţă, l-a ucis pe Percy, bănuiesc acum.

— Şi păcat că nu ai putut să o faci mai devreme, răbufni doamna Ashton.

Încă mai ţintea spre chelia lui Leeton, dar acum îi tremura tot corpul.

— Dă-mi pistolul, domnişoară Colburne! spuse din nou Rance, cu vocea lui fină ca mătasea. Crede-mă, nu există iad mai mare şi mai lent decât închisoarea Newgate. Iar Leeton va putrezi în ea.

— Nu, mârâi ea. O, nu. Leeton va sângera ca un porc măcelărit pe propria lui lespede însângerată – exsanguinare, i-au spus doctorii, când a murit tata. Sună mai bine, presupun, decât să spui ucis de aşa-zisul său prieten.

— Nu, nu! Nu, am făcut-o! Leeton, încă în genunchi, făcu semn cu mâinile că se preda. Nu l-am atins pe Arthur. Doar l-am înjunghiat pe Percy! Şi, da, i-am mituit pe Nick şi pe portarul ăla. Şi am aranjat în aşa fel, presupun, ca să cadă vina pe Lazonby, aici de faţă. Dar asta e tot! Mi-a plăcut Arthur. Mi-a plăcut. După ce o convingeam pe Hannah să se căsătorească cu mine, voiam să-l vizitez. În Franţa. Sau oriunde.

Afişând un rânjet pe faţă, Rance îşi lăsă braţul să cadă.

— Ştii ce cred eu, domnişoară Colburne?

— Nu, şuieră ea, şi nici nu-mi pasă.

— Cred, continuă Rance uşor, că poate ar trebui să-l împuşti.

— Lazonby! strigă Leeton. Dumnezeule mare, omule! Eşti nebun?

— De fapt, continuă Rance, cu vocea lui catifelată, cred că o să te las să-l împuşti. Dar, domnişoară Colburne,

m-ai hărţuit şi m-ai urmărit, şi foarte probabil că ai întârziat descoperirea perfidiei lui Leeton. Pe scurt, mi-ai făcut viaţa un iad.

— Şi ce-i cu asta? răbufni ea. Am lucruri mai importante de făcut.

— Uite care-i treaba, spuse el. Îmi eşti datoare, domnişoară Colburne. Şi să nu faci nicio greşeală – te las să ţii arma aia. Sunt rapid, mult mai rapid decât tine, draga mea, şi tu ştii asta. Doar frica de o împuşcătură sălbatică mă face să ezit.

— Voi trage, declară ea. Voi trage.

— O, nu mă îndoiesc nicio clipă, spuse Rance cu blândeţe. Ştiu exact cine eşti acum. Vrei să-ţi ridici acea masă de bucle castanii? Nu, mă gândeam că nu. Aşa că iată ce-ţi cer, ca o mică răsplată pentru că am fost hărţuit până aproape de mormânt: mă vei lăsa să intru şi să o scot pe Lady Anisha în siguranţă – pentru că, atunci când arma aia se va declanşa, dacă nu ţinteşti bine, glonţul va zbura sălbatic. Şi dacă o vei ucide, dacă îi vei clinti măcar un fir de păr, atunci vei şti ce este un adevărat iad.

Ea aruncă o privire vinovată spre uşă.

— Foarte bine, spuse ea, dându-se înapoi cu un pas pentru a face loc. Coboară aici! Dar să te grăbeşti.

Uitându-se fix la Anisha, Rance se ridică şi coborî încet scările. Anisha îşi dădu seama că şi ea tremura acum, iar dinţii îi clănţăneau la propriu. Cu grijă şi fără ezitare, Rance trecu prin linia de foc, păşi pe lespede, apoi îngenunche ca să o ia în braţe. Se ruşina să se audă izbucnind în lacrimi.

— Taci, iubire, sunt aici, spuse el, trăgând-o la el.

Dar în acea fracţiune de secundă, chiar în momentul în care Anisha îşi arunca braţele în jurul gâtului lui Rance, Leeton sări. Se aruncă asupra doamnei Ashton, trăgând-o pe spate. Ea se izbi puternic de tejgheaua de marmură. Zgomotul prafului de puşcă răbufni puternic. Din instinct, Rance se aruncă peste Anisha, încercând să o acopere cu trupul său. Asurzită de reverberaţie, ea văzu mai degrabă decât auzi vaietul ascuţit al doamnei Ashton.

— La naiba!

Aruncând o privire peste umăr, Rance o înşfăcă pe Anisha şi se răsuci pe călcâie. Wilfred Leeton zăcea întins pe spate la picioarele ei, cu ochii holbaţi spre grinzi, cu o gaură neagră masivă în mijlocul frunţii.

— O!

Doamna Ashton îşi ridică mâinile tremurânde ca şi cum ar fi fost străine, apoi pistolul căzu zăngănind pe dale.

— O, Doamne!

Dintr-odată, Samir Belkadi pătrunse înăuntru prin uşa îngustă, aterizând jos ca o pisică.

— *Mon dieu! Qu'est-ce qui est passe*[1]*?*

Doamna Ashton îşi duse mâinile la gură.

— Coldwater l-a împuşcat pe nenorocit, spuse Rance cu nonşalanţă. Poftim, ia-o pe Anisha! E grav rănită.

— Coldwater?

Belkadi o apucă pe Anisha şi o urcă pe cele trei trepte.

— Opreşte-te! ordonă ea, ştergându-i lacrimile. Lasă-mă jos!

— Non, *madame*, spuse el ferm. Sângerezi. Mergem la cort.

— Belkadi! Cumva, ea îl lovi în umeri. Lasă-mă jos! Trebuie să rezolvăm asta.

El ridică dintr-o sprânceană întunecată, apoi o aşeză uşor jos, pe o veche piatră de moară, care se afla lângă uşă, înconjurată de flori sălbatice. Ea izbucni într-un râs isteric la acest contrast.

Dincolo de casă, se auzi un strigăt. Rance părea zdruncinat, privirea lui era îndreptată spre Anisha, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era bine.

Elizabeth Colburne însă se plimba în sus şi în jos.

— L-am omorât! striga ea, trăgându-se de păr, ca şi cum ar fi fost nebună. L-am omorât.

Rance se întinse şi o prinse de braţ. Ea tresări, dând jos peruca castanie pentru a dezvălui părul roşcat scurt de dedesubt.

---

1 Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? (în limba franceză în original)

— Nu mă atinge! strigă ea, apoi faţa i se schimonosi. O, Doamne, am făcut-o! L-am împuşcat.

Simpatia se aşternu pe faţa lui Rance. Îşi întări strânsoarea şi o trase înapoi.

— Jack Coldwater l-a ucis, spuse el. Leeton s-a năpustit. Jack a tras. A fost legitimă apărare.

Ochii ei erau sălbatici.

— Dar am vrut să-l omor! strigă ea. Am vrut. Nu şi atunci. Nu în acea secundă. Dar am vrut ca el să moară. Nu înţelegi?

De data asta, Rance o smuci atât de tare încât aproape să-i rupă gâtul.

— Domnişoară Colburne, stăpâneşte-te! ordonă el. Auzi mulţimea care vine? Acum, ascultă-mă! Jack Coldwater, fratele tău, l-a ucis pe Leeton. A fost o ceartă. Lady Anisha a încercat să intervină şi a fost lovită în cap. Jack l-a împuşcat şi a fugit.

— Dar eu nu am un frate! strigă ea.

Anisha văzu cum degetele lui se înfigeau în braţul ei, îi văzu mintea lucrând febril pentru o clipă.

— Misteriosul tău frate nelegitim, spuse el. Jack Coldwater. L-a împuşcat pe Leeton, după ce a descoperit adevărul, iar acum a fugit – ca să nu mai fie văzut niciodată. Mă înţelegi?

— Eu… da, şopti ea. Dar… de ce?

— De ce… ce? se interesă Rance laconic.

— De ce să faci asta? Ochii ei erau rugători acum. De ce să faci asta pentru mine?

Rance aruncă o privire lungă spre Anisha.

— Pentru că cineva mi-a spus odată că e mai bine să ai dreptate decât răzbunare, spuse el în linişte, şi asta mi se pare a fi dreptate.

— În regulă.

Domnişoara Colburne îşi şterse mâinile pe fuste, ca şi cum ar fi vrut să se calmeze. Înţeleg ce… ce să spun.

Rance se uită spre Anisha şi Belkadi.

— Sam, înţelegi? întrebă el.

— O, *oui,* perfect! spuse Belkadi fără probleme. Totul

este evident!

— Dar eu… Eu nu înţeleg nimic, spuse Anisha, a cărei tâmplă încă pulsa.

— Pentru că ai primit o lovitură teribilă la cap, spuse Rance cu blândeţe, şi nu-ţi vei aminti nimic; nu trebuie să te implici mai mult. Samir a trimis deja după Napier, care se va ocupa de restul acestei afaceri. El o va face să dispară.

— Aha, aşa crezi? întrebă Belkadi răutăcios.

Rance ridică din umeri.

— Sau poate să deschidă o anchetă, spuse el, şi să explice duplicitatea tatălui său. Aceasta este alegerea pe care intenţionez să i-o ofer. Iar tu, Nish, tu nu-ţi aminteşti nimic. Nu vei spune niciun cuvânt.

— O, spuse Anisha cu melancolie. O, cu atât pot să mă descurc…

Rance se apropie de uşă şi se întinse prin ea. Faţa lui se schimonosi puţin de durere când îi cuprinse obrazul, acum pătat de sânge.

Ochii lui spuneau că nu şi-o va ierta niciodată, dar inima Anishei spunea că se va asigura că el o va face.

Epilog

Te voi pune într-o ploaie de aur.

Şi voi lăsa să cadă grindină de perle bogate peste tine.

La zece zile după ce Jack Coldwater a dispărut din aglomeraţia de muritori numită Londra, lordul Lazonby se pregătea să-şi închidă casa din Ebury Street şi să-şi trimită toţi servitorii în vacanţă. Ei bine, toţi, cu excepţia lui Horsham şi a tânărul Emmit. Oricum nu prea conta; el se mutase imediat în apartamentul de oaspeţi al lui Ruthveyn şi nu avea nicio intenţie să plece de acolo prea curând. Nu înainte de a se convinge că Tom şi Teddy erau pregătiţi să treacă la o nouă viaţă, iar lordul Lucan să rămână

nesupravegheat.

Îşi închipuia că asta va mai dura ceva timp.

Şi aşa se făcea că Lazonby stătea la biroul său într-una dintre scurtele sale vizite, numărând salariile pe sfert de zi pe două săptămâni înainte, când Horsham intră să se plângă de toate acestea.

— Nu înţeleg, vorbi cu amărăciune valetul, de ce nu mergem şi noi în vacanţă.

Rance deschise carnetul de cecuri şi se uită încruntat la el.

— Pentru că eşti pedepsit, zise el luându-şi stiloul, pentru că ai lăsat-o pe Lady Anisha Stafford în casa mea.

— Pentru că am lăsat-o în casa dumneavoastră? întrebă Horsham indignat. Dar, domnul meu, aţi locuit mai mult în a ei! Într-adevăr, nu aţi dormit o noapte în propriul pat de aproape două săptămâni!

Rance ridică o sprânceană în semn de avertisment.

— Dar nici nu am dormit în patul ei, rosti el apăsat. Ea este o lady, te rog să-ţi aminteşti. O lady cu copii mici. Şi un frate care să-i păzească virtutea.

Horsham îşi trase nasul şi îndepărtă un fir de praf de pe birou.

— Mult bine va face şi ăla!

— Va fi destul de bun pentru scopurile mele, vorbi Rance, dându-se în spate pentru a deschide sertarul de sus.

Ochii lui scrutară conţinutul.

— La naiba, Horsham, unde e cutia aia?

— Cutia? Care cutie? întrebă valetul.

— Cutia cu care te-am trimis la Garrard, răbufni Rance. Şi aceeaşi pe care ai adus-o ieri.

Horsham îşi trase din nou nasul, ocoli pe partea cealaltă şi deschise sertarul de jos, în care se afla caseta mare de bani a lui Lazonby.

— Am încuiat-o, replică el. Nu pot să cred că aţi vrea ca aşa ceva să stea la îndemâna oricui.

— Da, ai dreptate. Mulţumesc.

Lazonby descuie cutia chiar când valetul se întorcea să plece.

— Şi Horsham?

— Ce e?

Rance oftă şi scoase cutia de catifea căptuşită.

— Ai fost reţinut aici pentru că am nevoie de tine. Există planuri în desfăşurare.

Valetul se îndreptă de spate.

— Deci sunt indispensabil?

— Da, şi arogant, răspunse Lazonby. Nu-ţi forţa norocul. Am nevoie de tine în Upper Grosvenor Street. Şi, odată ajuns acolo, o să faci din tânărul Emmit un valet. Chatterjee, omul lordului Lucan, a demisionat supărat, şi-a luat o căsuţă şi şi-a cumpărat o iapă de prăsilă.

— Doamne Sfinte! spuse Horsham.

— Să nu-ţi vină vreo idee, spuse Lazonby. Acum pune să mi se aducă cabrioleta.

*

O jumătate de oră mai târziu, o găsi pe Anisha în dormitorul ei, ghemuită pe un teanc de perne cu o carte groasă, cu Tom şi Teddy cuibăriţi de o parte şi de alta a ei. După ce bătu încet în uşa deschisă, intră zâmbind spre cei trei.

— Ei, care este subiectul de astăzi? întrebă el.

Anisha îi zâmbi şi îşi îndreptă spatele.

— Astronomie, spuse ea, închizând încet cartea. Unul dintre puţinele lucruri pe care chiar sunt calificată să le predau.

Rance zâmbi privind-o în ochi, cu caseta ţinută discret la spate.

— Oh, nici nu ştiu, bătrânico, spuse el cu o solemnitate perfectă. M-ai învăţat foarte multe.

Anisha râse şi îi dădu cartea lui Tom.

— În regulă, băieţi, înapoi sus cu voi, zise ea. Este timpul pentru domnul Jeffers şi pentru latină.

— Oh, veni, vidi, vici! spuse Teddy, prăbuşindu-se pe saltea cu o bufnitură. Asta e latina, Lazonby, căci sunt atât de plictisit, încât aş putea să mor!

— O, cred că vei supravieţui.

Rance îi întinse o mână pentru a-l ajuta pe băiat să se ridice.

— Dumnezeu ştie că eu am făcut-o. Acum veniţi, băieţi. Faceţi cum vă spune mama voastră şi nu mai găsiţi pretexte.

Teddy se încruntă la el şi îşi lăsă braţele să cadă înapoi pe patul cel moale.

— Nu ar trebui să fii aici, ştii, se plânse, dar nu era cine ştie ce ranchiună în tonul său. Ai voie doar dacă eşti căsătorit.

Rance făcu o mutră lungă.

— Ei bine, m-am gândit că poate aş putea scăpa? Dacă aş lăsa uşa deschisă?

Teddy clătină din cap, buclele lui blonde măturând plapuma.

Rance oftă şi îşi pipăi buzunarul.

— În regulă, atunci, zise el. Îmi cereţi să fac gestul onorabil, înţeleg?

— Cred că da, spuse Teddy, clipind inocent la el.

— Ei bine, nu-mi lăsaţi de ales, spuse el, extrăgând o foaie de hârtie.

— Poftim, Teddy. O licenţă specială, iar cerneala abia s-a uscat.

Teddy zâmbi şi sări să o privească.

— Ca un permis de căsătorie?

— Se pare că altfel nu pot continua să vizitez dormitorul mamei tale, răspunse Rance.

Tom lăsă cartea jos şi se uită solemn la el.

— Ai de gând să fii tatăl nostru? întrebă el.

Rance îi ciufuli buclele aurii, iar privirea lui o surprinse pe cea a Anishei, care se înmuiase.

— Am de gând să… fiu soţul mamei voastre, vorbi el, dacă mă va accepta. Şi mi-ar plăcea foarte mult să fiu tatăl vostru. Dar voi trebuie să alegeţi, pentru că aţi avut deja unul. S-ar putea să nu vă doriţi un înlocuitor.

Tom părea neobişnuit de timid.

— Nu prea mi-l amintesc, vorbi el. Cred că… mi-ar

plăcea să am un tată nou.

Teddy rămase recalcitrant.

— În ceea ce mă priveşte, se văicări el, mi-ar plăcea să am un tată care nu mă va obliga să merg la latină.

— Da, se poate, dar nu e genul pe care îl primeşti, zise Rance sever, îmi pare rău pentru asta, băiatule.

Teddy se strâmbă, apoi se lumină din nou brusc.

— Eşti bun la crichet?

Rance zâmbi din nou uitându-se în ochii Anishei, din ce în ce mai adânc. Direct spre inima ei, se rugă el în gând.

— Ucigător de bun, răspunse el. Foarte, foarte bun. Pot să joc crichet, băiatul meu, până când plămânii vor să-ţi explodeze şi picioarele să se prăbuşească şi creierul tău vrea să doarmă pentru o săptămână – toate astea ţi-ar fi de folos, sincer, şi te-ar feri de o mulţime de necazuri, aş îndrăzni să spun.

— Ei bine, hmm…

Teddy acceptă în cele din urmă mâna lui Rance şi se dădu jos din patul înalt.

— Mă voi duce sus şi mă voi gândi la asta.

— Excelent, spuse Rance. Am încredere că vom putea ajunge la o înţelegere reciprocă în legătură cu viitorul mamei tale. Acum, fugi, şi chiar în clipa asta. Azi e ziua în care mă voi pune în genunchi şi o voi ruga să devină Lady Lazonby. Niciun bărbat nu vrea un martor la o astfel de prosternare umilitoare.

— Ce este o prosternare?

— O, într-o bună zi vei întâlni femeia perfectă, Teddy, zise Rance, şi atunci vei afla cu siguranţă. Până atunci, du-te şi rămâi vesel în ignoranţa ta.

— Doamne, chiar este o asemenea nenorocire să fii îndrăgostit? întrebă Anisha, zâmbind la el atunci când băieţii plecară.

Rance puse un genunchi pe pat şi se aplecă.

— Umilitor, răspunse el, sărutând-o uşor. Cu totul doborâtor.

O sărută în curbura gâtului.

— Sunt sclavul tău, draga mea, şi în întregime… fără

voinţă. Te rog să spui că vrei să mă ai şi să mă eliberezi de soarta-mi mizerabilă.

Anisha îşi trecu o mână prin coama de bucle indisciplinate.

— Foarte bine, te voi accepta, rosti ea lejer, dacă te tunzi.

— Doamne, ce uşuratică eşti! spuse el, aşezându-se uşor pe patul de lângă ea. Bine, atunci. O tunsoare. Poftim, fata mea, ţi-am adus ceva.

Îi puse în poală caseta de catifea verde, iar ea tresări de plăcere.

— Un cadou de logodnă! exclamă ea.

El clătină din cap.

— Nu, de fapt, era deja al tău, spuse el. Janet m-a ajutat să-l fur şi, apropo, mă bucur că nu pleacă.

— Ei bine, a trebuit să-i dublez salariul, zise Anisha, şi pe cel al lui Chatterjee, mai mult sau mai puţin. El va lucra jumătate de zi, dar cel puţin s-a întors.

Rance zâmbi.

— La fel ca tot ce se găseşte în această casetă, draga mea, rosti el, bătând-o cu un deget. Plecat, dar pentru scurt timp, acum din nou acasă.

Sprâncenele ei perfect arcuite se împreunară.

— Ce ciudat! vorbi ea. Şi trebuie să o deschid?

Sprijinit pe un cot, el îşi ridică cealaltă mână, cu palma în sus.

— Cum am spus, draga mea, este al tău.

Anisha desfăcu încuietoarea de alamă, deschise capacul şi tresări. Kundanul lat al mamei ei sclipea spre ea, proaspăt lustruit – şi doar puţin diferit.

— Doamne Sfinte! strigă ea ridicându-l uşor. Este… diferit cumva.

— Ridică următorul nivel, sugeră Rance.

— Serios?

Punând la loc colierul, Anisha scoase compartimentul de sus complet în afară. Un şir lung de perle zăcea cuibărit în partea de jos a cutiei.

— Mai multe perle? întrebă ea, nedumerită.

— Nu, stai… acea încuietoare cu rubin… acestea sunt perlele bunicii Forsythe!

— Da, spuse Rance, dar diferite. Mult mai scurte, de fapt.

Anisha îşi întoarse privirea la colierul cu nuanţe strălucitoare, care acum atârna cu perlele mari, albe. Trei perle pe şir, toate atârnate de ultimul rând de pietre preţioase, poziţionate astfel încât să prindă culorile profunde ale bijuteriilor şi să le reflecte din nou în sus într-un bogat curcubeu de safir, smarald şi rubin.

În cele din urmă, îşi dădu seama.

— O, Doamne! strigă ea. Tu… tu ai atârnat perlele bunicii Forsythe la colierul mamei?

Rance întinse mâna şi mângâie uşor una dintre ele cu vârful degetului, făcând-o să sclipească în lumina dimineţii.

— M-am gândit că Saraswati ar putea fi de acord, rosti el încet, pentru că tu nu eşti, fata mea, un lucru simplu. Eşti profund complexă – ca o bijuterie fină, un amalgam preţios din mai multe lucruri. Iar eu iubesc şi îmbrăţişez tot ceea ce eşti. Eu doar… ei bine, cred că am vrut doar ca tu să fii absolut sigură de asta.

— O, Rance! şopti ea, cu ochii strălucitori. Cât de perfect genial este acest lucru!

— Deci acum, Nish, bijuteriile tale se potrivesc cu tine, spuse el. Pentru că eşti perfect strălucitoare – la fel ca toate amestecate împreună – şi cu atât mai frumoasă pentru asta.

Ea aruncă, practic, bijuteriile la o parte şi îl sărută îndelung şi apăsat.

— O, spuse ea o clipă mai târziu. O, Rance! Când m-ai cerut în căsătorie, mi-am amintit să spun da?

— Da. El o sărută din nou, de data aceasta legănându-i faţa în mâinile lui. Da. Ai spus da – ceea ce e un lucru bun, din moment ce Sutherland vine mâine-dimineaţă.

Ea râse şi îl sărută din nou.

— Cu toate acestea, reuşi el să rostească printre săruturi, dacă aş fi fost un gentleman, mai întâi i-aş fi scris fratelui tău, mi-aş fi pledat cauza, i-aş fi cerut permisiunea –

şi iertarea lui – apoi aş fi aşteptat respectuos răspunsul său.

Anisha îşi ridică privirea, cu ochii dansând, dar şi sclipind puţin periculos.

— Rance Welham, rosti ea ferm, nu te-ai comportat respectuos în toată viaţa ta. Şi dacă începi acum, dacă mai amâni încă o zi să-mi dai ceea ce vreau dintr-un simţ al onoarei deplasat, atunci voi împacheta respectuos ceea ce a mai rămas din perlele bunicii Forsythe în jurul gâtului tău şi te voi sugruma cu ele!

Sfârşit